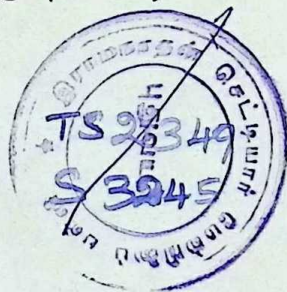

சி ற் பி யி ன் க ன வு

(வரலாற்று நவீனம்)

கவிஞர் தே. ப. பெருமாள்

18. S. P. Q. லாயிட்ஸ் காலனி,
சென்னை-600 014.

முதற் பதிப்பு: பெப்ரவரி, 1960

இரண்டாம் பதிப்பு: ஜூலை, 1977

விலை ரூ. 9-00

அச்சிட்டோர்:

பிரபு பிரிண்டிங் ஹவுஸ்,

48/42, வடக்கு உஸ்மான் ரோடு,

தி. நகர், சென்னை-17.

முன்னுரை

தேன் சுவை தோய்ந்து, நெஞ்சை அள்ளும் உணர்ச்சிக்
களஞ்சியமாகத் திகழும் சிலப்பதிகாரக் காவியத்திலுள்ள
‘வரம்தரு காதை’யைப் படிக்கும்போது, நாம் ஒரு செய்தியை
அறிகின்றோம். அதாவது மாமன்னன் சேரன் செங்குட்டுவன்,
கண்ணகி தேவிக்குச் சிலை எடுத்து விழா நிகழ்த்திய நாளில்,
ஆரிய அரசரும் குடகக் கொங்கரும் மாளவ வேந்தரும்
இலங்கை மன்னன் கயவாகுவும் அங்கே வந்து பத்தினிக்
கடவுளிடம், “எங்கள் நாட்டில் நாங்கள் செய்கின்ற வேள்வி
யிலும் வந்து அருள் செய்க!” என்று வேண்டிக் கொண்டதாக
வும், பத்தினித் தெய்வம் இதற்கு “விரும்பிய வண்ணமே
அவ் வரத்தை வழங்கினேன்” என ஒலியெழுப்பி அவர்
களுக்கு அவ் வரத்தை வழங்கியதாகவும் உள்ள செய்தியே
அது.

இதன்படி, கற்பையே உயிராகக் கொண்டு, கணவனையே
தெய்வமாக வழிபட்டு, தாம் பிறந்த மரபின் உயிர்ப் பண்பு
களை யெல்லாம் தம்மிலே கொண்டு விளங்கிய கண்ணகி
தேவிக்கு, இத்தமிழ் நிலத்தில் தோன்றியவரும், தெய்வ நிலை
பெற்ற அத்தேவியிட மிருந்தே வரம் பெற்றவர்களில் ஒருவரு
மாகிய கொங்கு நாட்டு வேந்தர், தமது நாட்டிலும் அந்நா
ளில் வேள்வி எடுத்திருக்கிறார். இது, ‘அது கேட்டுக் கொங்
கிளங் கோசர் தங்கள் நாட்டகத்து நங்கைக்கு விழவொடு
சாந்தி செய்ய மழை தொழிலென்றும் மாறுதாயிற்று.’ என்ற
சிலப்பதிகாரம் ‘உரைபெறு கட்டுரை’ வரிகளால் தெரியவரு
கின்றது. அப்படியானால் அவர், அங்கு ஒரு கண்ணகிச் சிலை
யையும் நாட்டியிருக்க வேண்டுமே!

இதன் பின்னர் என் மனக் கற்பனை சிறகு விரித்தது. கொங்கு நாட்டுக் கோசர் மன்னர், கண்ணகிச் சிலையை வடிக்கும் பொறுப்பைத் தமது அவைச் சிற்பி ஒருவனிடம் ஒப்புவித்திருப்பார்; அவன் உவகையோடு உணர்ச்சிப் பிழம் பாகி இதைச் செய்ய முற்பட்டிருப்பான்! இந்த நினைவுகளில் வலம் வந்த என் உள்ளம்— அது உருவாக்கிக் கொண்டிருந்த அந்தச் சிற்பியோடு இணைந்து கொள்கிறது. அவனோடு அது அவனாகிக் கலந்து, வஞ்சிநாட்டுக்கு வருகின்றது. பின்னர்க் கடம்பத் தீவுக்குள் நுழைக்கப்பட்டு, அங்கிருந்தும் அச் சிற்பியோடு பயணம் கொண்டு எகிப்தை அடைகிறது. எகிப்தில் சில காலம் தங்கியிருந்து பல நிகழ்ச்சிகளில் பிணைப்பாகி மீண்டும் தமிழகம் வந்து சேர்கிறது. வியப்புக்குரிய—சற்று நூதனமான கற்பனையல்லவா இது! ஆம், அப்படித்தான். இந்தக் கற்பனையின் செப்பம் பெற்ற வடிவமே இத் தொடர் கதை என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

அந் நாளில் தமிழகத்துக்கும், எகிப்து உரோம் யவனம் சீனம் அரேபியா போன்ற நாடுகளுக்கும் வாணிபத் தொடர்பு கடல்வழிக் கப்பல் மூலம் நடந்திருப்பதை இலக்கி யங்கள் இயம்புவதோடு வரலாற்று ஆசிரியர்களும் தெளிவு படச் சொல்கிறார்கள். இப்படி வாணிபம் செய்தார்க்கு நேர்ந்த தொல்லைகளும் இடையூறுகளும் பலப் பல. குமுறிக் கொந்தளிக்கும் கடலில் கலம் கவிழ்தல், கல் மனம் படைத்த கடல் கொள்ளைக்காரர்களின் சூறையாடல் போன்றவற்றில் அவர்கள் தப்பிப் பிழைப்பது அரிதிலும் அரிதே. குறிப்பிட்ட இந் நிகழ்ச்சிகளும் இத் தொடர் கதையில், என் கற்பனைத் திறனுக்கு வளம் கொடுத்துச் செழுமைப்படுத்தின.

இந் நவீனத்தில் நான் கற்பின் செல்வியாகிய கண்ணகி தேவியை நினைவுபடுத்தியிருக்கிறேன். அவ்வம்மையார் பழந் தமிழ் மரபின் வீரத் திரு விளக்காய் ஊழியூழிக் காலம் ஒளி தருபவரன்றோ!

காதலின் தூய உணர்ச்சிக்கு இதில் சிறப்பு வழங்கப் பட்டுள்ளது. அது நாடு, இனம், மொழி, சமயம், உயர்வு தாழ்வு போன்ற வேறுபாடுகளுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்ட ஒரு தெய்வீகப் பிணைப்பு என்பதே என்கருத்து. அன்றும் இன்றும் இதை வலியுறுத்திக் காட்ட எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகள் வரலாற்றில் காணக் கிடக்கின்றன. மருத்துவப் பண்டிதன் நாகதத்தன் ஒரு கிரேக்க மங்கையோடு கொண்டுள்ள வரம்பிகந்த-தூய காதலால் அவளோடு இறப்பு எய்தியதும், அசுவகோசன் என்ற இந்திய நாடக ஆசிரியன் ஒரு யவன மங்கையிடம் ஆழமான காதல் கொண்டதும், மாமன்னன் சந்திரகுப்தன் கிரேக்க நாட்டுத் தளபதி செலுயூகஸின் புதல்வியை மணந்துகொண்டதும் மன்னன் ஹர்ஷவர்த்தனன், பண்புமிக்க பாரசீகப் பைங்கிளியாள் மகாசுவேதாவைத் தன் அரசியாக ஆக்கியதும் போன்ற நிகழ்ச்சிகள் இவ்வுண்மையைப் புலப்படுத்துவன. இத்தகைய நிகழ்ச்சிகளுக்கு இக்காலத்தில் பஞ்சமற்ற நிலையில் கணக்கு வழக்கே இல்லாதிருக்கின்றது.

இக் கதையைப் பொறுத்தவரையில் இன்றொரு உண்மையை இங்கே வெளியிடுதல் இன்றியமையாதது ஆகின்றது. தென்னகத்தைத் தொடர்ந்து ஆபிரிக்கா வரையிலும் பெரும் நிலப்பகுதி இருந்ததாகவும் பின்னர் அது கடல் கோள்பட்டு அழிந்ததாகவும் உள்ள செய்தியைப் “பஹ்லுனி யாற்றுடன் பன்மலை அடுக்கத்துக் குமரிக்கோடும் கொடுங்கடல்கொள்ளு” என்ற சிலப்பதிகார வரிகளும், ‘மலிதிரை யூர்ந்து தன் மண்கடல் வெளவலின்’ என்ற கலித்தொகை வரியும் அறிவிக்கின்றன. வரலாற்று ஆசிரியர்களும் இதை உறுதிப்படுத்துகின்றனர். மேலும் அவர்கள் திராவிடர்களின் இனமே எகிப்தியர்கள் என்று வலியுறுத்துகின்றார்கள். எகிப்தியர்களிடம் காணப்பட்ட பண்பாடுகளும், பழக்க வழக்கங்களும் திராவிட நாகரீகத்தைச் சார்ந்தவைதாம் என்பது அவர்கள் கண்ட முடிபாகக் காண்கின்றது. இவற்றையும் என் கற்பனைக்குத் துணையாக்கிக் கொண்டேன்.

மற்றொன்றையும் நமது உள்ளத்தில் பதித்துக் கொள்ளுதல் நலம். மனித சமூகம் அனைத்தும் ஒரே குடும்பத்திலிருந்து பெருகியதாகத்தான் இருக்கும் என்பதே அது. சமயக் கொள்கைகளும் வரலாற்று ஆசிரியர்களின் சிந்தனைத் தெளிவும் இதற்கு அரண் செய்கின்றன. ‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’ என்ற பொன் மொழி இந்தக் கொள்கையில் பிறந்ததே.

நான் எகிப்து நாடு சென்றவனல்ல. எனது நூலறிவையும் நான் கேள்விப்பட்ட செய்திகளையும் கொண்டே புராதீன எகிப்தை ஓரளவு இதன்மூலம் கற்பனை செய்து பார்க்கிறேன். இதன் குறைபாடுகள் என்னைச் சார்ந்தனவேயன்றி உண்மை நிலையை மறைக்குந் தன்மையதல்ல.

இந்நூல் முதற்பதிப்பு வெளிவந்து வாசகர்களின் நல்லாதரவைப் பெற்றது. நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின் இரண்டாம் பதிப்பாக மீண்டும் வெளிவருகிறது. இதை அழகிய முறையில் வெளியிட்ட நீலா நூலகத்தாருக்கும் சிறப்பாக அச்சிட்டுதவிய பிரபு பிரிண்டிங் ஹவுஸ் நிறுவனத்தார்க்கும் என் அன்பு கனிந்த நன்றி.

சென்னை-14 }
9-7-1977. }

தே. ப. பெருமாள்.

சிற்பியின் கனவு

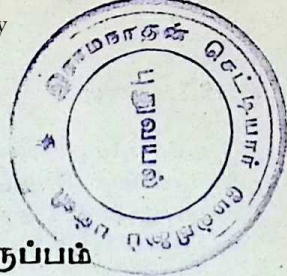
முன் அறிவிப்பு

இந்தக் கதையின் மூலமாக வாசகர்கள் இரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிக்கு அழைத்துச் செல்லப்படுகிறார்கள். அது தமிழகத்தின் பொன்னான காலம். இயற்கையன்னையின் அருள் கனிவால் எங்கும் செழுமைகொழிக்க, நாட்டில் செல்வம் பெருகிக் குவிந்தது. மக்கள் வாழ்வும் வளமும் பெற்று இன்பத்தில் திளைத்திருந்தார்கள்; கவிஞர்கள் காவிய மாலை யால் கவிதா தேவிக்கு வழிபாடுசெய்து மகிழ்ந்தார்கள்; தங்களது கைவண்மையைக் கலைமெருகு விஞ்சச் சிற்பிகள் கல்லிலே வடித்துக் காட்டினார்கள்; இசையும், கூத்தும் மன்னர் மாளிகையிலன்றி மக்களின் குடிலிலும் தங்கி நடம்புரிந்தன. அறத்தின் செம்மையாட்சியில் வீரம் வெற்றிக் கொடியை நாட்டி எக்களித்த காலம் அது.

தமிழகத்தின் வரலாற்றிலே பொன்னெழுத்துக்களால் பொறிக்கத் தகுந்த இரண்டு மகோன்னத நிகழ்ச்சிகள் இக்காலத்துக்குச் சற்றுமுன்புதான் நடந்து முடிந்திருந்தன. ஒன்று சேரன் செங்குட்டுவன் வடநாடு சென்று, அங்குள்ள மன்னர்களுடன் அமர் மலைந்து, வெற்றியேந்தித் தமது வில் முத்திரையை இமயத்திலே பொறித்தது; மற்றொன்று இமயத்தினின்றும் கல் எடுத்து, கங்கையாற்றிலே நீராட்டி கண்ணகி தேவிக்குச் சிலை அமைத்தது.

செங்குட்டுவன் பத்தினித் தெய்வத்துக்குச் சிலை வைத்து விழா எடுத்தபோது, அங்கே ஆரிய மன்னரும், கொங்கு நாட்டுக் கோசரும், மாளவ நாட்டு வேந்தரும், இலங்கை மன்னன் கயவாகுவும், பிற அரசர்களும் குழுமியிருந்தார்கள். அவர்கள் வேண்டுகோள்படி அவரவர்கள் நாட்டிலும் தமக்கு விழா எடுத்துக் கொள்ளப் பத்தினித் தெய்வம் அவர்களுக்கு வரம் வழங்கிற்று. இந்த அருமையான இரு நிகழ்ச்சிகளும் நம் மனத்திரையை விட்டு என்றும் மங்கி மறையாதபடி, சிலப்பதிகாரக் காவியம் பொறித்துக் காட்டுகிறது.

இக்காலத்திலும் மேற்குக் கடலில் உள்ள தீவுகளில் தங்கி வாழ்ந்த கடம்பர்கள் என்னும் கடல் கொள்ளைக்காரர்கள் தங்கள் பரம்பரையிலுள்ள மறச் செயல்களை விட்டொழித்துத் திருந்தவில்லை. அவர்கள் கடலில் பயணம் செல்லுகின்ற கப்பல்களிலும், கடலைச் சார்ந்த சிறு சிறு நாடுகளிலும் தங்கள் கை வரிசைகளைக் காட்டியிருக்கிறார்கள். கடம்பர்கள் என்ற பெயரைக் கேட்டதுமே மக்கள் திகிலடைவார்கள்; செல்வர்கள் நெஞ்சம் பதறி அஞ்சி நடுங்குவார்கள்; அழுது கொண்டிருக்கும் பிள்ளைகளை பெற்றோர்கள், ‘கடம்பன் வருகிறான்; அழுகையை நிறுத்து’ என்று பயமுறுத்தி அமைதிப்படுத்திய காலம் அது.

1. மன்னர் விருப்பம்

அந்தக் காலத்தில் ஒரு நாள் மாலைப் பொழுது.

கொங்கு நாட்டு மன்னர் கோசர் வேந்தன் அரசவை; நாட்டு முதன்மையாளர்களும், உயர் பதவியிலுள்ளவர்களும் வந்து, தங்கள் தங்களுக்குரிய ஆசனங்களில் அமர்ந்திருந்தார்கள். இவர்களில் கலைஞர்கள், புரோகிதர்கள், சேனாதிபதிகள், தூதுவர்கள், சாரணர்கள் ஆகியவர்களும் காரணத்தியலவர், கருமக்காரர்கள், சனகச் சுற்றத்தினர், கடை காப்பாளர், நகரமாந்தர்கள், நளி படைத் தலைவர்கள், யானை வீரர்கள், இவுளிமறவர்கள் போன்றவர்களும் அடங்கிக் காணப்பட்டனர். தங்கள் தகுதிக்கும், தன்மைக்கும் ஏற்ப, இவர்கள் அணிந்திருந்த ஆடை அணிகள் இவர்களை இன்னொருவரெனத் தெரிந்து கொள்ளும் முறையில் இருந்தன.

இவர்களது முகங்களிலே அன்று மன்னவர் சொல்ல இருக்கும் செய்திகளைக் கேட்க ஆர்வம் துளும்பிக்கொண்டிருந்தது. ஒவ்வொரு நொடியும் இவர்கள் அரசர் வந்து அரியணையில் அமருவதை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கோசர் மன்னவர் அப்போதுதான் சேர நாட்டிலிருந்தும் திரும்பி வந்திருக்கிறார். அதிலும் திரு மா பத்தினி கண்ணகி தேவிக்குச் சீலையெடுத்த விழாவில் அவர் பங்குகொண்டு, அந்தக் காட்சிகளையெல்லாம் தம் கண்ணாரப் பார்த்தவர். இன்று, அந்த நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் அவர் தெளிவாகவும் விளக்கமாகவும் அவையிலுள்ளவர்களுக்குச் சொல்லுவார். நிகழ்ந்ததை ஓவியம் போல் சித்தரித்துச் சொல்லுகின்ற திறன் பெற்றவராயிற்றே கோசர் மன்னர்! எனவே அப்போது அவையில் இருந்தவர்களுக்கெல்லாம் அந்த நாள் ஒரு திருநாள் போலவேதான்.

அச்சமயம், 'டாண், டாண்' என்ற ஒலியுடன் அரண்மனை மணிமுழங்கியது. அது அரசர், அவையை நோக்கி வந்து கொண்டிருப்பதை அறிவிப்பது.

அனைவரது பார்வையும் அரசர் வருகின்ற திக்கை எதிர் நோக்கி நிலைத்து நின்றது.

அரசர் அமைச்சர்களுடனும், தமது அந்தரங்க நட்புக் குரியவனும் சபைச் சிற்பியுமான கலைமணியுடனும் அமைதியாக நடந்து வந்து, அரியணையில் அமர்ந்தார். அவையிலிருந்த அத்தனை பேரும் எழுந்து நின்று வணக்கம் செய்துகொண்டார்கள். மன்னரும் மக்களை வணங்கினார்.

அரசரது முகத்திலே மகிழ்ச்சியும் பூரிப்பும் கூத்தடித்துக் கொண்டிருந்தன. இவற்றுக்கு மேலாக அவரிடம் பக்திக் கனிவு முதிர்ந்து சுடர் வீசியது.

அரசர் அவையிலிருந்தவர்களை அன்புடன் அழைத்துப் பேசலானார்:

“பத்தினி தேவி கண்ணகியின் வாழ்க்கை வரலாறு உங்களுக்குத் தெரிந்ததே. கற்பின் கொழுந்தாய், தமிழ் மரபின் வீரப் பெண் விளக்காய் ஒளிர்ந்தவர் கண்ணகிதேவி. அந்தத் தேவிக்கு மாமன்னர் செங்குட்டுவன் தமது நாட்டில் சிலை எழுப்ப, இமயத்திலிருந்து கல் எடுத்து, கங்கையில் புனித நீராட்டிக்கொண்டு வந்த செய்தியும் நீங்கள் அறிவீர்கள். அந்த அம்மையின் சிலைநாட்டு விழாவில் பங்கு கொள்ளும் பேறு எனக்கு வாய்த்தது. அவ்வேளை அங்கு நிகழ்ந்த ஒரு அற்புத நிகழ்ச்சியை இப்போது உங்களிடம் சொல்லப் போகிறேன்.

நானும் அங்கு கூடியிருந்த சில மன்னர்களும் தேவியை வணங்கி, 'அம்மையே, சேரப் பெருவேந்தர் வேள்வி செய்து விழா எடுத்த இந்த நாளில், எங்கள் நாட்டில் நாங்கள் இனி எடுக்கப்போகும் வேள்வியிலும் தாங்கள் எழுந்தருளவேண்டும்' என வேண்டிக்கொண்டோம். அதற்குத் தேவியின் சிலை

“தந்தோம் அவ் வரம்” எனக் குரல் கொடுத்து எங்களுக்கு அந்த வரத்தை வழங்கியது.

எனவே இனி அந்த நாளில் நமது நாட்டிலும் வேள்வி எடுத்து, அதில் எழுந்தருளும் அத் தேவியை வணங்கி வழிபட வேண்டும்.”

என்று சொல்லி முடித்த கோசர் வேந்தர், மீண்டும் “இன்னும் ஒரு செய்தி” என்று சொல்லி நிறுத்தினார்.

அரசர் கூறியவைகளைக் கேட்டு வியப்புணர்ச்சியில் மூழ்கியிருந்த அவை மக்கள் மேலும் அரசரது வாயை எதிர்பார்த்தும், அவர் சொல்வதைக் கேட்கக் காதுகளைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டும் இருந்தார்கள்.

அரசர் மறுபடியும் பேசலானார்: “நமது நாட்டிலும் கண்ணகி தேவிக்கு ஒரு சிலை எடுக்க நான் விரும்புகிறேன். அந்தச் சிலையை அருள் தன்மை நிரம்பியதாகவும், அம்மையின் பண்புகள் கனிந்தவையாகவும் உருவாக்க வேண்டும். இதைப் பார்ப்பவர்கள் அனைவருக்கும் பக்திக் கனிவும் அன்புச் சுரப்பும் ஏற்படவேண்டும். விண்ணுலகு சென்ற அந்த அம்மையார், மண்ணுலக மக்களின் மனத்தை விட்டு அகலாத முறையில் அந்தப் படிவம் திகழ வேண்டுமல்லவா? அதுவும் அந்தச் சிலையை நம் நாட்டுச் சிற்பி ஒருவரே அமைக்கவேண்டுமென்பதே எனது பேராவல். இது நமது கலைச் சிறப்பை எடுத்துக் காட்டத் தக்க ஒரு வாய்ப்பு என்பது என்னெண்ணம். இதற்கு இங்கே யார் இருக்கிறார்கள்? துணிபவர்கள் எழுந்து நின்று தம்மைத் தெரிவித்துக் கொள்ளலாம்.”

என்று வேண்டிக் கொண்டு அவையிலிருந்த கலைஞர் களைப் பார்த்தார் மன்னவர்.

அப்பொழுது அவையில் ஒரு பரபரப்பு ஏற்பட்டது. இந்தப் பொறுப்பைச் செம்மைபெறச் செய்து முடிக்கத் தகுந்த ஆற்றல் நிரம்பிய சிற்பி யாருமே அங்கிருந்தவர்களின் அறிவு சிந்தித்தது. அந்தச் சிந்தனையில் முடிவு கண்ட அவர்

ளி, ஒரு சிற்பியைப்பற்றித் தங்களுக்குள் 'கச முசா' எனப் பேசிக்கொண்டார்கள். அடுத்து அவர்களது பார்வை கலைஞர்கள் இருந்த வரிசையை ஊடுருவிப் பாய்ந்து, ஒரு இளைஞனிடம் வந்து நிலைத்து நின்றது.

அவனே இயற்கை வரப் பிரசாதத்தால் கை வன்மை பெற்றுக் கல்லுக்கு உயிரேற்றி வரும் இளஞ் சிற்பி கலைமணி. அவனைத் தவிர கண்ணகிதேவியின் சிலையைச் செம்மைபெற வடிக்க வேறு கம்மியர்கள் யார்தான் அங்கே இருக்கிறார்கள்?

கோசர் மன்னரின் ஆணையையும், அவரது குறிப்பையும் அறிந்த கலைமணி எழுந்து நின்றான்.

எழுந்து நின்ற அந்த இளஞ் சிற்பியிடம் மறுபடியும் அனைவரது பார்வையும் ஒருங்கே மொய்த்துக் கொண்டது.

அப்பப்பா, அவனிடமிருந்த அந்தக் கம்பீரத் தோற்றம்! கலை சூல்கொண்ட அவனது இதயக் குகையினின்றும் பாய்ந்து கிளம்பிய ஒரு தெய்வீகப் பேரொளி அவன் முக வட்டாரத்தில் நிலையாகத் தங்கி, அதற்கு விவரிக்க இயலாத ஒரு சோபையை அளித்துக் கொண்டிருந்தது. உணர்ச்சி குடியிருந்த அவன் விழிகளிலே இந்த உலகத்தையே ஒரு நொடியில் அளந்து விடுகின்ற வன்மை விளையாடிற்று. கோடுகள் நெருங்கிப் பின்னிப் பிணைந்திருந்த அவனது விசாலமான நெற்றி, அவன் ஒரு பிறவிக் கலைஞன் என்பதைத் துலாம் பரப்படுத்தப் போதுமானதே. சிற்பி கலைமணி, தன் கேசச் சுருளைப் பின்புறமாக வாரி விட்டு, பட்டுடை அணிந்து, மார்பிலே பட்டுச் சால்வையைப் போர்த்தியிருந்த பாங்கு, நில ராஜனைப்போல் இந்தக் கலை ராஜனும் பெருமிதம் மிக்க வன் என்பதை நிரூபிப்பது போல் விளங்கியது.

அரசர் சொல்லியது கலைமணிக்குப் புதிய செய்தியல்ல. அவன்தான் அரசரோடு இணைந்து இருப்பவனயிற்றே! எனினும் மக்கள்கருத்துக்கு முதன்மை வழங்கும் அரசர், தனது விருப்பம்போல் இதைச் செய்துவிடலாமா? எனவேதான் இந்த முறை கையாளப்பட்டது.

“நான் அதற்கு முன் வந்திருக்கிறேன். அந்த மகத்தான பொறுப்பை நிறைவேற்றி வைக்கக் கலைத் தாகம் கொண்ட என் இதயம் துடியாய் துடிக்கிறது வேந்தே.”

என்ற தன் இதயத்தின் மௌனக் குரலைத் தன் பார்வை விலேயே ஒலி செய்தான், கலைமணி.

பொறுப்பை நிறைவேற்றும் முனைப்போடு எழுந்து நின்ற கலைமணியின் முகப் பரவசத்தைக் கவனித்த மன்னர், “அவைச் சிற்பி கலைமணி இதற்கு முன் வந்திருக்கிறார். தகுதியானவர்தான். அவர் கண்ணகி தேவிக்குச் சிலை செய்து, தன் பெயரையும் நிலை செய்து கொள்வாரென நம்புகிறேன். மேலும் இந்தச் சிலையை ஆறுமாத கால வரையறைக்குள் சிற்பி உருவாக்கித் தர வேண்டும். இதற்கும் அவர் இசைந்து கொள்வாராக” என்று சொல்லி முடித்தார்.

அவையிலுள்ளவர்கள் கலைமணியின் சம்மதத்தை அறிந்து, மலர்ந்த முகத்தோடு கரங்களைத் தட்டி முழக்கித் தங்கள் பாராட்டுலைத் தெரிவித்துக் கொண்டார்கள்.

கலைமணி வணங்கியபடி தனது இசைவை மீண்டும் அரசருக்கும் அவையிலிருந்தவர்களுக்கும் தெரிவித்துக் கொண்டான்.

2. வழி பிறந்தது

பத்தினித் தெய்வம் கண்ணகியின் சிலையைச் செய்யும் பாக்கியம் தனக்குக் கிடைத்ததற்காகக் கலைமணி பேராணந்தம் அடைந்தான். இந்த உலகத்திலுள்ள எல்லாச் செல்வங்களையும் ஒருங்கே அவனுக்கு யாராவது கொண்டு வந்து கொடுத்திருந்தாலும், அவன் மனம் அவ்வளவு திருப்தி அடைந்திருக்காது. ஏன்? நினைப்புக்கு எட்டாத நெடுங்காலம் வரையிலும் அவன் செய்யப் போகும் அந்தச் சிலை அவனது நாமத்தைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்ல்லவா? அவனுக்கு எளிதில் கிடையாத அமர வாழ்வாயிற்றே அது!

கண்ணகிச் சிலை, கலைப் படைப்பாக-எழில் அமைப்பாகக் கலைமணியால் உருவாக்கப்படும் என்று நாட்டு மக்களும் நம்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நம்பிக்கையும் பாழ்போகக் கூடாதல்லவா?

கலைமணி இதை எவ்வாறு உருவாக்க வேண்டுமென்பதைப் பற்றிச் சிந்தித்தான். தேவியின் பிராயமும், அழகும் அவன் கேள்விப்பட்டவையே. அந்த அம்மையாரின் கற்பும், இல்லற ஒழுக்கமும் அவன் இதயத்தில் நன்கு பதிந்துதான் இருந்தன. ஊழ்வினைப் பயனால் கண்ணகி மதுரை மாநகர் வந்து, தனது கணவனை இழந்து, துன்பக் கடலில் தத்தளித்த காட்சி, அவன் அகத் திரையில் ஒவியம் போல் ஒளிர்ந்தது. தனது கணவன் குற்றவற்றவன் என்பதை மெய்ம்மைப்படுத்திப் பாண்டிய மன்னவன் தவறை அவனுக்குணர்த்திய அவளது வீரமொழிகள், கலைமணியின் காதுகளில் அப்போதும் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன. சினம் மூண்டு, மதுரை மாநகரினைத் தீயினுக்கு இரையாக்கிய கண்ணகியின் மறஉகற்பு சற்றுக் கலைமணியை அதிர வைக்கவும் செய்தது.

கண்ணகியின் பண்புகளை மனதில் கொண்டு கவிஞர்கள் கவிதை பாடிவிடலாம்; கலைமணியும் விரும்பினால் சிலைசெய்து முடித்துவிடுவான். அது பூர்த்திபெற்ற வடிவமாகத்திகழுமா? அப்படி அதை அமைத்துவிட அவன் விரும்பவில்லை. பத்தினியின் அகப் பண்புகளையும் புறத் தோற்றத்தையும் அவன் சிலையின் மூலம் வெளிக் கொண்டுவர விரும்பினான்.

அந்தப் பெண்ணரசியை நேரில் காணும் வாய்ப்பை அவன் பெறவில்லை. அம்மையாரின் உயரம், தோற்றம், உருவ அமைப்புகள், உணர்ச்சிகள், சலனமிடும் முகப் பார்வை இவற்றின் தன்மைகளையும் அவன் அறிந்திருக்க வேண்டுமல்லவா? கலைமணியிடம் சிலையை உருவாக்கும் முனைப்பு இருந்ததேயன்றி, அதைப் படைப்புத் திறன் கொழிக்க அமைக்கின்ற வழி அவனுக்குப் புலப்படவில்லை.

கலைமணியின் மூளை பலமாக வேலை செய்யத் தொடங்கிற்று. அப்போது அவனது அறிவில் ஒரு மின்னல்; அந்த

மின்னல் ஒளிக் கீற்றில் அவனிடம் உறைந்திருந்த சில நினைவுகள் மலர்ந்து பளிச்சிட்டன. பேரரசன் செங்குட்டுவன், தனது நாட்டில் சிலை செய்து விழா எடுத்த நிகழ்ச்சி அவன் ஞாபகத்துக்கு வந்தது கை தேர்ந்த மேதைகளால் உருவாக்கிய சிலைதானே அதுவும்! அதை நேரில் போய்ப் பார்த்து வந்தால் தனது கருத்துக்குத் தெளிவு பிறக்காதோ? அத்துடன் செங்குட்டுவன் வஞ்சித் தலைநகரிலிருந்து மலைவளம் காணச் சென்ற போது, குன்றக் குறவர்கள் அவனிடம் வந்து வெளியிட்ட செய்தியும் அவன் கேள்விப் பட்டிருந்தான். அதுவும் அவனது நினைவுக்கு வந்தது. தெய்வ வடிவத்துடன் வந்த கோவலனோடு, கானகத்தில் வேங்கை மரத்தின் கீழ் துயரமே உருவான கண்ணகி வானுலகம் சென்ற செய்தியைத் தானே அவர்கள் அரசனிடம் அறிவித்தார்கள். அந்நேரம் அவர்கள் கண்ணகியின் உருவத்தைப் பார்த்திருப்பார்களே! ஆம். அவர்களிடம் நேரில் கண்டு கேட்டால் பத்தினித் தேவியின் தன்மையினை ஓரளவு உணர்ந்து கொள்ளலாமன்றோ?

இப்படியாக எண்ணமிடலானான் கலைமணி. ஆனால் சேர நாடு கொங்கு நாட்டைச் சார்ந்திருந்தாலும் நெடுந் தொகையாயிற்றே! இதை நினைந்து கொஞ்சம் மலைப்புக் கொண்டது அவனது நெஞ்சம். ஆயினும் இதற்காக அவன் பின் வாங்கிப் போகவோ, தனது எண்ணத்தைக் கைவிடவோ நினைக்கவில்லை. செய்வதைத் திருத்தமுடன் செய்ய வேண்டும் என்பது தான் அவனிடம் அழுத்தமுடன் வேருன்றிய தீர்மானம்.

சேர நாட்டின் இயற்கை வனப்பைப் பற்றிப் பல சமயங்களில் அவன் கேள்விப்பட்டிருந்தான். கடல் வளமும், மலை ரணும் கொண்ட அந்நாடு, பசுமைப் பூங்காவுகளாலும், பழத்தோட்டங்களாலும், அடர் வனங்களாலும், விளை நிலங்களாலும் நிரம்பியுள்ளது என அங்குப் போய் வந்தவர்கள் அவனிடம் தெரிவித்திருந்தார்கள். பல தடவைகள் கலைமணியும் அந்நாட்டுக்குப் போய் வரத் திட்டம் போட்டதுண்டு ஆனால் கோசர் மன்னவர் அவனுக்கு அனுமதி கொடுத்தால் தானே! அவர் கூப்பிடுகின்ற குரலுக்கெல்லாம் அவன் முன்

வந்து நிற்க வேண்டுமே! இல்லாவிட்டால் அவருக்குத்தான் அமைதி ஏது?

சேர நாட்டுக்குப் போய் வர இந்தத் தருணத்தைப் பயன் படுத்திக் கொள்ள எண்ணினான் கலைமணி.

அவனது திட்டப்படி ஒரு கல்லில் இரண்டு கனிகளில் உவா? கண்ணகியின் சிலையைப் பார்ப்பதோடு, அந்த அம்மையைப் பற்றிய விவரங்களையும் அறிந்து கொள்ளலாம். மேலும் நீண்ட நாட்களாகச் சேர நாட்டுக்குப் போக வேண்டும் என்ற தனது எண்ணமும் பூர்த்தியாகிவிடும்! அரசரும் இதற்கு மறுப்பாக எதையும் சொல்ல மாட்டார். எளிதாக அனுமதியும் கொடுத்து விடலாம். எனவே கலைமணி இந்த முடிவோடு அரசர் இருக்குமிடத்தை நோக்கி விரைந்து சென்றான்.

*

*

*

*

வணக்கம் செய்துநின்ற கலைமணி, தன்னிடம் எதையோ சொல்ல வந்திருக்கிறான் என்பதைத் தெரிந்து கொண்ட கோசர் மன்னவர், “என்ன, கலைமணி? ஏதாவது செய்தி உண்டா?” என்று அவனைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

“ஆம், அரசே, அதைச் சொல்லவே தங்களிடம் வந்திருக்கிறேன்.”

“அதை நினைத்துத்தான் நானும் கேட்டேன், என்ன செய்தி?”

“தேவியின் சிலைப் பணியைத் தொடங்கு முன்பு நான் ஒரு தடவை சேரநாடு போய்வர வேண்டும்; இதற்குத் தாங்கள் எனக்கு அனுமதி தர வேண்டும்.”

“சேரநாட்டுக்குப் போகிறாயா, ஏன் கலைமணி?”

“வேறு எதற்கு? பத்தினி தேவியைப் பற்றி என் மனதிலே தெளிவு ஏற்படத்தான்.”

“சேர நாட்டுக்குப் போவதால் உனக்கு அந்தத் தெளிவு ஏற்பட்டுவிடுமா? அங்குபோய் நீ தெளிவை எப்படிச் சம்பாதித்துக் கொள்ளப் போகிறாய்?”

“அங்கு போனால் உறுதிபாக எனக்குத் தெளிவு ஏற்பட்டு விடும், அரசே! அங்குத் தேவியின் சிலை இருக்கிறதல்லவா? அதை நான் நேரில் பார்க்க வேண்டும். அந்தக் காட்சி எனக்குக் கிடைப்பதால் என் உள்ளம் பக்குவப்பட்டு, நான் உணர்ச்சிப் பிழம்பாக ஆகி விடுவேன். அதன்பிறகு கல்விலை என் கரங்கள் வேகமாகச் சுழலத் தொடங்கி விடும்.”

கலை மணியின் இந்தக் கோரிக்கையில் இருந்த அவனது இதயதாகத்தை அரசர் உணர்ந்து கொண்டார். தன் திறமையில் நம்பிக்கையுடைய கலைமணி, பிறரது கலைப் படைப்பின் தன்மையையும் உணர்ந்து கொள்ளத்தான் சேரநாடு போக விரும்புகிறான் என்பதை அறிந்து கொள்ள அவருக்கு அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை. சிலை திட்பமுற அமையத் தானே இந்த வேண்டுகோள்! மேலும் கலைமணி சொல்லுவது போல் அந்தாட்டுச் சிலையைப் பார்த்தால் அவனது உள்ளங்கூட உணர்ச்சிக் கடலாக மாறிவிடும் என்பதிலும் அவருக்குச் சந்தேகம் இல்லை. அவர்தான் நேரில் அதை அனுபவித்த வராயிற்றே! அரசர் கலைமணியைப் பார்த்து,

“விரும்பினால் நீ போய் வருவதில் தடையில்லை. அரசாங்க ஆட்களையும் உன்னோடு அனுப்பி வைக்கிறேன். அது துடன் சேரப் பெருவேந்தருக்குக் கடிதமும் தருகிறேன். இவைகள் உன் பயணம் சுலபமாக முடிய உதவியாக இருக்கும்.”

“அரசே, மன்னிக்க வேண்டும், எனக்குத் துணையாக யாருமே வரவேண்டாம். நான் தனியாகப் போய் வரவே விரும்புகிறேன்.”

“நீ இதற்கு முன் அங்குப் போய்ப் பழக்கமில்லையே கலைமணி. வழிகள் தெரிந்து எப்படிப் போய்ச் சேரப்போகிறாய்?”

“நாவின பெற்றி ருக்கிறேன். வழி கேட்டுக் கொண்டு போக இதில் என்ன துன்பம்?”

“ஏன், துணைக்கு ஆட்கள் வந்தால் என்ன?”

“மன்னர் பெருமானே, அரசாங்கக் கௌரவம் ஏதும் இல்லாமல் சாதாரணக் குடிமகனாய்ப் போய்த் தேவியின் சிலையை வழி படுவதில்தான் எனக்குச் சரியான பக்குவ நிலை ஏற்படும் என்று எண்ணுகிறேன். மேலும் அங்குள்ள மக்களோடு பழகவும், கண்ணகி தேவியைப்பற்றி அறிந்து கொள்ளவும், அப்போதுதான் வாய்ப்பு ஏற்படும்.”

“கலைமணி, நீ சொல்வதும் சரிதான். கலைஞர்களுக்குத் தனிமையைப் போல் வேறு துணை இல்லைதான். அப்போதுதான் அவர்களது சிந்தனைப் பறவை சிறகடித்துப் பறக்கும். உனது விருப்பப்படியே போய் வா. ஆனால் சீக்கிரமாகவே திரும்பி வந்து விடு.”

“கட்டளை அரசே! அப்படியே செய்கிறேன்.”

சேர நாடு போய் வர கலைமணிக்கு மன்னரிடமிருந்து அனுமதி கிடைத்துவிட்டது. அதோடு அவனது கலைப்படைப் புக்கு வழியும் பிறந்தது. இந்த உணர்ச்சிப் பூரிப்பில் அவன் அந்நாட்டுக்குப் புறப்பட ஆயத்தமானான்.

3. சேர நாட்டில் பத்தினிக் கோட்டம்

சேர நாட்டின் எல்லைக்குள் புகுந்த கலைமணி, அந்த நாட்டின் இயற்கைப் பேரழகில் தன்மையே மறந்த நிலைடைந்தான். இப்படிப்பட்ட செளந்தரியப் பெருக்குடைய நாட்டை இதற்கு முன் அவன் பார்த்ததே இல்லை! பூவுலகில் இத்தகைய ஒரு சொர்க்க பூமியும் இருக்கிறதா என்று அவன் உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட வியப்பு நீண்ட நேரம் நிலைத்திருந்தது.

கடல் தாயின் வயிற்றில் பிறந்த மேகக் குமரி, விளையாடும் ஆர்வத்தோடு வானரங்குக்குச் செல்கிறாள். அங்கே காற்று என்னும் ஊஞ்சல் அவள் கண்ணில்படுகிறது. அதைப் பார்த்ததும் அதில் ஏறி ஆட வேண்டும் என்ற சபலம் அவள் மனத்தையே உறுத்துகிறது; அதில் ஏறி அமர்ந்து கொள்

கிறான். நவ நவமான உணர்ச்சிகள் தன்னிலே குமிழியிட உல்லாசமுடன் ஆடிக்களிக்கிறான் அந்த யௌவன மோகினி.

அதோ, அவள் முன்னிலையில் ஒருவன் நின்று கொண்டிருக்கிறானே, அவன்யார்? அவன்தான் மலைக்குமாரன்; வலு அமைந்து, உடல் திரட்சி கொண்ட அவன் எவ்வளவு பெருமிதத்துடன் நின்று கொண்டிருக்கிறான்! மலைக்குமாரன் தனது நீல உடலிலே பச்சை வண்ணப் பட்டினை அணிந்துள்ளான்! அருவி நீராலாகிய வெள்ளைக் கச்சை அவனது மார்பின் குறுக்கே கிடந்து எழில் வீசுகிறது. அருவி ஓசையாலும் பறவைக் குரல்களாலும் அவன் பாடிக் கொண்டிருக்கும் கீதம் எவ்வளவு மதுரமாகச் சுவைக்கிறது!

அந்த உச்ச அரங்கத்திலே தனியாக ஊஞ்சலாடும் அந்த மேகக் கன்னியின் மீது தனது கண் வீச்சைப் பாய்ச்சுகிறான் அந்த மலையழகன். அவளும் அவனது கட்டுக் குலையாத அபூர்வ சோபையில் கிறக்கம் கொண்டவளாய், மெதுவாக ஊஞ்சலை விட்டு இறங்குகிறாள். அவன் அவளை அழைக்கிறான்? அவள் அவன் வசப்படுகிறாள்.

அவர்களது தழுவலில் மின்னல்கள் மின்னுகின்றன. அங்கே நிகழும் மோகனச் சல்லாபம் இடியாக முழங்குகிறது. காதலர்களது கட்டவிழ்ந்த உணர்ச்சி மழை உருவமாக வந்து சேர நாடு முழுமையும் ஈரமாக்குகிறது. இவர்களது காதலிலே இந்த லீலைகள் காலம் தவறுது நடை பெறுவதால் அந்நாட்டில் மழைக்குப் பஞ்சமேது? மழைவளம் சுரக்கும் மண்ணில் செழுமைக்குக் குறைவா?

கலைமணி பார்வை செலுத்திய இடங்களிலெல்லாம் பலாச் சோலையும், மாஞ்சோலையும், கழுகஞ் சோலையும், கதலித் தோட்டமுமாகக் காட்சி அளித்தன. கணிகளின் பருவைச் சுமக்க இயலாமல் அந்த மரங்கள் தத்தளித்துக் கொண்டு நின்ற காட்சி, கலைமணிக்குப் பூரிப்பை அளித்தது. சேர நாட்டில் பறவைகள் சோலைகளில் மட்டும் தங்கி வாழ

வில்லை; அவைகள் தடாகங்களிலும், கழனிகளிலும் சஞ்சாரம் செய்து, அந்த இடங்களை யெல்லாம் இசை யரங்குகளாக ஆக்கிக் கொண்டிருந்தன. மந்தை மாடுகள் வளமான புல்தரையில் மேய்ந்த பிறகு, மல்லிகை, மிளகு ஆகிய கொடிகளைத் தமது படுக்கையாக ஆக்கிக் கொண்டு அசைபோட்டுக் கொண்டிருந்தன. ஆயச் சிறுவன் ஊதிய வேய்ங்குழல் நாதம் காற்றிலே மிதந்து வந்து, அவைகளுக்கு மயக்கம்கொடுத்துக் கொண்டிருப்பதைக் கலைமணி பார்த்து நன்றாக ரசித்தான்.

இந்தக் காட்சிகளில் புளகாங்கிதமடைந்த கலைமணி, வஞ்சி நகருக்குள் புகுந்தான். அங்குள்ள தெரு வீதிகளையெல்லாம் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்தான். பல தெருக்களைக் கடந்து, கடைசியாக ராஜ வீதிக்கு வந்து சேர்ந்தான். அங்கே இருபக்கமும் வானத்தை அளாவி நின்ற பெரிய பெரிய மாட மாளிகைகள் அவனை மூக்கின் மேல் விரலை வைக்கத் தூண்டின.

அந்த வீதியில் ஒரே ஜனங்கும்பல். போவோர் வருவோர் தங்கள் தங்கள் எதிரே வருகின்றவர்களை இடித்து நெருக்கிக் கொண்டுதான் போக வேண்டியதிருந்தது. இதனிடையே அரசாங்கக் காவலாளர்கள் குதிரைகளில் அங்கு மிங்குமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களிடம் காணப்பட்ட மிடுக்கும், தெம்பும் நம் கலைமணியைச் சற்றே அதிரவைத்தன. அக்கம் பக்க ஊர் மக்கள், தங்கள் எது எதுவோ வேலைகளின் பொருட்டுத் துரித கதியில் போய்க் கொண்டிருப்பதைக் கலைமணி கவனித்தான். தனது கடமையைப் பற்றியுள்ள நினைவு அவன் மனதில் சிறகடிக்கத் தொடங்கிற்று.

“நான் எதற்காக இங்கே வந்தேன்? நாட்டு வளத்தையும் நகர அழகையும் பார்க்க மட்டும்தானா? எனது குறிக்கோள் வேறல்லவா இருக்கிறது! பத்தினிக்கோட்டம் சென்று கண்ணகி தேவியின் சிலையைப் பார்க்கவேண்டியது இன்றியமையாததாயிற்றே! அத்துடன் மலைவாணர்களைக் கண்டு, அவர்களது வாய் மொழியையும் கேட்க வேண்டாமா?

இத்தகைய எண்ணங்கள் அவள் இதயத் துடாகத்தில் அலை விசலாயின.

தெரு விதியில் சென்று கொண்டிருந்த ஒரு மனிதனிடம் கலைமணி “பத்தினிக் கோட்டம் இருக்கும் செங்குன்றூர் இங்கிருந்து எவ்வளவு தொலை?” என்று கேட்டான்.

அந்த மனிதன் கலைமணியின் முகத்தை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டு “ஐயாவுக்கு அயலூர்போல் தெரிகிறது; அப்படித்தானே? சரி, சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். இங்கிருந்து உங்களுக்கு அங்கே குறுக்கு வழியாகப் போகலாம்; அப்படிப் போனால் பத்துக்கல் தொலைதான். வண்டிகூட வசதியாக இருக்கிறது” என்று சொன்னான்.

“வண்டி எங்கிருந்து புறப்படுகிறது?”

“இந்தத் தெருவின் கடைசிக் கோடியைத் தாண்டினால் அடுத்தபடியாக நீங்கள் பார்ப்பது வண்டிப் பேட்டையைத் தான். அங்கே உங்களுக்கு எப்போதும் வண்டி கிடைக்கும்; வேண்டுமானால் உங்களுடன் நானும் வந்து, பேட்டையைக் காட்டித் தருகிறேன்” என்று சொல்லி அந்த மனிதன் கலைமணியை அழைத்து, வண்டிப் பேட்டையின் பக்கம் கொண்டு வந்து விட்டான்.

அது முற்பகல் வேளை. “செங்குன்றூருக்கு உடனேயே வண்டியில் புறப்பட்டால் சாயங்காலத்துக்கு முன்னால் அங்கு போய்ச் சேர்ந்துவிடலாம். தேவியைத் தெரிசனம் செய்துவிட்டு, அன்றிரவுப் பொழுதை அங்கேயே கழித்துக் கொள்ளவேண்டும். குன்றக் குறவர்கள் இருப்பிடமும் அதன் அருகாமையில் தான் இருக்கிறது. மறு நாள் காலையிலேயே அவர்களிடம் செய்தியைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்” என்று கலைமணியும், வண்டிப் பேட்டைக்கு அவனோடு வந்த மனிதனும் தங்களுக்குள் பேசித் திட்டம் வகுத்துக் கொண்டார்கள். அந்த மனிதனுக்குத் தன் நன்றியைத் தெரிவித்துவிட்டுக் கலைமணி, செங்குன்றூருக்கு வண்டி

ஒன்றை வாடகைக்குப் பேசிப் பயணத்தைத் தொடங்கிக் கொண்டான்.

கலைமணி தான் எண்ணியபடியே அந்தி மறையும் நேரத்திற்கு சற்றுச் முன்னதாகவே செங்குன்றார்வந்து சேர்ந்தான். அது மலையடிவாரத்திலுள்ள ஒருசிறுநூர். கண்ணகிக் கோவிலை அங்கு எழுப்பிய பிறகுதான் அந்த ஊரும் அதிகப் பிரபலம் பெற்றிருந்தது. நாலா பகுதிகளிலிருந்தும் தேவி வழிபாட்டுக்காக மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வந்து போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். அயலூர் மக்கள் தங்கிக் கொள்ளச் சிறுசிறு சாவடிகளும், அவசியப்படும் பொருளை வாங்கிக் கொள்ளப் பல கடைகளும் செங்குன்றூரில் இருந்தன.

திருமை பெற்ற கல் தச்சர்களால் அமைப்பாகச் செய்யப் பட்டிருந்தது பத்தினிக் கோட்டம். கோவில் அவ்வளவு பெரிதாக இல்லாவிட்டாலும், அதில் பொருந்திக் காணப்பட்ட வேலைப்பாடுகள், காட்சிப விட்டு எளிதில் மறைபக் கூடியவையே அல்ல. கோவிலின் உள்ளே நிறுவனம் செய்திருந்த கண்ணகிச் சிலையைப் பார்த்தான் கலைமணி. அது கல்வினாலான சிலையா? இல்லவே இல்லை; தேவி உயிரோடு வந்து அங்கு வீற்றிருப்பதுபோல் காணப்பட்டது.

சிலைக்கு மெல்லிய பட்டாடை கட்டியிருந்தார்கள். தேவியின் முக்கிலும் காதுகளிலும் அணிபப்பட்டிருந்த வைர நகைகள் நெடுந் தொலைக்கு ஒளி வீசிக் கொண்டிருந்தன. மார்பிலே முத்தாரமும் பொன்னாழும் கிடந்து துலங்கின. பாத கமலங்களில் பூணப்பட்டிருந்த சிலம்புகள், தேவி 'சிலம்பின் செல்வி' என்பதை அறிவிப்பவைபோல் சுடர் உமிழ்ந்து கொண்டிருந்தன. திலகம் தீட்டிய பிறை நெற்றியைக் கொண்ட முக வட்டாரம், உணர்ச்சிகள் பேசும் ஒரு காவியமாகத் திகழ்ந்தது.

'சேர நாட்டுச் சிற்பிகள் அற்புதமாகவே பத்தினிச் சிலையை உருவாக்கி யிருக்கிறார்கள். அவர்களது பாரம்பரியக் கைத்திறன், படிவத்திலே முதிர்ந்து விளக்கமிடுகிறது. அன்னை

யின் மீதுள்ள பத்திப் பெருக்கைக் கல்லில் அப்படியே ஒழுக விட்டு, அதற்கு உயிரையே அளித்து விட்டார்கள் அந்தச் சிற்ப மாமன்னர்கள்!

தேவியின் சிலைபை வடித்த சிற்பிகளைப்பற்றிக் கலைமணி கொண்ட. கருத்து இது. தேவியின் காட்சியில் பரவச மடைந்து, கசிந்து கண்ணீர் உதிர்த்தான் அவன். அந்தச் சிலையை உருவாக்கிய சிற்பிகளைத் தம் மனத்துக்குள்ளேயே வியந்து வாழ்த்திக் கொண்டான்.

‘கொங்கு நாட்டுக் கோசர் மன்னவர், தமது அவையில் அன்று கண்ணகித் தேவியைப்பற்றிச் சொல்லிய செய்திகள் அனைத்தும் கலைமணியின் நினைவில் பசுமையாய் விளக்க மிட்டன. “இந்தச்சிலைநாட்டு விழாவில்தானே மன்னர் பங்கு கொண்டிருந்தார்; அப்போதுதான் தேவியின் குரல் ஒலித்தது! ஆகா, அவரது பாக்கியமே பாக்கியம்!” இப்படி எண்ணியதும் அவன் மெய், மேலும் சிலிர்த்தது. சிலையின் வடிவத்தை அப்படியே தனது மனஅரங்கத்தில் பதித்தவனாக, அவன் மெய்மறந்து நின்று கொண்டிருந்தான்.

4. மாய வழிப்போக்கன்

அன்றிரவு கலைமணி செங்குன்றூர்ச் சாவடி ஒன்றில் தங்கிவிட்டு, மறுநாள் காலைமில் மலைவாணர்களைக் காணப் புறப்பட்டான். இவர்கள் தங்கியிருந்தது கேரளபுரம் என்னும் சிற்றூர் ஆகும். ஊரும் பேரும் கேட்டு, அவன் அந்தக்குன்றக் குறவர்களின் இருப்பிடம் வந்து சேர்ந்தான். கண்ணகி விண்ணுலகுக்குப் போனதை அவர்களேநீல்கண்டவர்களல்லவா! அந்த மலைவாணர்களைக் கண்டு கலைமணி மிகவும் பக்தி மரியாதையுடன் அஞ்சலி செய்தான். பண்பு மிக்க அவர்களும் கலைமணியை தெரிந்துகொண்டு வரவேற்று உபசரித்தார்கள்.

தேவியைப் பற்றிக் கலைமணி அவர்களிடம் ஒவ்வொரு கேள்வியாகக் கேட்கத் தொடங்கினான். அவர்கள் தெளிவாக அத்தனைக்கும் பதில் அளித்தார்கள். மெய் சிலிர்த்த, அவர்களது முகத்தையே இமை கொட்டாமல் பார்த்தபடி முழு

விபரங்களையும் சருத்தோடு கேட்டுத் தன் நினைவில் நிறுத்திக் கொண்டான் கலைமணி. பிறகு அவனுக்கு அவர்களால் விருந்து அளிக்கப்பட்டது. அவர்களது அன்புக்குக் குழைந்து கட்டப்பட்ட கலைமணி, மகிழ்ச்சியோடு அதையும் ஏற்றுக் கொண்டான். இதன்பின்னர் அவன் சற்று நேரம் அங்குத் தங்கியிருந்து, அவர்களுடன் உரையாடிவிட்டு, விடைபெற்றுத் திரும்பினான்.

அவன் சேரநாட்டில் பார்த்துக் கொள்ளத் தன்மனக்குள் திட்டம் போட்டிருந்த இடங்களில் முசிறித் துறைமுகமும் ஒன்று. அக்காலத்தில் இத்துறைமுகம் சேர நாட்டுத் துறைமுகங்களில் முதன்மைபெற்றுத் திகழ்ந்தது. சரித்திரஆசிரியர்கள் குறிப்பிடும் மகோதை, மாகோதைப் பட்டினம் ஆகிய பெயர்கள் அந்நாளில் இத்துறைமுகத்துக்கு வழங்கி வந்தவையே. இது பெரியாற்றின் முகத்துவாரத்தில் அமைந்திருந்தது. சேரநாட்டுத் தலைநகரான வஞ்சி நகருக்கும் இதற்கும் நேரடித் தொடர்பும் இருந்து வந்தது. வஞ்சி நகரிலிருந்து இத்துறைமுகம் செல்லப் பெரிய பாதை இருந்ததோடு, போக்கு வரவு வசதிக் கேற்ற காளை வண்டி, குதிரை வண்டி, கால்நடைப் பல்லக்குப் போன்ற வாகனங்களுக்கும் குறைவில்லை.

அந்நாளில் இத்துறைமுகத்திலிருந்து கப்பல்கள் அரேபியா, யவனம், எகிப்து போன்ற நாடுகளுக்கு இங்குள்ள அரிய பொருள்களை ஏற்றிச் செல்லுவதும், தமிழகத்தில் கிடையாத அந்நாடுகளிலுள்ள பொருள்களை இங்கே கொண்டு வந்து இறக்குவதும் வழக்கமாக இருந்தது. எனவே, துறைமுகப் பகுதிகளில் எந்நேரமும் புற நாட்டு மக்களின் சஞ்சாரம் இருந்துகொண்டே இருக்கும்.

மலைவாணர்கள் தங்கியிருந்த கேரளபுரத்திலிருந்து திருவஞ்சைக்களம் என்னும் சிவஸ்தலம் மிக அருகாமையிலேயே இருந்தது. இங்கிருந்து, முசிறித் துறைமுகத்துக்குச் சுலபமாக சென்று விடலாம். அந்தப் பாதை வழியாகச் செல்வதே நலமெனக் கலைமணியிடம் கேரளபுரவாசிகளில் சிலரும் சொல்லி இருந்தார்கள். ஆனால் கேரளபுரத்துக்கும் திருவஞ்சை

களத்துக்கும் இடையேயுள்ள செங்கண்ணபுரம் என்ற ஊர் வரையிலும் அவனுக்குக் கால் நடையாகவே போகவேண்டும். அது மலையடிவாரமானதால் அங்கு எந்தவித வாகன வசதியும் கிடையாது. நிலைமையை உணர்ந்து கலைமணியும் கால் நடையாகப் போகவே தீர்மானம் செய்து கொண்டான். அப்படிப் போவதால் அவனுக்கு வழியேயுள்ள காட்சிகளையும் நன்றாகப் பார்த்து அனுபவிக்க முடியுமல்லவா! கலைமணி கல்லில் சிலை வடிக்கும் சிற்பியாக இருந்தபோதிலும் அவனுக்குக் கவிதை உள்ளம் இருந்தது.

வழியேயுள்ள காட்சிகளையெல்லாம் பார்த்துப் பார்த்துச் சென்றதில் கலைமணிக்கு கால் நடைத் தொல்லைவே தெரிய வில்லை. ஆனால் அவனது இந்தப் பயணத்தில் வியப்புக்குரிய நிகழ்ச்சி ஒன்று நடைபெற்றதைக் குறிப்பிடவேண்டும்.

அவன் போய்க் கொண்டிருந்த பாதையில் அவனைப் பின் தொடர்ந்து ஒரு வயோதிகன் வந்துகொண்டிருந்தான். தொடக்கத்தில் கலைமணி இதைக் கவனிக்கவில்லை. பிறகு, அவன் வருவதைப் பார்த்துவிட்ட கலைமணி, 'அந்த வயோதிகன் தன் பக்கமாகத்தான் நெருங்கி வரட்டுமே; அவனோடு பேசிக்கொண்டே போகலாம்' என்று நினைத்தவனாக மெதுவாய் நடக்கலானான். கலைமணி பையநடக்கத் தொடங்கியதும் அந்த வயோதிகனும் பதமாக நடக்கலுற்றான். கலைமணி இதைத் தெரிந்து கொண்டான். வயோதிகனின் இந்த விதமான போக்கு அவனுக்கு வியப்பைக் கொடுத்தது.

'ஏன் இந்த வழிப்போக்கன் என்னைப் பின்தொடர்ந்து வருகிறான்? ஒருவேளை இவன் சேரநாட்டு ஒற்றனாக இருக்கலாமோ? அப்படியானால் என்னிடம் இவன்வந்து பேசி என்னைப் பற்றி யூகிக்கலாமே. ஆனால் ஒன்று மட்டும் உறுதி; இவன் திருடனாக இருக்க முடியாது. ஏனென்றால் செங்குட்டுவன் ஆட்சியில் களவு செய்கிறவர்களே கிடையாது; இப்படியான நினைவுகளில் அவனது நெஞ்சம் தோய்ந்து கொண்டிருந்தது.

‘நானே இவன் பக்கம் போய் இவனைப் பற்றிக் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டால் என்ன?’ என்று எண்ணினான் கலைமணி. அப்படிக்கேட்கா விட்டாலும் அவன் உள்ளத்தில் அமைதி ஏற்படாதுபோல் தோன்றியது.

தான் நடந்து வந்து கொண்டிருந்த பாதையில் சட்டென்று நின்று, திரும்பிப் பார்த்தான் கலைமணி. அந்த முதியவன் சற்று தூரத்தில் அடிமேல் அடிவைத்து நடந்து வந்தான். கலைமணி நின்று கொண்டு, தன்னைத் திரும்பிப் பார்ப்பதைக் கண்டதும், அவனும் தான் வந்து கொண்டிருந்த வழியில் நிற்கலானான்.

அந்தப் பாதையோ ஒற்றயடிப் பாதை; இரு கரைகளிலும் குற்றுச் செடிகள் தலை நிமிர்ந்து வளர்ந்து நின்றன. அதற்கு அப்பாலோ அங்கங்கே மூங்கில் பண்ணைகள்; சில இடங்களில் மூங்கில் மரங்கள் கூட்டமாக வளர்ந்து பெரும் புதராகத் தோன்றிற்று. இடையிடையே தேக்கு, சந்தனம், வேங்கை, ஈட்டி, அயினி போன்ற மரங்கள் காட்சியளித்தன. அந்தப் பாதையிலோ அந்த முதியவனைத் தவிர வேறு யாருமே கண்ணில் படவில்லை. இது கலைமணிக்குச் சற்றுத் திகிலைக் கொடுத்தது. எனினும் அவன் தன் உள்ளத்தைத் தளரவிட விடலை.

‘சேர நாட்டில் பயம் ஏது? மேலும் வயது முதிர்ந்த இந்த மனிதனைக் கண்டு நான் ஏன் பயப்படவேண்டும்? அவன் என்னை என்னதான் செய்து விடுவான்?’

கலைமணி தன்னிடம் தெம்பை வரவழைத்துக்கொண்டு அந்தக் கிழவனை நோக்கி நடந்தான்.

கிழவன் அருகே கலைமணி போனதும், அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். அந்த மனிதன் பார்வைக்கு அவ்வளவு வயதானவனாகக் காணப்படவில்லை. அவனது உடம்பு நல்ல கட்டுமம் பெற்றிருந்தது. முதுகை அவன்கொஞ்சம் வளைத்துக்கொண்டு, கையிலுள்ள ஒரு கோலைத் தரையில் ஊன்றியபடி நின்று கொண்டிருந்தான். முகம் முழுமையும் உரோமம் வளர்ந்து பார்ப்பதற்கு விகாரமாகத் தென்பட்டது. கண்களில் தந்திர

மும், குரூர உணர்ச்சியும் சுழன்று கொண்டிருந்தன. அரையில் அவன் அழுக்குத் துணியொன்றைக் கட்டியிருந்தான். தலையில் பச்சைச் சால்வை யொன்று கிடந்து, அவனது முகத்தின் விசாலத்தை வெளிக்குக் காட்டாமல் மறைத்துக்கொண்டிருந்தது. கலைமணி அவனைப் பார்த்து “ஐயா, உமக்கு எங்கே போக வேண்டுமோ?” என்று கேட்டான். வயோதிகன் கலைமணியை நிமிர்ந்து பார்த்தபடியே, “என்னிடமா கேட்கிறீர்கள்? ஹாங்...இப்படியே போகிறேன். எங்கே போக வேண்டும் என்பது எனக்கே தெரியவில்லை” என்று பதில் அளித்தான்.

“அப்படியும் ஒரு போக்கா?...ஆமாம். நீர் இந்த ஊருக்குப் புதுசா?”

“இந்த ஊர்தான் சாமி எனக்கு...மனம் சரியில்லை! அதனாலே இப்படியே நடக்கிறேன். எனக்கும் உங்களோடு சேர்ந்து வரத்தான் ஆசை; வழித் தொலைகூடத் தெரியாது பாருங்கள்...ஆனால் என்ன செய்கிறது? நடக்க முடியலீயே!”

“சரி, நான் ஒரு விபரம் கேட்கிறேன். ஒளிக்காமல் பதில் சொல்வீரா?”

“இந்தப் பஞ்சையிடம் ஒளிவு மறைவு என்னய்யா இருக்கிறது? தாராளமாகக் கேளுங்களேன்”

“நீர் என்னைப் பின் தொடர்ந்தே வருகிறீர், இதற்கு ஏதாவது காரணம் இருக்கவேண்டும்; அப்படியிருந்தால் அதை என்னிடம் மறைக்காமல் சொல்லிவிடும்.”

“அடடா, காரணமா? அப்படி என்னிடம் எதுவும் இல்லையே! நான் உங்களைப் பின் தொடர்ந்து வருவதற்கு ஒரு விஷயத்தை வேண்டுமானால் சொல்லிக் கொள்ளலாம்.”

“அதைத்தானே நானும் கேட்கிறேன்?”

“வீட்டின் நிலைமை கொஞ்சம் நெருக்கடி ஏதாவது உதவி செய்தால்...”

“ஓஹோ, இதற்குத்தான் இவ்வளவு பாடா?”

“ஆமாம் சுவாமி உலகத்தில் வயிற்றுப் பாடு பெரும் பாடுதானே? அதற்காகத்தானே மனிதன் இந்தப் பாடு படுகிறான்?”

“நன்றாகப் பேசுகிறே!”

“இந்தக் கிழம் பேச்சில் அப்படிக்கு என்ன சுவை இருக்கப் போகிறது! ஏதாவது கொடுங்கள் சாமி!”

கலைமணி தனது பையிலிருந்து கொஞ்சம் வெண் காசுகளை எடுத்து, அந்த வயோதிகனிடம் கொடுத்தான். அவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டதில் அவனது முகம் மலர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் அவன் மிகவும் திருப்தி கொண்டவன் போல் கலைமணியிடம் நடித்துக்கொண்டான். கலைமணியிடம் அவன் “நீங்கள் வெளிநாட்டு ஆள் போல் தெரிகிறது; அப்படித்தானே?” என்று மீண்டும் கேட்கலானான்.

“ஆமாம், நீர் ஏன் இதைக் கேட்கிறீர்?”

“இல்லை...இல்லை. உங்களைக் கொங்கு நாட்டின் தலை நகரத்தில் பார்த்ததாக எனக்கு நினைவு.”

“இருக்கலாம். உமக்கு வேண்டியது கிடைத்துவிட்டதல்லவா?”

“அதற்காகச் சொல்லவில்லை...கொங்கு நாட்டுத் தெருவீதிகளில், மன்னவர் இரதத்தைப் பின் தொடர்ந்து போகும் இரதம் ஒன்றில் உங்களைப்போல் சாயல்கொண்ட ஒருவர் போவதை அடிக்கடி நான் பார்த்திருக்கிறேன். அது நீங்களாக இருக்குமோ என்று தெரிந்து கொள்ளத்தான் கேட்டேன்.”

“எப்போதும் நாடுகள் சுற்றிக் கொண்டிருப்பதுதான் உமக்கு வேலையா? கொங்கு நாட்டுக்கு நீர் எப்போது வந்திருக்கிறீர்?”

“இந்தக் கட்டையின் காலடி படாத இடமே இருக்காது சுவாமி. கொங்கு நாட்டிலும் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கொஞ்ச நாட்கள் தங்கியிருந்திருக்கிறேன்.”

“சரி, எனக்குப் பொழுதாகிறது; போகவேண்டிய இடத்திற்கு நீர் போய்க் கொள்ளலாம்.”

“எனக்கும் இந்தக் குறுக்கு வழியாகத்தான் போகவேண்டும்.....நான் கேட்டதற்குத்தான் பதில் சொல்லவில்லை; சரி, சரி. நிரம்பப் புண்ணியம் உண்டு. போய் வருகிறேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டு அந்த முதியவன், அந்தப் பாதையிலேயே பிரிந்து சென்ற ஒரு சந்து வழியாக நடக்கத்தொடங்கினான். போகும் போதே அவன் கலைமணியிடம் ஒரு திருட்டுப் பார்வையைச் செலுத்தித் தனது நாவினை வெளியே நீட்டிக் கடித்துத் தலையசைத்துக் கொண்டான். அதில் ‘இரு இரு, உன்னைப் பார்த்துக் கொள்கிறேன்’ என்ற கருத்துப் பிரதிபலித்தது. நல்ல காலமாகக் கலைமணி இதைக் கவனிக்கவில்லை. அப்படி கவனித்திருந்தால், நஞ்சு கலந்த அந்தப் பார்வையில் அவனது உயிரே போயிருக்கும்!

கலைமணிக்கு முதியவன் கண்களை விட்டு மறைந்த பிறகு தான் நிம்மதி ஏற்பட்டது.

அவன் “அப்பாடா” என்று பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டான். எனினும் அந்த வழிப்போக்கனின் முகத்தோற்றம் அவனது அகக் கண்களைவிட்டு எளிதில் மறையவில்லை.

‘உண்மையாகவே இவன் என்னிடம் பணத்தை விரும்பித்தான் என்னைப் பின்தொடர்ந்து வந்தானா? விவரிக்க முடியாத ஒரு பயங்கரம் முகத்தில் மண்டலித்திருக்கும் இவன், உண்மையாகவே கிழவன்தானா? அல்லது நடிப்பா? இவனைக் கண்டு யாருக்குத்தான் மனம் இளகும்?’

இப்படியாகக் கலைமணியிடம் சிந்தனைப் புயல் வீசிக் கொண்டிருந்தது.

5. திருவஞ்சைக்களச் சாவடி

செங்கண்ணபுரம் வரைக் கால் நடையாக வந்து, அங்கிருந்து வண்டியேறிக் கலைமணி திருவஞ்சைக்களம் வரும் போது மாலைப் பொழுதாயிற்று. அன்று, மேலும் அவன் தொடர்ந்து பயணம் போக விரும்பவில்லை. கால் நடை நோவும், இடைவிடாத அலைச்சலால் ஏற்பட்ட அசதியும் அவனது உடல் முழுவதையும் புண்ணாக்கி வைத்திருந்தன. எனவே அன்றிரவுப் பொழுதை அவன் திருவஞ்சைக்களத்திலேயே கழித்து ஓய்வு எடுக்க முடிவு செய்தான்.

திருவஞ்சைக்களத்தில் பிரபலம் பெற்ற சிவன் கோவில் உண்டு. இது தேவாரப்பாடல் பெற்ற ஊர். சாதாரண மக்கள் இதை 'வஞ்சிக் குளம்' என்று அழைத்து வருகிறார்கள். இவ்வூர் அக்காலத்தில் அடியார்கள் வந்து தங்கும் இடமாகத்தான் துலங்கிற்று. சைவம், வைணவம் ஆகிய இரு பெரும் சமயங்களும் ஒரே பரம்பொருளின் இடத்துக்குச் செல்லும் இருவேறு வழிகள் என்பதை உணர்ந்த சேரநாட்டு மக்கள், இந்த இரு அடியார்கள் பாலும் அளவில்லாத அன்பும், பக்தியும் கொண்டிருந்தார்கள். இந்த அடியார்கள் தங்கிக்கொள்ளப் பல தங்குமடங்களைச் செல்வந்தர்கள் தங்கள் சொந்தச் செலவிலேயே திருவஞ்சைக்களத்தில் கட்டி விருந்தார்கள். இவற்றுடன் ஊர் சுற்றிவரும் பிரயாணிகள் தங்கிக் கொள்ளவேண்டி அரசாங்கச் செலவில் அமைக்கப்பட்ட சாவடிகள் பலவும் இங்கே இருந்தன. இந்தச் சாவடிகளிலும் சிற்சில காலங்களில் இந்த அடியார்கள் வந்து தங்கிப் போவதுண்டு.

இத்தகைய ஒரு சாவடியில் வந்து சேர்ந்தான் கலைமணி. இச்சாவடி மிகவும் விசாலம் கொண்டது; ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியாகத் தங்கிக்கொள்ளப் பல அறைகள் இதில் இருந்தன. உள் தளம், ஏக காலத்தில் இரண்டாயிரம் பேர் வரையிலும் இருந்து ஏதேனும் ஒரு கலை நிகழ்ச்சியைப்

பார்த்து அனுபவிக்கத் தக்க நிலையில் விரிவுடையதாசகி காணப்பட்டது. காற்று தாராளமாக வந்துபோகச் சுவர்களில் பெரிய பெரிய சாளரங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. வெள்ளை தீற்றிய சுவர்களில் பல வண்ண ஓவியங்கள் எழுதப்பட்டிருந்தன. இவைகளை நாள் பூராவும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாம்போல் தோன்றியது.

இச் சித்திரங்களில், சேர மன்னரின் யானைப் படைகள் எதிரியின் படைகளை எதிர்த்துத் துவம்சம் செய்யும் காட்சி, அப்பப்ப, மெய்சிலிர்க்க வைத்தது. வீரன் ஒருவன், கிளர்ந்தெழுந்த உணர்ச்சிப் பெருக்கில் எதிரியைச் சாகடிக்கத் தன் மார்பிலே பாய்ந்த வேலைப்பிடுங்கும் ஓவியத்திலிருந்து, அதை உருவாக்கிய ஓவியனின் நெஞ்சத்தில் பொங்கித் திமிர்ந்த வீரப் பெருமிதத்தை அறிந்து கொள்ளலாம். மற்றொரு சுவரில் சேரமன்னர் மரபில் தோன்றிய இமயவர்மன், பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன், நார்முடிச் சேரல்போன்ற மன்னர்களின் உருவ ஓவியங்களும் இவற்றையடுத்துச் சேரன் செங்குட்டுவன் அரியணையில் அமர்ந்திருக்கும் கோலத்தைக் காட்டும் ஓவியமும், இளங்கோவடிகளின் அருள் திருமேனிச் சித்திரமும் திட்பமுறச் சித்திரிக்கப் பட்டிருந்தன.

சாவடியிலுள்ள ஒவ்வொரு அறைக் கதவும் வேலைப்பாடுகள் கொண்டு ஒளிர்ந்தது. அவைகளில் யானைத் தந்தங்களால் பூ வேலைகள் செய்து பதிக்கப்பட்டிருந்தன. இவை அழகுக் கைவினைஞர் ஆற்றலைச் சுட்டிக் காட்டியதோடு, சேர நாட்டிலுள்ள யானைத் தந்தங்களின் பெருக்கத்தையும் விளம்பரப் படுத்திக் கொண்டிருந்தன.

கலைமணிக்கு இந்தச் சாவடி மிகவும் பிடித்துவிட்டது. சாவடி அதிகாரியிடம் ஒரு அறையைக் கேட்டுப் பெற்றுக் கொண்டான். அதிகாரியும் நல்ல குணமுடையவராகவே இருந்தார். அவர், கலைமணியின் தேவையை அறிந்து, அவனுக்கு வெந்நீர் போட்டுக் கொடுக்கவும் ஏற்பாடு செய்தார். நீராடி முடித்து விட்டுத் தனது அறையின் முன்னே வந்து அமர்ந்தான் கலைமணி. வெது வெதுப்பைக் கொடுத்து உட

லுக்கு இதத்தை அளித்தது அந்த வெந்நீர்க்குளி. அசதி நீங்கிய அவனது மனம், இப்போது புதுத் தெம்போடு மலர்ந்து கொண்டு வந்தது.

சாவடி முழுமையும் ஒரு கண்ணோட்டம் செலுத்தி அவன் பார்த்துக் கொண்டான். அங்கங்கே பிரயாணிகள் கூடியிருந்து, உல்லாசமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். ஒரு பக்கம் கலைக்குழுவினர் கூட்டமொன்று அமர்ந்திருந்தது. இதில் ஒரு இள மங்கையும் காணப்பட்டாள். பருவத்தின் தலைவாசலில் அடியெடுத்து வைத்திருக்கும் அம் மங்கையின் முகத்திலே எழிலும் கலைச்சுடரும் ஒன்றாக இணைந்து கூத்தடித்துக் கொண்டிருந்தன. நடனத்துக்கேற்ற வாளிப்பான உடலை அவள் பெற்றிருந்தாள். இவர்கள் நாடோடியாக ஊர் சுற்றி, நடனங்கள் செய்து பிழைப்பு நடத்துபவர்கள் போல் தோன்றினர்.

அந்திப்பொழுது கருகி, இருள் பரவிக் கொண்டு வந்தது. பகல் முழுமையும் வீசிய அனல் காற்று, இப்போது தென்றலாக மாறிப் பூமாதேவியின் உடல் சூட்டை மெல்ல மெல்லத் தணிக்கத் தொடங்கிற்று.

சாவடிக் காவலர்கள் அங்கங்கே உள்ள விளக்குகளில் எண்ணெய் வார்த்துத் திரிபோட்டுத் தீபம் ஏற்றினார்கள். இப்போது எங்கும் ஒரே ஒளிமயம். இதுவரையிலும் இல்லாத ஒரு அற்புத சோபை, அந்தச் சாவடி முழுமையும் பரவி நர்த்தனம் செய்தது.

இந்த ஒளிப் பெருக்கு அந்தக் கலைக் குழுவினர் உள்ளத்திலும் புதிய ஒரு மகிழ்ச்சியை ஏற்றியிருக்க வேண்டும்! அவர்கள் தாங்கள் நடத்த இருக்கும் ஒரு நடனத்தை ஒத்திகைப் பார்த்துக்கொள்ளத் தொடங்கினர். இசைக்கருவிகள் ஒவ்வொன்றாக முழங்கலுற்றன. இளைஞன் ஒருவன் நடுவே வந்து நின்றான். சாவடியிலிருந்த அனைவரும் அம் மங்கைதான் ஆடப்போகிறாளோ என எதிர் பார்த்தார்கள். எனினும் அவர்கள் மனம் மடித்துப் போகாதவகையில் இவனும் சிறந்த ஆட்டக்காரனாகவே இருந்தான்.

இசையொலிக்குத் தகுந்தபடி இவன் உடல் லாவகமாக நெளியலுற்றது. பாதங்கள் தரையிலே நடனச் சதியிடலாயின; 'கலீர், கலீர்' என்ற நாதம் தொனித்தது. ஆட்டம் துவக்கமாயிற்று.

இளைஞன் சிவபெருமான் ஆடிய சந்தியா தாண்டவத்தை ஆடினான். துடியும் பாம்பும் ஏந்தி, காலைத் தூக்கி முயலகளை மிதித்துப் பெருமான் ஆடிய கூத்தினை, பார்ப்பவர் உள்ளம் சிலிர்த்துச் சொக்க, அவன் ஆடிக் காட்டினான். இந்தக் கூத்தைப் பெருமானிடம்காணக் கௌரிநாயகியே தவம் கிடந்தா ரென்றால் இதன் அழகையும் அருமையையும் எப்படி வியந்து சொல்வது!

இளைஞன் ஆடிக் கொண்டிருக்கும்போதே அந்த நடன மங்கையும் கௌரியாக வந்து ஆடத்தொடங்கினாள். ஆட்டத் தின் கதி உச்சநிலை அடைந்தது. மண்ணும் விண்ணும், மதியும் கதிரும், மரங்களும், செடி கொடிகளும், சுற்றியுள்ள எல்லாமும் ஆடுவன போன்ற ஒரு மயக்கம்; சாவடியிலிருந்த அனைவரும் இமை கொட்டாமல் இந்த ஆட்டத்தையே பார்த்து மெய்ம் மறந்திருந்தார்கள். நம் கலைமணியும் இதற்கு விதி விலக்காக இருக்கவில்லை.

நடனக் குழுவின் ஒத்திகை முடிந்தது. முன்போலச் சாவடியில் பிரயாணிகள் அங்கங்கே இருந்துகொண்டு தங்கள் கதைகளை அளக்கத் தொடங்கினார்கள். அப்போது 'சிவோகம் சிவோகம், சங்கரா' என்று சொல்லியபடி சைவத்துறவி ஒருவர் சாவடிக்குள்ளே நுழைந்தார். அனைவரது கவனமும் அவரிடம் பாய்ந்தது.

துறவி ஒரு பக்கம் ஒதுக்கமாகச் சென்று அமர்ந்துகொண்டார். சற்று நேரம் கழிந்ததும் இருந்த இருப்பிலேயே தமது கால்களை யோகாசன முறையில் மடக்கி வைத்துக்கொண்டு பின்னர்க் கண்களைத் திறந்து, சுற்று முற்றும் பார்வையைச் செலுத்தினார்.

தாடி மீசை கொண்ட அந்தத் துறவி, காவி உடைகளை அணிந்திருந்தார். அவரது நெற்றி மேடு வரையிலும் வெண்

ஊர் படிந்து, பால் வண்ணத்தின் பொலிவைக் காட்டியது. நடுநெற்றிச் சந்தனத் திலகத்தினிமீது அப்பப்பட்டிருந்த செந்தூரப் பொட்டு, வசீகர எழில் வீசியது. தமது விரிந்த மார்பில் தொங்கிய உருத்திராட்சக் கோர்வை வெளியில் நன்றாகத் தெரியும்படியாக வீற்றிருந்த அவரது கம்பீரம், பார்ப்பவர்களுக்கு அவரிடம் ஒரு தெய்வீக அச்சத் தன்மையை உண்டாக்கியது.

சாவடியில் தங்கியிருந்தவர்கள் ஒவ்வொருவராக வந்து அவருக்கு வணக்கம் செய்து அவரிடம் விபூதியைப் பெற்றுப் பூசிக்கொண்டனர். அந்தக் கலைக் குழுவினரும் அவர்பக்கமாக வந்து அஞ்சலி செய்து, அவரது வாழ்த்தைப் பெற்றுக்கொண்டார்கள். இனி, கலைமணி ஒருவன் தான் அவர் பக்கம் வந்து, அவரது ஆசியைப் பெறவேண்டியவன்.

கலைமணி அங்கு நடந்த முறைக்கு, தான் விதி விலக்காக இருந்துகொள்ள விரும்பவில்லை. மற்றவர்கள், தன்னைப் பெரியவர்களை மதிக்காதவன் என்றோ, அல்லது இறுமாப்புப் பிடித்தவன் என்றோ நினைத்துக் கொள்ள, தான் ஏன் நடந்து கொள்ள வேண்டுமென அவன் எண்ணினான். மேலும் பெரியவர்களை வழிபட்டுக் கொள்வதில் இழிவு ஏதும் வரப்போவதில்லையே!

கலைமணியும் எழுந்து துறவியின் அருகாமையில் வந்து அவரை வணங்கி நின்றான். அவனுக்கு வெண்ணீறு வழங்கினார் அவர். அதைப் பெற்றுக் கொண்ட கலைமணி நெற்றியில் பூசியபடியே தன் இடத்துக்குத் திரும்ப முனையும்போது, துறவி அவனைத் தனது அருகில் இருந்துகொள்ளச் சைகை காட்டினார். கலைமணியும் அப்படியே அமர்ந்து கொண்டான். மற்றவர்கள் தங்கள் தங்கள் இடங்களுக்குத் திரும்பிக் கொண்டனர்.

துறவி கலைமணியைப் பார்த்து, “சுவாமியின் முகத்தில் கலையொளி வீசுகிறதே, சுவாமிக்கு எந்த ஊரோ?” என்று கேட்டார்.

‘பார்த்த பார்வையிலேயே எனது தன்மையைச் சொல்லி விட்டாரே. உண்மையிலேயே இவர் மகிமைகள்

திறைந்தவராகவே இருக்க வேண்டும்' என்று எண்ணி, வியப்படைந்த கலைமணி, “கொங்குநாடு” என்று பதிலைச் சுருக்கமாகக் கொடுத்தான்.

“சுவாமி ஆலய தெரிசனத்துக்காகப் புறப்பட்டதோ?”

“புறப்பட்ட முதன்மையான நோக்கம் அதுவல்ல; ஆனால் வந்த இடங்களில் அதையும் செய்து கொள்கிறேன்.”

“தெய்வ எண்ணத்தை மறக்கலாகாது சுவாமி, மறக்கலாகாது...சரி சரி. சுவாமி வந்த நோக்கம்?”

“கண்ணகி தேவியின் சிலையைப் பார்ப்பதற்கும் தேவியைப்பற்றியுள்ள செய்திகளைத் தெரிந்துகொள்ளவுந்தான் சேரநாடு வந்தேன்.”

“இதுவும் ஒரு வகையில் ஆலய தெரிசனந்தானே சுவாமி!...ஆமாம், சுவாமி செங்குன்றுர் போய்த் தேவியைப் பார்த்தாய் விட்டதோ?”

“ஆம், பார்த்து விட்டேன்.”

“இதற்காகமட்டுமா சுவாமி இவ்வளவு தொலைவந்தது?”

“ஆம், நான் ஒரு சிற்பி; கொங்குநாட்டு அரசவையில் உள்ளவன். தேவியின் சிலையைப் பார்க்கவேண்டிய அவசியம் இருந்தது; வந்தேன்.”

“சுவாமி ஒரு சிற்பி...அந்த ஒளிதான் முகத்தில் சிரித்துக் கொண்டிருக்கிறதே.”

துறவி இதைச் சொல்லி முடித்ததும், கலைமணி மேல் எதுவும் பேசாமல் அமைதியாக இருந்தான். துறவி மீண்டும் விடவில்லை. கலைமணியைப் பார்த்து “இமயபுரம் போயிருக்கிறதோ சுவாமி?” என்று கேட்டார்.

“இல்லை” என்று பதிலளித்தான் கலைமணி. “ஐயய்யோ, இவ்வளவு தொலை வந்த சுவாமி, அந்த இடத்தைப் பார்க்

காமல் போகலாமா? அங்கும் எங்கப்பன் சிவன் கோவில்தான் இருக்கிறது, ஆனால் அங்குள்ள சிறப்பு என்னவென்றால் அங்கிருக்கும் சிற்பங்களைப்போல் வேறு எங்குமே காணமுடியாது. எத்தனை எத்தனை பாவனைகளில் சிலைகள்! அட்டா, அத்தனை யிலும் உயிர்த் துடிப்பு ஒடிக்கொண்டிருக்கிறது. அவைகளைப் படைத்த சிற்பிகள், மக்களின் மறதி வெள்ளத்தில் அழிந்து போகாமல் நிலைத்து, நிற்கக் கூடியவர்கள். சுவாமியும் ஒரு சிற்பி, ஆகவே அவசியம் அதைப் பார்க்க வேண்டும் ”

துறவியின் இந்த வர்ணனையைக் கேட்ட கலைமணியின் இதயத்தில் இமயபுரத்தைப் பார்க்க ஆர்வம் துளும்பியது. துறவியிடம் அவன், “தாங்கள் இவ்வளவு சொன்ன பிறகு எனக்கும் அதைப் பார்க்க ஆசைதான். ஆனால் முசிறித் துறை முகத்தைப் பார்க்க வேண்டுவதும் எனக்கு முக்கியமாக இருக்கிறதே!” என்று கூறினான்.

“நல்லதாகப் போயிற்றே! இமயபுரத்திலிருந்து பத்துக் கல் தொலைதான் முசிறித் துறைமுகம். இமயபுரம் போய் விட்டுச் சுவாமி முசிறிக்கும் போய்விடலாமே!”

“இமயபுரத்துக்கு இங்கிருந்து எவ்வளவு தொலை இருக்கிறது?”

“அறுபது கல்வழிதான். இதுவும் கடற்கரையோரமாகத்தான் இருக்கிறது. வழித் தொலையே தோன்றாத செப்பமான பாதை. இயற்கை வனப்புகள் சுவாமியின் மனசுக்குப் பேராணந்தமாக இருக்கும். நாளை விடிவெள்ளி உதிக்கிற நேரம் இங்கிருந்து புறப்பட்டால் மாலை வேளைக்கெல்லாம் இமயபுரத்தை அடைந்துவிடலாம். நானும் அங்குதான் புறப்பட இருக்கிறேன். கூடவே வந்து, சுவாமிக்கு எல்லாவற்றையும் காட்டித் தருகிறேன்” என்று சொல்லி முடித்தார் துறவி.

“இமயபுரம் போனால் அங்கிருந்து முசிறிக்கு எளிதாகப் போய்விடலாம். ஒரு நல்ல வாய்ப்பை ஏன் இழக்கவேண்டும்? மேலும் தன்னோடு ஒரு பெரியவரும் வருகிறார். சிற்பங்களின் வரலாற்றை அவர் விளக்கித் தரவும் ஆயத்தமாக இருக்கிறார்.

அவர் உடன் வருவதால் வழிப் பாதையும் கூடத் தோற்றது. என்று எண்ணிய கலைமணி துறவியோடு மறுநாள் காலை இமயபுரம் செல்ல முடிவு கட்டினான். எனவே துறவிக்கும் தனது சம்மதத்தைத் தெரிவித்தான். மறுநாள் காலையில் இருவரும் இமயபுரம் செல்ல வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொண்டார்கள்.

6. சதி வலை

வானத்தில் விடிவெள்ளி தோன்றியதைக் கலைமணிக்கு அறிவிப்பதுபோல், அவிழ்ந்து கொண்டிருந்த மலர் அரும்புகளைத் தழுவி வந்த காலைக் காற்று கலைமணியின் முகத்தில் மோதியது. கண் விழித்துக் கொண்ட அவன் அப்படியே படுக்கையில் கிடந்தான். சரியான பொழுதை அவனால் கணக்கிட்டுக் கொள்ள முடியவில்லை.

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் காலைக்கோழி ஒன்றுசிறகடித்து 'கொக்கரக்கோ' என்று குரல் கொடுத்தது. இதைத் தொடர்ந்து பல கோழிகள் அங்கங்கே முழங்கின. கலைமணி படுக்கையை விட்டு எழுந்தான். எதிரே துறவி உட்கார்ந்திருந்தார். அவர் கலைமணியிடம் "சுவாமியின் விழிப்பைத்தான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். இதுதான் சரியானவேளை; இப்போதே புறப்படவேண்டும். சுவாமி, முகம் கைகால் அலம்பிக் கொண்டு வந்து சேரட்டும்" என்று சொன்னார்.

கலைமணி எழுந்து சென்று முகம் கை கால்களைச் சுத்தி செய்து கொண்டு விரைவாக வந்தான். இருவரும் சாவடிக் காவலரிடமும் அதிகாரியிடமும் சொல்லி, விடை பெற்றுக் கொண்டு வெளியே கிளம்பினார்கள். சில அடிகள் பாதையில் சென்றதும் ஒரு வண்டி அவர்களை எதிர் நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது. வண்டிக்காரன் துறவியைப் பார்த்து "சுவாமிகளே, வண்டி வேணுமா?" என்று கேட்டான்.

துறவி அவனிடம் “வேண்டியதுதான். இமயபுரத்துக்கு வருகிறாயா?” என்று கேட்டார்.

“ஆகா, தாராளமாக வருகிறேன்” என்று சொல்லி வண்டியை நிறுத்தி, அவன் அவர்களை வண்டிக்குள் ஏறிக் கொள்ள வேண்டிக் கொண்டான்.

“வாடகை?” என்று வினவினார் துறவி. “தாங்கள் மனம் இசைந்து கொடுங்கள். பெரியவர்கள்—நான் தங்களிடம் எதுவும் பேசப் போவதில்லை” என்று பதில் மொழிந்தான் வண்டிக்காரன். கலைமணியும் துறவியும் வண்டிக்குள் ஏறிக் கொண்டார்கள்.

வண்டி சிற்றுஇணக்கமாக நல்ல அமைப்புடன் காணப்பட்டது. உள்ளே இருந்து சாய்ந்து கொள்ளப் பக்கப் பக்கவாட்டில் தலையணைகள் போடப்பட்டிருந்தன. புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட வண்டியாக இருக்கவேண்டும். அதன் அமைப்புக்குத் தகுந்த படி அந்தக் காளைகளும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன. திரட்சி பெற்றுக் கொழு கொழு என இருந்த இரண்டு காளைகளும், வானுலகுக்குத் தாவும் சிறகு பெற்ற தெய்வீகப் பரிகளெனக் காற்று வேகம் மனோ வேகமாய்ப் பறந்தன.

காலை இளம்பரிதி, மெல்ல மெல்ல எழுந்து உலகத்தைப் பொன்னொளிப்பூச்சால் ஒளிமயமாக ஆக்கிக்கொண்டிருந்தது. மக்களது நடமாட்டமே இல்லாத அந்தச் சாலையில், எவ்வித அச்சமும் இல்லாமல் சுதந்திரமாகப் பறவைகள், காலை உதயத்தை வியந்து மங்களகீதம் இசைத்துக் கொண்டிருந்தன. பாதையின் இரு பக்கங்களிலும் இடையிடையே காணப்பட்ட தடாகங்களில், மலர்ந்த வண்ணம் காற்றில் தலைபசைத்து நடனமாடிய தாமரை மலர்கள், காலைப் புதுமையை நினைவுறுத்தின.

வழியிலுள்ள இக் காட்சிகள் கலைமணியின் உள்ளத்தில் குளிர்ச்சியைப் பொழிந்தது. வானமே தெரியாதபடி சாலை யிலுள்ள இரு கரை மரங்களும் பந்தலிட்டது போலிருக்க, அதன் நடுவே சென்று கொண்டிருந்த வண்டி, பச்சைப் பசுமை

நிறம் படிந்த ஒரு விசித்திர உலகுக்குத் தங்களைக் கொண்டு செல்வதாக அவன் எண்ணினான். அந்த எண்ணத்திலே தேன் சொரிந்தது இன்ப உணர்ச்சி!

தலைநாள் நிகழ்ச்சிகள் கலைமணியின் மனத்திரையில் வந்து பிரதிபலித்தன. அந்த மலைவாணர்கள் பத்தினித்தெய்வத்தைக் குறித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது அவர்கள் முகத்திலே நிலவிய பக்தி உணர்ச்சி! அட்டா, அவர்கள் காட்டிய அன்பின் விசாலத்தை எப்படி அளக்க முடியும்! நகர மக்களிடம் காண முடியாத இனிய பண்பாடு, அந்தக் கிராமவாசிகளிடம் எப்படித் தலை தூக்கி நிற்கிறது! நகரத்தின் பரபரப்பும், வேகமும் இல்லாது அமைதியாக வாழ்கின்ற மக்களல்லவா அவர்கள்! ஆம், நாட்டு மரபின் தூய உயிர் நாடி இன்றைக்கும் அவர்களிடந்தான் அதன் துடிப்போடு ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது!

இந்த நினைவுகள் மெல்ல மங்கி மறையவே அவுனது அகக் கண்களில் அந்த முதியவனின் உருவம் எழும்பி நின்றது. என்ன நூதனமான மனிதன் அவன்! அவனிடம் படிந்துள்ள அந்தக் குரூர்ச் சாயலை இப்போதுகூடக் கலைமணி நினைத்துப் பார்க்க விரும்பவில்லை. உண்மையாகவே தன்னிடம் பணம் பெற்றுப்போக வந்தவன்தானா அவன்? அல்லது சேர நாட்டு ஒற்றை? கலைமணியின் மண்டை குழம்பியது. மேலும் அதை நினைந்து குழப்பிக் கொள்ள அவன் விரும்பவில்லை.

துறவி இதுவரையிலும் கலைமணியோடு எதையும் பேசிக் கொள்ளவில்லை. சில தெய்வீகப் பாடல்களைத் தம் போக்கில் உச்சரித்துக் கொண்டே இருந்தார். அந்த நிலையைக் கவனித்த கலைமணி தானும் மௌனமாக அமர்ந்துக் கொண்டான்.

துறவி திடீரெனப் பாட்டை நிறுத்தி அவனிடம் “இன்னும் எதுவும் சாப்பிடவில்லையே, ஏதாவது பார்க்க வேண்டாமா?” என்று கேட்டார்.

பசியை அப்போதுதான் உணர்ந்து கொண்டதுபோல் கலைமணி, “ஆமாம், ஆமாம். வயிற்றுக்கு ஏதாவது தேட வேண்டியதுதான்” என்று பதிலுரைத்தான்.

“இன்னும் மூன்று கல் போனால் மங்கலாபுரம் வந்து விடும். மத்தியானச் சாப்பாட்டை அங்குச் சுவையாகச் சாப்பிடலாம். சாப்பாட்டுக்கு அது பேர்போன இடம்” என்று அவர் சொல்லிக் கொண்டார்.

மங்கலாபுரத்தில் வண்டி நின்றது. கலைமணியும் துறவியும் வண்டியைவிட்டுக் கீழே இறங்கினார்கள். இவ்வளவு தொலைக்குப் பிறகு இந்த ஊரில் தான் மக்களின் ஆரவாரம் காணப்பட்டது.

வண்டிக்காரனிடம் சில வெள்ளிக் காசுகளைக் கொடுத்து அவனைச் சாப்பிட்டு விட்டு வரும்படியாகச் சொன்னான் கலைமணி. அவனும் காசுகளை அவிழ்த்துக் கட்டி விட்டுச் சாப்பிடும் பொருட்டுத் தனக்கென ஒரு இடத்தை நாடிச் சென்றான். துறவியும் கலைமணியும் ஒரு சாப்பாட்டு விடுதிக்குள் புகுந்து உண்ணத் தொடங்கினார்கள்.

துறவி சொன்னது போல் சாப்பாடு மிகவும் சுவையாகத் தான் இருந்தது. மேலும் இருவரும் காலையில் எதுவும் சாப்பிடவில்லையல்லவா? கலைமணி வயிரூர உண்டு கொண்டான். சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு இருவரும் வெளியே வந்தார்கள். வண்டிக்காரன் அதுவரையிலும் வந்து சேரவில்லை.

துறவியும் கலைமணியும் வண்டி நிறுத்தப்பட்டிருந்த இடத்தின் பக்கமுள்ள ஒரு வீட்டுத் திண்ணையில் உட்கார்ந்த படி இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்தார்கள். அங்கு நின்று கொண்டிருந்த ஒருவன் கலைமணியைப் பார்த்து “நீண்ட தூரப் பயணமோ?” என்று கேட்டான்.

“எங்களுக்கு இமயபுரம் போகவேண்டும்” என்று மறுமொழி சொன்னான் கலைமணி.

“இமயபுரமா? அது எங்கே இருக்கிறது?” என்று புதிதாகத் தான் கேட்கும் ஊரைத்தெரிந்து கொள்ள முடியாமல் திகைத்துக்கொண்டு நின்றான் அந்த மனிதன்.

இது வரையிலும் அமைதியாக இருந்த துறவிக்கு இப்போது ஆத்திரம் பொங்கிவிட்டது. அந்த மனிதனைப் பார்த்து “உமக்குத் தெரியாவிட்டால் பேசாமல் இரும்; அயல் ஆட்களிடம் இதெல்லாம் என்ன கேள்வி?” என்றபடியே கலைமணியைப் பார்த்து “அதோ, நமது வண்டிக்காரன் வந்து விட்டான், சுவாமிகளே! இனி நாம் புறப்பட வேண்டியது தான்” என்று சொல்லி முடிக்கவும், வண்டியோட்டியும் அவர்கள் பக்கமாக வந்து சேர்ந்தான்.

காளைகளை வண்டியில் பூட்டினான் வண்டிக்காரன். மறுபடியும் தங்கள் பிரயாணத்தைத் தொடங்க இருவரும் வண்டியில் ஏறிக் கொண்டார்கள். பல சிற்றுர்களைக் கடந்து வண்டி வேகமாகச் சென்றது. அதற்கப்புறம் உள்ள பாதை முன்போல் காட்டுப் பாதையாகவே இருந்தது. பாதையின் இருமருங்கும் காணப்பட்ட புன்னை மரங்களின் மலர்க் கொத்துக்களிலிருந்து கிளம்பிய மணம், கலைமணியின் மூக்கைத் துளைத்தது. அதன் பிறகு நெடுந் தொலைக்குத் தென்னந் தோப்புகளாக, வந்தன. இதற்குள் கதிரவனும் மேற்றிசைக்கு வந்து விட்டான். இதுவரையிலும் ஒளியில் மூழ்கியிருந்த உலகை மெள்ளமெள்ள இருள் கவ்வத் தொடங்கிற்று. பின்னர் மணல் பாங்கான இடம் வந்தது. வண்டிச் சக்கரங்கள் மணலில் புதைந்து புதைந்து சென்றன. இவ்வளவு நேரம் துரித கதியில் ஓடிய காளைகளும் இப்போது பதம் போட்டு நடக்கத் தொடங்கின. ஒரு குறிப்பிட்ட இடம் வந்ததும் வண்டியை நிறுத்திக் கொண்டு வண்டியோட்டி துறவியிடம், “கடற்கரையோரம் வந்துவிட்டது சுவாமிகளே” இனி வண்டி போகாது. நடந்துதான் போக வேண்டும்.” என்று கண்ணடித்தபடியே புன்னகை துலங்கச் சொன்னான்.

“பக்கத்தில் தான் வந்து விட்டோமே. சரி, இனி நாங்கள் நடந்து போகிறோம்” என்று சொல்லிக் கொண்டு, துறவி கீழே இறங்கினார். அவரைப் பின் தொடர்ந்து கலைமணியும் இறங்கிக் கொண்டான். வண்டிக் கூலியாகக் கொஞ்சம் வெள்ளிக் காசுகளைக் கலைமணி வண்டிக்காரனிடம்

கொடுத்தான். அதைப் பெற்றுக் கொண்ட அவன் துறவியின் முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே நின்றான். “இனி நீ போகலாம்” என்றார் துறவி. வந்த பாதை வழியாக அவன் வண்டியைத் திருப்பிக் கொண்டு நொடி நேரத்தில் கண் பார்வையிலிருந்தும் மறைந்தான்.

துறவியும் கலைமணியும் கடற்கரை யோரமாக நடக்கத் தொடங்கினார்கள். துறவி முன்னால் செல்ல, கலைமணி அவரைப் பின் தொடர்ந்து நடந்தான்.

கடலை அணைத்திருந்த வான விளிம்பிலிருந்து மெதுவாக உயர்ந்து கொண்டிருந்தது வட்டமதி. யாருமில்லாத தனிமையில் நாணத்தை மறந்து விளையாடும் கன்னிப் பெண்ணைப் போல், கடல்குமரி நிலவுத் துகிலணிந்த பூரிப்பில், தன்னை மறந்தபடி அலைக் கரங்களால் சிப்பிகளையும் சோவிகளையும் வாரியெடுத்துக் கரையில் சிதறி வீசி, அந்தப் பகுதியில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள். கரைப் பகுதியில் ஆள் உயரத்துக்கு நிமிர்ந்து செறிந்து வரிசை வரிசையாக வளர்ந்திருந்த தாழம் புதர்கள் கலைமணியின் உள்ளத்தைச் சற்றே கிடுகிடுக்கவைத்தன. அங்கேயுள்ள ஒன்றிரண்டு பனை மரங்களின் காய்ந்த ஓலைகள் காற்றோடு போராடும் சலசலத்த ஒலி, கொடும்பேய்களின் ஓலத்தைப் போல் கலைமணிக்குக்கேட்டது.

கலைமணியின் நெஞ்சத்தைப் படிப் படியாகத் திகிலும் பயமும் கப்பிக் கொண்டன. “இந்த ஆளரவமற்ற இடத்தில் ஊர் இருக்கும் சுவடு தெரியவில்லையே, இந்தத் துறவியிடம் ஏதேனும் சூழ்ச்சி இருக்குமோ?” என்று கலைமணியின் ஐயம் கொண்ட மனம் நினைத்துக் கொண்டது.

நிலவின் ஒளி சற்று மங்கலாயிற்று. வானத்தைப் பார்த்தான் கலைமணி. ஒரு பெரிய கருமுகில் அந்த முழுமதியைத் தனது வாயில் பற்றி இழுத்துக் கொண்டிருந்தது. சில விநாடிகளுக்குள் அந்த எழில் வடிவம் அந்தப் பேய் முகிலின் வயிற்றுக்கு இரையாகிவிடும். தனது நிலைமையும் அப்படி ஆகிவிடுமோ என்று ஒரு கணம் நினைத்துப் பதறினான் கலைமணி.

அதை உறுதிப் படுத்துவதுபோல் இரண்டு ஆந்தைகள் வாய் விட்டு அலறிப் பாய்ந்தன.

கலைமணி துறவியைப் பார்த்து “சுவாமிகளே, இமயபுரம் எங்கே இருக்கிறது? என்னை எங்கேதான் அழைத்துப் போகிறீர்கள்?” என்று துணிச்சலாகக் கேட்டுவிட்டான்.

துறவி திரும்பிப் பார்த்து, “பக்கம் வந்து விட்டோம். அதோ பார், அந்த மரக்கலம் உன்னை இமயபுரத்துக்கல்ல—யமபுரத்துக்கே கொண்டு போகும்” என்று சொல்லியபடி ‘கடகட’ எனப் பேய்ச் சிரிப்புச் சிரித்தான். அந்தக் கோரச் சிரிப்பின் ஒலி, கடல் அலைகளின் முழக்கத்தோடு எதிரிட்டுப் பிரதி தொனித்தது.

அடுத்த கணம் துறவி தனது தாடிமீசையைப் பிய்த்தெடுத்தான். இவனா துறவி? வஞ்சகச் சாயலும் வெறி யுணர்ச்சியும் அவன் முகத்தில் நிலை கொண்டிருந்தன. இத்தனை நேரமும் தன்னிடமிருந்த அமைதியைக் குலைத்து, தனது முரட்டுத் தன்மைகளைக் காட்டி அவன் ஆரவாரம் செய்துகொண்டிருந்தான். நாகப் பாம்புக்கு வாயில் மட்டுமே நஞ்சுமிழும் பற்கள். ஆனால்; இவனுக்கோ உடம்பின் ஒவ்வொருபகுதியிலும் நச்சுப் பல் இருந்து கலைமணியைக் கடிக்கத் துடிப்பதுபோல் தோன்றியது. கலைமணியின் உடல் வெட வெடெத்தது.

அன்று கேரளபுரத்திலிருந்து தன்னைப் பின் தொடர்ந்து வந்த அந்த வயோதிகனும் இந்தப் துறவியும் ஒருவனை என்பதைக் கலைமணி தெரிந்து கொண்டான். இவ்வளவு தந்திரமாகத் தன்னைக் கொண்டு வருவதற்கு என்ன காரணம் இருக்கலாம் என்று யோசித்து யோசித்துப் பார்த்தான். அவனுக்கு எதுவுமே புரியவில்லை.

கலைமணியின் பார்வையில், கடலில் சற்று அப்பால் ஒரு மரக்கலம் தென்பட்டது. கரையோரமாகப் படகு ஒன்று நிற்பதையும் பார்த்தான்.

தன் கை விரல்களை வாயில் வைத்து ‘குழ்’ அடித்தான் துறவி வேடம் போட்டிருந்த அந்த முரடன். அந்த ஒலி கேட்

டுத் தாழும் புதர்களில் ஒளிந்திருந்த சில தடியர்கள் அவர்களை வந்து சூழ்ந்து கொண்டார்கள். அந்த முரடன் வந்தவர்களிடம் கண் சாடை காட்டினான். இதைக் கலைமணி கவனித்துக் கொண்டான். தனக்கு ஏற்பட்டுள்ள நெருக்கடியான நிலைமையை அவன் உணர்ந்தான். அந்தக் கொடியவர்களின் பயங்கரப் பிடியிலிருந்து இனித் தனக்கு மீட்சி கிடைப்பது கடினம் என்பதாக அவன் கருதினான். கசடர்களின் வஞ்சகவலை அவனது உள்ளத்தில் சினத்தை மூண்டெழுச் செய்தது. அவனது மூச்சு வெம்மை கலந்து வெளியே வந்தது. சாவுக்குத் துணிந்தவனிடம் கடைசி நேரத்தில் தோன்றும் துணிவு அவன் உள்ளத்திலும் குடி புகலாயிற்று.

இரண்டு தடியர்கள் கலைமணியின் கைகளைக் கட்டுவதற்காகக் கயிற்றோடு அவன் பக்கம் நெருங்கி வந்தார்கள். கண் மூடி விழிக்கும் நேரத்தில் கலைமணி அவ் விருவரையும் காலால் உதை கொடுத்துத் தள்ளினான். நாய்க் குட்டிகள் உருண்டு விழுவது போல் அவர்கள் இருவரும் கொஞ்சம் அப்பால் போய் விழுந்தனர். உடனேயே அங்கிருந்த மற்றத் தடியர்கள் அனைவரும் கலைமணியின் மீது விழுந்து அவனை அங்குமிங்கும் அசையாமல் அழுக்கிக் கொண்டனர். தனது ஆற்றல் முழுவதையும் காட்டியும் அந்த முரடர்களின் பிடியிலிருந்து அவனால் விடுபட்டுக் கொள்ள முடியவில்லை. குள்ளநரிக் கூட்டத்தில் சிக்கிய சிங்கக் குட்டியின் கதியாயிற்று கலைமணியின் நிலைமை. முரடர்கள் அவனது கைகளையும் கால்களையும் வலுவாகக் கட்டினார்கள். பின்னர் அவனைச் செந்தூக்காகத் தூக்கிப் படகுக்குள் கொண்டு சென்றனர்.

துறவியாக வந்த அந்த முரடன் உள்பட எல்லோரும் படகில் ஏறிக் கொண்டனர். தூரத்தில் நின்றிருந்த அந்த மரக்கலத்தைப் படகு அடைந்ததும், கலைமணியை அந்த முரடர்கள் தூக்கி யெடுத்துக் கப்பலின் உள்ளே கொண்டு சென்றனர். அங்கே ஒரு பாதுகாப்பான அறையில் அவன் அடைத்துப் பூட்டி வைக்கப்பட்டான். அடுத்த நொடியில்

மரக்கலம் கடலை அழுத்தியபடி மேற்றிசை நோக்கி விரைந்து சென்றது.

7. கடம்பத் தீவில் கலைமணி

நேரம் 'பல பலா' என்று விடியும் பொழுது கலைமணியைக்கொண்டு சென்ற மரக்கலம் கடம்பத் தீவின் கரையை அடைந்தது. இரவு முழுமையும் அசதியால் தூங்கிப் பயங்கரக் கனவுகள் கண்டு கொண்டிருந்த கலைமணி, விழித்துச் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். உதய காலம் ஆகிக் கொண்டிருப்பதை அறைச் சாளரம் காட்டியது. தலைநாள் நடந்தது பூராவும் அவனுக்கு மற்றொரு உலகில் நடந்ததுபோல் தோன்றிற்று.

தன்னை இப்படிக் கொண்டு வந்தவர்கள் கடம்பர்களே என்பதைக் கலைமணி யூகித்துத் தெரிந்துகொண்டான். அவர்களின் அதி தீரச் செயல்களைப்பற்றி அவன் ஏற்கெனவே அறிந்தவனாயிற்றே!

*

*

*

முசிறித் துறைமுகத்திலிருந்து மேற்கே ஏறக்குறைய எழுபது கல்தொலையில் கடலில் இருந்தது கடம்பத் தீவு. இந்தப் பெரு நிலத் தீவைச் சுற்றிப் பற்பல சிறு தீவுகளும் இருந்தன. பெரு நிலத் தீவை ஆட்சி புரியும் மன்னவன் ஆணைக்கு இச்சிறு தீவுகள் நெடுங்காலமாக உட்பட்டிருந்தன. இந்தக் கடம்பர்கள் தங்கள் மன்னவன் ஆணைப்படி, அந்நாளில் கிரீக்கு, எகிப்து, அரேபியா முதலிய வெளி நாடுகளிலிருந்து தமிழகத்துக்கு வந்துபோகும் கப்பல்களைக் கடலில் நிறுத்திக் கொள்ளையடிப்பதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்கள். ஈவு இரக்கமற்ற இந்தக் கடம்பர்கள், வெறி கொண்ட விலங்குகளும் வெட்கப்படும் முறையிலே மனிதர்களை வேட்டையாடிக் கொல்வதில் குதூகலம்கண்டனர். இது அந்நாளில் உலகு முழுதும் தெரிந்த செய்தியே யாகும்.

மாறுவேடம்பூண்டுக் கடம்பமன்னனின் ஆட்கள் தமிழகத் தின் கடற்கரையோர நகரங்களிலும் உள் நாட்டுப் பகுதிகளிலும் சுற்றிக் கொண்டு வருவார்கள். வாய்ப்புக் கிடைக்கும் நேரங்களில் இவர்கள் அங்கங்கே கொள்ளையடிப்பதும், அடித்த பொருள்களை அடுத்த விநாடி மாயமாகக் கொண்டு மறைவதும் அதியற்புதச் செயல்களாக இருந்தன. தமிழகத்தில் நல்லாட்சி நடத்தி வந்த நீதி நெறி வேந்தர்கள் பேராற்றல் படைத்தவர்களாக இருந்தபோதிலும், இந்தக் கடம்பர்களின் குள்ளநரிச் செயல்களால் மிகவும் தொல்லைடைந்து வந்தனர். இப்படிப் பட்ட தொல்லைகளுக்கு ஒரு முடிவுகாண வேண்டியே சேரன் செங்குட்டுவனின் தந்தையாகிய இமய வரம்பன் தனது ஆட்சிக் காலத்தில் படைகளுடன் கடம்பத் தீவுக்குச் சென்று, அப்போது அங்கே ஆட்சி புரிந்த வெங்கடம்பன் என்னும் பட்டப் பெயர் கொண்ட மன்னனுடன் போராடி அவனை முறியடித்தான். அத்துடன் மட்டும் இமய வரம்பன் விட்டு விடவில்லை. வெங்கடம்பனது ஆற்றலின் சின்னமாக அவன் அரண்மனையின் முன்னால் வளர்ந்து நின்ற கடம்ப மரத்தையும் வெட்டி வீழ்த்தினான். இதனால் கடம்பர்களின் தகராத இறுமாப்பு தகர்ந்தது; அழியாத ஆற்றலும் அழிந்தது. இதன் பிறகு கொஞ்ச காலம் இவர்களது கொட்டம் ஒய்ந்திருந்தது.

சேரன் செங்குட்டுவன் அரியணை ஏறியதும் இந்தக் கடம்பர்களின் தொல்லை மீண்டும் தொடக்கமாயிற்று. இந்நாளில் கடம்பத் தீவின் வேந்தரை வெங்கடம்பனது மைந்தன் மச்சக் கடம்பன் ஆட்சி புரிந்து வந்தான். தனது தந்தையைப் போலவே இவனும் எதற்கும் அஞ்சாத துணிவு கொண்டவன். இவனது இதயம் கருங் கல்லைப் போன்றது. நச்சுப் பாம்பைக் கண்டு பரபரப்புக் கொள்ளும் பெரும் படையைப் போல இந்த மாய வல்லாளனிடம் பேரரசுகள் கூடக் கிடுகிடுத்துக் கொண்டிருந்தன. இவனே நமது கலைமணியை வஞ்சகமாகத் தற்போது கடம்பத் தீவுக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறான்.

கடம்பனின் சிக்குப்பிடியில் அகப்பட்டுக் கொண்ட கலை மணிக்குத் தன்னை ஏன் இவர்கள் இந்தத் தீவுக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை இலகுவாகப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அப்படிக்குப் பெரும் நிதிக் குவியல் எதுவுங் கூடத் தன்னிடம் இல்லையே! தன்னை இவர்கள் இங்குக் கொண்டு வரவோ அரும்பாடு பட்டிருக்கிறார்கள். முன்னேற் பாடாக வண்டிகூட ஆயத்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதற் கெல்லாம் ஏதாவது காரணம் இருக்கத்தான் வேண்டும்!

முதியவனாகவும் துறவியாகவும் வந்தவன் கடம்பத்தீவின் மன்னனான மச்சக்கடம்பன் என்பதை அவன் சிந்தித்துத் தெரிந்து கொண்டான். அவனே வந்து தன்னைக் கொண்டு வந்திருப்பதால் அந்தக் காரணமும் மிக முக்கியமாகத்தான் இருக்க வேண்டும்! அப்படிக்கு என்னதான் வந்திருக்கிறது?

தன்னை இன்னொரென்று புரிந்துகொள்ள அவன் தன்னிடம் என்னவெல்லாம் பேசிக் கொண்டான்! சிற்பி என்று கண்டு கொண்ட பிறகுதானே இங்கே கொண்டு வந்திருக்கிறான். அப் படியானால்?

கலைமணியின் இதயம் குழப்பத்தால் கனத்தது. அவனால் எதையும் தீர்மானம் செய்து கொள்ள முடியவில்லை. மேலும் சிந்தனை சுழன்றது.

‘ஒருவேளை தன்னைக் கடம்பத் தீவிலுள்ள தேவதைக்கு நரபலி செய்யப் போகிறார்களா? கலை ஞானமும் பருவமும் நிரம்பிய ஒருவனைத் தேடிப் பிடிக்கத்தான் இவ்வளவு முயற்சிகள் நடந்தனவா? அப்படியானால் எனது முடிவுகாலந்தான் வந்து, இப்போது என் முன்னே நின்று இப்படி விளையாடுகிறதா?’ இந்த எண்ணங்களில் தோய்ந்த கலைமணியின் மேனீ ஒரு நடுக்கம் நடுங்கி நின்றது.

மச்சக்கடம்பன் கலைமணியை அடைத்து வைத்திருந்த அறையைத் திறந்தான். தலைவனின் ஏவல்படி அந்தக் குண்டர்கள் அறைக்குள் புகுந்து கலைமணியின் கை கால் கட்டுக் கலை அவிழ்த்தார்கள். கலைமணி மரக்கலத்தை விட்டு இறக்

கப்பட்டதும் எல்லோருமாகக் கடம்பத் தீவுக்குள் புகுந்து நடக்கலாயினர்.

மச்சக்கடம்பன் வெற்றிப் பெருமிதத்தோடு முன்னே நடந்து செல்ல, அவனுக்குப் பின்னால் அந்த முரடர்கள் கலை மணியை நடத்திச் சென்றார்கள். மன்னவன் வருகையை அறிந்த கடம்பத் தீவு மக்கள் பய பக்தியுடன் பாதையின் இருபக்கமும் வரிசையாக ஒதுங்கி நின்ற காட்சி அவர்கள் அவனிடம் கொண்டிருந்த அச்சத்தையும் மதிப்பையும் வெளிப்படுத்திக் காட்டின. அம்மக்கள் கலைமணியைக் காட்சி சாலையிலுள்ள ஒரு விசேஷப் பிராணியைப் பார்ப்பதுபோல் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டனர். சிலர் தங்களுக்குள் என்னவோ இரகசிய உரையாடலையும் நடத்திக் கொண்டனர்.

கடம்பத் தீவில் காணப்பட்ட குடியிருப்பு முறை தமிழ் நாட்டுச் சாயலையே ஒத்திருந்தது. வரிசை வரிசையாய் அகலம் குறைந்த தெரு வீதிகளும், இரவுக் காலத்துக்காக அங்கங்கே நாட்டப் பெற்றிருந்த விளக்குக் கம்பங்களும் காட்சியளித்தன. வீட்டு அமைப்புக்கள் பெரிதும் சிறிது மில்லாமல் நடுத்தரத்தில் செப்பமுடன் அமைந்து கவர்ச்சி கொண்டு விளங்கின. வீடுகளின் முன் பகுதியில் பூத்துக் குலுங்கும் மலர்ச் செடி கொடிகள் செழுமையாக வளர்ந்து நின்றன.

கடம்பர்களிடம் திரண்ட உடல் அமைப்பு இல்லை. இதைப் போலவே நாகரீகச் செம்மையும் அவர்களிடம் ஒளிகாட்டவில்லை. இதயத்தில் பண்பும் நேர்மையும் கனியாத அவர்களது முகங்களில் குரூரம் தோய்ந்திருந்தது. அவர்களது கண்களிலே திருட்டுப் பார்வையும், வஞ்சக உணர்ச்சியும் நிரம்பிச் சாயலிட்டுக் கொண்டிருந்தன.

மச்சக்கடம்பன், கலைமணியும் தனது ஆட்களும் பின் தொடர, முக்கிய வீதி வழியாக நடந்து நடந்து, குருமண்டபத்தை அடைந்தான். மற்றவர்களை வெளியே நிறுத்திவிட்டு அவன் மட்டும் உள்ளே புகுந்தான். அங்கே சடா முடியும் காவியுடையும் அணிந்த, முதிர்ந்த வயதுடைய குரு ஒருவர்

ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்தார். அவரது முன்னிலையில் சென்று மச்சக் கடம்பன் தலை குனிந்து வணங்கி நின்றான். குரு, செய்தியை அறிந்தவர் போல் அவனைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்தார். அவனது நெற்றியில் வெற்றித் திலகம் இட்டுக் கொண்டார். கழுத்திலே பூமாலையைச் சூட்டி, அவனது சிரம் மீது தன் வலக்கையை உயர்த்தி அவனை வாழ்த்தினார்.

குருவை வணங்கியபடி அடக்கமாக நின்றான் மச்சக் கடம்பன். பின்னர் அவன் அவரிடம் விடை பெற்றபடி முன் முகம் காட்டி, அப்படியே பின் நடந்து வெளியே வந்தான். அங்குக் கலைமணியைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றவர்களை பார்த்து அவனைச் சிறையிலடைக்க மச்சக்கடம்பன் கட்டளை பிறப்பித்தான். அந்த முரடர்கள் சிறையை நோக்கிக் கலைமணியை அழைத்துச் சென்றார்கள். மச்சக்கடம்பன் புன்னகை உதிர்த்த முகத்தோடு கலைமணி போவதையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

8. ஊசலாடும் உள்ளம்

கடம்பர்கள் கலைமணியைக் கொண்டுபோய் அடைத்து வைத்திருந்த சிறை, கடம்பத் தீவின் கரையோரப் பகுதியில் இருந்தது. உறுதியான கல் கட்டிடம். சிறையின் உள்பகுதியில் விசாலமான பல அறைகள் வரிசையாகக் காணப்பட்டன. தரைப் பகுதி மென்மையாகவும் வழு வழுப்பாகவும் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. சுவர்களில் இரும்புக் கம்பிகளைக் கொண்ட பெரிய பெரிய சாளரங்கள் இருந்ததால், வெளிப்புறக் கடல் காட்சியைத் தெளிவுடன் பார்த்துக் கொள்ளவும் அங்கிருந்து கடல் காற்று தங்கு தடையின்றி அறைகளில் வந்து உலவிப் போகவும் வாய்ப்பாக இருந்தது.

கலைமணி கடலைப்பார்த்த படியே எவ்வளவு நேரம் நின்று கொண்டிருந்தானோ தெரியாது. சிறைக் கதவைத்

திறந்து கொண்டு காலை உணவுடன் காவல்காரன் உள்ளே புகுந்த போதுதான் அவன், தனது நிலையை உணர்ந்தான். கொண்டு வந்த உணவைக் கீழே வைத்து விட்டுக் காவல்காரன் கலைமணியைப் பார்த்து “இது உனக்குத்தான், சாப்பிடு” என்று சொன்னான். காட்டுமாடு ஒன்று நிமிர்ந்து, மனிதனைப்போல் நடக்க தொடங்கினால் எப்படி இருக்குமோ, அப்படியே இருந்தான் அந்தக் காவல் கடம்பன். கலைமணி அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். அந்த வெறுப் புருவத்தைப் பார்ப்பது அவனுக்கு என்னவோபோல் இருந்தது. தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டான். அந்தக் கடம்பன் சற்று நேரம் நின்று விட்டு வெளியே போய் மறுபடியும் கதவை அடைத்துக் கொண்டான்.

உணவைப் பார்த்த கலைமணி ‘இது பலி பீடத்துக்குக் கொண்டு போகப்படும் ஆட்டுக் கடாவுக்கு இரையாக வைக்கப் படும் பசுங் குழையா?’ என்று தன் மனசுக்குள் நினைக்கலானான். எனினும் பசியை அவனால் அடக்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. உணவைச் சாப்பிட்டுத் தீர்த்தான். தனக்கு மரணம் உறுதியென்பதைத் திட்ட வட்டமாக உணர்ந்து கொண்ட திடம் படைத்த ஒருவனுக்கு, அதன் பிறகு ஏற்படுகின்ற ஒரு அசாதாரணத் துணிச்சல் கலைமணிக்கும் உண்டாயிற்று.

கலைமணி தான் நினைத்தது சரிதான் என்று எண்ணினான். நிச்சயமாக மச்சக் கடம்பன் தன்னைத் தேவதைக்குப் பலி செய்யவே போகிறான்; இல்லாவிட்டால் வருகின்ற வழியில் அவன் குருமடத்துக்குப் போய்விட்டு வரக் காரணம் இல்லையல்லவா? அவன் அங்குப் போய் வந்ததைப் பற்றி என்னைச் சிறைக்குக் கொண்டு வந்தவர்கள் பேசிக் கொண்டதிலிருந்து தெரிந்து கொள்ள முடிந்ததே! அங்கிருந்து மச்சக் கடம்பன் திரும்பிய போது அவன் நெற்றியில் திலகமிருந்தது; கழுத்தில் பூமாலை தொங்கிற்று. ஆம், இவைகளை அங்கிருந்த குருவே அவனுக்கு அணிந்திருக்க வேண்டும்! தேவதைக்குத்

தாங்கள் நேர்ந்த கடன் பூர்த்தியாகப் போகிறது என்ற பூரிப் பில் தான் இதை அவர் செய்திருக்கிறார்!

சாவை வரவேற்றுக் கொள்ள அவன் எப்போதோ துணிந்து விட்டானல்லவா! ஆனால் அவனிடம் ஒரேயொரு ஏக்கம் மட்டும் நீண்டு வளர்ந்து கொண்டிருந்தது. அதுதான் தனது அருமைத் திரு நாட்டில், பத்தினித் தெய்வம் கண்ணகியின் சிலையைத் தன்னால் அமைத்து வைக்க முடியவில்லையே என்பது. பெண்குலத்தின்பொற்கொழுந்தாய், ஒழுக்கத்தின் உயர் வரம்பாய், அறத்தின் அகல் விளக்காய், இல்லறப்பண்பின் எடுத்துக் காட்டாய், வீரத்தின் விளை நிலமாய்ச் சுடர் விட்ட அந்தத் தமிழ்ச் செல்வியின் படிவத்தை ஆக்கும் பேறுதன் கரங்களுக்குக் கிட்ட வில்லையே என அவன் சாம்பினான். செல்வியின் நினைவு ஊழி தோறும் ஊழி நிலைக்கும்; மக்கள் நெஞ்சகத்திலே அது தழைத்துச் செழிக்கும். ஆனால் இதில் தன் பங்கைச் செய்து கொள்ள முடியவில்லையே என்பதுதான். அவனுக்குப் பெருங் குறையாக இருந்தது!

தன்னைப் பெற்றெடுத்த கொங்கு நாட்டின் ஓவியம் அவனது அகக்கண் முன் துலக்கமிட்டது. ‘வாளைத் தொடும் மலைகளை முடியாக அணிந்த கொங்குத் தாயே! ஒளி கண்டறியாத காடுகளையும், பண்ணை வயல்களையும், பழத்தோட்டங்களையும் மரகதப் பட்டுடையாய் உடுத்திப் புன்னகை செய்யும் பாவாய்! அசைந்தாடும் அருவிகளையும், அமுதாறும் நீர்ச்சுளைகளையும் தனது இதயக் கனிவாய்க் கொண்டவளே! இனி என்னால், உனது செழுமை கொழிக்கும் எழில்வடிவைக் காண முடியுமா? உன்னைத்தெரிசிக்க என் இரு விழிகளுக்குத் தான் இனிப் பாக்கியம் கிட்டுமா?’ என்று கேட்டுக் கொண்டான்.

கோசர் மன்னர் அரண்மனையில் நடந்து திரிவதுபோன்ற ஒருணர்ச்சி அவனுக்கு ஏற்பட்டது. அங்கே தேன் சுவை ஊறிய செந்தமிழில், கவிவாணர் பாடும் கவிதைகளும், யாழினும் இனிதாய் இசைவாணர் பாடும் மெல்லிசைக் கீதங்களும் அவனது காதுகளைக் குளிர வைத்துக் கொண்டன.

சிற்பியின் கனவு

டிருந்தன. பரிசில் பெற்றுச் செல்லும் புலவர் கூட்டத்தையும் நிதிக் குவியலை ஏந்தி அகல்கின்ற பாணன் பாணினியின் குழுவையும் பார்க்கிறான். அரண்மனையில் இரு மருங்கும் வைக்கப் பட்டிருந்த முழவு, முருடு குடமுழா, தத்தகலம், தமருகம், துந்துபி, மொந்தை, நிசாளம் துடி, சிறு பறை, பெரும் பறை, தொண்டகம், தூம்பு, குழல், யாழ் போன்ற கருவிகள் அவன் காதுகளில் முழங்கி நானாவித ஒலி பேதங்களின் இன்னிசையைப் பொழிந்தன.

திடீரெனச் சிறைக்கதவு திறக்கப்பட்ட சப்தம் கலைமணியின் பிரமையைக் கலைத்தது. இவ்வளவு நேரமும் கோசர் மன்னரின் அரண்மனையில் தன் நினைவு சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்ததை உணர்ந்தான். சிறைக்குள்ளே வருவது யாரென்று தெரிந்து கொள்ள அவன் அந்தத் திசையை நோக்கிப் பார்வையைச் செலுத்தினான். ஆடம்பரமான ஆடையலங்காரங்களோடு இரண்டு பேர் உள்ளே வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களைப் பார்த்ததுமே இனம் தெரிந்து கொண்டான் கலைமணி, மச்சக்கடம்பன் முன்னே வந்தான்; அவனைப் பின் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தவன் தன்னைக் கடம்பத் தீவுக்குக் கொண்டு வந்தவர்களில் ஒருவனே என்பதும் அவனுக்குப் புரிந்தது.

மச்சக்கடம்பன் தான் அரசன் என்ற தகுதியைப் புலப்படுத்தும் முறையில் தங்க மகுடம் சூடியிருந்தான். வேலைப் பாடுகளோடு அதிலே பதிக்கப்பட்டிருந்த இரத்தினக் கற்கள் பளிச்சிட்டுக் கொண்டிருந்தன. அவனது அகன்ற மார்பில், விளைந்த முத்துக்களாலான ஆரம் தொங்கியது; விலைஉயர்ந்த பட்டாடைகள் அவன்மேனிக்கு அழகைக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தன. அவனைத் தொடர்ந்து வந்தவனிடம் அவ்வளவாக ஆடம்பரத் தோற்றம் இல்லாவிட்டாலும் அவன்தான் அமைச்சன் என்பதற்குரிய கோலங்களைத் தாங்கியிருந்தான்.

மச்சக்கடம்பன் கலைமணியின் பக்கம் வந்து “ஐயா, கலைமணியாரே, உமக்கு நிரம்பவும் தொல்லைகள் தந்து விட்டோம்; பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றான்.

கலைமணி ஆத்திரத்தோடு, அவனிடம் “மாறுவேடம் கொண்டு எதற்காக என்னை இங்கே இப்படிக் கொண்டு வந்திருக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டான்.

“காரணம் இல்லாமல் கொண்டு வருவோமா? அதுவும் முக்கியமான காரணந்தான். அது முடிந்ததும் உம்மை எந்த விதத் துன்பமும் இல்லாமல் கொங்கு நாட்டுக்கு அனுப்பி வைக்கிறோம்.”

“என்னைக் கொண்டு உங்களுக்கு என்ன ஆகவேண்டும்?”

“சிற்பியாரே, துரிதம் வேண்டாம். சொல்லி விடுகிறோம். உமக்குக் கஷ்டமே இல்லாத வேலைதான். உமக்கு மட்டுமே அது தெரிந்த செய்தியானதால்தான் உம்மை இங்கே கொண்டுவந்தோம். கொங்குநாட்டு மன்னரின் அந்த இரகசிய நிதிக் களஞ்சியம் எங்கே இருக்கிறது? அதைக் சொல்லிவிடும்.

மச்சக்கடம்பனின் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்ட கலைமணியின் இதயம் துண்டு பட்டது போலாயிற்று. தன்னைக் கடம்பர்கள் ஏன் இங்கே கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை இப்போதுதான் அவன் தெரிந்து கொண்டான். எனவே தன்னைத் தேவதைக்கு நர பவி செய்வார்கள் என்ற எண்ணம் அவனை விட்டு மாறியது. ஆனால் இந்த இரகசியத்தைச் சொல்லி விடுவது அதைவிடவும் பெரும் துன்பமாயிற்றே! தனக்கு மட்டுமே அந்த இரகசியம் தெரியும் என்பதை அறிந்து தான் மச்சக்கடம்பன் தன்னைக் கொண்டு வந்ததாகவும் அறிவிக்கிறான். இவ்வளவு துப்புத் தெளிவோடு கொண்டு வந்திருப்பவனிடம் அது தனக்குத் தெரியாதென்று எப்படி மறைப்பது? ஆனால் இதை வெளிப்படுத்தி விட்டாலோ, அவ்வளவுதான். கொங்கு நாட்டுப் பொற் குவியல்கள் முழுமையும் கடம்பத் தீவுக்குள் வந்துவிடும். அவர்களுக்கு இது கடினமான காரியமும்ல்ல; கீழ் உலகில் எதுவாவது அடக்கமாக இருந்தால் கூட அதை வெளியே கொண்டு வந்துவிடும் யமகாதகர்களாயிற்றே கடம்பர்கள்!

அவர்களின் இந்தத் தன்மையை அறிந்த கலைமணி, தனது உயிர்மீது பற்று வைத்துத் தன் அருமை நாட்டை

வறிய நாடாக்க இசையவா செய்வான்! எவ்வளவோ காலமாகத் திரட்டி வைக்கப்பட்ட செல்வங்கள்! பூதேவியின் உள்ளத்திலிருந்து கொங்கு நாட்டு உழைப்பாளர்கள், நாட்டின் செழுமைக்கும், உயர்வுக்குமாகத் தங்கள் குருதியை யெல்லாம் வியர்வையாக்கிக் கொண்டு வந்த நிதிக் குவியல்கள்! இவற்றையெல்லாம் வேற்றான் குறையாடவும், அதற்குத் தானே காரணமாக இருக்கவும் கலைமணிக்கு விருப்பம்பில்லை. பிறரிடம் தனது அருமைப் பொன்னாட்டைக் காட்டிக் கொடுத்து, அவன் அதன் கழுத்தை நெரித்து நசுக்குவது போல் பாழடிக்க, அதைப் பார்த்துப் பூரிக்கும் துரோகக் கும்பலின் பட்டியலில் சேர்ந்து கொள்ள ஒரு போதும் அவன் இசையமாட்டான்! நாட்டினது நல் வாழ்வின் முன்னிலையில் அவனுக்குத் தன்னுயிர் மிக மிகச் சிறியதாகப் பட்டது.

கலைமணி மௌனமாக நிற்பதைக் கண்ட மச்சக்கடம்பன் “என்ன யோசிக்கிறீர்? யோசனையை விட்டு அந்த இடத்தைச் சொல்லிவிடும், ஐயா?” என்று வினவினான்.

“சொல்ல விரும்பவில்லை?” என்றான் கலைமணி.

“சொல்ல விரும்பவில்லையா? அப்படியானால் என்ன நடக்கும் தெரியுமா?”

“என்ன நடக்கும்?” சற்றும் விட்டுக் கொடுக்காத தெம்புணர்ச்சியோடு திருப்பிக் கேட்டான் கலைமணி. இந்தக் கேள்வி மச்சக்கடம்பனின் கோபத்தைக் கிளறி விட்டது. அவன் முகம் சிவந்து, கண்களிலே அனல் தெறித்தது. மீசை துடி துடித்துக் கொண்டிருந்தது.

“உன் உயிர் உனக்குச் சொந்தமில்லாமல் ஆகிவிடும்.”

“இவ்வளவுதானே! இதற்காக நான் சேற்றில் நெளியும் புழுவைவிடக் கீழாகிப் போக விரும்பவில்லை.”

“பைத்தியமே, உயிரின் அருமைதெரியாது பேசுகிறாய்.”

“அந்த அருமை தெரியாத பழக்கம் உங்களுக்குத்தான். மனிதர்களை அலக்கழித்துத் திணற வைத்து வேட்டையாடுவது தானே உங்கள் தொழில்?”

இதைக் கேட்ட மச்சக்கடம்பனின் அமைச்சன் அவனைப் பார்த்து “இந்தத் திமிர் பிடித்தவனைச் சும்மா விடலாகாது. உங்களிடம் என்ன மாதிரி பேசுகிறான், பார்த்தீர்களா! இப்போதே இவனைத் தீர்த்துக் கட்ட வேண்டும்” என்று கூறித் துடிப்போடு முன்னே தாவினான்.

“சற்றுப் பொறும்.....இவன் கொங்கு நாட்டுச் சிற்பியல்லவா? ஆணவத்தில் பேசுகிறான்” என்றான் மச்சக் கடம்பன்.

“ஆணவம் எனக்கல்ல. வேறு கதியற்ற நிலையில் என்னை ஆக்கிவைத்து, என்னிடம் ஆணவத்தை நீ தானே செலுத்துகிறாய்?” என்றான் கலைமணி.

“நாக்கை அடக்கிப் பேசு, இல்லாவிட்டால் துண்டு பட்டுப் போகும்.....எச்சரிக்கை”

“உனது எச்சரிக்கையை எனது காலடித் தூசி கூட வகை செய்யாது. நீ யாரை மிரட்டுகிறாய்?”

“குறும்புக்காரனே, நான் விரும்பினால் உன் கொட்டத்தை இப்பொழுதே அடக்கிவிடுவேன். ஆனாலும் மன்னிப்புத் தருகிறேன்.”

“வெட்கமில்லை உனக்கு!...மன்னிப்பாம், மன்னிப்பு! யார் யாரை மன்னிப்பது? அந்த நெறி முறைதான் உனக்குப் பழக்கமில்லையே”

“தெறித்துப் பேசாதே. என் சினத்தைக் கிளப்பிவிட்டால் நீ எரிந்து சாம்பல் தூசாவாய்.....ஒன்று சொல்கின்றேன் கேள். உனக்காக இன்னும் மூன்று நாள் கால வரம்பு தருகின்றேன். அதற்குள் நீ சிந்தித்து உனது முடிவைத் தெரிவி.”

இந்த வார்த்தைகளைக் கொட்டிக் கொண்டு மச்சக்கடம்பனும் அவனது அமைச்சனும் சிறையை விட்டு வெளியேறினார்கள். சிறைக் கதவு மீண்டும் அடைத்துப் பூட்டப்பட்டது.

மரத்திலிருந்து உதிர்ந்த சருகு பூமியில் விழும் கால நேரத்தை ஒத்திருந்தது அவனது இறுதி நிலை. தனது உயிர் அகன்றோட இருப்பதைப்பற்றி அவனுக்குக் கவலையே இல்லை. ஆனால் தனது உடலம் கடம்பத் தீவில்லவா புதையப் போகிறது என்பதை எண்ணியதும் அவனது உள்ளம் அரு வருப்புக் கொண்டது. நீண்ட நெடுங் காலமாகத் திருட்டுக் கயவர்களின் உடலங்கள் புதைந்து மாசுபட்ட மண்ணிலா தனது உடலும் புதைய வேண்டும்! விதியை நினைந்து உருகி னான் கலைமணி.

பத்தினித் தெய்வத்தின் நினைவு அவனிடம் மீண்டும் தோன்றியது. அந்த அம்மையின் சிலையைச் செதுக்கும் பேறு அவனுக்கு வாய்க்கவில்லை. இனி வாழ்வில் அது கைகூடப் போவதும் இல்லை. அவன் நெஞ்சம் ஊசலாடித் தத்தளித் துக் கொண்டிருந்தது.

9. துணிச்சலின் வெற்றி

சிறையின் உள்ளே சாளரத்தின் பக்கம் வந்து, நீண்ட நேரம் வெளியே பார்வையைச் செலுத்தியபடி நின்றான் கலைமணி. எதிரே வானத்தை ஒட்டிக் கிடந்த எல்லையறியாத பெருங் கடலினது குமுறல்; சுருள் சுருளாக எழும்பி ஓங்கி வேக கதியில் கரையை முட்டி மோதிச் சிதறி, நுரையைக் கக்கும் திரைகள், கடலின் இதயத் துடிப்பைக் காட்டின. கலைமணியின் உள்ளமும் இப்போது அப்படித்தானே துடித் துக் கொண்டிருக்கிறது! கடலின் துடிப்பைப் பார்த்து, அதற்கு ஆறுதல் சொல்லுகின்ற நோக்கத்தோடு மேற்றிசை வானில் கதிரவன் சிழை இறங்கி வந்து கொண்டிருந்தான். ஆனால் இங்கே கலைமணிக்குத் தேறுதல் சொல்ல யார் வரப் போகிறார்கள்?

கலைமணியின் பார்வை திடீரென வெளிப் புறக் காட்சி ஒன்றால் கவரப்பட்டது. வாழை இளங் கன்றின் நூற்றுக் கணக்கான சிறு சிறு இலைகள், வெள்ளை நிறமும் உயிரும்

பெற்றுப் பறப்பது போல், வானத்தில் கூட்டம் கூட்டமாகக் கடல் பறவைகள் கடம்பத் தீவை நோக்கிப் பறந்து வந்து கொண்டிருந்தன. கலைமணியின் மூளையில் இந்தக் காட்சி ஒரு கேள்விக் குறியை எழுப்பிற்று. ‘இவைகள் எங்கிருந்து பறந்து வருகின்றன?’ என்பதுதான் அது. இந்தக் கேள்வி எப்போதோ அவன் கேட்ட ஒரு செய்தியை அவனுக்கு நினைவு படுத்திக் கொடுத்தது.

கடம்பத் தீவின் மேற்கே வெள்ளித் தீவு என்று ஒரு தீவு இருப்பதாகவும், அதில் வாழ்கின்ற மக்கள் தமிழ்நாட்டின் பூர்விகக் குடிகளென்றும், அவர்கள் நல்லொழுக்கமும் நாகரீகப் பண்பும் நிரம்பியவர்கள் என்றும் கலைமணி கேள்விப்பட்டிருந்தான். கடம்பர்களும், வெள்ளித் தீவிலுள்ள வெள்ளியர்களும் நேர் நேரான பகைவர்கள் என்பதும் அவன் தெரிந்திருந்த செய்திதான். ஒரு சமயம் கடம்பர்கள் வெள்ளித் தீவுக்குள் புகுந்து வெள்ளியர்களைத் தாக்கிக் கொடுமைப்படுத்தினார்கள். அவர்களது அக்கிரமச்செயலைப் பொறுக்கமுடியாத வெள்ளித் தீவின் தலைவன் தனது மக்களிடம் தன் கடைசி ஆயுதமாகிய ஒரு மயக்கப் பொடியைக் கடம்பர்கள் மீது தூவும்படிக்கட்டளையிட்டான். இதனால் கடம்பர்கள் அனைவரும் மயக்கம் போட்டு விழுந்ததாகவும், இந்த அருமை வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தி வெள்ளித் தீவு மக்கள் அத்தனை கடம்பர்களையும் சிறை செய்து அவர்களது ஆயுதங்களைக் கவர்ந்து கொண்டதாகவும் சக்தி யற்ற கடம்பர்கள் பிறகு வெள்ளியர்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுத் தங்கள் தாயகம் திரும்பியதாகவும், அதன் பிறகு கடம்பர்கள் அச்சத்தால் வெள்ளித் தீவுப் பக்கம் எட்டியே பார்ப்பதில்லை யென்றும் கலைமணி கேள்விப்பட்டிருந்தவை அப்படியே புத்தம் புதிய செய்தி போல் அவன் எண்ணத்திலே மலர்ந்து துலங்கின.

“அப்படியானால் அந்த வெள்ளித் தீவு சமீபத்தில்தானே இருக்க வேண்டும்? நிச்சயமாகவும் இந்தப் பறவைகள் அங்கிருந்துதான் பறந்து வருகின்றன” என்று தீர்மானித்துக் கொண்டான் கலைமணி.

“வெள்ளித் தீவுக்குச் சென்று விட்டால் தனது உயிருக்கு விடுதலை கிட்டும்; அத்துடன் கண்ணகியின் சிலையை அமைக்கக் காணும் தனது மாளாத சுவைக் கனவும் முற்றுப் பெறும். மேலும் தண்ணீரில் நீந்துவது என்பது தனக்குக் கைவந்த பயிற்சிதானே! கொங்கு நாட்டிலோ அல்லது அதன் சுற்றுப்புற வட்டாரங்களிலோ தன்னோடு போட்டியிட்டு நீந்த ஒருவரும் இல்லையே! அந்த அளவுக்கு அப் பயிற்சி கைவசம் இருக்கும்போது ஏன் தயங்க வேண்டும்? ஆம். கடல் தாயின் மடியில் தாவித் தவழ்ந்து நீந்தி எளிதாக வெள்ளித் தீவைச் சேர்ந்து விடலாம்” என்று முடிவு கட்டினான் அவன்.

சற்று நேரத்தில் தனது தப்புக் கணக்கும் அவனுக்குத் தெரிய வந்தது. இப்போது அவன் சிறைக்குள்ளல்லவா இருக்கிறான். அதிலும் இரண்டு திறமை மிகுந்த கடம்பர்களின் பலமான பாதுகாப்பிலிருந்து அவன் வெளியில் வந்து எப்படித் தப்பித்துக் கொள்ள முடியும்?

சிந்தித்தான் கலைமணி; இருண்ட வானில் ஒளி வீசும் மின்னல் போல் அவனது சிந்தனைக் குகையில் ஒரு புதிய சுடரின் வீச்சு.

“ஆகா அப்படித்தான் செய்ய வேண்டும். சற்றுத் துணிச் சலான முயற்சிதான். வெற்றி கிடைத்தால் இந்தப் பாபத் தீவை விட்டு வெளியேறி விடலாம். இல்லாவிட்டால் உடனே சாவு. எப்படியும் மச்சக் கடம்பன் தன்னைப் பலி வாங்கவே இருக்கிறான். இந்த முயற்சி பலிக்காமல் போனால் பலியாவதில் கவலையே இல்லை. மூன்று நாள் தவணையில் இது இரண்டாவது நாள். இன்று இரவே இந்த முயற்சியைத் தொடங்கி விட வேண்டியதுதான். நாளை அந்தப் பூவுலகத்து யமன்—மச்சக் கடம்பன் வத்தாலும் வரலாம். எனவே காலத்தைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் காற்றுள்ள போதே தூற்றிக் கொள்ள வேண்டும்”

கலைமணி தான் செய்த இந்த முடிவுப்படி தன்னை ஆயத்தமாக ஆக்கிக்கொண்டு நேரத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

இருள் அரக்கி மாலைக் கதிரவனைத் தனது வலுக் கரத்தால் அழுத்திப் பிடித்துத் தள்ளினாள். சக்தியற்ற பரிதி அவளது தள்ளலில் காயப்பட்டு, தன் உடலில் கசிந்த குருதியை மேற்றிசை வானில் சிந்திய வண்ணம் கடலில் பொத்தென்று விழுந்தான். தனக்கு வெற்றி கிடைத்த பூரிப்பில் தனது போர்வையைக் கொண்டு அவள் இந்த வையகத்தை விரைவில் மூடத் தொடங்கினாள். அடடா, எங்கும் ஒரே இருள் மயம்! எதிரே தெரிந்த நீலப் பெருங் கடலும் வானும் இப்போது கலைமணியின் விழிகளுக்குக் கருங் கும்மென்று தோன்றின.

சிறையின் அகத்தே இருந்த சிறு விளக்கை கலைமணி ஏற்றி வைத்தான். அது, அவன் உள்ளத்தில் நம்பிக்கை ஒளியைத் தூண்டிவிட்டபடி மெல்ல மெல்ல எரிந்து கொண்டிருந்தது.

இரவின் முற்பகுதி தாண்டிய வேளை. சிறைக் கதவு திறக்கப்படும் அரவம் கேட்டது. உடனே கலைமணி தனது அடி வயிற்றில் கையை வைத்து அழுத்தியபடி “ஐயோ அம்மா” என்று சொல்லித் துள்ளித் துள்ளிக் கூச்சலிட்டுக் கொண்டிருந்தான். கதவைத் திறந்துகொண்டு கலைமணியின் இரவு உணவோடு உள்ளே புகுந்து வந்தான் காவலன் ஒருவன். அவன் தான் கொண்டுவந்த உணவை ஒருபக்கம் வைத்து விட்டுக் கலைமணியின் அருகே வந்து, “என்னப்பா உனக்கு? வவுத்தை என்ன செய்யுது?” என்று கேட்டான். அவனைச் சரியாகப் பார்த்துக் கொண்டு கலைமணி “வயிற்றுவலி தாங்க முடியவில்லையே” என்று பின்னும் கூச்சலிட்டுக் கொண்டே சொன்னான். கலைமணி படுகின்ற துன்பத்தைப் பார்த்து, இதயத்தில் இளக்கமோ அசைவோ ஏற்படாமல் நின்று கொண்டிருந்தான் அந்தக் கடம்பன். அடுத்த நொடி கலைமணியின் அசரப் பிடியில் பட்டுத் திணறிக் கீழே விழுந்தான் அந்தச் சிறைக் காவலன். அவனது தலைப் பாகையைச் சட்டென்று எடுத்துக் கலைமணி அவனது வாய்க்குள் திணித்த படியே, தலையைச் சுற்றிப் பலத்த கட்டுப் போட்டான். அடுத்த படியாக அவனது உடையை உரிந்து அவன் இரு கை

களையும் சேர்த்துப் பின் கட்டாகக் கட்டினான். பாஷாணம் தின்ற நாய் கீழேவிழுந்து கால்களை உதைப்பதுபோல் அக்கடம்பனும் தனது கால்களைத் தரையில் உதைத்து ஒலியை உண்டாக்கிக் கொண்டிருந்தான். தனது மேல் சால்வையை வேகமாக எடுத்து அவனது கால்களை இணைத்து வலுவாகப் பிணித்துக் கட்டினான் கலைமணி. பிறகு அவன் மெதுவாகச் சிறைக் கதவுப் பக்கமாக வந்து அடுத்த வேட்டையை எதிர்பார்த்துக்கொண்டே நின்றான்.

உள்ளே சென்ற காவலன் மிகுந்த நேரமாக வெளியே வராததால் வெளியே இருந்தவன் அவனைத் தேடிக்கொண்டு உள்ளே புகுந்தான். அவனது நிலையும் முதல் கடம்பனது நிலை போலாயிற்று. இவனிடமிருந்த துணிகளே இவன் பேச்சற்று அங்குமிங்கும் அசையாமல் கிடக்கக் கலைமணிக்குத் தக்க கருவிகளாக அமைந்தன. கலைமணியின் முதல் திட்டம் வெற்றி பெற்றது. பொறிக்குள் இரண்டு மனித எலிகளும் சிக்கி விட்டன. எந்தத் தந்திரத்தைக் கடம்பர்கள் கலைமணியிடம் காட்டினார்களோ அதையே அவன் திரும்பவும் அவர்களிடம் செய்து வெற்றி கண்டிருக்கிறான்! எனினும் கலைமணியின் இனியுள்ள பாதை தடங்கலில்லாதது என்று எப்படிச் சொல்லிக்கொள்ள முடியும்? எந்த நேரத்திலும் அவன் அவர்கள் பிடியில் சிக்கலாமே; அவனது உயிர் கவரப்படலாமே! இதை எண்ணி அவனது நெஞ்சம் துணுக்குற்றது. ஆயினும் அவன் தனது நெஞ்சத்தின் ஊக்கத்தைத் தளர விடவில்லை.

கலைமணி துரிதமாகச் சிறையை விட்டு வெளியே வந்தான். சிறைக் கதவை அடைத்துச் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். கண்ணுக் கெட்டிய தூரம் வரையிலும் ஒரு பிராணியும் காணப்படவில்லை. ஆம்! சரியான வேளைதான்.

கலைமணி கடலை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான். ஒவ்வொரு நொடியும் அவனுக்கு ஒவ்வொரு யுகமாகப் பட்டது. காற்றடிக்கும் சப்தம்கூட அவனைத் திடுக்கிட வைத்தது.

திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டே நடந்தான். கடம் பர்கள் எந்த நொடியும் அவனை வந்து பிடித்துக் கொள்ளலாமல்லவா?

நடந்து கொண்டே இருந்தான் கலைமணி. அதோ என்ன சப்தம் அது! அவனது பின்னால் 'சலசலா' என்ற ஒரு தொனி தொடர்ந்து கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது. அதிர்ச்சியடைந்தான் கலைமணி. "ஐயோ, கடலின் பக்கம் வந்துவிட்டோம். இந்தக் கடைசி நேரத்தில் நமது முயற்சி பாழாகி விடுமோ?" என்று எண்ணித் திகைத்தான். தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு பின் பக்கமாகத் திரும்பிப் பார்த்தான். அங்கே அவன் கண்டது?

10. கடத்தல்தாயின் மடியில்

அவன் கடந்து வந்த வழிப்பாதையில் நின்று கொண்டிருந்த ஒரு அரசமரம், அப்போது அடித்த பெருங் காற்றில் ஆயிரம் ஆயிரம் இலைகளை உதிர்த்துக் கொண்டிருந்தது. ஏக காலத்தில் உதிர்ந்த இலைகளின்ஒலிதான் கலைமணியைத் திடுக்கிடவைத்து நிலை குலைத்தது. மின் சக்திபோல் தன்னிடம் திடீரெனப் பரவிய திகிலை, திரும்பிப் பார்த்த கலைமணி விஷயத்தைப் புரிந்துகொண்டு அகற்றிக் கொண்டான். கடலை நோக்கி அவன் மேலும் நடக்கத் தொடங்கினான்.

அவனது பாதங்களில் ஈர உணர்ச்சி தட்டிற்று. அலை யடித்து நனைந்திருந்த கடற்கரைப் பகுதிக்கு இப்பொழுது அவன் வந்து விட்டான். அங்கங்கே பதுங்கியிருந்த நண்டுகள் அவன் காலடியோசை கேட்டுச் சிறுசிறு சக்கரம்போல் நாலா பக்கமும் சுழன்று பாய்ந்து பதுங்கிக் கொண்டன. உலகத்தில் ஒவ்வொரு பிராணியும் தனது உயிரைக்காப்பாற்றிக் கொள்ள எவ்வளவுமுன்னெச்சரிக்கையாக இருக்கிறது என்பதைத் தன் மனத்துக்குள் எண்ணிப் பார்த்துக் கொண்டான் கலைமணி. அவனது பாதங்களைக் கடல் அலைகள் நீராட்டத் தொடங்கின.

அகண்ட நிலக்கடல் முன்னே கிடந்து தன்னை அழைப்பது போல் அவனுக்குப் பட்டது, “பேரன்னையே, இந்த உலகையே தனது உடலின் மீது வைத்துக் கொண்டிருக்கும் தாயே! உன்னை நம்பியே இப்போது நான் வந்திருக்கிறேன். நீயே எனக்கு அடைக்கலம் அளிக்கவேண்டும். கடம்பர்களின் கொடூரப் பிடியிலிருந்து மீட்சியடையவும், என் எதிர்கால வாழ்வின் நம்பிக்கை வெற்றிக்கும் நீயே வழிகாட்ட வேண்டும். உனது பல கோடி அலைக் கரங்களால் என்னை மெதுவாகப் பற்றி வெள்ளித்தீவில் சேர்த்துவிடு” என்று சொல்லிக் கொண்ட கலைமணி, அப்புறம் எதையும் சிந்திக் காமல் கடலைநோக்கித் தாவினான். அதுவும் அவனது வேண்டு கோளுக்கு இசைந்ததுபோல் சாந்தமுடன் துலங்கியது.

கடலில் குதித்த கலைமணி மேற்றிசையை இலக்காக வைத்து நீந்தத் தொடங்கினான். நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு இன்றுதான் அவன் நீந்துகிறான்; மேலும் தனது உயிருக்கும் இலட்சியங்களுக்குமாகப் போராடிக்கொண்டு நீந்துகிறான்! அவனது உள்ளத்தின் துடிப்புகளும், உணர்ச்சிச் சுழிகளும் ஒன்றாகத் திரண்டு அவனது கரங்களில் வலிமையைப் பாய்ச்சின. கரையை விட்டு நெடுந்தூரம் சென்றுவிட்ட கலைமணிக்கு இப்போது கடல்தாயின் அலைக் கரங்களின் வேகம் குறைந்திருந்ததுபோல் தோன்றியது. சாதகமான சூழ்நிலையில் அவன் நீந்திக்கொண்டே இருந்தான்.

வெண் பட்டுத் துகிலை விரித்ததுபோல் கடலின் மீது மெல்ல மெல்ல நிலவின் ஒளி பரவத் தொடங்கிற்று. கீழ்த் திசையைத் திரும்பிப்பார்த்தான் கலைமணி. குறைமதி வானில் முகம் காட்டிக் கொண்டிருந்தது. அந்த நிலவின் ஒளியிலே தான் செல்லும் திசையை நிமிர்ந்து பார்த்தான். வெள்ளித்தீவின் பக்கம் வந்துவிட்டது போன்ற ஒரு எண்ணம் அவனுக்கு. ஆனால் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் பார்வையில் நிலப் பரப்பு இருப்பதின் அறிகுறியே தென்படவில்லை. எனினும் அவனிடம் மனச்சோர்வு இல்லை. வெள்ளித் தீவை இன்னும் சற்று நேரத்திற்குள் எப்படியும் எட்டிப்பிடித்து விடலாம் என்ற

நம்பிக்கையோடு அவன் மேலும் மேலும் நீந்திக்கொண்டே இருந்தான்.

அவன் நீந்திக் கொண்டிருந்த பக்கத்தில் திடீரென ஒரு விசித்திரமான ஒலிகேட்டது. இதற்குமுன் கலைமணி எத்தனையோ விதமான ஒலிகளைக் கேட்டுள்ளான். ஆனால் இந்த ஒலியைக்குறிப்பாக என்னவென்று அவனால் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. “நீர்ச்சுழிகளின் குமுறலாக இது இருக்குமா? அல்லது கடலின் கர்ப்பத்தில் நடக்கும் அதிசய நிகழ்ச்சிகளின் எதிரொலியா? அதுவு மில்லையானால் நீர்ப் பரப்பில் நடமாடித் திரியும் பிசாசுகளின் பயங்கரஒலமாகவும் இது இருக்கலாமே!” இப்படியெல்லாம் எண்ணிக்கொண்ட கலைமணி எதையும் நிதானித்துக் கொள்ள முடியாமல் குழப்ப நிலையில் ஆனான்.

அடுத்த கணத்தில் அவன் பக்கமாக நீர்ப் பரப்பில் ஒரு பெரிய மோதல் ஏற்பட்டது. அந்த மோதலின் வேகம் கலைமணியை மேலே ஒரு உயர்த்து உயர்த்திப் பின்னர்ச் சமநிலைக்குக்கொண்டு வந்து சேர்த்தது. கலைமணி இதன்காரணத்தைத் தெரிந்துகொள்ள முடியாமல் திகைத்தான். அப்பப்ப, அப்போது அவன் கண்ட காட்சி! ஒரு பெரிய சுறா மீன் சற்று அப்பால் வேகக்குதியில் பாய்ந்து சென்று கொண்டிருந்தது. அதன் பெருமித ராஜ கம்பீரப்போக்கை பார்க்கவேண்டுமே! நல்ல காலமாக அவன் அதன் முகர்ச்சியிலும் பார்வையிலும் பட்டுக் கொள்ளாமல் தப்பினானே, அதுவே பெரும் பாக்கியமாகப் பட்டது அவனுக்கு. அடடா, அவன் வாழ்வில் தான் எத்தனை இடையூறுகள்! எமகண்டங்கள்!

கடம்பத் தீவிலிருந்து மேற்குநோக்கிக் கலைமணி முப்பது காததாரம் நீந்தியிருப்பான். எனினும் இன்னும் வெள்ளித் தீவு அவனது கண்ணில் படவே இல்லை. சுற்றும் முற்றும் திரும்பிப்பார்த்தான். ஒருவேளை திசைதான் தவிரிவிட்டதோ என்ற சந்தேகம் அவனுக்கு. அதே நேரம் வடதிசையில் அடிவிழிம்பில் நிலை திரியாது சுடர்விட்டுக் கொண்டிருந்த துருவ நட்சத்திரம் அவன் திசை தவறிவிடவில்லை என்பதை எடுத்துக் காட்டியது.

இப்போது கலைமணியின் கைகள் அயர்ச்சி கொள்ளத் தொடங்கின. அத்துடன் அவைகளில் வலியும் ஏற்படலானது. கால்கள் அசதியில் தளர்ந்தன. இரத்தமெல்லாம் உறைந்து போனது போன்ற ஒரு உணர்ச்சி. கொஞ்சநேரம் அவன் நீரின் மீது மலர்ந்து கிடந்தான். எவ்வளவுநேரம் அப்படி கிடந்திருப்பானோ தெரியாது. அவனது பார்வையில் கீழ்த் திசை தோன்றியது. உதயத்துக்கு முன் தோன்றும் ஒளிக் கோடுகள் அங்கே தடம் பதித்து வருவதை அவன் கவனிக்கலானான்.

மீண்டும் நீந்தத் தொடங்கினான்; கையிலே தெம்பில்லை. உடலின் ஒவ்வொரு உறுப்பும் அவனது எண்ணத்துக்கு எதிராக ஆகி, இயங்க மறுத்தது. அந்த நிலைமையிலும் அவன் முன்னுக்குச் செல்லவே முயன்று கொண்டிருந்தான். இதிரே அவன் தன் பார்வையைச் செலுத்தியபோது, இருண்டுவரும் அவனது விழிகள் ஒரு அற்புதமான காட்சியைக் கண்டன. ஒரு பெரிய யானைக்கூட்டம் அவனுக்குச் சற்று முன்னால் நின்று கொண்டிருந்தது. என்ன ஆச்சரியம்! இந்த யானைகள் இங்கே எப்படி வந்தன? எங்கிருந்து வந்திருக்க வேண்டும்? கொங்கு நாடு, சேர நாட்டிலுள்ள யானைகள், கலைமணி மீது இரக்கம் கொண்டு அவனைக் காப்பாற்றும் எண்ணத்தோடு இங்கே வந்து அப்படிக் காத்துக் கொண்டு நிற்கின்றனவா?

கலைமணி தனது பார்வையைக் கூர்மையாக்கிக்கொண்டு பார்க்கத் தொடங்கினான். ஆனால் அவைகளில் கூர்மை நிலைத்து நிற்க வேண்டுமே! தெளிவற்ற அவன் பார்வைக்குக் கடலும் வானும் ஒன்றாகக் கை கோர்த்துச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தன. நட்சத்திரங்கள் நிலைமாறி ஓடியாடிச் சுழன்றன.

எப்படியும் அந்த யானைகளில் ஒன்றின் மீது ஏறிக் கொள்ள வேண்டுமென்ற துணிச்சலுடன் முன்னே தாவ முனைந்தான். கண் இருள, எங்கும் ஒரே அந்தகாரம். நிலவு தவறிக்கொண்டு வந்தது. இரண்டு தடவைகள் நீரைக் குடித் தான். நிலைவு சிதறி வரும் அந்த நேரத்திலும் முன் நோக்கி அவன் போய்க் கொண்டே இருந்தான்.

இப்போது அந்த யானைக்கூட்டத்தைக் கலைமணி நெருங்கி விட்டான். அவற்றில் ஒன்றைப்பற்றிக் கொள்ள வேண்டுமே! தன்னிடம் எஞ்சியிருந்த உணர்ச்சிகளையும், மிஞ்சியிருந்த சக்தியையும் ஒருங்கே திரட்டித் தாவித் தாவி, அப்பாடா, அந்த யானைகளில் ஒன்றைப் பிடித்துக் கொண்டான். அவன் ஏறிக்கொள்வதற்காக அது படுத்துக்கொண்டது போலத் தோன்றிற்று; அதன் மீது அவனை அறியாமலேயே அவன் உடல் விழுந்து விட்டது. அந்த யானையும் அவனைத் தன் மீது அமர்த்திக் கொண்டதுபோல் தோன்றியது.

11. யானைப் பாறை

கலைமணி மயக்கம் தெளிந்து கண் விழித்துப் பார்த்த போது எங்கும் ஒரே ஒளி மயமாக இருந்தது. கடல்தாய் கதிரவனிடமிருந்து பொன் பொடியை வாங்கித் தன் மேல் பூசியபடி விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள். யானையின்மீது படுத்துக் கொண்டது, தெளிவு குலைந்த கனவுபோல் கலைமணிக்கு நினைவில் பட்டது. ஆம், அந்த யானைக் கூட்டம் அப்படியேதான் நின்று கொண்டிருந்தது. அந்த யானைகளில் ஒன்றின் மீதுதான் அவன் இன்னும் படுத்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

கலைமணியின் மூளையிலே ஒரு மின் வெட்டு; ஆமாம், யானைகள் நடுக் கடலில் எப்படி வரமுடியும்? கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு அவன் நன்றாகப் பார்த்தான். அது யானைகளின் கூட்டந்தானா? இல்லை; இல்லவே இல்லை. யானையைப் போன்ற வடிவம் கொண்ட பல பாறைகளின் தொகுதி. நினைவு மயங்கும் வேளையில் விழிகள் எவ்வளவு எளிதில் வலுவை இழந்து விடுகின்றன! அப்படி வலுவை இழந்து போவதால் காணும் பொருள்கள் மாற்று உருவங்களில் எப்படி எப்படிக் காட்சி அளிக்கின்றன! என்னவாக இருந்தாலும் தன்னைக் காப்பாற்றுவதற் கென்றே இந்தப் பாறைகளை இறைவன் தோற்றுவித்திருக்க வேண்டும் என்று

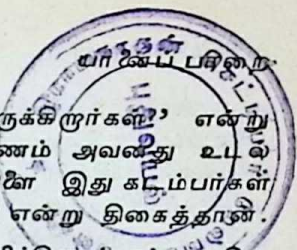
கலைமணி நினைத்துக் கொண்டான். மனிதன் தனது நெருக்கடியான நிலைமைகளில், ஏற்படுகின்ற அனுகூலமான வாய்ப்பின்போது இறைவனை எவ்வாறு புகழ்ந்து கொள்கிறான்! உண்மைதான். அந்த நேரத்தில்தான் அவனுக்கு ஆண்டவனின் அருள் தன்மையும் நன்கு விளக்கமிட்டுத் துலங்குகிறது.

தான் கடம்பத் தீவுச் சிறையில் வைத்துக் கண்ட பறவைகள் இந்தப் பாறைகளிலிருந்துதான் பறந்து வந்திருக்க வேண்டும் என்பது அப்போதுதான் அவனுக்கும் புரிந்தது. அப்படியானால் தான் கேள்விப்பட்ட வெள்ளித் தீவு எங்கே இருக்கிறது? திறனற்ற தன்மூளையை மேலும் குழப்பிக் கொள்ள கலைமணி விரும்பவில்லை.

அவனது உடலின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் நோவு இருந்து கொண்டிருந்தது. அப்போது பரவிக் கொண்டிருக்கும் அந்த இள வெயில் அவன் மேனிக்குச் சுக இன்பத்தை அளித்தது. அந்த அனுபவ சுகத்தில் அவன், தான் படுத்திருந்த பாறையைவிட்டு எழுந்திருக்க முன்யவில்லை.

எவ்வளவு நேரந்தான் அப்படிப் படுத்திருப்பான்? ஓயாமல் படுத்துக் கொண்டிருப்பதும் மனித இயல்பு விரும்பாத ஒரு கடுந்தண்டனை யல்லவா? இப்போது கலைமணியின் உடம்பில் முன் போல் அவ்வளவு அசதி இல்லை; எனினும் முழுத் தெம்பு உடம்புக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றும் சொல்லிக் கொள்ள இயலாது. பாறையை விட்டு மெல்ல எழுந்து மேலே நடக்கத் தொடங்கினான். ஒவ்வொரு பாறையின்மீதும் ஏறிப் பார்த்துக் கொண்டே வந்தான்.

இப்போது அவன் முன்னே நிற்பது ஒரு உயர்ந்த பாறை. அது மற்றப் பாறைகளுக்கெல்லாம் அரசன் போல் எழும்பி நின்றது. கலைமணியின் பார்வை திடீரென அதன் ஒரு பக்கம் சென்று பதிந்தது. அருகே சென்று அதைக் கூர்ந்து கவனித்தான். அதன் ஒரு பக்கத்தில், 'யானைப் பாறை' என்று பொறிக்கப் பட்டிருந்தது. அதைப் பார்த்த கலைமணி "ஆகா, இங்கும் மனிதன் காலடி பட்டுத்தான் இருக்கிறது.

சரியான பெயரைத்தான் கொடுத்திருக்கிறார்கள்? என்று நினைத்துக் கொண்டான். அடுத்த கணம் அவனது உடல் அச்சத்தால் நடுநடுங்கியது. “ஒரு வேளை இது கட்டம்பர்கள் வந்துபோகும் இடமாக இருக்குமோ?” என்று திகைத்தான்.

அந்த உயர்ந்த பாறையின்மீது ஏறிக்கொள்ளப் பல சிறு படிகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அடிமேல் அடி எடுத்து வைத்துக் கலைமணி அதன்மீது ஏறினான். அதன் மேற் பரப்பு விசாலமாகவும் சம நிரப்பாகவும் காணப்பட்டது அதன் மீது ஏதோ ஒன்று கட்டப்பெற்றுக் கால வெள்ளத்தில் ஈடு நிற்க முடியாது சிதைந்து சிதறியிருக்க வேண்டும்! அது ஒரு கலங்கரை விளக்காகவும் இருந்திருக்கலாம். அந்தப் பாறையில் அங்கங்கே காணப்பட்ட சிறு சிறு பள்ளங்களில் கடல் புல் முளைத்து, வளர்ந்து செழித்திருந்தது. கடல் காற்று ஓயாமல் ‘பர பர’ என்று அடித்து அந்தப்பாறையை மோதிக் கொண்டு சென்றது.

கலைமணி நாலா பக்கத்திலும் தனது பார்வையைச் செலுத்தினான். எங்கும் ஒரே நீர்மயம். இனி அவனது மீட்சிக்கு வழி? இந்த யாணைப் பாறையிலேயே அவன் பட்டினியும் பசியுமாக இருந்து சாக வேண்டியது தானா? ஒரு சிக்கலில் இருந்து விடுபட்டு, இப்போது மற்றொரு சிக்கலில் மாட்டி கொண்டு வேதனைப்பட்டான் கலைமணி.

அதோ, தூரத்தில் அவன் காண்பது என்ன? உண்மையான காட்சிதானா அது? அல்லது அவன் மன நினைவுகளின் உருவெளித் தோற்றமா? கலைமணி தனது பார்வையை அந்த இடத்தில் நிலைநிறுத்திப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தான். ஆம், அவன் காண்பது மெய்யான காட்சிதான். அதில் எந்த விதமான சந்தேகமும் இல்லை. இப்போதுதான் அது தெளிவாகத் தெரிகிறதே!

கீழ்த் திசையிலிருந்து ஒரு கப்பல் மேல் திசையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது. ஆகா, அது அவன் நின்று கொண்டிருக்கும் யாணைப் பாறையின் பக்கமாகவேதான் வருகிறது.

ஒரு வேளை அது கடம்பர்களின் கப்பலாக இருக்குமோ? பார்வையை மேலும் கூர்மையாகச் செலுத்திக் கவனித்தான் கலைமணி. இல்லை, அது கடம்பர்களின் கப்பலே அல்ல. பிற நாட்டுக் கப்பலொன்று தமிழகத்தின் துறைமுகத்திலிருந்து வந்து கொண்டிருக்கிறது.

கப்பல் வரவர நெருங்கி விட்டது. யானைப் பாறைக்கும் அது சென்று கொண்டிருக்கும் இடத்துக்கும் ஒரு கல் தொலை தான் இருக்கும். இப்போது கப்பலின் அமைப்பு முறையும் அதன் கூம்பில் பறந்து கொண்டிருக்கும் கொடியும் துலக்கமாகத் தெரிகின்றன; அது எகிப்து நாட்டுக் கப்பல்.

கலைமணிக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. இன்னும் கொஞ்ச நேரத்துக்குள் அது அந்த இடத்தை விட்டுத் தாண்டிவிடும். அதை விட்டு விட்டால் வேறு வழி? எப்படி அதன் பக்கம் போய்ச் சேர்வது? உடம்பிலே பலமில்லை. கல்லிலே நைய அடிக்கப்பட்ட வாழைத் தடைமாதிரி யல்லவா அது இருக்கிறது! கடவில் சாடினால் அப்படியே அமிழ்ந்து போகத்தான் நேரிடும்! அப்போது அவனுக்கு ஒரு யுக்தி தோன்றிற்று.

கலைமணி தான் உடுத்திருந்த ஒரே துணியை விரைவாக அவிழ்த்தான். தனது கையில் அதை உயர்த்திப் பிடித்த படியே அந்தக் கப்பலைத் தன் பக்கமாக அழைத்தான்; அழைத்துக் கொண்டே இருந்தான். அதோ, கப்பலின் பயணம் தடைப்பட்டு நிற்கிறது! ஆனால் அது யானைப் பாறையின் பக்கம் வருவதாகத் தெரியவில்லையே! கலைமணி மேலும் தொடர்ந்து கப்பலைத் தனதுபக்கமாக அழைத்துக் கொண்டே இருந்தான்.

12. எதிர்பாராத உதவி

நின்று கொண்டிருந்த அந்த எகிப்தியக் கப்பலிலிருந்து சற்று நேரத்திற்குள் ஒரு படகு வேகமாக யானைப்பாறையை

நோக்கி வந்து கொண்டிருப்பதை கலைமணி கண்டான். தான் கைகாட்டி அழைப்பதைக் கவனியாது அது எங்கே போய்விடப் போகிறதோ என்ற கவலை முதலில் அவனுக்கு இருந்தது. படகு வருவதைப் பார்த்த பிறகுதான் அவனுக்கு நிம்மதி பிறந்தது. உயிரைப்பற்றியுள்ள நம்பிக்கையும் அவனிடம் துளிர்க்கத் தொடங்கிற்று.

துரித கதியில் வந்த அந்தப் படகு யானைப் பாறையின் பக்கமாக வந்து சேர்ந்தது. அதிலிருந்து இரண்டு பேர் இறங்கி பாறையைப் பற்றிப் பிடித்து, அதன்மேலேறிக் கலைமணியின் பக்கமாக வந்துகொண்டிருந்தனர். மேலே நின்ற கலைமணியும் அங்கிருந்து மெதுவாக இறங்கி அவர்களின் அருகாமையில் வந்து சேர்ந்தான்.

பார்த்த பார்வையிலேயே அந்த இருவரையும் எகிப்தியர்கள் என்று கண்டு கொண்டான் அவன். அவர்களது திருந்திய தோற்றமும், பண்பட்ட பார்வையும் அவனுக்கு மேலும் திடத்தை அளித்தன. மிகமிகத் தொன்மையான காலத்திலிருந்தே நாகரீக நெறியைக் கண்டு அதிலே பழகித் திருந்தியவர்களாயிற்றே எகிப்தியர்கள்!

கலைமணியை இப்போது மற்றொரு கவலை அரிக்கத் தொடங்கியது. என்னவென்றால் தனது நெருக்கடியான நிலைமையை அவர்களிடம் எப்படிச் சொல்லித் தெரிவிப்பது? அவனுக்குத்தான் எகிப்திய மொழி பேச வராது. எவ்விதம் இந்த வாய்ப்பைப் பயன் படுத்திக் கொண்டு மீட்சிபெறுவது? மொழியைக் கொண்டு விளக்கமாகச் சொல்லித் தெரிவிக்க வேண்டியதைச் சைகைகள் மூலம் எவ்வாறு அறிவிக்க முடியும்? கலைமணி அவர்களைப் பார்த்துத் தயங்கிய படியே நின்று கொண்டிருந்தான்.

“நீ யார்? ஏன் எங்களை அழைத்தாய்? எப்படி இங்கே வந்தாய்?” என்று அந்த இருவர்களில் கொஞ்சம் உயரமானவன் கலைமணியைப் பார்த்து வினவினான்.

“அட்டா, இவர்களுக்குத் தமிழும் தெரியுமா? தேன் சொட்டு வாயில் விழுந்தது போலாயிற்றே; தமிழகத்தோடு வாணிபம் செய்து கொண்டிருக்கும் இவர்கள் தமிழ் மொழியைக் கற்று, சிதைவில்லாமல் எவ்வளவு இனிமையாகப் பேசுகிறார்கள்!” என்று வியப்படைந்த கலைமணி அவனிடம்,

“ஐயா, நான் இப்போது உயிருக்கு மன்றாடிக் கொண்டிருக்கிறேன். முதலில் என்னைக் காப்பாற்றுங்கள். அப்பால் எல்லாவற்றையும் நான் தெளிவாகச் சொல்லிக் கொள்கிறேன்” என்று மொழிந்தான்.

இதைக் கேட்டஅந்த எகிப்தியன்கலைமணியைப் பார்த்து “நீ கடம்பன் இல்லையே?” என்று தனது சந்தேகத்தை மாற்றிக்கொள்ளும் முறையில் கேட்கலானான்.

“இல்லவே இல்லை. அந்தச் சந்தேகம் உங்களுக்குச் சிறிதளவும் வேண்டாம் ஐயா, ஆனால் அந்தக் கடம்பர்களால் நான் வஞ்சிக்கப்பட்டவன். அவர்களதுபிடியிலிருந்து தப்பித்துக் கொண்டுதான் இங்கே வந்து சேர்ந்தேன். என்பிறப்பகம் கொங்கு நாடு; தமிழகத்தைச் சார்ந்தது.”

“உன்னைப் பாத்ததுமே அது தெரிகிறது; என்றாலும் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டாமா? கடம்பர்களால் நாங்கள் அவ்வளவு தொல்லைகள் அனுபவித்து வருகிறோம். அந்தப் பயத்தினால்தான்...”

“தெரியும் எனக்கு. அவர்களது கொடூரச் செயல் இனி நீண்ட காலம் நடக்காது.”

“சரி சரி, நீ எல்லாவற்றையும் எங்கள் தளபதி இரமேசிடம் வந்து சொல்லிக் கொள். அவர் கட்டளைப்படிதான் உன்னை அழைத்துப்போக வந்தோம். உன்னை அவரிடம் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பதோடு எங்கள் பொறுப்பு நீங்கிவிடும்.” என்று அந்த எகிப்தியன் உரைத்தான்.

கலைமணியை அந்த இரண்டு எகிப்தியர்களும் மெதுவாகத் தாங்கிப் படகில் ஏற்றிக் கொண்டார்கள். கப்பலை நோக்கிப் படகு செல்லத் தொடங்கிற்று.

13. எகிப்துக்குப் பயணம்

கப்பலுக்குள் கலைமணி சென்றதும் அவனது பசியைத் தீர்த்துக்கொள்ளக் கோதுமை ரொட்டிகளும், பாலும் பழமும் கொடுக்கப்பட்டன. பல நாட்களின் பிறகு இன்று தான் அவன் சுவையுணர்ந்து சாப்பிடுகிறான். கொடுக்கப் பட்ட உணவு அவனுக்கு அமுதாகச் சுவைத்தது. பிறகு கலைமணி, கப்பல் தளபதி இரமேசின் முன்னிலையில் கொண்டு வந்து நிறுத்தப்பட்டான்.

இரமேசு தமக்கென்றுள்ள தனியறையில் அமர்ந்திருந்தார். ஏறக்குறைய அவருக்கு ஐம்பது வயது இருக்கும். இவரிடம் குடியிருந்த உடல்நலம், இவரது கட்டுப்பாடான வாழ்க்கை யொழுங்கைச் சுட்டிக் காட்டுவதுபோல் தோன்றியது. நாணயம், நேர்மை இவற்றிலிருந்து அணுவளவும் பிசகாதவர் என்பதை அவரைப் பார்த்ததுமே தெரிந்து கொள்ளலாம். இரமேசின் ஒளி பொருந்திய முகம் வட்டாரத்தில் சாந்தம் நிலவிக் கொண்டிருந்தது. பதவிக்கேற்ற உடைகளை அணிந்து கம்பீரத்துடன் விளங்கிய இவர், கலைமணியைத் தம் பக்கமாக அழைத்து அவனை ஏற இறங்கப் பார்த்தார். பிறகு அருகே கிடந்த ஆசனம் ஒன்றை சுட்டிக்காட்டி அதில் அவனை அமர்ந்துகொள்ள வேண்டினார். கலைமணியும் அப்படியே உட்கார்ந்து கொண்டான். பிறகு அவனிடம் அவர் தமிழில் பேசலானார்:

“நீ எப்படி இந்தப் பாறைக்கு வந்து சேர்ந்தாய்? படகு ஏதாவது கவிழ்ந்து, நீ மட்டும் தப்பினாயா?”

“அப்படி எதுவும் நேரவில்லை. நான் இங்கு வந்து சேர்ந்ததே ஒரு பெரிய கதை. கொங்கு நாட்டைச் சேர்ந்தவன் நான். சேர நாட்டுக்கு வந்திருந்த போது, மச்சக்கடம்பன் என்னை வஞ்சகமாக ஏமாற்றிக் கடம்பத் தீவுக்குக் கொண்டு

வந்து சிறையில் அடைத்து வைத்தான். அவன் பேச்சிலிருந்து என் உயிருக்கு இறுதி நேரப் போவதை உணர்ந்து கொண்ட நான், அங்கிருந்தும் தப்பி வெளியேறினேன். அதன் பிறகு வேறு வழியின்றிக் கடலில் நீந்தி இந்தப் பாறையில் வந்து சேர்ந்தேன்.”

“இந்தப் பாறை இங்கே இருப்பது முன்னமேயே உனக்குத் தெரியுமா?”

“தெரியாது. கடம்பத்தீவுக்கு மேற்கே வெள்ளித் தீவு இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அந்த வெள்ளியர்கள் கடம்பர்களின் பகைவர்கள் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். அந்த வெள்ளித் தீவைச் சேர நினைத்து, நீந்தித்தான் இந்தப் பாறையில் வந்து சேர்ந்தேன்.”

“ஆமாம், மச்சக்கடம்பன் உன்னைத் தன் தீவுக்குக் கொண்டு வரக் காரணம்?”

“இன்னும் சற்று விளக்கமாக நான் அதைச் சொல்வதாக இருந்தால் அவன் என்னைக் கொண்டு வந்த காரணம் உங்களுக்கே தெரிந்துவிடும். நான் கொங்குநாட்டு அரசாங்கச் சிற்பி; மன்னருக்கு அந்தரங்கமாக வேண்டியவன். கொங்கு நாட்டிலுள்ள எல்லா இரகசியங்களும் எனக்குத் தெரியும். அரசாங்க நிதிக் களஞ்சியம் இருக்குமிடத்தை என் மூலம் அறிந்து, பிறகு கொள்ளையிடவே என்னைக் கடம்பத் தீவுக்கு அந்தக் கொடியவன் கொண்டு வந்திருக்கிறான்.”

கலைமணியின் இந்த உரைகளிலிருந்து தளபதி இரமேசுக்கு எல்லாம் புரிந்து விட்டன. அவருக்குக் கடம்பர்களின் எல்லாவிதத் தந்திரங்களும் சூழ்ச்சிகளும் ஏற்கெனவே தெரியும். அத்துடன் கலைமணி பொறுப்பும் மதிப்பும் கொண்ட மனிதன் என்பதையும் அறிந்து கொண்டார். மீண்டும் அவர் கலைமணியிடம், “இப்போது நீ எங்கே போக வேண்டும் என்று சொல்லுகிறாய்?” என்று வினவினார்.

“என்னைச் சேர நாட்டின் கரையில் கொண்டு விட்டால் அதுவே போதும். அங்கிருந்து நான் கொங்குநாடு போய்க் கொள்கிறேன்” என்று பதிலளித்தான் கலைமணி.

இதைக் கேட்ட இரமேசு சற்று நேரம் யோசனையில் மூழ்கினார். எதையோ முடிவுசெய்த பாவனை அவரது முகத்தில் ஒளிர்ந்தது. அவர் கலைமணியிடம் “எங்கள் கப்பலை மறுபடியும் சேரநாட்டுக் கரைக்குத் திருப்ப முடியாது. மேலும் கடம்பத் தீவின் பக்கம் இப்போது நாங்கள் கப்பலை நிறுத்தியிருப்பதே வினையை விலை கொடுத்து வாங்குவது போலத்தான். கடம்பர்களிடம் சிக்கினால் இதிலிருக்கும் பொருள்களெல்லாம் குறையாடப் படுவதுடன், எங்கள் உயிருக்கும் முடிவு ஏற்படும். எனவே நாங்கள் இப்போது என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை நீயே சொல்?” என்று மொழிந்தார்.

இரமேசின் மொழிகளைக் கேட்ட கலைமணிக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. தன்னைச் சேரநாட்டுக் கரையில் அவர்கள் கொண்டு போய் விட வேண்டும் என்று வலுக்கட்டாயமாகச் சொல்லிக் கொள்ள அவனுக்கு என்ன தான் உரிமை இருக்கிறது? மேலும் தன் ஒரு உயிரின் பாதுகாப்புக்காகப் பல உயிர்களைப் பலியிடத் தூண்டுவதும், வரம்பற்ற பொருள் குவியல் கொள்ளை போக, தான் காரணமாக நிற்பதும் மனிதத் தன்மையாக அவனுக்குப் படவில்லை. அப்படிச் சொன்னாலும் அது நடக்கும் சம்பவமும்ல்ல. எனவே கலைமணி, இரமேசுக்குத் தன்மீது கருணையும் இரக்கமும் ஏற்படும் வண்ணம் கவலை தேங்கிய முகத்தோடு, அமைதியுடன் அவரைப் பார்த்துக்கொண்டே நின்றான்.

இரமேசு கலைமணியைப் பார்த்து “சகோதரா, நாங்கள் உன்னை மறுபடியும் இங்கே விட்டுவிட்டுப் போய்விடுவோம் என்று நீ கவலை கொள்ளவேண்டாம். உனது உயிருக்கு இனி எவ்வித ஆபத்தும் ஏற்படாது. இதை நீ உறுதியாக நம்பிக் கொள்ளலாம். ஆனால், இப்போது உனக்குத் தமிழகம் போக முடியாது. நீ எங்களோடு எகிப்துக்கு வா. அங்கிருந்து தென்னகத்துக்குப் புறப்படும் கப்பலில் நீ மறுபடியும் தமிழகம்

சிற்பியின் கனவு

வந்து சேரலாம். இதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. உனது கருத்து என்ன?" என்று கேட்டார்.

கலைமணிக்கு இரமேசு சொல்வதுபடி நடந்து கொள்வதே சரியென்று பட்டது. மேலும் அவரது ஆதரவு காட்டும் குணப் பண்பு அவனுக்கு நிரம்பவும் பிடித்துவிட்டது. ஒரு தந்தை யின் அன்பு நிறைந்த மொழிகளல்லவா அவர் சொல்லியவை! அவர் தன்னை ஒரு போதும் கைவிட மாட்டார் என்ற நம்பிக்கை அவனிடம் முழுமையாய் வேருன்றிக் கொண்டது.

கலைமணி அவரைப் பார்த்து “இனி நீங்கள் தாம் எனக்கு எல்லாம். உங்க விருப்பம்போல் எதையும் செய்து கொள்ளுங்கள். அது எனக்கு இசைவுதான்” என்று பதில் உரைத்தான்.

இரமேசு, கப்பல் பணியாளன் ஒருவனைக் கூப்பிட்டுக் கலைமணிக்குத் தங்கிக் கொள்ளப் பொருத்தமான அறை ஒன்றைக் கொடுக்கும்படி கட்டளையிட்டார். அத்துடன் அவனுக்கு வேண்டிய வசதிகளையும் செய்து கொடுக்கக் கோரினார்.

மீண்டும் கப்பல் புறப்பட்டுக்கொள்ள அவரால் கட்டளை இடப்பட்டது. தமிழகத்துச் சிற்சியையும் ஏற்றிக்கொண்டு சில வினாடிகளில் அந்த எகிப்தியக் கப்பல் மேற்றிசை நோக்கிப் பயணப்பட்டது. காற்றில் சுழன்று பறந்துகொண்டிருந்த அதன் கொடி வெகு தூரத்துக்குச் சற்றேநேரம் விளக்க மாய்த் தெரிந்து கொண்டிருந்தது.

14. எச்சரிக்கை

எகிப்திய மரக்கலம் பொருள்களை ஏற்றிப் போவதற்காகவே அமைக்கப்பட்டதுபோல் தோன்றியது. அதன் அமைப்பை ஊன்றிக் கவனித்தான் கலைமணி. தமிழகத்தின் கப்பலுக்கும் இதற்கும் அமைப்பு முறையில் பெரிதும் வேறுபாடு காணப்பட்டது. இதில் அங்கங்கே விசாலமான பல அறைகள் இருந்தன. இவற்றைத் தவிரக் கப்பல் அல்ல

வலாளர்கள் தங்கிக் கொள்வதற்கென்றே சிறு சிறு அறைகளும் வரிசையாக நிறுவப்பட்டிருந்தன. சமையல் அறைகளும் சாப்பிடுவதற்கேற்ற கூடமும் ஒரு பக்கம் ஒதுக்கமாக இருந்தன. நடுவில் இருந்த விசாலமான பகுதி ஏக்கரத்தில் இருநூறு பேர்கள் படுத்துக்கொள்ளத் தக்க அமைப்புடன் விளங்கிற்று. வெளிப் புறத்தைப் பார்த்துக்கொள்ளக் கப்பலைச் சுற்றி அமைக்கப்பட்டிருந்த சாளரங்களுக்கும் குறைவில்லை.

கலைமணி தனது பொழுதில் பெரும் பகுதியையும் வெளிப் புறத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதிலும், உள்ளே நடந்து சுற்றித் திரிவதிலுமாகக் கழித்து வந்தான். மாலை வேளைகளில் அந்த விசாலமான பகுதியில் சிலர் வந்து இருப்பார்கள்; எகிப்தியப் பாடகன் ஒருவன் தனது இசைக் கருவியோடு வந்து எகிப்திய நாடோடிக் காதல் பாடல்களைப் பாடி அங்குள்ளவர்களை ஆனந்திக்க வைப்பான். கலைமணிக்கு இந்தப் பாடல்களின் பொருள் புரியா விட்டாலும், பாவனை உணர்ச்சிகளில் தோய்ந்து பாடும் பாடகனின் குரல், இன்பத்தை அளித்தது.

சாதகமான காற்றிருந்து கப்பல், கடலில் விரைவுக் கதியில் செல்லும் போது வான மண்டலத்தில், தான் அசைவற்றுப் பறந்து செல்வது போன்ற அனுபவம் கலைமணிக்கு ஏற்பட்டது. இந்தப் புதிய நிகழ்ச்சிகள் ஒரு வகையில் அவனுக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தன என்று தான் சொல்ல வேண்டும்.

கடலில் இவ்வளவு நீண்ட தொலைப் பிரயாணம் செய்வோம் என்று அவன் தனது வாழ்நாளில் ஒருபோதும் கருதியதில்லை. வாழ்க்கையில் சம்பவங்கள் எப்படி யெல்லாம் வந்து குறுக்கிடுகின்றன. ஒரு செயலைச் செய்யத் திட்டமிட்டு, அதற்குரிய முயற்சிகளில் ஈடுபடும்போது அதற்குத் தடையாக இன்னொன்று ஏற்பட்டு விடுகிறது. நினைவாத நேரம் திடீரென ஒரு சம்பவம் நிகழ்ந்து மனிதனைத் திக்கு முக்காடவைக்கிறது; ஒருவன் நினைப்பது போல் நடவாத ஒரு நிலையே அவனது ஆற்றலுக்கும் அப்பாற்பட்ட தெய்வீகப் பேரருளின் திருவினை

யாடலா? பத்தினித் தெய்வத்தின் அருள் சிலையை உருவாக்க முனைந்து கொண்டிருந்த கலைமணி இப்போது எங்கே போகிறான்?

கலைமணியின் பிறந்த நாள் குறிப்பைப் பார்த்த சோதிடர், அவனுக்குக் கடலில் பல நூறு காதம் பிரயாணம் செய்யவேண்டியதிருக்கிறது என்று அறிவித்ததுண்டு. அதைக் கேட்டுக் கலைமணி அப்போது சிரிப்பாகச் சிரித்தான். 'கொங்கு நாட்டிலுள்ள நானாவது, கடல் பயணம் செய்வதாவது, இந்தச் சோதிடர்களே இப்படித்தான்; கேட்பவர்கள் திகைக்கும்படியும், அவர்களது இதயம் சிலிர்த்து இன்பத்தில் மிதக்கவோ, அல்லது துன்பத்தில் துவண்டு துடிக்கவோ எதையாவது சொல்வார்கள்.' என்று தனக்குள் நினைத்துக் கொண்டபோதுதான் அந்தச் சிரிப்பு அவனிடம்தோன்றியது. ஆனால் சோதிடர் சொன்னது இப்போது எவ்வளவு உண்மையாக ஆகி விட்டது! இயற்கையோடு இயைந்து, அதன் நுட்பங்களை உணர்ந்து அனுபவித்த நம் மூதாதையர்கள் சாத்திரங்களை எவ்வளவு கணக்கறுதியாக அமைத்திருக்கிறார்கள் என்பதை அவன் தெரிந்துகொள்ள, அவன் வாழ்வில் நிகழ்ந்த இந்த நிகழ்ச்சியே போதுமானதாக ஆயிற்றல்லவா!

கலைமணி, இப்போது தான் போகும் பூகண்டத்தைப் பற்றிய மனோ கற்பனையில் மூழ்கினான். ஏற்கெனவே அவன் எகிப்து நாட்டைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறான். நைல் நதிக் கரை நாகரீகத்தின் உதயம் கண்ட இடமல்லவா? அந்நதியின் பாய்ச்சலால் எகிப்து சுவர்க்க பூமியாகத்தான் திகழும்! வானளாவிய மலைகள்; பெரிய பெரிய பள்ளத்தாக்குகள்; அற்புத அதிசயங்கள் நிகழ்வதாகச் சொல்லிக் கொள்ளப்படும் நீண்ட நெடு வனந்திரங்கள்; இவற்றையெல்லாம் அவன் பார்க்கலாமல்லா? எகிப்து நாட்டுச் சோலைகளிலே இலைகளே தெரியாதபடி மலர்கள் புஷ்பிப்பதாகவும், அங்குள்ள தோட்டக் காடுகளில் கணிகள் தங்க நிறத்தோடு கொத்துக் கொத்தாகத் தொங்குவதாகவும் கீதம் பாடும் பறவைகள் பகல் காலத்தில் மட்டுமல்லாமல் இரவுக் காலத்

திலும் பண்ணிசைக் குரல்களைக் கொண்டு மக்களைத் துயில் விப்பதாகவும் அவன் எப்போதோ ஒரு எகிப்தியன் மூலமாகக் கேள்விப்பட்ட செய்திகள் இப்போது நினைவுக்கு வந்தன. கலை தவழ்ந்து விளையாடும் அங்கே கண் கவரும் ஒவியங்களும், பிரம்மாண்டமான சிற்பங்களும் மூலை முடுக்கெல்லாம் இருந்து அழகு உமிழ்வதை அவன் மனதக்குள் எண்ணிப் பார்த்துக் கொண்டான். பேரழகிகளும் வீரப் பெருமக்களும் தோன்றிச் சாகசம் புரிந்த அந் நாட்டைத்தான் இப்போது அவன் பார்க்கப் போகிறான்.

நாடுகள் சுற்றிப் பார்ப்பதில்தானே மனிதனுக்குச் சிறந்த அநுபவம் ஏற்படுகிறது. ஒவ்வொரு நாட்டிலுள்ள இயற்கை வமைப்புக்கள், அங்கு வதிகின்ற மக்களது பண்பாடு, அவர்களது பழக்க வழக்கங்கள், குணாதிசயங்கள் ஆகியவற்றை நேரில் கண்டு கொள்ள முடியுமல்லவா? அவற்றில் ஏற்படும் சுவையான இன்பம் வேறு எதில்தான் கிடைக்கும்? இந்த நினைவுகளில் தோய்ந்த கலைமணி புதிய நிலைபெற்று விளங்கினான்.

கப்பலில் இருந்த எகிப்தியர்களில் பெரும்பாலோரும் கலை மணியிடம் மிக்க மதிப்பும், அன்பும் கொண்டிருந்தார்கள். அவன் பட்ட துயரங்களைக் கேட்டுச் சிலர் அவனிடம் பரிவு காட்டினார்கள். நீர்த்துளி சுரக்க இரக்கம் கொண்டவர்களும் உண்டு. சிலர் அவனது நாட்டையும் செய்தொழிலையும் விசாரித்துக் கொண்டதின் விளைவாக அவனோடு அறிமுகமாகிக் கொண்டார்கள். உடன் பிறந்தவர்களிடம் சுரந்து இழையும் பாச உணர்ச்சி எகிப்தியர் நெஞ்சங்களில் குழைந்து தவழ்வதைக் கலைமணி நேருக்கு நேர் கண்டு வியப்பெய்தினான்.

கலைமணியோடு நெருங்கிப் பழகியவர்களில் குறிப்பிடத்தகுந்தவன் அல்போனி என்பவன். இவன் கப்பலில் கணக்கெழுதும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தான். இந்த வேலை இவனுக்குத் தளபதி இரமேசின் தயவால் கிடைத்ததே. எனவே இரமேசிடம் இவன் அந்தரங்கத்தில் ஆழமான அன்பு கொண்டிருந்ததில் வியப்பில்லை யல்லவா? தனது ஒய்வு நேரங்களில்

இவன் கலைமணியோடு பேசிக் கொண்டிருப்பான். அந்தக் கப்பலில் இருந்தவர்கள் அனைவருக்கும் பொதுவாகத் தமிழ் தெரிந்திருந்தாலும், அல்போனிக்குத் தமிழ் இலக்கியத்திலும் நல்ல பயிற்சி இருந்தது. வள்ளுவரின் அத்தனைக் குறள் பாக்களையும் அவன் பொருள் தெரிந்து நெட்டுருச் செய்து வைத்திருந்தான். அல்போனியின் இதயம், கலைமணியின் இதயத்தோடு ஒட்டிக்கொள்வதற்கு இந்தத் தமிழ் ஈடுபாடு காரணமோ, என்னவோ? கலைமணியை ஒருநாள் இவன் பார்க்கவில்லையென்றால் எப்படியோ ஆகிவிடுவான். அவனோடு பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது அல்போனிக்குப் பொழுது போவதே தெரியாது. இவ்வளவு பற்றுள்ள அவன் கலைமணிக்கு வேண்டிய ஒவ்வொரு சிறு செயலுக்கும் உதவியதில் லியப்பில்லை. இத்தகைய ஒரு தோழனைத் தனது நெருக்கடியான காலத்தில் பெறக்கிடைத்தது தனது பாக்கியம் எனக் கருதிக் கொண்டான் கலைமணி.

அல்போனியிடம் கலைமணி, கப்பலில் இருந்தவர்களைப் பற்றி விளக்கமாகக் கேட்டுக்கொள்ள விழைந்தான். இதற்குக் காரணமும் இருக்கத்தான் செய்தது. அங்கு இருந்தவர்களில் பெரும்பாலோரும் கப்பல் சம்பந்தப்பட்ட பணிகளில் இணைப்புடையவர்கள் என்பதை அவன் முதலில் தெரிந்து கொண்டான். இரமேசைத் தவிர இன்னும் இரண்டு பேர் உயர்ந்த தோற்றத்துடன் காணப்பட்டனர். தளபதி இரமேசுக்குக் காட்டுவது போலவே இவர்கள் இருவருக்கும் அங்கிருந்த சிப்பந்திகளெல்லாம் அடக்க ஒடுக்கமாக மரியாதை காட்டினார்கள். இந்த இருவருக்கும் கலைமணியை என்னவோ பிடிக்கவில்லை. கப்பலில் அங்குமிங்கும் இவர்கள் சுற்றித் திரியும்போது தற்செயலாகக் கலைமணியைக் கண்டுவிட்டால் அருவருப்புடன் அவனைப் பார்த்துச் செல்வார்கள். இது கலைமணிக்கு மிகவும் தர்ம சங்கடமாக இருந்தது, “இவர்களுக்கு நான் என்ன கெடுதல் செய்து விட்டேன்? என்னிடம் ஏனோ இப்படி வெறுப்பைக் காட்டுகிறார்கள்?” என்று தனக் கள்ளேயே எண்ணிப் பார்த்தான். அவனுக்குக் காரணம்

விளங்கவில்லை. இவர்கள் இருவரையும் குறித்துக் கலைமணி அல்போனியிடம் கேட்டபோது அல்போனி அதன் காரணத்தை உணர்ந்துகொண்டான். அவர்கள் தன்னிடம் பேய் முகத்தைக் காட்டுவது போலவே கலைமணியிடமும் காட்டியிருக்க வேண்டும் என்பது அவனுக்குப் பட்டது. அல்போனிக்குக் கலைமணியிடம் அவர்களைப்பற்றி எச்சரிக்கை செய்ய வேண்டியது இன்றியமையாதது எனவும் தோன்றியது. அவர்கள் இருவரையும் பற்றிக் கலைமணியிடம் விபரமாகச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

“கலைமணி, அந்த இருவரும் என்னிடம் காட்டுகின்ற வெறுப்பைத்தான் உன்னிடமும் காட்டுகிறார்கள். இதற்குக் காரணம் நாம் இருவரும் தளபதி இரமேசுக்கு வேண்டிய ஆட்கள் என்பதை தவிர வேறு எதுவும் இல்லை. அவருக்கு வேண்டியவர்களைக் கண்டால் இவர்களுக்குப் பிடிப்பதில்லை. இரமேசிடம் இவர்களுக்கு மனப் பிடித்தம் இல்லை. இதற்குக் காரணம் இவர்களது பித்தலாட்டச் செயல்களுக்கு அவர் தாளம் போட்டுக் கொள்ளாததுதான்.

அந்த இருவரில் உயரமாகவும் தடியாகவும் பட்டுடை தரித்த கம்பீரத்தோடு, கழுத்தில் முத்து மாலை அணிந்து கொண்டிருக்கிறானே, அவன்தான் கோரசு என்பவன்; அரசாங்கத்தில் இவன் பிரபலச் செல்வாக்குப் பெற்றவன். தமிழ் நாட்டிலுள்ள முத்தும் மணியும், மற்றுமுள்ள அரிய பொருள்களும் வாங்கிக் கொள்ள எகிப்திய அரசாங்கத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஆளே இவன். இந்த வேலையை வைத்துக்கொண்டு தன் சொந்தத்துக்கென்று ஏராளமான செல்வத்தைத் திரட்டிக் கொண்டான். நாணயம் நல்லொழுக்கம் என்பனவற்றை மருத்துக்குக்கூட இவனிடம்கண்டுகொள்ள முடியாது.

இரண்டாவது, குள்ளமாக இருக்கிறானே, அந்த ஆள்தான் இந்தக் கப்பலின் உபதளதி நேக்கா என்பவன். இவன் கோரசின் தயவை நாடிக் கொண்டிருக்கிறான். அவனது உதவியால் தனத்தைச் சம்பாதித்து கொள்ள வழிபார்த்துக்கொண்

டிருப்பவன். அயோக்கிய சிகாமணிக் குழுவில் முதல் வரிசையில் முதல் ஆள் என்று இவனைச் சொல்லிக் கொள்ளலாம்.

இவர்கள் தங்களுது தான் தோன்றித் தனத்தையும், தில்லு முல்லுகளையும் இரமேசிடம் பல சமயங்களில் காட்டிப் படுதோல்வி அடைந்திருக்கிறார்கள். இக் கப்பலின் முழு அதிகாரமும் இரமேசுக்கே. இவர் பரம்பரையாகச் சீர் துலங்கிய குடும்பத்தில் பிறந்தவர். அத்துடன் நாணயமும் திறமையும் கொண்ட தனது நிர்வாகத்துக்கு அரசாங்கத்திடமிருந்து நல்ல பெயரும் பரிசும் வாங்கியுள்ளவர். எனவே அந்தக் கெடுமதியாளர்களால் இவரை இம்மிகூட அசைக்க முடியவில்லை. இந்தப் பொறுமைதான், இரமேசின் ஆட்கள் என்றமுறையில் அவர்கள் நம்மைச் சீறிப் பார்ப்பதற்குக் காரணம்.

என்று அல்போனி சொல்லி முடித்த பிறகுதான் கலைமணிக்கு அந்த இருவரும் தன்னிடம் அப்படி நடந்துகொண்டதின் காரணம் புலப்பட்டது. ‘எங்குப் பார்த்தாலும் நல்லவர்களுக்கு எதிராக ஒரு கூட்டம், என்னடா உலகம் இது?’ என்று கலைமணி நினைத்துக் கொண்டான்.

அல்போனி மீண்டும் கலைமணியைப் பார்த்து “கோரசு இரமேசிடம் பகை வைத்துக்கொள்வதற்கு இன்னுமொரு முக்கிய நிகழ்ச்சியும் உண்டு” என்று சொன்னான்.

அதையும் அறிந்துகொள்ளும் ஆர்வத்தோடு அவன் முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் கலைமணி. அல்போனி சுற்றும் முற்றும் பார்த்துக் கொண்டே அமைதியாகப் பேசலானான்;

“இரமேசுக்கு ஒரேபுதல்வி இருக்கிறாள் சபனா என்று. கூர்மையான அறிவும், பாராட்டத்தக்க குணங்களுக்கு இருப்பிடமாகவும் திகழ்பவள். நடனக் கலையில் அவள் பெற்றுள்ள அபாரத்தேர்ச்சியால் எகிப்திய அரசவையில் நடனமாடுகின்ற வாய்ப்பையுங்கூடப் பெற்றிருக்கிறாள். கோரசு தனது செல்வ இறுமாப்பைக்கொண்டு அவளைத் திருமண செய்துகொள்ளத் திட்டமிட்டான். இந்தக் கருத்தை இரமேசிடம் தெரிவித்து

அவரை இணங்கிக்கொள்ளவும் வேண்டினான். இந்தப் பூனைக்குத் தனது கிளி போன்ற புதல்வியைக் கொடுக்க இரமேசுவிரும்பவா செய்வார்! மறுத்து விட்டார். அந்த எரிச்சலும் இவனுக்கு அவரிடம் உண்டு” என்று சொல்லி முடித்த அல்போனியிடம் கலைமணி, “ஆமாம் அல்போனி, இதெல்லாம் உனக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்று கேட்டான்.

“நான் இந்தக் கப்பலில் வேலைக்கு இன்று நேற்று வந்தவனா? பத்து ஆண்டுகள் ஆகின்றனவே! மேலும் இரமேசுவர இவ்வளவு பெரிய பதவி வகிப்பவராக இருந்தும் தன் மனத்திலுள்ள அந்தரங்கங்களை மறைக்காமல் என்னிடம் சொல்லிக்கொள்வார்...கலைமணி, இதையெல்லாம் நீ வெளியில் விட்டுவிடாதே. குறுகிய காலப் பழக்கத்தில் உன் மீதுள்ள நம்பிக்கையால்தான் இதை வெளியிட்டேன்” என்று மொழிந்தான் அல்போனி.

“அந்த நம்பிக்கைக்கு நான் ஒருநாளும் துரோகம் செய்ய மாட்டேன். என் இதயத்தை வெட்டிப் பிளந்தாலும் இந்தச் செய்திகளை யாராலும் வெளியில் எடுத்துக்கொள்ள முடியாது. இதை நீ உறுதியாக நம்பலாம்” என்று பதிலளித்தான் கலைமணி.

அல்போனி அவனிடம் “நாம் இவர்களிடம் முன் கருதலாக இருக்கவேண்டும் கலைமணி, இதன் பொருட்டு நான் உன்னை எச்சரிக்கிறேன். தெரிந்ததா?” என்று மொழிந்தான்.

“ஏன் இவர்கள் நம்மை என்ன செய்து விடுவார்கள்?”

“விரும்பினால் எதையும் செய்வார்கள்; நள்ளிரவில் கடலிலும் தூக்கி எறிவார்கள். இவர்களிடம் ஏன் என்று கேட்பதற்கு இரமேசைத் தவிர இங்கு வேறு ஆளே கிடையாது.

அல்போனியின் இவ் வாசகங்களைக் கேட்ட கலைமணியின் உள்ளம் ஒரு சணம் திடுக்கிட்டது. தன்னை எதிர்த்து வரும் விபத்துக்களின் சலனம் இன்னும் சரிவர ஒப்பந்துவிடவில்லை என்பதை அவன் உணர்ந்து கொண்டான்.

15. கொங்கு அரசவையில்

கலைமணி கொங்கு நாட்டை விட்டுச் சேர நாட்டுக்குப் புறப்பட்ட பின்னர், அங்குள்ள நிலைமையைப்பற்றி நாம் இதுவரையிலும் அறிந்துகொள்ளாமல் இருந்துவிட்டோம். கலைமணியைத் தொடர்ந்து சென்ற நாம், எகிப்தியக் கப்பலில் இருக்கும் அவனை விட்டுவிட்டு, இனிக் கோசர் மன்னரிடம் வருவோம். தனது அந்தரங்க நண்பனும் மதியாளனுமாகிய கலைமணியைக் காணாததால் அவர் அடைந்துள்ள நிலைமை என்ன? அரசவையில் கலைமணியைப்பற்றி என்ன என்ன கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன? இவற்றை அறிந்துகொள்ள வேண்டுவது மிகத் தேவையல்லவா?

சேரநாடு போய்த் திரும்பி வருவதற்கு ஆகும் குறிப்பிட்ட நாட்கள் கழிந்ததும் மன்னவர் கலைமணியின் வருகையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். ஒன்று, ஐரண்டு என்று முப்பது நாட்கள் கழிந்து, ஒரு திங்களும் முடிந்தது. எனினும் கலைமணி வந்தபாடாக இல்லை. இதன் பின்னர் மன்னவரால் சும்மா இருக்க முடியுமா? சேர நாட்டுக்குத் தமது தூதுவர்களை அனுப்பி வைத்தார். அத்துடன் மாமன்னர் செங்குட்டுவனுக்கும் தமது அரசாங்கத்திலுள்ள முக்கிய அதிகாரி ஒருவரை அனுப்பிவைத்துக் கலைமணியைப்பற்றி விசாரிக்கச் செய்தார்.

கொங்கு நாட்டுத் தூதுவர்கள் சேரநாடு முழுமையும் வலைபோட்டு அரித்ததுபோல் தேடினார்கள். செங்குட்டுவனது கட்டளையால் சேர அரசாங்கத் தூதுவர்களும் நாட்டின் மூலை முடுக்குகளிலெல்லாம் கலைமணியைத் துருவித்தேடத் தொடங்கினர். ஆனால் அவன் அகப்படவேண்டுமே! கேரளபுரத்தில் மலைவாணர்களிடம் போய்விட்டுத் திரும்பிவந்த செய்தியையும், கண்ணகிக் கோட்டத்துக்குப் போனதும், பின்னர்த் திருவஞ்சைக்களச் சாவடியில் தங்கியிருந்ததும், அங்கு வந்ததுறவியோடு மறுநாள் காலை அவன் பயணம் சென்றதுமாகிய

செய்திகள் கிட்டின. யார் அந்தத் துறவி? அவர் அவனை எங்கே அழைத்துச் சென்றார்? என்ற தெளிவுகள் எவ்வளவோ முயன்றும் தூதர்களால் அறிய முடியவில்லை.

இச் செய்திகளைக் கேட்ட கோசர் மன்னவர் பித்துப் பிடித்தவர்போல் ஆனார். அவருக்கு எதுவுமே ஓடவில்லை. கலைமணி இல்லாத அவரது அரசவை ஒளியிழந்ததுபோல் தோன்றியது. அமைச்சர்களை விடவும் அவனிடமல்லவா அவர் அளவுக்கதிகமான மதிப்பை வைத்திருந்தார்! அவனது கருத்துக்களுக்கன்றோ அவர் முதன்மை வழங்கி வந்தார்! இவற்றுக் கெல்லாம் கலைமணியின் அறிவுத் திட்பமன்றோ காரணம்! அத்தகைய ஒருவனை இழந்து அவரால் எப்படி அமைதியாக இருக்க முடியும்?

அரசவையைக் கூட்டினார். அமைச்சர்களையும், அரசாங்க முதன்மையாளர்களையும் கலந்து கருத்துக்களைக் கேட்டார். ஆள் ஆளாக எது எதையோ சொன்னார்களே தவிரக்கலைமணி எங்கு சென்றிருப்பான் என்பதைப் பற்றியோ அல்லது அவனைக் கண்டுபிடிக்கும் வழிமுறை பற்றியோ யாரும் திட்ட வட்டமாக எதையும் தெரிவிக்கவில்லை.

“கலைமணி இனி கொங்கு நாட்டிற்குள் காலடி யெடுத்து வைக்கமாட்டானா? அவனது முகத்தைத் தமக்கு இனிப் பார்க்கவே முடியாதா? அவனால் செதுக்க இருக்கும் கண்ணகிச் சிலையும், மற்றுமுள்ள சிற்பங்களும் இனிக் கொங்கு நாட்டை அழகு படுத்தாவா? அவனது கூர்ந்த மதியின் தொண்டு இனிமேல் நாட்டுக்குக் கிடைக்கப்போவதே இல்லையா?” இப்படி எண்ண அலைகளில் சிக்கிய கோசர் மன்னரின் மூளை குளம்பியது போலாயிற்று. மயக்கம் வந்து விழுந்து விடுவாரோ என்ற நிலையும் தோன்றியது. அவரது விழிகள் நீரைக் கொட்டின. கடல்போன்று திமிறிக் கொந்தளித்துவரும் பகைவர் படைகளையே கண்டு கலங்காத மன்னவர், இப்போது கலைமணியின் பிரிவால் கலங்கிச் சித்தகவாதீனம் இழந்தவர்போல் காணப்பட்டார்.

இந்த வாய்ப்பைப் பொன்னாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முனைந்தான் முதல் அமைச்சன் உக்கிரன். அவன் வேந்தரைப் பார்த்து, “அரசே, எனக்கு ஒன்று தோன்றுகிறது. அதை நான் இந்த அவையில் எப்படிச் சொல்லிக் கொள்வது என்று தயங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன். இதைத் தெரிவிக்கும்போது, வேண்டுமென்றே நான் அரசவைச் சிற்பியின் மீது மாக கற்பிப்பதாகக் கூடச் சிலர் நினைத்துக் கொள்வார்களோ என்றும் அஞ்சுகிறேன்” என்று முன்னுரையாக வாசகங்களை மொழிந்தான். அப்போது அரசரும் அவையில் இருந்தோரும் “அமைச்சரே, தயங்க வேண்டாம். உள்ளத்தில் தோன்றுவதை அப்படியே சொல்லிவிடுங்கள்” என்று கேட்டுக்கொள்ள உக்கிரன் சொல்லத் தொடங்கினான்.

“நமது சிற்பி இளம்பருவம்பெற்றவர் என்பது இங்குள்ள எல்லோருக்கும் தெரியும். கொங்கு நாட்டில் அவர் இருந்த காலம் வரையிலும் கூட்டுக்குள் இருந்ததுபோல் இருந்தார். இங்கிருந்து வெளியேறியதும் அவர் கட்டற்ற சுதந்திரப் பறவையாக ஆகியிருப்பார். அழுக்கி வைத்திருந்த அவரது உணர்ச்சிகள் ஆயிரமாயிரம் கண்ணறைகள் பெற்றனபோல் குமளியிட்டுப் பாய்ந்திருக்கலாம். சேரநாட்டில் ஏதோ ஒரு அழகுக் கன்னியின் மையலில் அவர் சிக்கியிருக்க வேண்டும். தற்போது அந்தப் பெண்ணோடு மறைவாக வாழ்க்கையை நடத்தி வரலாம். அல்லாவிட்டால் உணர்ச்சியால் உந்தப் பட்டு, இம்மாதிரிப் பிணைப்புக்கு முயன்று, அதன் விளைவாக உயிரையும் இழந்திருக்கலாம். எனவே நாம் இனி அவருக்காகக் கவலைப் பட்டுக்கொண்டிருப்பதோ, அவர் வருகையை எதிர்பார்ப்பதோ பயனற்ற செயல் என்பதே எனது முடிவு. எனவே அரசவைக்கு இனி ஒரு சிற்பியைத் தேர்ந்தெடுப்பதிலும், அவரிடம் கண்ணகிச் சிபையை உருவாக்க ஒப்புவிப்பதிலும் காலம் தாழ்த்துவது சரியல்ல என்பதுதான் எனது தாழ்மையான கருத்து.”

இவ்வாறு மொழிந்த உக்கிரனது மொழிகளைக் கேட்ட அரசருக்குக் காதுகளில் சுடு நாராசம் பாய்ந்ததுபோல்

இருந்தது. அவரது முகம் சிவந்தது. உணர்ச்சி வயம்பட்ட அவர், உக்கிரனை அனல் கக்க நோக்கி “அமைச்சரே, இந்தச் சொற்களை நீர் உரைத்ததால் உமது நாக்கு துண்டு படாமல் தப்பிற்று. கலைமணியை என்னைப்போல் யாருமே, தெரிந்திருக்க முடியாது. பிள்ளைப் பிராயத்திலிருந்தே அவன் என்பக்கமாக நின்று வளர்ந்தவன். அவன் மீது அப்படி ஒரு இழக்கைச் சுமத்த முயல வேண்டாம்” என்று கூறினார்.

இதைக் கேட்ட உக்கிரன், “மன்னிக்க வேண்டும். அறிவில் பட்டதைச் சட்டென்று சொல்லி விட்டேன். பொருந்தாது என்றால் சொல்லியதற்கு வருந்துகிறேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டு தனது இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டான்.

முதலமைச்சன் உக்கிரனின் மொழிகள் அரசருக்குக் கசந்தது போலவே பலருக்குக் கசப்பை உண்டாக்கின. கலைமணியிடம் பெரு மதிப்பையும் உளளன்பையும் வைத்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் உக்கிரனை மனத்துக்குள்ளேயே சபித்துக் கொண்டார்கள்.

அரசவையிலிருந்த பெரும்பாலோருக்கும் உக்கிரனைப் பற்றி நன்கு தெரியும். அரசாங்கத்தில் அவனை விடவும் கலைமணிக்கு ஏற்றம் இருந்ததையும், உண்மையிலேயே உக்கிரனை விட அவன் திறமைசாலி என்பதையும், அதன் விளைவாக உக்கிரனுக்குக் கலைமணி மீது அளவு மிக்க பொருமை உண்டு என்பதையும், இந்தக் கால கட்டத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு கலைமணியை அரசவையிலிருந்து துரத்திவிட அவன் முயற்சிக்கிறுனென்பதையும் அவர்கள் தெளிவாகத் தெரிந்துதான் இருந்தார்கள்.

இவர்களில் ஒன்றிருவர் “ஒரு வேளை உக்கிரனின் சூழ்ச்சியால் சேரநாட்டில் வைத்துக் கலைமணிக்கு ஏதேனும் விபத்து ஏற்பட்டிருக்குமோ?” என்று கூட ஐயப்பட்டார்கள்.

அன்று அரசவை அத்துடன் கலைந்தது. மன்னருக்குக் கலைமணியைக் கண்டுபிடிக்க அதுவரையிலும் தெளிவான வழி எதுவும் புலப்படவில்லை. அமைச்சன் உக்கிரனும், பிற

முதன்மையாளர்களும், அவரது சோர்வுகொண்ட நெஞ்சத்தை மேலும் மேலும் குழப்பினால்களையென்றி உருப்படியான யோசனைகள் எழையும் தெரிவிக்கவில்லை. இந்தநிலைமையில் அவர் அரண்மனைக்குச் சென்று தனிமையை விரும்பி ஓரிடத்தில் அமர்ந்தார். அவரது மனத்திலே கலைமணியை பற்றிய பல நினைவுகள் அலை அலையாக எழும்பி வந்தன. இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன் நிசுழ்ந்த நிகழ்ச்சிகள் அவரது உள்ள அரங்கில் சித்திரக் கோர்வையாய் துலக்கமிடலாயின.

16. கோசரின் நினைவு அலைகள்

ஆம், இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒருநாள் காலையில், கோசர் மன்னவர் துயிலெழுந்து வழக்கம் போல அரண்மனைப் பூங்காவில் உலவுவதற்காகப் புறப்பட்டார். அப்போது அவர் கண்ணில் பட்ட முதல் காட்சி அவரிடம் அடங்காத சினத்தைக்கிளறிற்று. கண்கள் உருத்தெழ, மீசையும் புருவங்களும் துடிக்க, முகம் சிவப்பெறிக் காய்ந்தது.

“யார் இங்கே?” என்று அவர் உரக்கக் கூக்குரலிட்டார். கொஞ்சம் அப்பால் நின்ற காவலாளர்கள் ஓடாடி வந்து மெய் நடுங்க அரசரை வணங்கி நின்றார்கள். கோசர் தாம் கண்ட அந்தக் காட்சியைக் காவலர்களுக்குச் சுட்டிக்காட்டினார். அவர்களும் அப்போதுதான் அதைப் பார்க்கிறார்கள்.

அரசருக்கு அவ்வளவு சேற்றத்தை உண்டாக்கிய அந்தக் காட்சிதான் என்ன?

அரண்மனையின் ஒதுக்குப் புறப்பகுதியில் அலங்கோலமாகப்படுத்துக் கொண்டிருந்தான் சிறுவன் ஒருவன். தனது அரையில் கட்டியிருந்த துணி விலகி ஒரு பக்கம் கிடக்க, அவன் அதையும் உணராத நிலையில் மற்றொரு பக்கம் கிடந்து அயர்ந்த துயிலில் மூழ்கியிருந்தான்.

அரசர் துயில் விழித்து வெளியில் வந்ததும் முதலில் கண்ட காட்சி அதுவேதான். இந்த இழிந்த காட்சி, தனக்கு

அன்றைக்கு எந்தப் பலனைக் கொண்டுவருமோ என்று திகைத்தார் அவர். காவலாளர்களிடம் வேறு எதையும் சொல்லிக் கொள்ளத் துணியவில்லை. சினம் கலந்த குரலில் “இவனைக் கொண்டு சிறையில் அடையுங்கள்” என்று கட்டளையிட்டார்

அரசரது கட்டளை பிறப்பதற்கும் சிறுவன் துயில் நீத்து எழுவதற்கும் சரியாக இருந்தது. தன் முன்னே நிற்பவர்களை ஏற இறங்கப் பார்த்தான் சிறுவன். அந்தப்பார்வை காடையில் விரிந்த புதுமலர் காற்றின் அசைவால் தனது சுற்றுப்புறத்தை உற்று நோக்குவது போலிருந்தது. அந்த இளம் உள்ளம் என்ன நிலையில் ஈடுபட்டதோ, யார் கண்டார்கள்? அவனிடம் எவ்விதப் பரபரப்பும் ஏற்படவில்லை. அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தான்.

சிறுவனைச் சிறையிலடைக்க ஆணை பிறப்பித்து விட்டு அரசர் அப்பால் சென்றார். காவலாளர்கள் சிறுவனது தளிர்க் கரங்களில் வலிமை மிக்க இரும்புச் சங்கிலியைப் பிணைத்து அவனைச் சிறைக்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

கோசர் தமது காடிக் கடன்களை முடித்துவிட்டு ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்தார். அவரது அகக் கண்களின் முன்னே காடையில் கண்ட சிறுவனின் அலங்கோலத்தோற்றம் அப்படியே வந்து காட்சி அளித்தது. அவரது நெஞ்சில் முள் குத்துவது போன்ற ஒரு துன்ப உணர்ச்சி; தனக்கு வருகின்ற இன்னல் நாட்டு மக்களின் நல் வாழ்வை அலக்கழிக்குமே என்ற கவலைதான் அவரிடம் அந்த வேதனையை உண்டாக்கியிருக்க வேண்டும்!

அப்போது முதல் அமைச்சராக இருந்து, இப்போது காலம் சென்றுள்ள அறிவாளர், அரசருக்கு வணக்கம் செய்தபடி உள்ளே நுழைந்தார். அவரது முகத்தில் பூரிப்பின் பொலிவு பொங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தது.

“மன்னவர் பெருந்தகையே, மகிழ்ச்சியான செய்தி” என்றார் அறிவாளர். மேலும் தொடர்ந்து “இன்று காடையில்

தான் எனக்குச் செய்தி வந்தது. கனிச் சுரங்கத்தின் அடிப் பாகத்தில் வெட்ட வெட்டப் பொன்னாக இருக்குதாம். இதைப் பணியாளர்கள் வந்து தெரிவித்தார்கள். உடனேயே “தங்களுக்கு அறிவிக்க இங்கு வருகிறேன்” என்று அறிவாளர் மொழிந்தார்.

கோசரின் உள்ளம் இன்பத்தில் திளைத்தது. அவரது கொங்கு நாட்டைப் “பொன் விளையும் பூமி” என்று கவிஞர்கள் புகழ்ந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அது இப்போது அமைச்சர் கொண்டு வந்த செய்தியால்தான் உண்மையாகக் காண்கிறது. அகழ்ந்தெடுத்த சுரங்கத்தில் பொன் நிறைந்திருக்கும் செய்தி, நாட்டைப் புரக்கும் மன்னவன் இதயத்திலே தேனைப் பாய்ச்சாதா, என்ன?

காலையில் தாம் கண்ட முதல் காட்சி அவரது நினைவுக்கு வந்தது. வானத்தில் கப்பிக் கறுத்துக் கன்னியிருக்கும் முகில்கள் பார்வைக்கு அழகில்லாமல்தான் இருக்கின்றன. ஆனால் அதற்கடுத்தபடி வருகின்ற மழையால் உலகமே களிப்பபடைகின்றதல்லவா! சிறுவனின் அலங்கோலத் தோற்றமும் அதனால் விளைந்த பயனும் அரசருக்கு இப்படித்தான் பட்டன.

அந்தச் சிறுவனை விடுதலை செய்து தம் முன்னே கொண்டு வரக் கட்டளையிட்டார் கோசர். என் என்பதற்கு முன் எண்ணெயாக நின்ற காவலர்கள் ஒடோடிச் சென்று, அவனை விடுதலை செய்து அரசர் முன்னே கொண்டு வந்து திறுத்தினார்கள்.

அரசர் சிறுவனை நன்றாக ஊன்றிக் கவனித்தார். மாசு மறுவற்ற அவன் முகத்திலே கலையொளி நிழலிட்டுக் கொண்டிருந்தது. கண்களிலே அருள் கனிவும் பெருமிதமும் கலந்து உறவாடித் துலங்கின. சிங்கக் குட்டிக்குரிய வன்மையோடு அரசரை இமை கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டே நின்றான் அவன்.

மன்னவர் சிறுவனைப் பார்த்து, “பையா, நீ யார்? உன் பெயர் என்ன?” என்று கேட்டார்.

“நான், சிற்பி பொன்வண்ணரின் மகன். என் பெயர் கலைமணி” என்று பதில் மொழிந்தான் சிறுவன்.

அவைச் சிற்பி பொன்வண்ணரின் புதல்வனே அவன் என்பதை அறிந்த கோசர் மன்னவர், வியப்படைந்தவராய் மேலும் அவனிடம் “நீ இங்கே ஏன் வந்தாய்? எப்படி வந்தாய்?” என்று வினவினார்.

“என் தந்தை நேற்று இரவு இங்கே வந்தாரல்லவா? அவரோடு நானும் வந்தேன். அவர் அரண்மனையின் உள்ளே போகவும் நான் வெளியே தங்கி நின்றேன். மிகுந்த நேரமாக அப்பா திரும்பி வராமல் போகவே, எனக்குத் தூக்கம் வரத் தொடங்கியது. அதோ, அந்தப் பக்கத்தில் போய்ப் படுத்தேன். அப்படியே அயர்ந்து நித்திரையி லாழ்ந்தேன். அப்பா என்னை எழுப்பித் தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு போகாமலே போயிருக்கிறார்” என்று மறுமொழி இசைத் தான் சிறுவன் கலைமணி.

நாதம் ஒலித்து மதுரித்த அவனது குரலைக் கேட்டு அரசரின் உள்ளம் சிலிர்த்தது. அவரது முகத்தில் புன்னகை மலர்ந்து கொண்டிருந்தது.

இதே நேரம் வெளியிலிருந்து அவைச் சிற்பி பொன்வண்ணர் வந்து அரசரை வணங்கி “மன்னிக்க வேண்டும்” என்றார்.

அரசர் அவரைப் பார்த்து “இவன் உங்கள் புதல்வனா?” என்பது விளங்கத் தலையால் சைகை காட்டிக் கேட்டார்.

“ஆமாம்” என்று தலையசைத்தார் பொன்வண்ணர். சிறுவன் கலைமணி தனது தந்தையைக் கண்டதும் ஆர்வம் பெருக அவரைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டான்.

“சிற்பியே, உங்களிடம் ஒரு வேண்டுகோள்” என்றார் அரசர்.

பொன்வண்ணர் மன்னரது முகத்தை வியப்பு நிரம்பிய விழிகளோடு பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்.

மன்னர் சொல்வார்: “பொன்வண்ணரே, இந்தச் சிறுவன் உங்களது புதல்வனாக இருப்பதினால்தான் நான் உரிமையுடன் இதைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். எனக்கு இவனை நமது அரண்மனையில் வைத்துக்கொள்ள விருப்பம் இருக்கிறது. இதனால் உங்கள் புதல்வன் என்ற உரிமையை நீங்கள் இழந்துவிட மாட்டீர்கள். அது என்றைக்கும் உங்களுக்கே உரியதாய் இருக்கும். நீங்கள் விரும்பும் போது இவனை வந்து பார்த்துப் போகவும், அழைத்துப் போகவும் எவ்வித தடங்கலும் இருக்காது. இந்தச் சிறுவன் அரண்மனையில் தங்கி வந்தால் நமது நாட்டுக்கே மிக நன்மை உண்டு. அதன் பொருட்டே உங்களிடம் இந்த வேண்டுகோள். உங்கள் இசைவு எப்படியோ?”

இம்மொழியைக் கேட்ட பொன்வண்ணருக்கு என்ன சொல்ல முடியும்? தனது அருமை மகனைத் தேடி வந்திருப்பது எவ்வளவு பெரும் பேறு! எளிதில் இது யாருக்கும் வாய்ப்பது அல்லவே! தாயை இழந்த தன் மகன், அரண்மனையில் வளர்ந்து வருவதில் அரைது உள்ளம் பூரிப்புக் கொள்ளாமல் இருக்க முடியுமா? அவர் அரசரை நோக்கிப் புன்னகையோடு “மன்னர் பெருமானே, தங்கள் விருப்பமே என் விருப்பம்.” என்று இசைவான பதிலை மொழிந்தார்.

இது அன்று நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சி. காலப் பெருங்கடல் இருபது ஆண்டுகளை நாட்கள் என்னும் திரைகளால் வீசிக் கழித்துள்ளது. கலைமணி அரண்மனையில் கால் வைத்த நாள் முதலாகக் கொங்கு நாட்டு நிதிக்களஞ்சியம் நிரம்பிக் கொண்டே வந்ததில் கோசர் மன்னருக்குக் கலைமணியின் மீது ஏற்பட்ட வாஞ்சைக்கு எல்லையே இல்லாதிருந்தது.

கலைமணி அரண்மனையில் வளர்ந்த போதிலும் அவனிடம் இயற்கையாக உள்ள கலையுணர்ச்சி, சுனை பூற்றுப்பால் பெருகிக் கொண்டதான் இருந்தது மீன் குஞ்சுக்கு யாராவது நீந்தக் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டுமா? குயில் குஞ்சுக்குக் கூவ எவரும் சொல்லிக் கொடுப்பதுண்டா? இப்படியேதான்

கலைமணியும் பிறவிச் சிற்பியாகத் திகழ்ந்தான். அவனால் நாளடைவில் கோசர் மன்னரது அரண்மனை உயிர்ச் சிற்பங்கள் கொலுவிருக்கும் கலையரங்காகப் பொலிவதாயிற்று.

கலைமணி அரசரோடு நெருங்கிப் பழகி வந்தான். அவனது அறிவுக் கூர்மை பல தடவைகளில் மன்னரை வியப்படையச் செய்துள்ளது. அவனது பண்புகள் அவரை உள்ளம் குளிரச் செய்தன. அவருக்குக் கலைமணிபிடம் ஒரு மகனிடம் ஏற்படும் பாசம் வளரத் தொடங்கிற்று. காலப் போக்கில் ஒவ்வொரு சிறு செயலையும் அவர் அவனிடம் கலந்து செய்கின்ற நிலைமையிலுமானார். அவரது பக்கம் அவன் இல்லாவிட்டால் அவருக்கு எதுவுமே ஓடாது. இப்படியாகக் கலைமணிக்கும் அரசருக்கும் துண்டு படுத்த முடியாத இதயத் தொடர்பு ஏற்பட்டதின்விளைவாகவே அவர் அவனைக் காணாது தவித்துக் கொண்டிருந்தார்; அவனைப் பார்க்கத் துடியாகத் துடித்துக் கொண்டிருந்தார்.

*

*

*

இந்த நினைவுக் கோர்வைகளிலிருந்தும் விடுபட்ட கோசர் மன்னரின் உள்ளத்தில் கலைமணி மீண்டும் வருவான் என்ற ஒரு நம்பிக்கை ஒளி வீசலாயிற்று. எனவே அவனை எப்படியும் தேடிக் கண்டு பிடித்துவிட வேண்டுமென்ற உறுதி திடமாக அவரிடம் வேருன்றியது. ‘‘சேரநாட்டிலும் அதைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளிலும் மேலும் தூதுவர்களை அனுப்ப வேண்டும். தேவைப்பட்டால் அவர்கள் அங்கேயே தங்கியிருந்து கலைமணியைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கட்டும். இதற்குரிய வேலைகளை இப்போதே செய்கிறேன்’’ என்ற முடிவோடு அவர் தமது இருக்கையை விட்டு எழுந்து சென்றார்.

17. கயவர்கள் அதட்டல்

ஒரு நாள் இரவு கலைமணிக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. தனது அறையை விட்டு அவன் வெளியே வந்து கப்பலினுள் அங்கு மிங்குமாக உலவிக் கொண்டிருந்தான். பக்க மிருந்த சாளரத்தின் அருகே வந்து, வெளியில் பார்வையைச் செலுத்தினான்.

பேரிருள் கடலைக் கப்பயிருந்தது. சோளப் பொறிகள் சிந்திச் சிதறியது போல் வானத்தில் தாரகைகள் சுடர்விட்டுக் கொண்டிருந்தன. அந்த பையிருளிலும் ஒரு மங்கிய ஒளி நிலவிக் கொண்டிருந்ததைக் கலைமணி பார்த்து அநுபவித்துக் கொண்டிருந்தான். அப்போது சற்று அப்பால், கடல் நீரில் நீளமான ஒரு மின்னல் ஒளி பரவி அசைந்து கொண்டிருந்தது.

“இது என்ன ஒளி? தூரத்தில் ஏதாவது கலங்கரைவிளக்கு இருக்கிறதா? அது ஒளி வீசி வதாக இருந்தாலும் இப்படி ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் ஒளிக் கோடாகத் தெரியாதே என்று எண்ணிக் கொண்டு நின்றான் அவன். அது என்ன ஒளி என்பதைத் திட்ட வட்டமாக அணுக்குத் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

அந்நேரம் அவனது தோளை ஒரு சுரம் வந்து தழுவியது. திரும்பிப் பார்த்தான் கலைமணி. அப்போனி அங்கே நின்று கொண்டிருந்தான். “எனக்கும் சரியாகத் தூக்கம் வரவில்லை. உனது அறையில் போய் உன்னைத் தேடிவிட்டுத்தான் இங்கே வந்தேன்” என்றான் அவன். கலைமணி அனிடம் கடலில் காணும் அந்த ஒளியைச் சுட்டிக் காட்டி என்ன வென்று வினவினான்.

“இது உனக்குத் தெரியாதா? காந்த மீன்சள் திரளாகக் கடலில் சஞ்சரிக்கும்போது இப்படித்தான் ஒளி வீசும்” என்றான் அப்போனி.

“காந்த மீன்களா? அப்படியும் மீனா?” என்று சொல்லிய படி வியப்போடு மேலும் அந்த ஒளியில் பார்வையைச் செலுத்தினான் கலைமணி.

“ஆம், அது ஒருவகை மீன்; அந்த மீன்களின் மேல் பகுதியில் ஒரு மீன் ஒளி அமைந்துள்ளது. இருள் காலத்தில் அது பளிச்சென்று பிரகாசிக்கும். அவை கூட்டமாகச் சஞ்சரிக்கும்போது இப்படித்தான் தோன்றும்” என்று அல்போனி காந்த மீன்களின் தன்மையைப் பற்றி விளக்கினான்.

கலைமணி விந்தை நிறைந்த இந்தப் படைப்பைப் பார்த்துச் சிந்தித்துக் கொண்டே நின்றான். அப்போது கப்பலினுள் யாரோ வருகின்ற காலடி யோசை கேட்டது. இருவரும் அதைக் கவனித்தனர். அவர்களை நோக்கி இரண்டு உருவங்கள் வந்து கொண்டிருந்தன. அந்த உருவங்கள், பக்கம் வந்ததும் இவர்கள் இருவரும் திடுக்கிட்டனர். அவர்கள் யார்? கோரசும் நேக்காவுந் தான்.

“இந்த நேரம் இங்கே ஏன் நிற்கிறீர்கள்?” இது கலைமணி அல்போனியைப் பார்த்து, நேக்கா வீசிய கேள்வி.

“அறையில் காற்று இல்லை. அதற்காக வெளியில் வந்து நிற்கிறோம்” என்று பதில் மொழிந்தான் அல்போனி.

“காற்றில்லை யென்று கடலில் விழுந்து சாக வந்திருக்கிறீர்களா? அல்போனி, உன்னைத்தான் கேட்கிறேன். இந்த நேரத்தில் யாரும் வெளியில் வரக்கூடாது என்பது உனக்குத் தெரியுமல்லவா?”

“ஆம்” அல்போனியின் பதிலிது.

“அப்படியிருந்தும் ஏன் வந்தாய்? போதாததற்கு இந்தத் தமிழனையும் அழைத்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறாயே, உன் மனத்தில் என்ன எண்ணி யிருக்கிறாய்?” என்று அவனை அதட்டியபடி கேட்டான் நேக்கா.

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் அல்போனி அவ் விடத்தை விட்டு நகரத் தொடங்கினான். கலைமணியும்

அவனைப் பின் தொடர்ந்தான். இவர்கள் போவதை வெறுப் போடு பார்த்துக் கொண்டு நடந்தார்கள், நேக்காவும் கோரசும்.

அறைகளின் பக்கம் சென்றதும் அல்போனி கலைமணியைப் பார்த்து “பார்த்தாயா, இந்தக் கசடர்கள் நம்மிடம் எஸ் வளவு வெறுப்புக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை? இதற்காக நீ கவலைப் படவேண்டாம் கலைமணி. இரமேசின் அன்பும் ஆதரவும் இருப்பதுவரை இவர்களால் நம்மை ஒன்றும் செய்ய முடியாது” என்று புகன்றான்.

இருவரும் தங்கள் தங்கள் அறையில் போய்ப் படுத்துக் கொண்டார்கள். அன்றிரவு முழுமையும் கலைமணிக்குத் தூக்கமே வரவில்லை.

18. இரமேசுக்கு நஞ்சா?

தளபதி இரமேசு ஓய்வாக இருக்கும் போதெல்லாம் கலைமணியை அழைத்து வரச் செய்து, தன் பக்கம் இருத்தி, அவனோடு உரையாடிக் கொண்டிருப்பார். அவர் சரளமாகவும், உளம் திறந்தும் பேசக்கூடிய ஒன்றிருவரில் கலைமணியும் இப்போது ஒருவனாக ஆகிவிட்டான். எகிப்திய மொழியில் பயிற்சியும் படிப்படியாகக் கலைமணிக்கு வரத்தொடங்கியது.

ஒரு நாள் இரவு இரமேசு தமது அறையில் கலைமணியோடு பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது களிப்புக் கிளர்ச்சி கொண்ட உள்ளத்தோடு தோன்றினார். கலைமணியிடம் அவர் தமிழகத்தைப்பற்றிப் பற்பல கேள்விகள் கேட்டுப் பதில்களைப் பெற்றுக்கொண்டிருந்தார். தமிழ்மக்களின் பண்பாட்டையும், பழக்க வழக்கங்களையும் அறிந்து அவர் புளகாங்கிதமடைந்தார்.

இருவரின் பேச்சும் பின்னர்க் கலையின் பக்கமாகத் திரும்பியது. கலைமணிக்கு மிகவும் ஈடுபாடுள்ள சிற்பக் கலையைப் பற்றி இருவரும் பேசிக்கொண்டார்கள்.

தமிழகத்தின் நிலையை உயர்த்திக் காட்டுவதென்றுக் குள்ள சிற்பங்கள்! சித்தாந்தம், ஆகமம் ஆகியவற்றைத் துக்களை மூலமாகக் கொண்டு சிற்பக் கலையின் இலக்கை உருவாக்கப்பட்டுள்ள தமிழகத்தின் சிற்பங்களைப்பற்றி பெருமிதத்தோடு கலைமணி அவரோடு பேசிக் கொண்டான். அப்போது அவர், கலைமணியிடம் “உங்கள் நாட்டுச் சிற்பத்தைப்பற்றி நீ இவ்வளவு தூரம் சிறப்பொழுகப் பேசுகிறாயே, ஆனால் இக் கலை பழங்காலத்திலிருந்து கிரேக்க நாட்டிலல்லவா சிறந்து விளங்குகிறது” என்ற தமதுகருத்தை வெளியிட்டார்.

இதைக் கேட்ட கலைமணி அவருக்குப் பதில் சொல்லலானான்: “கிரேக்க நாட்டிலுள்ள சிற்பங்கள் பழமை வாய்ந்தவையாக இருக்கலாம். ஆனால் தமிழகத்தின் சிற்பங்கள் சிவதன்மைகளில் கிரேக்க நாட்டுச் சிற்பங்களையும் மிஞ்சும் நிலையில் உள்ளன. கிரேக்கர்களும், பிற நாட்டுக் கலைஞர்களும் காட்சியில் காணப்படும் பொருள்களின் புற வடிவங்களுக்கே முதன்மை கொடுத்து அப்படியே செதுக்கிக் காட்டியிருக்கிறார்கள். ஆனால் தமிழகத்தின் சிற்பங்களோ எனில் அப்படியல்ல; தமிழ்ச் சிற்பிகள் வடிவத்துக்கு அவ்வளவு முதன்மை கொடுப்பதில்லை. பதிலாகக் கருத்துக்கும் உணர்ச்சிக்குந்தான் முதன்மை வழங்கியிருக்கிறார்கள். ஒரு சிற்பத்தைப் பார்க்கும் போது அது வெளிப்படுத்தும் உணர்ச்சியையும் புலப்படுத்தும் கருத்தையும் தமிழகத்துச் சிற்பங்களில் நுட்பமாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம். இசுனால்தான் பிறநாட்டுக் கலைஞர்கள் தமிழ் நாட்டுச் சிற்பங்களை மிகமிக வியந்து பாராட்டுகிறார்கள்” என்று தமிழ்நாட்டுச் சிற்பக் கலைக்கு விளக்கம் கொடுத்தான்.

இதை ஊன்றிக் கேட்டுவந்த இரமேசு கலைமணியின் சிற்பக் கலைஞானத்தை உள்ளுக்குள்ளேயே பாராட்டிக் கொண்டார். மேலும் அவர் அவனிடம், “ஆம் தம்பி, எங்கள் நாட்டுச் சிற்பி ஒருவர் தமிழகத்தில் சிதம்பரம் என்னும் நகரில் உள்ள ஒரு சிற்பத்தை நிரம்ப நிரம்பப் பாராட்டினார். அந்தச் சிற்பத்தின் பெயரைக்கூட என்னவோ சொன்னார்” என்று சொல்லியபடி பெயரை நினைவு படுத்திக் கொண்

சிற்பியின் கஃ

டடனே கலைமணி அவரிடம் “நடராஜர் சிற்ப அவனைத் திறப்பிடுகிறீர்களா?” என்று வினவினான்.

போ ஆமாம், ஆமாம்; அப்படித்தான் சொன்னார். அதன்படி, பெருமைகளைப் பற்றிச் சொல்லமாட்டாயா?” என்று

மண்டும் இரமேசு கலைமணியிடம் கேட்டுக் கொண்டார்.

இதற்குக் கலைமணி, சிதம்பரத்தில் காணப்படும் வடிவம் சிவனின் கூத்தை விளக்குவது; கூத்தாடும் பெருமானை ‘நடராஜர்’ என நாங்கள் அழைக்கிறோம். ஞான சபையில் அவர் நடனம் ஆடுவதாகத் தத்துவம். அவர், வெவ்வேறு இடங்களில் வெவ்வேறு சமயங்களில் ஆடிய நடனங்களையே தாண்டவங்கள் என்று சொல்லப்படுகின்றன. காளிகா தாண்டவம், கௌரி தாண்டவம், சந்தியா தாண்டவம், சங்காரத் தாண்டவம், திரிபுர தாண்டவம், ஊர்த்துவ தாண்டவம், ஆனந்த தாண்டவம், ஆகிய எழுவகைத் தாண்டவங்களைச் சிவபெருமான் ஆடியுள்ளதாக ஆகமங்கள் சொல்கின்றன. இந்தத்தாண்டவங்களில் இறைவனுக்குரிய ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் ஆகிய ஐந் தொழில்களும் அடங்கியிருக்கின்றன. இந்த நுட்பங்களை யெல்லாம் சிதம்பரத்தில் உள்ள நடராஜர் சிற்பமும், இன்னும் தென்னகத்தில் அங்கங்கே பற்பல இடங்களில் காணப்படும் சிற்பங்களும் புலப்படுத்துகின்றன. அவ்வளவு அற்புதமாய்த் தமிழகத்துச் சிற்பிகள் இவற்றை உருவாக்கி யிருக்கிறார்கள்” என்று சொல்லி முடித்தான்.

கலைமணியின் உரைகளிலிருந்து இரமேசு தமிழகத்தின் சிற்பக்கலை உயர்வை நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டார். மேலும் கலைமணிக்கு இந்தக் கலையிலுள்ள அபார ஞானத்தை உணர்ந்து அவர் மகிழ்ச்சியில் திளைத்தார்.

இரவு மிகுந்த நேரமாயிற்று. காற்றின் வேகம் குறைவாக இருந்ததால் கப்பல் மெதுவாகச் சென்று கொண்டிருந்தது. இவ்வளவு நேரம் வரையிலும் கலைமணியோடு பேசிக் கொண்டிருந்த இரமேசுக்குத் தூக்கமயக்கம் ஏற்படத் தொடங்கியது. கண்ணிமைகள் மூடிக்கொள்ள கெஞ்சிக் கொண்டிருந்தன.

இதைப் புரிந்துகொண்ட கலைமணி, அவரிடம் விடைபெற்றுக் கொள்ள எழுந்தான். இரமேசும் தமது தூக்கக் கிறக்கத்தை யொட்டி அவனுக்கு விடை கொடுத்துக் கொண்டார்.

வெளியே வந்த கலைமணி, தனது அறையை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தான். கப்பலின் உள் பகுதியில் எரிந்து கொண்டிருந்த விளக்குகளில் சில, கெரழுப்பு நெய் தீர்ந்து போனதின் விளைவாக அணைந்திருந்தன. சில மங்கி மங்கி மினுக்கம் காட்டிக் கொண்டிருந்தன. எனவே கலைமணிக்கு அந்த இருளில் மெதுவாகத்தான் வரவேண்டியதிருந்தது. அவன் வந்து கொண்டிருந்த பக்கம் ஒரு அறையின் உள் ளிருந்து பேச்சுக் குரல் கேட்டது. அந்த அறையில் விளக்கு அணைக்கப்பட்டிருந்ததால் பேசுபவர்கள் யார் என்பதைக் கலைமணியால் பார்த்துக் கொள்ள முடியவில்லை. அவன் முதலில், 'இரவில் தூக்கம் வராது, யார் யாரோ பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்' என்பதாக நினைத்துத் தன் போக்கில் மெதுவாகச் சென்று கொண்டிருந்தான். திடீரென அவன் செவிகளில் விழுந்த சொற்கள் அவனைச் சற்று அங்கே நிற்க வைத்தது. பிறரின் பேச்சை மறைவில் நின்று உற்றுக் கேட்கும் பழக்கம் அவனுக்கு இல்லை. அது, மிக இழிந்த பண்பு என்பதை அவன் அறிவான். எனினும் அந்தப் பேச்சு முழுமையும் என்னவோ கேட்க வேண்டும் போல் அவனுக்குத் தோன்றியது. காது கொடுத்துக் கேட்கலானான்.

“இரமேசைத் தீர்த்துக் கட்டுவதால் நம் இரண்டு பேருக்கும் நன்மை. எனது வழி திறக்கப்பட்டு என் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்வேன். நீயும் தற்போது இருக்கும் பதவியிலிருந்து உயர் பதவியைப் பெற்று விடுவாய். நமது தொழிலுக்கும் எவ்வித இடையூறும் இல்லாமல் தீர்ந்துவிடும். உனக்கு வந்து சேருகின்ற பங்குத் தொகையில் விரைவாகவே நீ பெரிய செல்வந்தனாக ஆகிவிடுவாய்” என்றது ஒரு குரல்.

மற்றொரு குரல் இதற்குப் பதிலாக “உனது போசனையை நான் பாராட்டுகிறேன். இதை எப்படிச் செய்து முடிப்பது?

இரமேசு கொலை செய்யப்பட்டால், அதற்கு இந்தக் கப்பலில் இருப்பவர்கள் அனைவரும் பொறுப்பாளியாக வேண்டியது வரும்ல்லவா?" என்று வினவியது.

“ஏன்? இரமேசைக் கொன்று, அந்தப் பழியை இங்கே இருக்கும் தமிழன்மீது சுமத்தி விட்டால் என்ன? சிக்கல் சுலபமாகத் தீர்ந்து விடாதா?”

“இது நடக்க முடியாத காரியம். ஏனென்றால் இங்கிருக்கும் எகிப்தியர்கள் அத்தனை பேரும் அந்தத் தமிழனிடம், உறவினருக்குள்ளே இருப்பது போன்ற பாச உணர்ச்சியை யல்லவா வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்! அவனுக்கு எதிராகவும், நாம் அவன்மீது சுமத்தும் பழிக்கு அநுகூலமாகவும் நடம்மவர்கள் நடந்து கொள்வார்கள் என்பதில் என்ன நம்பிக்கை?”

“சரி, அப்படியானால் வேறொரு வழியும் இருக்கிறது. அதன்படி செய்து கொண்டால் யார்மீதும் சந்தேகம் இல்லாமல் ஆகிவிடும். இரமேசும் சாவான்; நமது இலட்சியமும் வெற்றியடையும்.”

“அப்படிப்பட்ட யோசனையைச் சொல்லு; அது என்ன?”

“இரமேசு அருந்தும் மதுவில் நஞ்சைக் கலந்துவிட வேண்டும். அதைக் குடித்ததும் அவனுக்கு மரணம் நேரும். இதை நாம் எதிர்பாராத சாவு என்று கதை கட்டிவிடலாமல்லவா? எல்லோரும் இதை நம்பவே செய்வார்கள்.”

“ஆம், ஆம், அருமையான யோசனைதான். அப்படியே செய்துவிடலாம்... ஆனால்...”

“ஆனால், என்று என்ன சொல்கிறாய்? பேச்சை நிறுத்தி விட்டாயே!”

“இல்லை... நஞ்சுக்கு எங்கே போவது என்றுதான் யோசிக்கிறேன். இங்கே—கப்பலில், நாம் எப்படி அதைச் சம்பாதித்துக்கொள்ள முடியும்?”

“அது என்னிடம் இல்லாமல் இந்த யோசனையைச் சொல்வேனா? என்னை அவ்வளவு புத்தி கெட்டவன் என்று நினைத்துக்கொண்டாய்?”

“இருந்தால் சரிதான்; உனது யோசனை நிரம்பவும் பொருத்தமானது. அதன்படியே முடித்துவிடுவோம்... ஆமாம், இதை யார் செய்து கொள்வது?”

“ஏன், நீதான் செய்யவேண்டும். நீ கப்பலில் உள்ள பணியாள் ஆயிற்றே. யாராவது உன்னைக் கண்டு விட்டாலுங் கூடச் சந்தேகம் கொள்ள மாட்டார்களல்லவா? மேலும் இதை இன்றிரவே செய்து முடித்து விடவேண்டும். நாளை இரவு, இரேமசு ஆவி உலகத்தில் சஞ்சரிக்க வேண்டும், தெரிந்ததா?”

“சரி, அப்படியே செய்து விடுகிறேன்.”

இந்த உரையாடல்களைக் கேட்ட கலைமணி, இரமேசுக்கு நேர இருக்கும் விபத்தை உணர்ந்து அதிர்ச்சி யடைந்தான். அந்தக் குரல்களை இதற்குமுன் அவன் கேட்டிருக்கிறான். எனினும் பேசிக் கொண்டிருந்தவர்கள் யார் யார் என்பதைத் தெளிவாக அவனால் அநுமானித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. அவன் அந்த இடத்தைவிட்டு அகலத் தொடங்கினான். அப்போது அவனது காலடியோசை மெள்ளக் கேட்டிருக்க வேண்டும்! தங்கள் பேச்சை யாராவது கேட்டுக் கொண்டு விட்டார்களா என்பதை அறியவோ, என்னவோ உள்ளே இருந்தவர்கள் அறைக் கதவை நன்றாகத் திறக்கின்ற சப்தம் கேட்டது. இதை உணர்ந்து கொண்டான் கலைமணி. தன்னை மறைத்துக் கொள்ள வழி பார்த்தான். அவன் அங்கு எங்கே போய் மறைய முடியும்? நல்ல வேளையாக அவன் கண்ணில் அந்த முட்டைகளின் வரிசை தென்பட்டது. நொடிப் பொழுதில் அதன் பின்பக்கம் போய் ஓளிந்து கொண்டான்.

கலைமணி எதிர்பார்த்ததைப்போல் உள்ளே இருந்து ஒரு உருவம் வெளியே வந்து, சுற்றும் முற்றும் கூர்மையாகப் பார்த்தது. தனது பக்கமாக வந்து, தன்னை எங்கே அது கண்டு

கொள்ளுமோ என்று துணுக்குற்ற கலைமணி, தான் ஒளிந்திருந்த இடத்திலிருந்து அந்த உருவத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

19. இருளில் ஒரு உருவம்

வெளியே வந்து பார்த்த உருவம், யாரையும் காணாமல் ‘மனப் பீதியால்தான் இப்படி நடந்து கொண்டோம்’ என்று நினைத்தபடியோ, என்னவோ வந்த அறைக்குள்ளேயே மறுபடியும் போய்ப் புகுந்து கொண்டது.

இதையே கவனித்துக் கொண்டிருந்த கலைமணி, தான் ஒளிந்து கொண்டிருந்த மறைவிலிருந்து அடிமேல் அடிவைத்து நடந்து, தனது அறைக்குள் போய்ப் புகுந்து கொண்டான். அவனது நெஞ்சத்தில் சிந்தனைப் புயல் சுழன்று கொண்டிருந்தது.

“தளபதி இரமேசைக் கொல்வதற்கு எவ்வளவு கொடூரமான திட்டம்! அவரைக் கொன்று, தன் மீதே அந்தப் பழியைச் சுமத்த எண்ணினார்களே இந்தப் பாதகர்கள்! இவர்கள் யாரென்று தெளிவாகத் தெரியவில்லையே! இந்தக் கொடியவர்களுக்குத்தான் எவ்வளவு நெஞ்சமுத்தம்! இரமேசு எவ்வளவு சிறந்த மனிதர்! குழந்தைபோல் கள்ளம் கபடம் அறியாதவராயிற்றே! அவரால் யாருக்கும் நலமே அல்லாது தீமை விளைவதில்லையே! தீயவை இருப்பது வரை மனிதன் எல்லோருக்கும் நல்லவராக இருக்க முடியாதுதான்! அப்படி இருந்தால் மகாத்மாக்கள் ஏன் கொல்லப் படுகிறார்கள்? நல்லவர்கள் ஏன் அலக்கழிக்கப் படுகிறார்கள்? இந்த இருள் மனம் படைத்தவர்களைப் பேராசைப் பேய் என்ன கொடூரச் செயல் செய்யத் தூண்டியுள்ளது! மனிதனது தேவை, தன் வரம்பைவிட்டு மீறும் போது அவன் நீதியை மறந்து விடுகிறான்; நேர்மையைத் துறந்து விடுகிறான்; இரக்கம் அவனை விட்டு எங்கோ வெகு தூரத்துக்கு ஓடி ஒளிந்து கொள்கிறது. ஒழுக்கமும் கட்

டுப்பாடும் அவனாள் உருக்குலைத்துச் சிதறடிக்கப்படுகின்றன. மனச்சாட்சியை இழந்து, வெறும் சதைப்பிண்டம் கொண்ட உருவமாக அவன் ஆகிவிடுகிறான்!

இங்கே, இப்போது கொடுமை தன் கோலாசலக் கும். மாளத்தைத் தொடங்கியிருக்கிறது! அது வெற்றி பெறும் படியாக விட்டு விடவே கூடாது. தன்னைக் காப்பாற்றித் தனக்கு வாழ்வளித்த அந்தப் பேரன்பு மிக்கவரை நான் எப்படியும் காப்பாற்றியாக வேண்டும். இது நான் செய்ய வேண்டிய இன்றியமையாக் கடமை. போக நின்ற எனது உயிர், இதற்காசப்போய் விட்டாலும் சரி; அவரை இந்த விபத்தினின்றும் விலக்கியே தீரவேண்டும்!”

இப்படியாக உறுதி கொண்ட சலைமணி நேராக அல்போனியின் அறைக்கு வந்தான். நன்றாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்த அவனைத் தட்டி எழுப்பி, அந்தச் சதிகாரர்களின் திட்டத்தை அறிவித்தான். இவர்கள் யாராக இருக்க வேண்டுமென அல்போனி எண்ணிப் பார்த்தபோது, சிலரது ஓவியங்கள் அவனது உள்ளத்தில் பதிந்தன. எனினும் அவனாள் இதை எப்படி உறுதி செய்து கொள்ள முடியும்! அவன் சலைமணியிடம் “நீயப்பா, இந்தக் கப்பலில் இரமேசையே தீர்த்துக் கட்ட ஒரு சதி உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறது. இதற்கு யார் யார் உடந்தை என்பதை இச்சமயம் தெளிவாக அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. ஆனாலும் ஓரளவு யூகித்துக் கொள்ள இட லுகிறது. நமது இந்த நிர்ணயத்தை உறுதி செய்து கொள்ள வேண்டுமானால் நாம் நமது கண்களால் நேருக்கு நேர் அவர்சனைப் பார்க்கவேண்டும். அது வரையிலும் எதையும் வெளியிட்டுக் கொள்வது பொருத்தமல்ல. ஆனால் இந்தச் சதிக்காரர்களின் சூழ்ச்சியிலிருந்து இரமேசின் உயிரை எப்படியும் நாம் மீட்கவேண்டும். நீ என்ன நினைக்கிறாய்?” என்று கேட்டான்.

“எனது கருத்தும் இதுவேதான் அல்போனி. மிகுந்த பேச்சுக்கள் பேசி நாம் இனிக் காலம் தாழ்த்தவது சரியல்ல. அவர்கள் தங்களதுநோக்கத்தை இன்றே முடித்துக்கொள்ளப்

கிற்பியின் கனவு

போகிறார்கள். இந்த நொடியிலிருந்தே நாம் அவர்களைக் கண்காணிக்கவேண்டும். எனவே இப்போதே நாம் புறப்பட வேண்டியதுதான்.”

கலைமணியின் இந்தக் கருத்தை ஒப்புக் கொண்டான் அல்போனி. இருவரும் சந்தடிசெய்யாமல் வெளியே வந்தார்கள். கலைமணி முன்னர்ப் பார்த்த அறை, இப்போது நெருக்கமாக அடைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த அறையைப் பார்த்த அல்போனி கலைமணியிடம், அது பொருள் நிரப்பி வைக்கப்படும் அறையென்றும் ஆனால் தற்போது அது வெறுமையாய் இருப்பதாகவும் குறிப்பு மூலம் தெரிவித்தான்.

இருவரும் இரமேசின் பொருள் பாதுகாப்பு அறைக்கு எதிரே, ஒரு மூலையின் இடுக்குப் பகுதியில் போய்ப் பதுங்கிக் கொண்டார்கள். கப்பலின் உள்ளே பரவியிருந்த அந்தச் செறி இருளில் யாருக்குமே அவர்களைக் கண்டு கொள்ள இயலாது. இருவரும் தாங்கள் விடுகின்ற மூச்சைக் கூடக் கவனத்தோடுதான் விட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். எதிரிகளின் நடமாட்டத்தை எதிர் நோக்கி அவர்களது விழிகள் ஒவ்வொரு நொடியும் வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தன.

இரவின் பின் நேரம். கப்பலில் அனைவருமே நித்திராதேவியின் அரவணைப்பில் உணர்விழந்து துயின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

அதோ, ஒரு உருவம் முக்காடணிந்து கொண்டு வருகிறதல்லவா? அது எவ்வளவு முன் எச்சரிக்கையாக முன்னும் பின்னும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொள்கிறது! ஆம், இரமேசின் பொருள் பாதுகாப்பு அறையை நோக்கித்தான் அது வந்து கொண்டிருக்கிறது. இதோ, அருகாமையில் வந்து விட்டதே! மெதுவாக அந்த அறையைத் திறந்து வெளியே ஒரு பார்வையை மீண்டும் கறக்கிக் கொண்டு உள்ளே நுழைகிறது. இந்த நேரம் பார்த்தல்லவா கலைமணிக் குத் தும்மல் துருதுருத்து கொண்டு வருகிறது. இவ்வளவு நேரமாக மூக்குக்குள் அடங்கியிருந்து கொண்டு ஏனோ இப்

போது வெளிச்சாட முனைகிறது! கலைமணி மூக்கைப்பிடித்து உலுப்பி அதை அழக்கிக் கொள்ள முயற்சிக்கிறான்; நல்ல காலமாக அது அவனது முயற்சிக்குப் பணிந்து விட்டது. அப்படிப் பணிபாடம் இருந்தால்?

அறையினுள் நுழைந்த உருவம், தனது வேலையை முடித்துக் கொண்டு பைய வெளியே வந்து, மறுபடியும் வந்த இடத்தை நோக்கி நடக்கிறது. ஆகா, இதன் ஒப்பனை பிரமாதம்! பேயைப் போலல்லவா வேடம் புனைந்துள்ளது? ஏன் இப்படி? தன்னை யாராவது கண்டுகொண்டால் மிரண்டு அதிர்ந்து ஒடிப்போகட்டும் என்பதற்காக இருக்குமா? ஒரு வேளை அப்படியும் இருக்கலாமே!

அல்போனியும் கலைமணியும் அந்த உருவத்தை இமை கொட்டாது பார்த்துக் கொண்டே நின்றார்கள். அவர்களது நெஞ்சு 'படக் படக்' என்று அடித்துக் கொள்கிறது; நாக்கில் நீர் வற்றித் தொண்டை கரகரக்கிறது. தீமையைக் கண்டு அஞ்சும் நல்லவர்களுக்கு, இந்த மெய்ப்பாடு இருத்தல் இயல்பு போலும்!

அந்த உருவம் மறைந்து விட்டது. மறுபடியும் எங்கும் அமைதி. கலைமணியும் அல்போனியும் தாங்கள் ஒளிந்திருந்த இடத்தைவிட்டு வெளியே வந்தனர். இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் சிழ்ந்திசையில். இருள் பாணையை உடைத்துக் கொண்டு கதிர்க் கோமானின் ஒளிச் சரடுகள், சரம் பின்னத் தொடங்கி விடும். பொழுது புலர்வதற்கு முன் அவர்கள் செய்யவேண்டியதைச் செய்து கொள்ள வேண்டாமா? காலம் எவ்வளவு விலை மிக்கது! அவ்வப்போது செய்ய வேண்டியதில் சோர்வு காட்டினால், அதில் ஏற்படும் விளைவை எப்படு ஈடு செய்து கொள்ள முடியும்?

கலைமணியும் அல்போனியும் இந்தச் செய்தியை அப்போதே இரகசியம் தெரிவித்துக் கொள்ள முடிவு செய்தார்கள். அவர் உறங்குகின்ற அறைக்குக் கலைமணி போய்

அவரை எழுப்பி விபரத்தைத் தெரிவிக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்து விட்டால் அவர் முன் கருதலுடன் நடந்து கொள்ளாரல்லவா? இதவே இருவருக்கும் பொருத்தமான நடவடிக்கையாகப் பட்டது. ஓசை சேளாதப்படி இரமேசின் அறையை நோக்கி நடந்தான் கலைமணி. அல்போனி தனது அறைக்குள் வந்து சேர்ந்தான்.

20. நாய் மடிந்தது!

அந்த இரவில், தளபதி இரமேசு தனது அறைக்குள் நிம்மதியாகக் கிடந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தார். அங்கே புகுந்த கலைமணி அவரது பக்கம் போய் நின்றான். அமைதியாகத் தூங்கி இளைப்பாறிக் கொண்டிருப்பவரை எப்படி எழுப்புவது? தயில் ஒன்றுதானே மன்தனின் அயர்ச்சியை நீக்கும் அருத சஞ்சிவி. உடலுக்கும் பூனைக்கும் அதைப் போல் இதமளிப்பது வேறு எதுவும் இல்லையன்றோ? அரிக்கும் கவலைகளிலிருந்தும், அவச்சழிக்கும் துயரநிலைவுகளிலிருந்தும் அவனை விடுபடச் செய்து, வாழ்வதற்குரிய மதுர உணர்வுக் கனவுகளை அவன் மனத்தடத்தில் உருவம் தெரியாது பதிப்பித்து விடுவதென்றும் அந்தத் தயிலின் ஆற்றலுக்கு ஈடு இணையேது? இத்தகைய தயிலின் வசப்படாதவர்கள் யாரே உலகில்? நலம் பயக்கும் இந்தத் தயிலில் ஈடுபட்டு இளைப்பாறுகின்ற மனிதனை எழுப்பிக் கலைத்து விடுதல் அறிவாளிகள் செய்யையல்ல. இது கலைமணிக்குத் தெரிந்ததுதான். எனினும் இந்த நேரம் அவரை எழுப்பாமலும் முடியாதே! எழுப்பி, மறைவில் நடந்தள்ள அந்தப் பயங்கரச் செயலைக் கூறி அவருக்கு முன் அறிவிப்புக் கொடுக்க வேண்டாமா? எனவே கலைமணி இரமேசின் அருகாகக் குனிந்து “ஐயா, ஐயா” என்று அவரை அழைத்தான். அழைப்பின் குரல் கேட்டுத் தடுக்கிட்டெழுந்த இரமேசு சண்டைத் துடைத்த படி ஏறிட்டுப் பார்த்தார். தன் முன்னே அந்த நேரத்தில் கலைமணி நின்று கொண்டிருப்பதைக்கண்ட அவருக்கு வியப்பு

ஏற்பட்டுத் தாழாதிருந்தது. கலைமணி அவரைப் பார்த்து “தங்கள் நித்திரையைக் கலைத்ததற்காக என்னை மன்னிக்க வேண்டும்” என்று வேண்டிக் கொண்டான்.

“அதனால் என்ன கலைமணி, நீ இப்போது என்னை வந்து எழுப்பியதற்கு ஏதாவது காரணம் இருக்குமென எண்ணுகிறேன். அப்படித்தானே?”

“ஆம். காரணத்தோடுதான் எழுப்பினேன்...இந்தக் கப்பலில் உங்களுக்குப் பகைவர்கள் இருக்கிறார்கள்!”

“யார் அவர்கள்?”

“அவர்களை என்னால் தெளிவாகக் கண்டுகொள்ள முடிய வில்லை ஆனால் உங்கள் உயிரை வாங்குவதற்கு இந்த இரவில் சதித்திட்டம் நடந்திருக்கிறது, அதை நான் அறிந்தேன்”

இதைக்கேட்ட இரமேசு வியப்பும் திகிலும் கொண்ட வராக, “அப்படி என்ன நடந்திருக்கிறது?” என்று படபடப்புடன் கேட்டார்.

“நீங்கள் அருந்த இருக்கும் மதுவில் நஞ்சு கலக்கப்பட்டிருக்கிறது உங்களது ஒரு பகைவன் சற்றுமுன் உங்கள் பொருள் பாதுகாப்பு அறையில் போய் இதைச் செய்திருக்கிறான்”

“உனக்கு இது எப்படித் தெரிய வந்தது? விளக்கமாகச் சொல்லேன்!”

“இரவு நான் உங்களிடமிருந்து விடைபெற்று எனது அறையை நோக்கிப்போய்க் கொண்டிருந்தேன். விளக்கில்லாத ஒரு அறையில் மெதுவான பேச்சுக்குரல் கேட்டது. உங்கள் பெயர் காதில் விழவே நான் அதை உற்றுக் கேட்கலானேன். அவர்கள் உங்களைத் தீர்த்துக் கட்டுவதற்குப் பல திட்டங்கள் யோசித்து, இறுதியாக நீங்கள் அருந்த இருக்கும் மதுவில் நஞ்சைக் கலந்து விட முடிவு செய்தார்கள். அதையும் இந்த இரவோடு இரவாகச் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்பது அவர்கள் திட்டமாக இருந்தது. நான்

உடனே சத்தடி செய்யாமல் அல்போனி அறைக்குச் சென்று, அவ்விடம் இதைச் சொல்லி நாங்கள் இருவரும் மேல் நடக்கப் போவதை மறைவாகக் கவனிக்க முடிவு செய்தோம்; உங்கள் பொருள் பாதுகாப்பு அறையின் எதிரேயுள்ள மறைவிடத்தில் நாங்கள் ஒளிந்து கொண்டிருந்தோம். எங்களது ஊம் போலவே இரவின் பின்னேரம் ஒரு உருவம் உங்களது அறையை நோக்கி வந்தது; அறையின் பக்கமாக வந்து, அங்குமிங்கும் சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டு அவ்வுருவம் பின்பு அறைக்குள் புகுந்தது. தனது வேலையை அங்கே முடித்துக் கொண்டு சற்று நேரத்திற்குள் வெளியே வந்து மறைந்து விட்டது.” என்று கலைமணி சொல்லிக் கொண்டு வருகையில் இரமேசு இடைமறித்து “அவனை யாரென்று உங்களால் கொஞ்சமும் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லையா?” என்று கேட்டார்.

“எப்படித் தெரிந்து கொள்ள முடியும்? அவன் தன்னை அடையாளம் காட்டிக்கொள்ளாமல் இருப்பதற்குப் பிசாசைப் போலல்லவா தன்னை ஒப்பனை செய்து கொண்டிருந்தான்” என்று பதில் மொழிந்தான் கலைமணி.

இரமேசு சற்று நேரம் சிந்தனையிலாழ்ந்தார். “இந்தத் தீயவர்கள் யாராக இருக்கலாம்?” என்ற அவர் தனக்குள் எண்ணிப் பார்த்திருக்க வேண்டும்! மீண்டும் அவர் கலைமணியைப் பார்த்து,

“கலைமணி, நீயும் அல்போனியும் சேர்ந்து என்னைக் காப்பாற்றினீர்கள். இனி நான் எச்சரிக்கையாக இருந்து கொள்கிறேன், நீங்கள் செய்த உதவியை எனது வாழ்நாள் முழுமையும் மறக்க மாட்டேனப்பா”

“ஐயா, என்னைக் காப்பாற்றிய உங்களிடம் நானல்லவா இதைச் சொல்லிக்கொள்ள வேண்டும்!”

“இப்படிப் பேசுவது உனது பெருந்தன்மையைக் காட்டுகிறது கலைமணி...உங்களுக்கும் ஒன்றைச் சொல்லிக்கொள்கிறேன், இனி நீயும் அல்போனியுங்கூட முன் கருதலாகவே

இருந்து கொள்ள வேண்டும். அல்போனிபிடம் எனது நன்றியை அறிவித்துக்கொள்” என்று சொல்லி இரமேசு கலைமணிக்கு விடை கொடுத்தனுப்பினார்.

கலைமணி சென்ற பிறகு, தன்னிடம் அவன் வைத்துள்ள அன்பையும் பற்றுதலையும் எண்ணி அவரது உள்ளம் நெகிழ்ந்தது. ‘ஆயி உலகத்துக்குச் செல்ல இருந்த அவரது உயிரை அவனல்லவா மீட்டித் தந்திருக்கிறான்! ஆம், அவனது உருவத்தைத் தனது இல்லத்தில் வைத்து என்றைக்கும் வழிபடவேண்டும்!’ என்று அவர் நினைத்துக் கொண்டார்.

இரமேசின் கால உணவை அவர் இருக்கும் இடத்துக்குக் கொண்டு வந்துவைத்தான் சமையல்காரன். அத்துடன் அவன் அவரது பொருள் பாதுகாப்பு அறையிலிருந்து ஒரு பாத்திரத்தில் மதுவையும் ஊற்றிக் கொண்டு வந்தான். இரமேசு அவனிடம் அந்த அறையிலுள்ள தனது மதுக் கலசங்களை எடுத்து வரக்கட்டளையிட்டார். அவன் அங்கிருந்த மூன்று கலசங்களையும் எடுத்து வந்து அவரது முன்னிலையில் வைத்து விட்டு மேலும் அவர் இடுகின்ற கட்டளையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். இரமேசு அவனை அங்கிருந்தும் போய்க் கொள்ள அனுமதி வழங்கினார்.

சமையல்காரன் போன பிற்பாடு அவர் தனது அறைக் கதவை அடைத்துக் கொண்டு மதுக் கலங்களைப் பரிசோதனை நடத்தத் தொடங்கினார். மூன்று கலசங்களில் இரண்டு இதுவரையிலும் திறக்கப் படாதவை; ஒன்று திறந்து மது எடுக்கப்பட்டிருந்ததால் குறை கொண்ட கலசம். அதுவும் மூடி அடைத்துத்தான் வைக்கப்பட்டிருந்தது. இதனுள் தான் இரமேசின் பகைவன் நஞ்சைக் கலந்திருக்க வேண்டும்! அவர் அந்தக் கலசத்திலிருந்து ஒரு சிறு பாத்திரத்தில் கொஞ்சம் மதுவை ஊற்றினார். புதுக் கலசத்தைத் திறந்து, இன்னொரு பாத்திரத்தில் அதிலிருந்தும் கொஞ்சம் மதுவை எடுத்துக் கொண்டார். பின்னர் அறையைத் திறந்து வெளியே வந்து, கப்பலில் சுற்றித் திரிந்து கொண்டிருந்த இரண்டு நாய்கள்

சிற்பியின் கனவு

முன்னிலையில் ஒருவருக்கும் தெரியாது தனித் தனியே அந்தப் பாத்திரங்களை வைத்தார். இரண்டும் நொடியில் குடித்துப் பாத்திரத்தை வெறுமை செய்தன.

சுற்றுநேரத்துக்கெல்லாம் குறைக் கலசத்திலிருந்து எடுத்த மதுவைக் குடித்த நாய், மயங்கி வீழ்ந்து மடிந்தது. புதுக் கலசத்திலிருந்து வைத்த மதுவைக் குடித்தது சாகாமல் சுற்றித் திரிந்து கொண்டிருந்தது.

அந்தச் சதிக் கயவர்கள் குறைக் கலசத்திலிருந்த மதுவில் மட்டுமே நஞ்சைக் கலந்திருக்கிறார்கள் என்பதை உறுதிப்படுத்திக்கொண்டார் இரமேசு. இதுவும் நல்லதாகப் போயிற்று! மற்றக் கலசங்களிலும் அவர்கள் கலந்திருந்தால் இரமேசின் பாடு திண்டாட்டமாக ஆகியிருக்கும்!

இந்த நிகழ்ச்சியிலிருந்து இரமேசு தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதில் மிகவும் கருத்து எடுத்துக் கொண்டார். தனக்கு வழங்கப்படும் உணவுகளைப் பரிசோதனை பண்ணிச் சாப்பிடவும் உறங்கும்போது தனது அறையைப் பலமாக அடைத்துக் கொள்ளவும் முடிவு செய்தார். அத்துடன் மறைவாகத் தன்னிடம் எப்போதுமே ஒரு கட்டாரியை வைத்துக் கொள்வதும் இன்றியமையாதது என்று அவருக்குப்பட்டது.

21. சதியர்கள் கலக்கம்.

அன்று உச்சிப் பொழுதுக்குள் இரமேசு இறந்துவிடுவார் என்று அந்தக் கப்பலில் உள்ள இரண்டு பேர் நினைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒவ்வொரு சணமும் அவர்கள் அந்தச் செய்தியைத்தான் எதிர்பார்த்தார்கள். ஆனால் அப்படிப்பட்ட எவ்வித நிகழ்ச்சியும் அன்றைய மாலைப்பொழுது வரையிலும் ஏற்படாததை எண்ணி அவர்களது நெஞ்சில் புளிக் கரையலாயிற்று.

அந்த இருவரது முகங்களிலும் இருள் சூழ்ந்தது; அவர்கள் உறுதியாகக் கட்டிவைத்திருந்த மனக் கோபுரம் பொடி

பொடியாகச் சிதறிப்போயிற்று. இரமேசைக் கொல்வதற்காக முனைந்தவர்கள் யாராக இருப்பார்கள்? நேக்காவையும் கோரசையுந் தவிர அந்தக் கப்பலில் வேறு யாராகத்தான் இருக்க முடியும்!

இரமேசு தன் அருமைப் புதல்வி சபனாவைக் கோரசைக்குத் திருமணம் செய்து கொடுக்க இசையாததின் காரணமாகத் தானே அவரை அழித்துவிட அவன் முனைந்திருந்தான்! அவர் படிந்து விட்டால் சபனாவை அவன் எளிதாகக் கவர்ந்து கொள்ளலாமல்லவா! அத்துடன் இரமேசின் பதவியில் வர இருக்கும் நேக்காவுடன் இணைந்து, தமிழகத்திலுள்ள முத்துக் களையும் மணிகளையும் தனிக் காட்டு மன்னனாக யாருக்கும் அஞ்சாமல் கள்ளத்தனமாகக் கொணர்ந்து, எகிப்து அரசாங்கத்தை ஏமாற்றி, மிகுந்த செல்வத்தையும் சேர்த்துக் கொள்ளலாமே!

நேக்கா கோரசைக்கு உதவியாக இருந்தது, இரமேசு ஒழிந்து போவதால் தனக்குக் கப்பல் தளபதியின் பதவி கிட்டும் என்பது மட்டுமல்ல; கோரசின் கூட்டுறவால் தானும் பெரிய செல்வச் சீமானாக ஆகிவிடலாம் என்ற ஆர்வமும் காரணமாக இருந்தது. ஆனால் இப்போது இந்த இருவரது திட்டமும் நீரில் கரைத்த உப்புப் போலாயிற்றல்லவா!

சதிகாரர்கள் இருவரும் சிந்திக்கத் தொடங்கினார்கள். “இரமேசு எப்படித் தப்பித்துக்கொண்டான்? அவன் வழக்கமாக உட்கொள்ளும் அந்த மதுவை அருந்த வில்லையா? அல்லது அருந்திய மதுவிலுள்ள அந்த நஞ்சுக்கு, ஆளிக் கொல்லுகின்ற சக்தி இல்லையா?” இருவர் நெஞ்சங்களும் இப்படியாகக் குழப்பம் கொண்டன. அவர்களது கண்ணியில் இரமேசு விழாமல் தப்பியதை நினைத்து ஏற்பட்ட எரிச்சலும், ஏமாற்றமும் அவர்களை உருட்டிப் பிரட்டி வதைக்கத் தொடங்கின.

நேக்கா கோரசின் தூண்டுதல்படி அன்றிரவு மெதுவாக இரமேசின் அறைப் பக்கமாக நடந்து வந்தான். அப்படியும்

போது தனது விழி ஓரத்தால் அவரது அறைப்பக்கமாய்க் கள்ளப் பார்வையைச் செலுத்திப்பார்த்துக் கொண்டான். எந்தவிதக் கலவரமோ குழப்பமோ இல்லாமல் இரமேசு தமது நாற்காலியில் அமர்ந்தபடியே எதையோ ஆழ்ந்து படித்துக் கொண்டிருந்தார். அவரை அந்த நிலைமையில் கண்டதும் நேக்காவின் உள்ளம் ஒரு நொடி திடுக்கிட்டது. அவனது முகமும் உடலும் வியர்வையால் நனைந்தன. தன்மீது யாருக்கும் ஐயுறவு ஏற்படாதபடி அவன் அந்தப் பக்கமாய் நெடுகிலும் நடந்து கொண்டே சென்றான்.

22. பிறந்த பொன்னாடு

இயற்கையின் சாதகமான சூழ்நிலை இருந்ததால் எகிப்தியர்கள் கணக்குப் போட்டிருந்ததற்குப் பத்து நாட்களுக்கு முன்னதாகவே மரக்கலம் எகிப்து நாட்டின் கரையைச் சென்றடைந்தது. தாங்கள் பிறந்த பொன்னாட்டின் கரையை மீண்டும் அவர்கள் கண்டபோது, அவர்கள் மனப் பொய்ச்சையில் பொங்கிய பேரானந்தத்தை எந்த வகையாலும் விவரிக்க இயலாது. அந்த நாட்டில் பிறந்து, அதன் வளமான சத்துப் பொருளால் உடல் வளர்ச்சியோடு, உள்ள வளர்ச்சியும் பெற்று, அறிவுச் சுடர் வீசிக்கொண்டிருப்பவர்களாயிற்றே அவர்கள்! பிறந்த நாட்டை மீண்டும் பார்க்கின்ற வாய்ப்பு தங்களுக்குக் கைகூடுமோ என ஏங்கிக் கொண்டிருந்த அவர்களில் சிலர், நைல் நதியினின்றும் வீசிய குளிர்ந்த காற்றை முகர்ந்தபோது இன்ப வெள்ளத்தில் மிதந்தார்கள்!

அக் காலத்தில் ஒருவர் தமது நாட்டை விட்டுப் பல ஆயிரக்கணக்கான கல் தொலைவிலுள்ள இன்னொரு நாட்டுக்குப் பயணம் போவதே அரிது. அப்படிப் போகின்றவர்கள் திரும்பி வருவது என்பது மற்றொரு உலகுக்குப் போய் விட்டு வருவது போலவேதான். அந் நாளில் கடல் செலவு (கடற்பயணம்) செய்வதில் நிறையத் தொல்லைகள் இருந்தன.

பயணம் செய்வோர் உயிரைக் சையில் பிடித்துக் கொண்டிருப்பதுபோல் ஒவ்வொரு பொழுதும் இடையூற எதிர்பார்த்துக் கொண்டதானிருப்பார்கள். அந்நாளில் குறிப்பிட்ட இடத்தில் நாவாய் போய்ச் சேர்வது, ஏதும் கதியற்ற வறியவனுக்குப் பொற்குவியல்கிட்டுவதைப் போன்றதுதான், திமிங்கிலம், பெருஞ் சுறா போன்ற கடல்வாழ் உயிர்களுக்கு இந்தக் கப்பல்களும் நாவாய்களும் விளையாட்டுப் பொருள்கள் தாமே! இவற்றை உடல் கொண்டு ஏற்றிவிட, அதால் தாக்குற்று வானத்தை நோக்கிச் சென்று, இவை திரும்பிக் குப்புறவிழும்போது இந்தநீர் வாழ் மன்னர்களுக்குத் தம் செயலில் ஏற்படும் உள்ளக் கிளர்ச்சிக்கு எவ்வையும் உண்டோ?

எகிப்தியர்கள் கரையில் இறங்கியநேரம் காலைப்பொழுது. அங்கிருந்து அவர்கள் தங்கள் தங்கள் இடங்களுக்கு வாகனங்களில் போக வேண்டியதிருந்தது. அதற்குரிய குதிரை வண்டிகளும் ஓட்டகங்களும் ஆயத்தமாகவே வந்து நின்றன. அந்த வண்டிகளைக் கண்டதும் தங்களது மனைவி மக்களையும், உற்றார் உறவினர்களையும் பார்க்கத் துடித்துக்கொண்டிருந்த அவர்களது இதய ஆர்வம் பல மடங்கு விசை பெற்றுப் பொம்மி எழுந்தது. அப்போது அவர்கள் வதனங்களினை பரவிக் கொண்டிருந்த புதிய எழிலும் கவர்ச்சியும் அவர்கள் நின்ற இடத்தையே ஒரு உணர்ச்சி அரங்காகத் திழுவைத்தன.

இரமேசுக்கு மற்றவர்களைப் போல் உடனடியாக வீட்டுக்குப் புறப்பட முடியவில்லை. ஏனெனில் மரக்கலப் பொறுப்பு முழுமையும் அவரிடமல்லவா உள்ளது! அதைத் துறைமுகக் கப்பல் அலுவலகத்திலுள்ள தக்க அதிகாரிகளிடம் ஒப்புவித்து விட்டே அவருக்குப் புறப்பட முடிந்தது. கலைமணியை அது வரையிலும் அவர் தம்முடனேயே வைத்துக் கொண்டார். மேலும் அவர் அவனிடம், திரும்பவும் அவன் தமிழகம் புறப்படும் காலம் வரையிலும் தமது இல்லத்

திலையே தங்கித் தங்கள் விருந்தினனாக இருக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டுக் கொண்டார். அவனுக்கும் இசைந்து கொள்ளாமல் வேறு வழிதான் எது?

அப்போனி அங்கேயே தங்களுடன் நின்று கொண்டிருப்பதை இரமேசு பின்புதான் கண்டார். அவனது தூய அன்பு, அவரது உடல் முழுமையிலும் உணர்ச்சிச் சிவிர்ப்பை உண்டாக்கிற்று. அவனையும் அவர் தமது இல்லத்துக்கு அழைத்தார். அவன் அவரிடம், தான் பின்னர் வருவதாகவும் தற்போது வயது முதிர்ந்த தனது அன்னையைப் போய்ப் பார்க்க வேண்டுமென்றும் சொல்லிக் கொண்டான். அவரும் இதற்கு உளம் ஒப்பி இசைவு கொடுத்தார்.

அப்போனிக்குக் கலைமணியைப் பிரிந்து செல்வதில் மிகவும் துன்பம் இழைந்தது. கலைமணியின் நிலைமையும் அப்படித்தான். கலைமணியும் அவனைத் தான் தங்கியிருக்கும் இரமேசு இல்லத்துக்கு அழைத்துக் கொண்டான். அன்பு சுரந்த உணர்ச்சியோடு வருவதாக அவனும் கலைமணியிடம் வாக்குறுதி கொடுத்தான். நல்லவர்களது உள்ளம் குறுகிய காலப் பழக்கத்திலும் எத்தனை அழுத்தமாக ஒட்டிக் கொள்கிறது! பிரிய முடியாத நிலையில் தத்தளித்தபடியே இருவரும் பிரிந்து கொண்டனர்.

இரண்டு குதிரைகள் இணைத்த வண்டியொன்று இரமேசை ஏற்றிச் செல்ல வந்து நின்றது. அதில் இரமேசும் கலைமணியும் ஏறிக் கொண்டார்கள். வண்டிபயணப்பட்டது.

கவிஞர்கள் அமர உலகைப்பற்றிப் புனைந்துள்ள வியப்புணர்ச்சி ததும்பும் கற்பனைகளைக் கலைமணி படித்திருக்கிறான். அவற்றை நேரில் கண்கொண்டு காண்பது போலிருந்தது எனிப்து நாட்டின் எழில். உள்நாட்டில் நீண்டதொலை ஒழுங்கு, இருமருங்கும் நெடுமணல் விரித்து, தன் வளக்கொழுப்பால் அந்நாட்டையே இன்பப் பேற்றின் விளை நிலமாக ஆக்கிக் கொண்டு செல்லும் நைல் நதியை முதன் முதலாகக் கலைமணி பார்த்தபோது, அதைக் கடலென்றே கருதினான். கண்ணுக்

கெட்டாத தொலை விரிந்து பரந்து நெடுந்திரை வீசிக் கிளர்ச் சியுடன் குளிர் நடைபோட்டுச் செல்லும் அந்நதியை முதலில் பார்ப்பவர்கள் அப்படி எண்ணுவது வியப்புக்குரியதல்ல. தமிழகத்தாயின் மார்பில் வாடாத பூங்கோதைகளாகக் கவின் கொழித்துத் திகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் காவிரி, பாலாறு, வையை போன்ற நதிகளைக் கலைமணி பார்த்திருக்கிறான். தன் பிள்ளைப் பிராயத்தில் ஒருதடவை, கரையெல்லாம் பூந்துகள் ஒதுக்கிச் செல்லும் பொருளை யாற்றையும் கண்டு பேருவகை கொண்டுள்ளான். எனில் அவைகளுக்கு முற்றிலும் வேறாகத் துலங்கியது இந்நைல்நதி. தமிழகத்தின் ஆறுகளை மலர்மலைகள் என்று சொல்வதானால் இந்த நைல்நதியை மலர்க் கொத்துக்கள் நிறைந்த பெருங் காடுகள் என்று சொல்ல வேண்டும். தமிழகத்தைப் போலவே எகிப்து நாடும் பார்க்கும் இடமெல்லாம் பச்சைப் பச்செலென்று பசுமை உமிழ்ந்து காட்சி அளித்தது. தமிழகத்தில் நெற் பயிர்கள், எங்கும் பொன் விளையும் பண்ணைகளாகத் தோன்றும். இங்கே கோதுமை, பார்லி ஆகிய பயிர்களின் வரம்பிகந்த பண்ணைகள் நைல் நீர் வழங்கிய ஊட்டத்தைப் புலப்படுத்திக் கொண்டிருந்தன. அங்கு போலவே இங்கும் மரங்கள் செறிந்த அடவிகள்; அவற்றில் பாம்பு, வைன், சவுக்கு போன்ற நெடு மரங்கள்; சிற்சில இடங்களில் பேரீந்து மரச் செறிவு; ஒருவகை மர இனங்கள் மலர்க் கொண்டைகளைக் கிளைகள் தோறும் சூழிக் கொண்டு விளங்கின. இது கலைமணித்துத் தமிழகத்தில் புண்ணகை செய்து, பொற் காசுகளைச் சிதறும் சரக்கொன்றை மரங்களை நினைவுபடுத்தின. சில செடிகளில் பல வண்ணப் பூக்கள் மலர்ந்திருப்பதைப் பார்த்துக் கலைமணி இறம்பூது கொண்டான். தமிழகத்திலுள்ள சண்பகமும் மல்லிகையும் முல்லையும் வழங்குகின்ற நறுமணம், இன்ப வெறி ஊட்டுவதாயினும் எகிப்திய மலர்கள் கமழும் வாசமும் மூக்கின் ஊடு சென்று உடலின் ஒவ்வொரு அணுப் பகுதியிலும் இன்பப் பேருணர்ச்சியைச் சுரக்க வைப்பதுதான். இவையெல்லாம் அவனுக்குப் புதிய அனுபவங்களாக இருந்தன.

இரண்டு நாள் பயணத்தின் பிறகு ஒருநாள் மாலையில் வண்டி, அக் காலத்தில் பெருஞ் சிறப்புச் சூடியிருந்த மெம்பீசு நகரின் அருகாமையில் உள்ள அமைதியான கிராமமாகிய 'அமர்னா'வில், ஒரு மாளிகையின் முன்னே வந்து நின்றது. இதுதான் இரமேசின் இல்லம். இருவரும் வண்டியை விட்டுக் கீழே இறங்கினார்கள். அங்கே இரண்டு பெண்கள் முன் கூட்டியே வந்து காத்துக் கொண்டு நின்றனர். அவர்கள் களிப்பு தாண்டவமாடும் முகத்தோடு எகிப்திய மொழியில் நல்வரவு கூறி இரமேசை வரவேற்றார்கள். அவர்கள் யார் என்று அறிய வேண்டாமா? இரமேசின் மனைவி செக்மித்தும், மகள் சபனாவுந்தான் இவர்கள்.

இரமேசு புன்னகை சுடரும் முகம் காட்டி, உரிமையுடன் கலைமணியைக் கையைப் பிடித்து அழைத்துச் சென்றார். அந்த மாளிகை ஒரு பெரிய பூங்காவினுள் இருந்தது. அதனுள் புகுந்து, அந்த இருபெண்மணிகளையும் பின்தொடர்ந்து, இருவரும் நடந்து சென்றார்கள்.

23. ஆடும் மயிலோ, அழகுச் சிலையோ?

வாசகர்சளுக்கு நாம் ஒரு முக்கிய செய்தியை இங்கு அறிவிக்க வேண்டியதாய் உள்ளது. என்னவெனில் நமது கதாநாயகன் கலைமணி எகிப்து நாட்டில் இருக்கும் போது, அங்கு அவன் மற்றவர்களோடு நடத்திய உரையாடல் களெல்லாம் எகிப்திய மொழியிலேயே இருந்தன. அம் மொழியில் நாளா வட்டத்தில் திருந்திய பயிற்சி கைவரப் பெற்ற கலைமணி, அதை நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டான். அவ்வுரைக் கோர்வைகளையும் அவற்றோடு தொடர்புடைய நிகழ்ச்சிகளையும் நாம் இங்கு இனி, தமிழிலேயே தருகின்றோம்.

*

*

*

*

தங்கள் வீட்டுத் தலைவர் இரமேசோடு வந்து கொண்டிருக்கும் கலைமணியைப் பார்த்த அவரது மனைவி செக்மித்தும், புதல்வி சபனாவும் அவரிடம் அவனைப் பற்றித் தெரிந்து

கொள்ள வினவினர். அதற்கு இரமேசு அவர்களிடம் “இவனைப் பற்றியா கேட்கிறீர்கள்? நம் வீட்டுக்கு இவன் இப்போது வருகின்ற புது விருந்தாளி. இந்த ஆளைக் குறித்து நிறையச் சொல்ல வேண்டியதுள்ளது. பின்னால் சாவகாசமாக விளங்கச் சொல்கிறேன்” என்று சுருக்கமுடன் கூறிக் கொண்டார். இவ்வுரைகளைக் கேட்ட தாயும் மகளும் கலைமணியைப் பார்த்துப் புன்முறுவல் இழைத்து வரவேற்றுக் கொண்டனர்.

பூங்காவின் வழியாக மாளிகையின் முன்னே சென்றதும் இரமேசு கலைமணியைப் பார்த்து “கலைமணி, எங்கு நாட்டில் இங்குள்ள பெண்களே அந்த அந்த வீட்டில் தலைவியர். அவர்கள் அதிகாரத்துக்கு உட்பட்டவையே அங்குள்ள எல்லாம். என் வீட்டின் தலைவி இதோ நிற்கும் என் மனைவி செக்மித்துதான். ஆகவே உனது அன்பை அறிவிக்கும் முறையில் நீ இவளுக்கு வணக்கம் செய்து கொள்” என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

கலைமணியும் அப்படியே செய்து கொண்டான். செக்மித்தும் அவ் வணக்கத்தை ஏற்றுப் பதிலுக்குச் செய்தான்.

இதன் பின்னர் இரமேசு தன் புதல்வியைச் சுட்டிக் காட்டி “இவள் தான் எங்கள் ஒரே புதல்வி; சபனா என்ற பெயரைக் கொண்டவள். நாங்கள் இவளிடம் உயிரையே வைத்துள்ளோம். சுட்டிகையும், சுடர்மதியும் நிரம்பியபெண். நடனக் கலையில் நல்ல தேர்ச்சி பெற்றிருப்பதால் அரசவையில் நடனம் ஆடுகின்ற வாய்ப்பும் இவளுக்குக் கிட்டியுள்ளது” என்று சபனாவை அவனுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

தந்தை தன்னைப் பற்றிக் கூறியதைக் கேட்டு நாணிக் கோணி நின்றாள் சபனா.

கலைமணி அவளுக்கும் புன்னகையோடு தனது வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டான். அவளும் குழைந்து இளநகை காட்டிப் பதிலுக்குச் செய்து கொண்டாள்.

இப்போதுதான் கலைமணி அவளைக் கூர்ந்து கவனித்தான். “அடடா, இந்தப் பெண் கொடியிடம் அழகுதான் எப்படிக்கூத்தாடுகிறது! வான உலகத்துக் கவின மங்கையர்களில் ஒருத்தியைத் தனது இல்லத்திற்கு அழைத்து வந்து, அவளைத் தன் மகள் என்று இரமேசு உரிமை பாராட்டுகிறாரா? இவள் பொன் பஞ்சில் வடிவமையச் செய்த வியன்கலைச் சிற்பமா? அல்லது தங்க வெள்ளம் இறுகிச் சந்திரிகை ஒளியோடு, இங்கிதமும் ஏந்தி வந்த எழிலழகமா? கீழ்த்திசையில் கோலம் இழைக்கும் காலேக் கன்னியின் அஃல் வடிவுதான் இவளா?” இப்படியாகச் சபனாவைக் குறித்து எண்ணி வியந்தான் கலைமணி. அவள் அவனுக்குச் செஞ் சொற் கவிதையின் உணர்வாகவும், தெவிட்டாத கற்பனையின் நுட்பமாகவும், மோகனம் பொழியும் முத்து நிலவின் சிலிர்ப்பாகவும், கத்தும் குயிலின் கீத இன்பமாகவும் பட்டாள். அரும்பவிழ்ந்து இதழ் விரிந்த மது மலரின் சுகவெறியை அவன் அவளிடம் துய்த்தான். தங்கத் தாமரையெனத் திகழ்ந்த அவள் வதனத்திலே இரு கரு வண்டுகள் எனச் சுழன்று கொண்டிருந்த அவளது விழிகளை நோக்கினான். ஆகா, அந்தப் பணி விழிகளில் தான் எவ்வளவு கவர்ச்சி! என்ன இனிய கனிவு! அவை அளித்த மது மயக்கம் அவளை நிலை பிறழ வைத்தது. படைப்பின் விந்தை விளையாடிய அவள், தன் கன்னம் குழியப் புன்னகை பொழிந்த போது, அதிலே அமுதச்சுனை கண் திறந்து தாரை சொரிந்தது. இதை அநுபவித்த வண்ணம் யுக யுகாந்திரம் இருந்து விடலாம் போல் அவனுக்குத் தோன்றிற்று. அவளது இலாவகமான உடலமைப்பில் அவன் சிற்பக் கலையின் பாடத்தைக் கற்றுக் கொள்ளலானான்.

இரமேசு தன் மனைவியிடமும் புதல்வியிடமும் கலைமணியைப் பற்றியுள்ள விபரங்கள் அனைத்தையும் விரிவாக எடுத்துக் கூறினார். அத்துடன் கப்பலில் தன்னைச் சாகடிக்கச் சதி காரர்கள் முயன்று, அதற்காக, தான் அருந்த இருந்த மதுக் கலசத்தில் அப்பாதகர்கள் நஞ்சு கலந்து வைத்ததைச் சொல்லி, அவற்றையெல்லாம் கண்டு பிடித்துத் தன்னிடம்

அறிவித்துத் தனது உயிரையே காப்பாற்றியது கலைமணியும் அவனுக்கு உதவியாக இருந்த அல்போனியுந்தான் என்று அவர் தெரிவித்தபோது கலைமணியிடம் செக்மித்து, சபனா ஆகிய இருவருக்கும் வரப்பற்ற அன்பும் பாசமும் வளரலாயின. கலைமணியின் பேருதவியினால்தானே அவர்களுக்கு மீண்டும் தங்கள் உயிருச்சூரியிரான இரமேசைக் காண முடிந்தது! இன்று அந்த மாளிகை இவ்வளவு கலகலப்பாகவும் குதூகலமாகவும் இருப்பதற்கு அவனன்றோ காரணம்!

இரமேசு வந்ததையொட்டி அன்றிரவு அவர்கள் மாளிகையில் சிறந்த விருந்துக்கு ஏற்பாடுகள் நடைபெற்றன. அவர்களது உறவினர்களும், அறிமுகமான நண்பர்களும் வந்து விருந்தில் கலந்து கொண்டார்கள்.

மாளிகை வண்ண விளக்குகளால் மந்திர அரங்காகக் காட்சி அளித்தது. கூடைகளில் கொண்டு வைக்கப்பட்டிருந்த மலர்களிலிருந்து கிளம்பிய கதம்ப மணம் காற்றிலே கலந்து, தூரத் தொலைவுக்கும் அந்த விருந்துச் செய்தியை அறிவிக்கச் செல்வது போல் கமழ்ந்தது. சித்திரப் புனைவுகள் கொண்ட சால்வைகள் அங்கங்கே விரிக்கப்பட்டு, வண்ண அற்புதங்களைத் தந்து கொண்டிருந்தன.

ஆசனங்களில் அமர்ந்திருந்த விருந்தினர்கள் முன்னிலையில் கலைமணி அழைத்து வரப்பட்டு இரமேசால் அவர்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டான். கலைமணி தமிழகப் பண்பாட்டின்படி அவர்களுக்கு அஞ்சலி செய்தான். எகிப்தியர்கள் தங்கள் மரபு வழக்கப்படி, அவனுக்குத் தாழ்ந்து தங்களது வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டார்கள்.

விருந்து தொடக்கமாயிற்று. அப்போது கலாப மயில் ஒன்று இங்கு மங்கும் ஓடிக் திரிவதுபோல சபனா, விருந்தினர்கள் நடுவே சுற்றி சுற்றி வந்து உபசரிப்புகள் நடத்தினாள். கலைமணியின் பக்கமும் அவள் அடிக்கடி வந்து, அவன் தட்டத்தில் இல்லாதவற்றைப் பார்த்து பரிமாறி வைத்தாள். தன்மீது அவ் வனிதாமணிக்குள்ள கருத்தை அறிந்து கலை

மணிக்கு இன்னுணர்ச்சி குமிளியிட்டது. அவன் முன்னை வைக்கப் பெற்றிருந்த ரொட்டி, கேக்கு, பழம், பால் இவற்றைவிட அவளது வடிவம் அவனுக்குத் தீராத இனிமையை யும், இன்பத்தையும் வழங்கிக் கொண்டிருந்தது.

விருந்து முடிந்த பிறகு நடன நிகழ்ச்சி துவங்கியது. எகிப்திய இளம் மோகனங்களும் எழில் ஆடவர்களும் இணைந்து, தங்கள் நாட்டு கிராமிய நடனத்தை ஆடினர். அவர்களது பாத மிதிக்கும், அங்க அசைவு குழைவுக்கும் தக்கபடி இசைக் கருவிகள் நாதம் இழைத்தன. எங்கும் பண்ணின் ஆர்ப்பு; இன்னிசையின் ஒலிபரப்பு. பாத மிதியிலிருந்து கலீர் கலீர் என்ற நாதம், பேதம் காட்டிக் கணக் கறுதியில் தொனித்தது!

அங்கிருந்த இசைக் கருவிகளில், மிக அற்புதமான அமைப்புடைய ஒன்று காணப்பட்டது. மலர் முகம் கொண்ட மங்கை ஒருத்தி, தரையில் நெஞ்சம் பதித்து, முகத்தை உயர்த்திக் கால்களைப் பின்பக்கமாக நிமிர்த்தி நின்றால் எப்படித் தோன்றுவாளோ அப்படி அமைக்கப்பட்டிருந்தது அந்த இசைக் கருவி. அதில் பற்பல தந்தி நாம் புகள் பின்னப்பட்டிருந்தன. இருக்கருவி புராதீன எகிப்துக்குச் சிரியாவிலிருந்து கிடைக்கப் பெற்றதாகச் சொல்லிக் கொள்ளப்பட்டது. இதிலிருந்து கிளம்பிய நாதப் பொழிவு, மனித உணர்ச்சிகளைக் கிளறி எழுப்பி அலையலையாக மிதக்க வைத்தது. விருந்தினர்கள் இந்த இசையழவிலும், ஆடல் குழுவின் உணர்ச்சி தோய்ந்த நடனத்திலும் தங்கனையே மறந்திருந்தார்கள்.

இதன் பிறகு அந்த நடனக்குழு மற்றொரு நடனத்தை ஆட முனைந்தது. இது தொன்மைக்கால எகிப்திய மன்னர்கள் தாங்கள் வழிபட்டு வந்த இறைவன் முன்னிலையில் ஆடிய நடனம். தங்களைக் காத்துப் புரந்து வரும் இறைவனுக்கு, மன்னர்கள் தங்கள் நன்றியுணர்ச்சிக் கடனைத் தெரிவித்துப் பக்தியுடன் ஆடுவது இது. இந்த ஆடல் நிகழும் போது விருந்

தினர்கள் பலரது விருப்பத்துக் கிசைந்து சபனாவும் கலந்து கொண்டாள்.

சபனா இதில் கலந்து கொண்ட பிறகு ஆடல் குழுவில் அவள் தோற்றம்—ஆகா, தங்க மின்னலொன்று பூமியினி ருந்து வெடித்துக் கிளம்பியது; அது பாய்ந்து மறையாது, நிலை கொண்டு வளைந்து நெளிந்து ஒயிலாக அசைந்து சுழன்றது. அது ஒரு ஒளிப் பூங்கொடியாக மாறித் திகழ, மேலில் ஒரு தங்கக் கமலம் மலர்ந்தது; என்ன வியப்பு! அந்தக் கமலத்திலே இரு குவளைகள் உருக் காட்டின. அவற்றின் இரு பக்கங்களிலும் நாக மலர்கள் இரண்டு இதழ் மட்டும் மிஞ்சிச் சுடர் கான்றன. அந்தக் கமலத்தின் தாழ் பகுதியில் மாதுளை மலரொன்று வெடித்து மென்மை இதழ்களை மலர்க்கி நின்றது. அதனிடையே முல்லையரும்புகள் வரிசை நிரை காட்டின. எட்டி ஒன்று நிலைத்துத் தொங்கியது. அவிழ்ந்தும் அவிழா நின்ற இரு அரவிந்தங்கள் உயர்ந்தும் தாழ்ந்தும், திரிந்தும் மறிந்தும் மாய வித்தைகள் புரிந்தன. தங்கக் கமல மலருக்குச் சற்றுத் தாமே இரு செவ்வளநீர்க் காய்கள் காம்பின்றி அசைந்தன. அதன் கீழ்ப் பகுதிகளோ கண்ணுக்கு விருந்து; எழில் உவமைக்குச் சொல்லில்லை!

நடனத்தின் போது சபனாவின் பாவனா உணர்ச்சிகளையும் நடன இலக்கணப் பாங்கையும் விருந்தினர்கள் வியப்புடன் பார்த்து அனுபவித்தனர். கண்ணிமைக்காது கலைமணியும் அந்த நடனத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். தமிழ் கத்தில் ஆராயங்களிலும், அரசவையிலும், பொது ஆடரங்கு களிலும் நடைபெறும் நடனங்களைப் பார்த்துக் கலைமணி இன்ப மகிழ்வு பெற்றதுண்டு. தமிழ் மங்கையர் ஆடலில் அவரது பேசாத கண்கள் பேசும்; பேசும் வாய் ஒலியெழும் பாது காவியம் செப்பும்; வடிவப் பிறை நெற்றிகளிலே இரேகைக் கோடுகள் நெருங்கி முறுகி உணர்ச்சிகளை வெடிக்க வைக்கும்; விரிந்த கைகள் கூப்பும்; கூப்பிய கைகள் மலரும்; தீபக்கரங்கள் சிலப்போது முகத்தின் ஒளியை மிகைப்படுத்திக் காட்டும். உடம்பு பல்வேறு உணர்ச்சிகளில் சாம்புவதும்,

பூரிட்டதுவம், சுனிக் குறுகுவதம், குழைந்து ஒல்குவதும் உண்டு. உகைக்கலவ முதிர்ந்த நடனந்தான் அது. என்னும் கெடதிய நடனமும் தரம் தாழ்ந்ததல்ல. நீண்ட நெடுங்காலமாக எளிந்து முதிர்ச்சி பெற்ற அந்நாட்டுப் பண்பாடுகளும், சொன்சைத் தத்தவந்னும் உயர்த்துடிப்புடன் இந் நடனங்களில் மூள்யீட்டு எவ்விக் கொண்டிருந்தன.

சபனா ஆடிக் கொண்டிருக்கும் போதே கலைமணியைக் கவனிப்பாள்: அவன் தன்னை யே சண் இமைக்காது பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு அந்தக் குமாருக்கு உள்ளக் கிளர்ச்சியால் வெட்கம் முகிழ்க்கும். புன்னகையை உதிர்த்தபடி சட்டென முகத்தைத் திருப்பி மறுபடியும் அதே கோணத்தில் அவனை விழித் தூண்டிலால் கவ்வி இழுப்பாள். கலைமணியும் டெண்மையின் அந்தப் புரியாத புதிரிலே உள்ளம் சொக்குவான். உலகத்திலுள்ள அனைத்துப் பெண்களுக்கும் இந்த நாணத்தையும், சீசரிச்சும் மாய ஆற்றலையும் அளித்துத் தான் இறைவன் இந்த உலகத்தையே இயக்கிக் கொண்டிருக்கிறானா?

நடனம் முடிந்ததும் விருந்தினர்கள் விடைபெற்றுக் கொள்ளலாயினர். எகிப்து நாட்டின் அக்கால வழக்கப்படி செக்மித்தும் சபனாவும் பெண்கள் கைகளில் பூச்செண்டுகளை வழங்கி வழியனுப்பி வைத்தனர். இரமேசு தமது நண்பர் உறவினர் சிரங்குளிலே வாசம் கமழும் அத்தரைத் தெளித்து விடை கொடுத்தனுப்பினார்.

அனைவரும் போன பிறகு இரமேசு கலைமணியின் அருகே வந்து “உன்னையும் இணைத்துத்தான் இந்தக் கொண்டாட்டம், தெரிகிறதா?” என்று கூறினார்.

“நான் வீட்டுச்சாரனா, விருந்தாளியா? தெரியவில்லையே!” என்று வினவினான் கலைமணி.

“நீ வீட்டுச்சாரனேதான். விருந்தாளிசுள்தான் வந்து போய்வீட்டார்களே!” என்று நகை தவழச் சொன்னார்.

இரமேசு. அப்போது அங்கே வந்து சேர்ந்த செக்மித்தும் இதை ஒப்புக்கொண்டவள் போல் சிரித்துக் கொண்டாள்.

இரவு, அடிமைப் பெண் இரன்னித்து வந்து, படுக்கைகள் விரித்துப் போட்டுள்ளதை அறிவித்தாள். இரமேசு கலைமணியைப் பார்த்து, “உனக்கு உடல் அயர்வாக இருக்கும். மேலும் பொழுதும் மிகுதியாக ஆகி விட்டதல்லவா? போய் படுத்துக் கொள்” என்று வேண்டிக் கொண்டார்.

கலைமணி அவனுக்கென்று ஒதுக்கப்பட்டிருந்த அறையில் போய் படுக்கையில் படுத்தாள். உடனடியாக அவனுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. அவனது அக விழிகளில் எத்தனையோ காட்சிகள் சுற்றிச் சுற்றி வலம் வந்து கொண்டிருந்தன. இவையெல்லாவற்றையும் துரத்தி விலக்கிக் கொண்டு சபனா புன்னகையைச் சிதறியவண்ணம் ஆடிக்கொண்டு நின்றாள். அவளது காந்த மின்னொளிப் பார்வையும், அங்கம் உதிர்த்த அழகுச் சிதறல்களும் அவனை இன்பப் பித்தனாக்கின. அந்த இன்ப உணர்விலேயே அவன் துயில் தேவியின் அரவணைப்பில் சிக்குண்டு மயங்கி நித்திரை கொண்டான்.

24. இதயங்கள் பின்னினை!

காலையில் துயில் நீத்த கலைமணி, படுக்கையிலிருந்து படியே சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள். அந்த இடத்தின் அழகு அவனிடம் வியப்புணர்ச்சியை எழுப்பியது. சுவர்கள் முழுதும் பல வண்ணச் சித்திரங்களால் நிறைந்திருந்தன. ஒரு பக்கம் எகிப்தியர்களது தொல் தெய்வங்களின் வித வித ஓவியங்கள் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன. ‘ரா’ என்னும் கடவுளை ஓரிடத்தில் கதிரவனோடு ஒட்டி இணைத்தும், அதற்கடுத்து வல்லூறாகவும் தீட்டியிருந்த பாங்கு, எகிப்தியர்கள் பழங்காலத்தில் இயற்கையிடம் இறையைக் கண்ட தன்மையைப் புலப்படுத்திற்று. ஓசிரிசு, அவனது மனைவி ஐசிசு ஆகியவரின்
சி.—8

படங்கள் மங்கல் வரிக் கோடுகளில் காணப்பட்டன. ஒரு கதைச் சித்திர வரிசை உள்ளத்தில் கோக உணர்ச்சியைப் பொழிவதாய் இருந்தது. செற்று என்ப வனுக்குப் பயந்து ஐசிக என்ற அன்னை, தான் ஈன்ற குழந்தையை மறைத்து வைத்து விட்டு அப்பால் போகிறாள். அந்த செற்று என்பவனோ அவள் இல்லாத வேளை அங்கே வந்து, அம்மகவின் உயிரை வாங்கி விடுகிறான். பகல் முழுதும் காடும் மேடும் சுற்றி அலைந்து, தன் ஆரயிர் பாசக் குழவிக்கு உணவுத் தேடிக் கொண்ட திரும்ப வருகிறான் அத்தாய். தன் குழந்தையைப் பார்த்ததும் திடுக்கிடுகிறாள்; அது, தன் இதயத் துடிப்பு ஒய்ந்து, வாடிய மலர்க் கோதைபோல் டிடக் கிறது. அதன் மெல்லிய பூ இதழ்க் கண்களிலிருந்து கண்ணீர்த் தாரையும், அழுத வாயிலிருந்து நுரையும் பெருகித் தரையை நனைத்திருந்தன. அவள் துடித்துக் கதறுகிறாள்; துவண்டு வாடுகிறாள். இதே நேரம் 'தோத்' என்னும் தெய்வம் அவள் நிலை கண்டு, அருள் சுரந்து அக்குழந்தையை உயிர்ப்பிக்கிறது. இதைக்கண்ட அந்தப் பெற்றவள் முகத்தில் தான் எவ்வளவு பூரிப்பு! எவ்வித ஒளிப் பெருக்கு! இந்த ஓவியங்களில் தாய்மைப் பேருணர்ச்சியையும், கருணைத் தெய்வத்தின் அருள் கனியையும் கண்டு உள்ளச் சிலிர்ப்புப் பெற்றான் கலைமணி.

மற்றொரு சுவரிலுள்ள சித்திரங்களில், கால் நடைச் செல்வங்களான பசு, காளை, ஒட்டகை, பன்றி முதலிய வற்றின் பக்கம் எகிப்தியர்கள் நின்ற வண்ணம் அவைகளை அரவணைப்பது போன்றும், தீனி இட்டு நீர் காட்டுவது போலவும் உள்ள காட்சிகள், கால் நடைச் செல்வங்களிடம் அவர்கள் கொண்டுள்ள பற்றையும், கருத்தையும் புலப் படுத்திக் காட்டின.

இன்னொரு ஓவியம் மிகவும் கவர்ச்சியாகத் தென்பட்டது. திருமண விழா ஒன்று குருதேவர் முன்னிலையில் நடைபெறுகிறது. உறவினரும் மற்றவர்களும் வந்து குழுமிப் புகுகிறார்கள். இவர்கள் நடுவே நிற்கும் மணமக்களின் முகங்களில்

பொங்கி வழியும் குதூகலம் அப்பாடா, அவர்கள் இளம் உள்ளங்களில் குமிழியிடும் இன்ப உணர்ச்சிப் பெருக்கை நேராக எடுத்துக் காட்டிற்று. இப்படிப் பல ஓவியங்கள்! அத்தனையும் கலைமெருகு விஞ்சி, எகிப்தியப் பண்பாட்டையும் அதன்முது பெரும் பழமையையும் விளக்கிக் கொண்டிருந்தன. இவற்றில் சிந்தையைப் புதைய விட்டுக் கொண்டிருந்த கலைமணியின் கவனத்தை அவனது அருகே கேட்ட காலடியோசை கலைத்தது. திரும்பிப் பார்த்தான். வாசல் பக்கமாகச் சபனா வந்து கொண்டிருந்தாள். அவன் அருகே அவள் நெருங்கி வந்து “குளிப்பதற்கு வென்னீர் போட்டாகி விட்டது” என்றாள்.

கலைமணி அவளையே இமை கொட்டாது பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். சபனா அவனிடம் வேடிக்கையாக “ஏன் என்னை விழுங்கி விடுவது போல பார்க்கிறாய்?” என்று தன் செவ்வதரங்களில் ஒளி வீசக் கேட்டாள்.

“ஓகா, இங்கே ஆளை விழுங்குகின்ற வழக்கமும் இருக்கின்றதா? அது எனக்குத் தெரியாதே” என்று நகை மலர்ந்த முகத்தோடு மொழிந்தான் கலைமணி.

“ஒரு காலத்தில் இருந்ததாகச் சொல்லுகிறார்கள். நைல் நதியில் நீர் வற்றிப்பஞ்சம் வந்த காலத்தில், பசிக் கொடுமையால் இங்கே மனிதர்கள் தங்கள் இனத்தவர்களையே கொன்று தின்றதாகப் பழங்கதை உண்டு. ஆனால் இந்தக் காலத்தில் அப்படி எதுவும் இல்லை. நீ பயந்துவிடாதே.”

“நல்ல காலமாகத் தப்பிவினன்... சரி, நான் இப்போது தமிழ்நாட்டில் இருக்கிறேன், அல்லது எகிப்தியா? எனக்குச் சந்தேகம் சபனா, நீதான் சொல்வன், இது தமிழ்மொ, எகிப்தா?” என்று வினவினான் கலைமணி அவனிடம் குழைவாக.

“கனவு ஏதாவது கண்டு விழித்தாயா? ஏன் உனக்கு அந்தச் சந்தேகம்?”

“இங்கு எல்லோரும் தமிழ் பேசுகிறார்களே, அதனால் தான் கேட்கிறேன்”

“தப்புக் கணக்குப் போட்டிருக்கிறாய். எகிப்தில் அப்படி எல்லோரும் தமிழ் பேசுவதில்லையே! எங்கள் வீட்டிலுள்ளவர் களுக்குத் தமிழ் நன்றாகத் தெரியும். எங்கள் தந்தையார் அதை எங்களுக்குத் திருத்தமாகக் சொல்லித்தந்திருக்கிறார்.”

“அப்படிச் சொல், அதுதான் நீ இவ்வளவு தெளிவாகத் தமிழ் பேசுகிறாய்!”

“பேச மட்டுமென்ன, எழுதவும் தெரியும். எனக்கு உங்கள் தொல்காப்பியம், சங்கப்பாடல்கள், திருக்குறள் ஆகிய நூல்களிலும் நல்ல பயிற்சி உண்டு.”

“ஆகா நான் பாக்கியசாலிதான்.”

“ஏன் அப்படிச் சொல்கிறாய்?”

“எனது எண்ணங்களை உன்னிடம் எளிதாகத் தெரித்துக் கொள்ளலாமல்லவா?”

“அட்டடிமேஸ்ருல்?... என்ன மறைபொருள் வைத்துப் பேசுகிறாய்?”

“மறைபொருள் ஒன்றுமில்லை. என் தேவைகளையும், எனக்கு வேண்டிய பொருள்களையும் உன்னிடம் கேட்டுப் பெற்று விடலாமல்லவா? இல்லாவிட்டால் பேசுகின்ற சக்தி யிருந்தும் “பே பே” தானே ஆகவேண்டும்!”

சிரித்தாள் சபனா. ஊமை நிலையை அறிவிக்கவே அவன் அப்படிச் சொல்லுகிறான் என்பது அவளுக்குப் புரிந்து விட்டது போலும்! அவள் அவனைப் பார்த்து, “ஏன் உனக்குந்தான் கெிப்து மொழி நன்றாக வருகிறதே!”

“இருந்தாலும் உன்னிடம் சரியாகப் பேசும் அளவிற்கு வரவில்லையல்லவா?”

அவள் மனத்தில் என்ன பட்டதோ! குறும்புப் பார்வையை அவனிடம் செலுத்தியபடி அவள் “சரி சரி, உனக்கு வயிறு பசிக்கும், விரைவாக குளித்து விட்டு வா, அதற்குள் நானும் காலை உணவுகளைக் கொண்டு வருகிறேன்” என்று மொழிந்தாள்.

“ஐயய்யோ, எனக்காகவா இதெல்லாம்... உனக்குத் துன்பமாயிற்றே!”

“துன்பமா, யார் சொன்னது? உங்கள் நாட்டில் விருந்தினர்களுக்கு உபசரிப்புகள் நடத்துவதில்பெண்கள் துன்பப்படுவார்களா? கலைமணி, உனக்கு வேண்டியதையெல்லாம் செய்து தரும் பொறுப்பை அம்மா என்னிடமே விட்டிருக்கிறாள்.”

“இதைத் தெரிந்துதான் உனக்குத் தமிழ் பேச வருவதில் நான் பாக்கியசாலி என்றேன்.”

“தெரிந்தது எனக்கு, பொழுதாகிக் கொண்டேபோவது உனக்குத் தெரியவில்லையா? நான் இங்கே மறுபடியும் திரும்பி வருவதற்குள் நீ இங்கே இருக்க வேண்டும்.”

இப்படி யாழ் இசைத்தது போல் சொல்லிச் சபனா தன் நயனங்களை அவன் விழிச்சாணையில் பாய்ச்சித் தீட்டியபடி சிட்டாகப் பறந்து சென்றாள். சொல் முத்துக்கள் சிந்திய அந்த சொர்ணக் கொடியைப் பார்த்துச் சொக்கியவாறே கலைமணி குளிப்பறையை நோக்கி நடந்தான்.

பூங்காவினுள் அந்த மாளிகையின் எதிர்ப் பக்கம் சற்று அப்பால் குளிப்பறை இருந்தது. அவன் நடந்து போகும் போது மாளிகையின் முன்னேயுள்ள தடாகத்தைக் கவனித்தான். கதம்ப நிறமலர்ச் செடிகள் வட்டம் சூழ்ந்த அத் தடாகத்தில் தாமரை மலர்களும், வேறு சில நீர்ப் பூக்களும் வடிவ இதழ் விரித்து, சிற்சில நகைகள் அணிந்த ஒரு வனிதாமணியின் கவர்ச்சியை அதற்கு இழைத்துக் கொண்டிருந்தன. இரண்டு வாத்துகள் அதிலே வளைய வளைய நீந்தி, நீரில் அலகைத் தாழ்த்தியும் உயர்த்தியும் இரை வேட்டையை நடத்துவதில் ஈடுபட்டிருந்தன. அந்தச் சோலையில் நின்ற செடிகளுக்கும் மரங்களுக்குமாகத்தான் இந்தத் தடாகம் அமைக்கப்பட்டதோ என்னவோ!

“இரமேசு உயர்ந்த நிலையில் உள்ளவர்தான். அவரது அகம் பண்பால் செழுமை பெற்றுள்ளது. புற வாழ்வோ செல்வத்தால் வளம் கொழித்துக் காண்கின்றது. இத்துடன் அழ்

குணர்ச்சி மிக்கவராகவும் இருக்கிறார். இல்லாவிட்டால் தமது இவ்வத்தை இவ்வாறு எழில்அரங்காகச் சமைத்து வைத்திருப்பாரா, என்ன!” என்று எண்ணிக் கொண்டான் கலைமணி.

அவன் நீராடிவிட்டு அறையில் வந்துசேர்வதற்கும் சபனாகாலை உணவுடன் அங்கே தோன்றுவதற்கும் சரியாக இருந்தது. அவள் கலைமணியிடம் “அடேயப்பா, உனக்குக் குளிப்பதற்கு எவ்வளவு நேரம்! இங்கே நான் வந்து மூன்று தடவைகள் உன்னைத் தேடிப் போயாகி விட்டது” என்று சொன்னாள்.

“துரிதமாய்க் குளித்து விட்டேனே, எங்கள் நாட்டு ஆற்றிலா நீராடினேன் நேரமாக?”

“ஏன் உங்கள் நாட்டு ஆற்றில் நீராடி வர அப்படி நேரம் பிடிக்குமா?”

“ஆமாம் சபனா, புது வெள்ளத்தோடு கரை நிரம்பி நுங்கும் நுரையுமாய் மதமதத்துச் செல்லும் ஆற்றில் குளிப்பதென்றால் எங்களுக்குப் பேராணந்தம். துள்ளியும் சாடியும், வட்டம் சுற்றி மூழ்கியும், கும்மாளம் அடித்தும் குளிப்பதென்றால் எங்களுக்கு நேரம் போவதே தெரியாது.”

“அப்படியென்றால் எங்கள் நைல் நதி இருக்கிறது. அதில் உன் விருப்பம் போல் குளிக்கலாமே” என்று சொல்லிவிட்டுக் கலகல என அந்த அறையே அதிரும்படி சிரித்தாள் அவள்.

“ஏன் சிரிக்கிறாய்?” என்று கேட்டான் கலைமணி.

“ஒன்றுமில்லை. நான் சொன்னதற்காக நீ நைல் நதியில் சாடி விடாதே.”

“ஏன் சபனா?”

“அதில் நிறைய முதலைகள் உண்டு.”

இதைக் கேட்ட கலைமணி திடுக்கிட்டான். ஒரு சமயம் காவிரியாற்றில் முதலை ஒன்று ஒரு வாலிபனை இழுத்துச் சென்றதை அவன் கண்ணால் பார்த்தவன். அந்தப் பழைய நினைவு அவன் மனத்தில் எழும்பி அவனது முகத்தை இருள் பிடிக்க வைத்தது.

சபனா தட்டு ஒன்றை அவன் முன்னே வைத்து, அதில் ரொட்டிகளை அடுக்கி வைத்தான். கலைமணி தின்றுகொண்டே இருந்தான். ஒன்றைத் தின்று தீர்ப்பதற்குள் இன்னொன்றைத் தட்டத்தில் வைத்து, அதில் முன்னிருந்த உண்ணின் அணு குறையாமல் செய்து கொண்டே வந்தான். இதைப் பார்த்த கலைமணி,

“உங்கள் புராண பயங்கர தேவதை ‘கதோர்’ என்று என்னை நினைத்து விட்டாயா?”

“அதைக் கூடத் தெரிந்து வைத்திருக்கிறாயா? அதுவல்ல கலைமணி, உண்பதை பசிதீர உண்ண வேண்டும். அதில் குறை வைத்தல் பாபம்.”

“வயிற்றுக்குக் குறைபோடும் பழக்கம் என்னிடம் இல்லவே இல்லை. உண்பதற்கும் ஒரு அளவு உண்டல்லவா?”

இதைக் காதுகளில் வாங்கிக் கொள்ளாதவள் போல் சபனா ஒரு பாத்திரத்தில் பாலை ஊற்றி அவன் கையில் கொடுத்தாள். அதை வாங்கிக் குடித்துப் பாத்திரத்தை வெறுமை செய்தான் கலைமணி. அந்த வெடுசுட்டிப் பெண் மறுபடியும் அதைப் பாலால் நிரப்பி வைத்து, “இதையும் குடித்து விடு” என்று நெருக்கினாள்.

“எப்படிக் குடிப்பது?” என்று அவள் முகத்தில் கேள்வியைப் பதித்தான் கலைமணி.

“மறந்துவிட்டாயா அதற்குள்?” என்று சொல்லியவாறு அவன் கையிலிருந்த அந்தப் பாத்திரத்தை வாங்கி, அவன் வாயருகே அதைக் கொண்டு போய், “இப்படித்தான்” என்றான். பாத்திரத்தை அவள் கையிலிருந்து வாங்கிக் கொண்டு “தெரியுது, வயிறு இடமில்லை என்று சொல் கிறதே!” என்றான் கலைமணி.

“இனி மத்தியானந்தான் உணவு. அதுவரையிலும் உன் வயிறு தாளம் போடாமல் இருக்க வேண்டுமே” உம்.....ஆகட்டும்” என்று கலைமணியை மீண்டும் சபனா வற்புறுத்தித் துரிதப்படுத்தினாள்.

“தன் அன்புக்குரியவர்களை வயிறு புடைக்க உண்ண வைப்பதில் இந்தப் பெண்களுக்குத்தான் எவ்வளவு திறமை! இந்த அற்புதக் கலையை இவர்கள் எங்கிருந்துதான் கற்று வந்தார்களோ?” என்று எண்ணியவனாகக் கலைமணி, சபனுவின் ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டு, அதையும் குடித்து முடித்தான். பாத்திரத்தைக் கீழ் வைத்தபடி அன்புணர்ச்சியோடு மறு படியும் அவள் முகத்தையே பார்க்கத் தொடங்கினான்.

கோலம் கொலுவிருந்த அவளது முகத்திலேதான் அப் போது எவ்வளவு குதுகுதுப்பு! கருங் கோட்டு வில் புருவங்களின் அடியில், செவ்வரி படர்ந்த அந்த மைவண்ணச் சுடர் விழிகள் கலைமணியின் விழிகளோடு பாய்ந்து, மோதி இணைந்து ஒன்றிக்கொண்டன. அந்தப் பார்வைப்பிணைப்பில் சபனுவின் செவ்வதரம் சற்றே திறந்து மூரல் இழைத்தது. அங்கே மோகன வெண்பிறை சிரித்தது; மின்னும் தாரகைகள் நகைத்தன; ஒளி முத்துக்கள் சுடர் கக்கின. இந்த வையக அழகு அனைத்தும் ஒருங்கு திரண்டு தம் முழுப்பொலிவோடு அந்த முகத்தில் அற்புத நடனம் புரிந்து கொண்டிருப்பதாகக் கலைமணிக்குத் தோன்றியது.

சபனுவின் பெண்மை தோற்றுக் குழைந்தது. அவள் நாணித் தலை கவிழ்ந்தாள். அவளது கருமணிக் குழல், நுகல் பரப்பில் சிதறி எழில் இரகைகள் போல் வளையம் சுழித்தன. உணர்ச்சி மேகம் கன்னிச் சிதறியது போல் அவளது உடலெங்கும் முத்து வியர்வைத் துளிகள் சொட்டின. அது மதனனின் வசந்தத் தேர் வரும் ஓசையைக் கேட்பித்தது.

படைப்புக் காலம் தொட்டு உயிர்ப் பாரம்பரியம் அற்றுப் போகாத தன்மையை இயக்கிவரும்—செழித்துத் தழைத்த அந்த இருபெரும் சக்திகளின்—ஆண் பெண் உணர்ச்சிகளின் சங்கமந்தான் அது.

அவன் யாரோ? இவள் யாரோ? இரண்டு உயிர்களும் பிறப்பெடுத்து வளர்ந்த இடங்களின் இடைவெளித் தொலையோ பலப்பல ஆயிரம் கற்கள். நாடு, இனம்,

மொழி போன்ற வேறுபாடுகளுக்கு அப்பால்பட்டு, தெய்வத்தின் பேரருள் தன்மையைப் பெற்ற ஒரு மகத்தான ஆற்றல் — முன்பின் அறியாத அவர்கள் இதயங்களை இணைத்தது. ஆம், அது ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் முடிச்சுப் போடும் இயற்கையின் மாயத் திருவிளையாடல்! காலத்தை இளமையாக்கி, மனித இதய உணர்ச்சிக் கலசத்தில் தேங்கித் தேவ அமுதாய்த் தித்திக்கும் அழகை காத்தல். இந்த இரண்டு உள்ளங்களும் அதன் நிழலிலே பின்னித் கொண்டதில் வியப்பில்லையல்லவா?

25. பாதாள மாளிகையில்

அக்காலத்தில் எகிப்தின் நைல் நதிக்கரைப் பிராந்தியங்களில் உள்ள சிற்றூர்களிலும், நகரங்களிலும் தங்கி வாழ்ந்த மக்கள், தங்களது குடியிருப்பின் அக்கம் பக்கமுள்ள பல காததூரம் நிலப்பாகத்தைப் பயிர்த் தொழிலுக்காகப் பயன்படுத்தி வந்தனர். நைல் நதியிலிருந்து வெட்டி விடப்பட்ட வெட்டாறுகளாலும், வாய்க்கால்களாலும் இவ்விடங்கள் நிரம்பிப் பச்சைப் பசேலென்ற காட்சியில் கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சியை அளிக்கும். நீர் நனைவு தோய்ந்த இப்பகுதிகளிலெல்லாம் பார்வி, கோதுமை போன்ற பயிர்ப் பண்ணைகளும், திராட்சை, பேரீந்து ஆகிய பழத் தோட்டங்களும் நிரம்பிக் காணப்பட்டன. இவற்றைத் தவிர நைல் நதிக்கரையிலுள்ள இன்னும் பல நூறு காதத் தொலைப் பிரதேசம் சிதைவு படாத அடர் வனத்திரமாகவே இருந்து வந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்த அடவிப் பூபாகம், விண்ணை எட்டிப் பிடிக்கும் மரங்களின் கூட்டங்களாலும், குட்டை மரங்களும் குற்றுச் செடிகளும் நிரம்பிய புதர்கள் செறிந்தும் தாவரங்களின் அழிவு உரங்களில் முளைத்து வளர்ந்து, தன் போக்கில் பின்னிக் கலாவி நின்று தாவரக் கொடிகள் நிரம்பியும், மனித உயரத்துக்குப் போட்டியிட்டு மேலோங்கிய புல் வட்டாரங்களைக்

சொண்டும் விளங்கிற்று. இதில் மேட்டு நிலங்களும் கிடுகிடு பாதாளப் பள்ளங்களும் அங்கங்கே காணப்பட்டன. இக் காட்டு நிலப்பாகம் கொடிய மிருகங்களின் உறைவிடமாக இருந்ததால் இங்கு மனிதர்களின் காலடியே படுவதில்லை.

இப் பகுதியில் சிற்சில இடங்களில் முற்காலத்திய மன்னர், புரோகிதர்களின் மாளிகைகளும், அவற்றுக்குரிய கரங்கப் பாதைகளும், அவர்களை அடக்கம் செய்த கல்லறைகளும் இருந்திருக்கின்றன. பின்னாலில் அவர்களது மரபு அழிந்து பெயர்கள் மறைந்ததோடு அந்தந்த இடங்களும் தக்க முறையில் பாதுகாக்கப் படாமல் சிதறிச் சிதைந்து காடாயிற்று. எனினும் இவற்றின் தொன்மைச் சிறப்பை வியந்து சொல்வதுபோல் அவ்வவ்விடங்களில் உருக்குலைந்து போன பல கட்டிடங்களின் சின்னங்கள் இன்னும் முகம் காட்டிக்கொண்டிருந்தன. இந்த இடங்களில் பேய் பிசாசுகள் குடியிருக்கின்றன என்றும், ஆவி உலக உயிர்கள் வந்து மாயங்கள் புரிவதாகவும் சொல்லிக் கொள்ளப்பட்டன. எனவே மக்கள் இவ்விடங்களை எண்ணிப் பார்க்கவே திகிலடைந்தனர். இரவுக் காலங்களில் அவர்களை இந் நினைவு பற்றிக் கொண்டால், அயர்வற்ற துயிலில் அவர்கள் நடுங்கி வாய் குமுறி அலறுவார்கள். எனவே ஒருவனது கேடுகாலத்தின் வீளைவாகவே இந் நினைவு அவனிடம் தோன்றும் எனவும் எண்ணிக் கொள்ளப்பட்டது.

மேலே குறிப்பிட்ட இக் காட்டுப் பாதை வழியாக ஒரு நாள் மாலை நேரத்தில், ஒருவன் கையில் ஒரு குறுந் தடியோடு வேகமாக நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தான். இவன் சில அடிகள் முன்னே நடப்பதும், பிறகு அங்கு மிங்கும் உற்றுப் பார்ப்பதும் மீண்டும் தன் போக்கில் செல்வதுமாக இருந்தான். செடி கொடிகளை விலக்கிக் கொண்டும், புதர்களில் நுழைந்தும் இவன் சென்றதிலிருந்து இவனது நடை எதையோ ஒரு இடத்தை இலக்கு நோக்கியிருந்தது என்பதைத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

இப்போது இவன் சற்று விரிவான பாதைக்கு வந்து விட்டான். தனது பின் பக்கம் திடீரெனச் 'சடசடா' என்ற ஒரு தொனியைக் கேட்டு இவன் நெஞ்சம் பேதலிக்கிறது; நடுக்கமுடன் திரும்பிப் பார்க்கிறான்; கண்ணில் எதுவும் படவில்லை. பேய்களின் கூத்தாட்டமா? அல்லது அவற்றின் மாயத் திருவிளையாடலா என இவனது நெஞ்சம் எண்ணி அதிர்ச்சி கொள்கிறது. சுற்றும் முற்றும் பார்வையைச் செலுத்துகிறான்; ஒன்றும் இல்லை; மேல் பகுதியில் அவனது விழிப்பார்வை பாய்கிறது. அங்கே மரக் கிளைகள் வேகமாக அசைவது தென்பட்டது. உடல் கிடுகிடா ஆட, அவனது பார்வை இன்னும் அவ்விடத்தை ஊன்றிக் கவனிக்கிறது. அவன் இதயம் ஒரு கணம் 'படக் படக்' என்று அடித்துக் கொள்கிறது!

அம் மனிதனின் விழிகள் எதையோ ஒன்றைப் பார்த்து விட்டன. இதன் பிறகு அவனது திகிலும் நடுக்கமும் தணிய லாயிற்று. ஆனால் அடுத்த விநாடி அவனது முகம் கன்னிச் சிவக்கிறது; அது கோபத் தழலை அள்ளிக் கொட்டத் தொடங்குகிறது. தனது சையிலிருந்த அந்தக் குறுந் தடியை அவன் அந்தப் பக்கத்தை நோக்கி வலுவோடு வீசி எறிந்தான். அடுத்த கணம் அத்தடியோடு இன்னொரு உயிர்ப் பிராணியும் கீழ் தொப்பென்று வந்து விழுந்தது. விழுந்த அப் பிராணி குற்றயிராகக் கிடந்து வதை வதைக்கிறது. மக்கள் உயிர் வளர்ச்சியின் தொடக்கப் படியில் தோன்றிய ஒரு கருமந்தி தான் அது. கருணையின் கனவைக்கூடக் கண்டறியாத அந்த மனிதன் மேலும் தனது தடியால் அதை ஒரு தாக்குத் தாக்கினான். அதற்கு ஆற்றாத அதன் ஆவி, சிறிது நேரத்தில் பிரிந்து செல்கிறது. தனக்குத் திகிலையளித்த அந்த விலங்குக்குச் சரியான பாடம் கற்பித்ததாக அவனது வறட்டு மனம் கருவிக் கொள்கிறது! பேராசை பிடித்து, அமைதியைச் சிதற அடித்து வெற்றி கண்ட ஒரு கொடுங்கோல் மன்னனின் இறுமாப்பு, அந்தக் கசடன் முகத்தில் குடிகொண்டது. இவன் யார்? நமக்கு அறிமுகமான ஆள்தான். எகிப்தியக் கப்பலில்

இரமேசைக் கொல்ல முயன்றவர்களில் ஒருவனான கோரசே இந்த மறச்செயலை நடத்தியவன். அந்த மந்தியைத் தாக்கித் கொன்றபோது இவனது நற்காலத்தின் விளைவாகத்தான் மற்ற மந்திகள் இவனைப் பார்த்துக் கொள்ளவில்லை. அப்படிப் பார்த்திருந்தால் கோரசு உயிரின் வலுவைச் சோதனை செய்து பார்க்கும் கட்டம் நேர்ந்திருக்குமல்லவா!

கோரசு தன் பாதையில் மேலும் நடந்துகொண்டிருந்தான். கதிரவன் மேற்றிசை மறையவே இருளின் ஆட்சி தொடக்கமாகிக் கொண்டு வந்தது. அங்கங்கே வன விலங்குகளின் உறுமல்களும் குமறல்களும் மெது மெதுவாக ஒலிக்கலாயின.

கொடிகளால் அடர்ந்திருந்த ஒரு புதரினுள் புகுந்தான் அவன். அது நீண்டு கொண்டே சென்றது. கொஞ்சத்தொலை சென்றதும் ஒரு பாழடைந்த கட்டிடம் தோன்றியது. அது புராதன எகிப்திய மன்னரின் ஏதாவது ஒரு மாளிகையாக இருந்திருக்க வேண்டும்! அதன் அருகாமையில் வந்த கோரசு, மறுபடியும் எல்லாத் திசைகளையும் பார்த்துக் கொண்டான். இந்தப் பயங்கர மறைவிடத்தில் இந்த நேரம் வேறு யார்தான் வரப் போகிறார்கள்?

கட்டிடத்துக்குள் புகுந்த அவன் மேலும் நேராக நடந்தான். அங்கே பதுங்கியிருந்த இரண்டு காட்டுப் பறவைகள் அவனது காலடி யோசை கேட்டு, சிறகடித்துப் பறந்தபடி வெளியே பாய்ந்தன. மேலும் அவன் நடந்து அதற்குள்ளிருந்த மற்றொரு அறையில் புகுந்தான். அதிலிருந்து பூமியின் கீழ்ச் செல்லச் சுரங்கப் பாதை ஒன்று தென்பட்டது. அதில் அமைக்கப்பட்டிருந்த படிகளின் வழியாக அவன் கீழேஇறங்கி ஒரு விசாலமான மாளிகையில் வந்து சேர்ந்தான்.

இந்தப் பாதாள மாளிகைதான் எவ்வளவு கலைக் கண்ணோட்டத்துடன் அமைக்கப்பட்டிருந்தது! கீழ்த் தளத்தில் சித்திர வேலைப்பாடுகள் கொண்ட சலவைக் கற்கள் பதிக்கப்

பெற்றிருந்தன. அங்கங்கே தூண்கள் நிறுவப் பெற்று அவைகளைச் சிங்கங்கள் சுமந்துக்கொண்டு நிற்பன போல் செய்யப் பட்டிருந்த வேலைப்பாடு, சுவர்ச்சியைப் பொழிந்தது. இந்த அரிமாக்களின் நாவுகள் வெளியே நீண்டு மேல் நோக்கிக் குவிந்திருந்தன. இந்த அற்புதச் சிங்கங்களை உருவாக்கிய சிற்பி, இவற்றின் நாவுகளையே அந்த மாளிகைக்கு விளக்குகளாக அமைத்திருக்கிறான். இவற்றிலெல்லாம் திபங்கள் வாடாமல் எரிந்துகொண்டிருந்தன. சலவைக் கற்களாலான சுவர்களில் பளிங்கியினாலான சிறு சிறு நட்சத்திர வடிவங்கள் அழுத்தப்பட்டிருந்தன. விளக்குகளின் சுடர் சுவர்களில் பிரதிபலித்து, மாளிகை முழுமையும் ஒளி மயமாய் ஆக்கிக்கொண்டிருந்தது.

உள்ளே சென்ற கோரசு நடந்து நடந்து, அதன் மற்றொரு பகுதிக்குச் சென்றான். இந்த இடமும் முதலிடத்தின் அமைப்பு முறையில் காணப்பட்டுப் பிரகாசமாய்த் திகழ்ந்தது. இங்கு பல பக்கங்களிலும் முத்து, பவளம், மணி, பட்டுத் துகில் போன்ற அரிய பொருள்கள் குவியல் குவியலாகக் கிடந்தன.

இந்த இடத்தில் ஏற்கனவே ஒருவன் கோரசின் வருகைக் காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தான். அவனை எதிர்பார்த்து நெடுநேரமாக இருந்ததின் சடைவு இவன் முகத்தில் நிழல் காட்டியது. கோரசைக் கண்டதும், இவன் முகம் மலர்ச்சியால் ஒளி பெற்றது. இவன் யாரென்பதை ஊகித்துக் கொள்ளலாமல்லவா? கோரசின் அந்தரங்க நண்பனும், எகிப்தியக் கப்பலின் துணைத் தளபதியுமான நேக்காதான்.

“வழியில் ஒரு மந்தியைத் தீர்த்துக் கட்டிவிட்டு வரத்தான் இவ்வளவு நேரமாயிற்று” என்ற முன்னுரைப் பேச்சைத் தொடங்கிக்கொண்டு நேக்காவின் அருகில் போய் அமர்ந்தான் கோரசு.

“அதனால்தான் இப்படிச் சோர்வுடன் காணப்படுகிறாயா?” என்று வினவினான் நேக்கா.

“சோர்வு அதில் ஏற்பட்டதல்ல, வழி நெடுக வேறேரி சிந்தனை என்னைக் குழப்பிக் கொண்டிருந்தது. அதற்கு ஒரு முடிவு கண்டுபிடிக்க முடியாத நிலையில்தான் இங்கு வந்து சேர்ந்தேன்.”

“கோரசு, நீ எதைச் சொல்கிறாய்?”

“அந்தச் சபனுவைப்பற்றித்தான் சொல்கிறேனப்பா, அவளை நான் எப்படியும் அடைந்தே ஆகவேண்டும்! அவள் நினைவு தான் எந்நேரமும் என்னை வதை வதைத்து அரித்துக் கொண்டிருக்கிறது.”

“அந்தத் திமிர்பிடித்த இரமேசுதான் அவளை உனக்குத் தரமாட்டேன் என்று சொல்லி விட்டானே! அவளை ஒழித்து விடத்தான் நாமும் முயன்றோம். அன்று மட்டும் அவன் மடிந்திருந்தால்... இந்நேரம் அந்த ஆடும் அழகி, உன் வீட்டில் இயங்கும் பதுமையாக இருந்து உனக்கு இன்பத்தை அளித்திருப்பாள்; நானும் தளபதியாக இருப்பேன். என்ன செய்வது? வில்லிலிருந்து பாய்ந்த அம்பு குறியில் படவில்லையே!”

சற்று நேரம் இருவரும் எதையும் பேசிக்கொள்ளவில்லை. அந்த இடத்தில் அமைதி நிலவினது. இருவரது முனையும் பலவாறான எண்ணங்களில் தத்தித் தடுமாறிச் சுழன்று, இதற்கொரு வழியைத் தருவித் தேடிக் கொண்டிருந்தன. திடீரென அந்த அமைதியைக் கலைத்து நேக்கா பேசலானது.

“ஏன் கோரசு, இரவோடு இரவாக அவளை நமது ஆட்களை வைத்துக் கவர்ந்து கொண்டு வந்து விட்டால் என்ன?”

“நேக்கா, பின்னால் நடக்கப்போவதை நீ சிந்தித்துப் பார்க்காமல் பேசுகிறாய். இரமேசு அரசாங்கத்தில் உயர் பதவியில் இருப்பதோடு செல்வாக்கும் பெற்றவனாகிறே! இதுவல்லாமல் அவன் பெரிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவனாகவும் இருக்கிறான். அவனுக்கு இப்படி ஒரு துன்பம் நேர்ந்தால் பிரபுக்கள் கூட்டமே சீறி எழுந்து நம்மைப் பழிக்குப் பழி வாங்க முனையாதா?... ஆமாம், அன்று நீ இரமேசின் மனைவி

செக்மித்தைப் பற்றி என்னவோ சொன்னாயே, என்ன சொன்னாய்?”

“அவள் செல்வத்தையும் ஆடம்பரத்தையும் விரும்பக் கூடியவள் என்று சொன்னேன். தனது விருப்பப்படி தனது கணவரையே ஆட்டி வைக்கும் ஆற்றலுடையவள் என்றும் அறிவித்தேன். ஏன் இதைக் கேட்கிறாய்?”

“எனக்கொரு ஆலோசனை தோன்றுகிறது, நேக்கா. அதன்படி முயற்சித்தால் ஒருவேளை எனது எண்ணம் பலித்தாலும் பலிக்கலாம்.”

“எப்படியென்று சொல்லேன்.”

“இரமேசு தன் வீட்டில் இல்லாத வேளை பார்த்து நான் அங்கே போய் அவன் மனைவி செக்மித்தைச் சந்திக்க வேண்டும். அவளிடம் எனது செல்வ வளத்தையும் நிலையின் உயர்வையும் எடுத்துச் சொல்லி என்னைப்பற்றிய மதிப்பை உயர்த்திக் கொள்ளவேண்டும். அதன் பிறகு சபனாவை எனக்குத் திருமணம் செய்துதரக் கேட்டால், அவள் இசைந்தாலும் இசையலாமல்லவா?”

“இதுவும் ஒரு நல்ல திட்டந்தான் கோரசு. சபனாவின் திருமணம் உன்றோடு நடந்த பிறகு உனது செல்வங்களுக்கெல்லாம் சபனாவே உரிமைக்காரி என்பதையும் அவளிடம் நினைவுபடுத்திப் பேசு.”

“அதுதான் பேச்சின் உயிர்நாடி ஆயிற்றே! இதைச் சொல்லித்தான் அவளது ஆசையைத் தூண்டவேண்டும்!”

“கோரசு, அவள் சம்மதித்துவிட்டல் இந்த இரமேசைப் பற்றிக் கவலையே இல்லை.

இப்படியாக இருவரும் பேசி முடிவு செய்துகொண்டனர். இதன் பின்னர் கோரசு, செக்மித்தைத் தனியாகச் சந்தித்துத் தனது எண்ணங்களை வெளியிடத் துடியாகத் துடித்தான். அவளைத் தனிபாக எப்படிச் சந்திப்பது? சில வேளைகளில் சின்னஞ் சிறு செயல்களைச் செய்து முடிப்பதை கடினமானதாக ஆகிவிடுகிறதல்லவா? கோரசுக்கு இத்தகைய நிலைதான் இப்போது.

“இரமேசுதான் எப்போதும் வீட்டில் அடைந்துகொண்டிருப்பானே; அவன் எந்த நேரம் வெளியே போகிறான் என்பதை எப்படித் தெரிந்து கொள்ளமுடியும்? ஒருவேளை அப்படித்தான் ஒரு வாய்ப்புக் கிடைத்துச் செக்மித்திடம் இதைச் சொன்ன பிறகும் அவள் இசைவு இல்லாமல் உதறித் தள்ளிவிட்டாள்?”

கோரசின் மூளை பின்னும் குழம்பி அலுத்துக் கொள்ளத் தொடங்கியது. அவன் நிலையைப் புரிந்துகொண்டவன் போல் நேக்கா கோரசிடம் “கோரசு, முதலில் நாம் இதைச் செய்து பார்ப்போம்; இது பலன் தராவிட்டால் வேறு வழிகளைப் பற்றிச் சிந்திப்போம்” என்று உரைத்தான்.

“சரி, இரமேசு வீட்டில் இல்லாத நேரத்தை நாம் கண்டு பிடிக்கவேண்டுமே!”

“இது எனக்கு அவ்வளவு கடினமானதாகப் படவில்லை. அவனது வீட்டின் அருகாமையிலுள்ள ஒரு வீட்டில் நீ மறைவாகத் தங்கி இருந்துகொள். வேளையை அறிந்துகொண்டு வீட்டில் புகுந்து விடு; சுலபமாகச் செயல் முடிந்துவிடும். பணத்தை வைத்து எதைத்தானப்பா நடத்த முடியாது!”

இதைக் கேட்ட கோரசுக்கு அதுவும் ஒரு நல்ல வழியாகவே பட்டது. நேக்காவும் மதிநுட்பம் உடையவன்தான் என்பதைக் கோரசு இப்பொழுதுதான் நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டான். இல்லாவிட்டால் இவ்வளவு காலம் அவன் உபதளபதியாகக் கப்பலில் பணியாற்ற முடியுமா?

இதன் பிறகு இவர்கள் வேறு எதையும் பற்றிப் பேசிக் கொள்ளவில்லை. கோரசின் மன நிலையை உணர்ந்த நேக்கா, மற்றச் செய்திகளை அப்போது அவனிடம் பேசித் தொந்தரவளிப்பதும் சரியல்லவென்று கருதினான்.

பொழுது மிகுதியாக ஆனதால் இருவரும் அவ்விடத்தை விட்டுக் கிளம்பத் தொடங்கினார்கள். கோரசு முன் வர, நேக்கா அவனைப் பின் தொடர்ந்து அந்த இருள் சூழ்ந்த பயங்கரப் பாதையில் நடைபோடலானான்.

26. செக்மித்தின் பதில்

சபனா நிலைக் கண்ணாடியின் முன் நின்றபடி தனது உந்தைச் சீவி அழகு படுத்திக் கொண்டிருந்தாள். அப்போது அவள் தனது முகத்தை ஊன்றிக் கவனிக்கலானாள். அது பொன் வண்ணம் பூசியது போல் சோபித்துக் கொண்டிருந்தது. வளைந்த சின்னஞ் சிறு புருவங்களையும், காதளவுக்கு நீண்ட கயல் விழிகளையும் பார்த்துக் கொள்கிறாள்; தனது பிறை நெற்றியில் இவ்வளவு கவர்ச்சியா என்பதை இப்போது தான் தெரிந்து கொண்டதுபோல் அவளிடம் களிப்பலைகள் மிதப்பின் மேல் மிதப்புக் கொண்டன. சிவந்த தனது கீழ் தரத்தை மின் வெட்டும் பற்களால் கடித்து, அந்த மோகனச் செயலில் சுழியிடும் தனது எழில் பரப்பைக் கண்டு வியந்தாள். விம்மி யுயர்ந்த மார்புகளில் அவளது விழி வீச்சு பாய்ந்தபோது, அவள் உள்ளம் பூரித்துக் கொள்கிறது.

இத்தனை நாட்களும் இல்லாத கருத்து-தன்னைப்பார்த்து-தனது பருவ அழகைக் கண்டு தரம் பார்க்கும் ஒரு கண்ணோட்டம் அவளிடம் இப்போது எங்கிருந்து வந்தது? எப்படி வந்தது? ஏன் வந்தது?

சபனாவின் மனத்திரையில் கலைமணியின் முகம் தோன்றிற்று. அதிலேதான் எவ்வளவு கவர்ச்சி! அந்தத் தோற்றம் ஏனோ தன்னை இப்படிக்கி கிறுகிறுக்க வைக்கிறது? ஆண்மைக்குரல் ஒலிக்கும் அவனது மொழிகள் காதுகளில் அதிர்ந்தபடி தன்னைப் பித்தியாக்குவதற்கு என்ன காரணம்? அவனது நினைவுகளில் தனது நெஞ்சம் ஏனோ இப்படி மலர்ந்து தேன் கொப்பளிக்கிறது! இந்த விடுபடா மாயச் சிக்கலைப்பற்றிச் சபனா சிந்தித்தாள். அவளால் இதற்கு விடை கண்டுகொள்ள முடியவில்லை.

ஏதோ ஒரு நினைவு அவள் இதயவானில் பளிச்சென்று வீசுகிறது. அது அவள் முகத்தில் நாணத்தின் சாயலைப் பரப்பிற்று. அந்த நினைவின் ஒளியில் படிந்து, தனது கண்களை

அடைத்துக்கொண்டு அப்படியே அமைதியாக நின்றாள் அவள். அப்போது சபனாவின் இதயம் என்ற வேயங்குழலி விருந்து மௌனமாக அமுதகீதம் ஒன்று எழுந்தது. அதன் ஓசை மற்ற அலைகள் சுநள் சுருளாகப் பெருகித் திரண்டு சபனாவையும், அவள் நின்று கொண்டிருந்த சுற்று வட்டாரத்தையும் தம்மிலே ஐக்கியப்படுத்திக் கொண்டதுபோல் தோன்றியது. அந்த இன்பச் சுக உலகில் தன்னையே மறந்து அவள் ஒன்றி விருந்தாள்.

அப்போது “சபனா, சபனா!” என்ற ஒரு குரல்; இது எங்கேயோ நெடுந் தொலைவில்—மேடு பள்ளங்களுக்கு அப்பா விருந்து கேட்பதுபோல் சபனாவுக்குப் பட்டது.

மீண்டும் அதே அழைப்பு; அதே குரல்.

தனது நிலையிலிருந்து கடைக்கப்பட்டு—அந்த இன்ப அலைப் பின்னல்களிலிருந்தும் விடுவிக்கப்பட்டுச் சபனா கண்ணிறந்தாள். அருகே இரன்னித்து நின்று கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. அவள் சபனாவிடம் “என்ன சபனா, இப்படி கண்ணை மூடிப் பிரார்த்தனை?” என்று வினவினாள்.

எரிச்சல் நிறைந்த உள்ளத்தோடு சபனா அவளிடம் “ஏன் இந்தக் கூப்பாடு போட்டு என்னை அழைத்தாய்? அதைச் சொல் முதலில்” என்று கேட்டாள்.

“நமது வீட்டைப் பார்த்து ஒரு இடி வந்துகொண்டிருக்கிறது. அதைச் சொல்லத்தான் அழைத்தேன்.”

“இடி வருகிறதா? என்ன வேடிக்கை பேசுகிறாய் இரன்னித்து?”

“பயந்து விடாதே சபனா, இடிதான் வந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் இந்த இடி வானத்திலுள்ளதல்ல: பூமியிலிருந்து நமது வீட்டுக்கு வருகிறது.”

“என்ன உளறுகிறாய்? சொல்வதைத்தான் தெளிவாகச் சொல்லேன்.”

“அந்தக் கோரசு இருக்கிறான் பார்; அவன் நமது மாளிகைக்கு வந்து கொண்டிருக்கிறான்.”

கோரசு என்ற பெயரைக் கேட்டதும் சபனா திடுக்கிட்டாள். அவன் நினைவில் அவளுக்கு அவ்வளவு அதிர்ச்சி! இரமேசு தமிழ் நாட்டுக்குப் பயணம் போவதற்கு முன்பே அவளை மணம் செய்து கொள்ளவேண்டும் என்று துடித்துக் கொண்டிருந்தவனாயிற்றே கோரசு! அதற்குச் சற்றும் இணங்காது தனது தந்தை மறுத்த செய்தியையும் அவள் அறிந்து தான் இருந்தாள். தனது மாளிகையில் அவன் மீது எல்லோருக்கும் வெறுப்பு படிந்திருக்கிறது என்பதும் அவளுக்குத் தெரியும். எப்போதோ ஒரு நாள் அவன் அங்கு வந்திருந்த போது தற்செயலாகச் சபனா அவனைப் பார்க்க நேர்ந்தது. அவலட்சணங்கள் குவிந்த அவனது அந்தப் பேய் முகம் அவளை நடு நடுங்க வைத்து விட்டது. அது இப்போது அவள் நினைவில் பளிச்சிட்டது. நைல் நதியில் விழுந்து சாகாமல், இவன் இங்கே ஏன்வந்தான் என்று கூட அவள் எண்ணிப் பதுண்டு. இப்போதும் அந்தத் தீயவன் திருமணத்தின் பேரால் தன்னை விலைக்கு வாங்குகிற நப்பாசையோடுதான் வருகிறான் என்பது அவளுக்குப் புரிந்தது. ஆனால் தந்தையோ வீட்டில் இல்லை. அம்மா அவனிடம் என்ன பதில் சொல்லப்போகிறாளோ என்று அவள் சற்றுத் திகைத்தாள். தனது தாயின் திறமையிலும் ஊக்கத்திலும் அவளுக்கு நல்ல நம்பிக்கை உண்டு. ஆனால், குடான பதிலைக் கொடுத்து, மேலால் அவன் தங்கள் மாளிகையின் பக்கமே கால்வைக்க நினைக்காதபடிக்கு அவள் பேசவேண்டுமே!

சபனா இரன்னித்திடம் “கலைமணி என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறான்?” என்று கேட்டாள்.

“அவர் அறையில் படுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்” என்று பதில் மொழிந்தாள் இரன்னித்து.

“நீ போய் அவனைக் கீழே வராமல் இருக்கச் செய்து விட்டு அம்மாவிடம் போய்க் கோரசு வருகின்ற விபரத்தைத் தெரிவி” என்று ஏவினாள்.

இரன்னித்து, கலைமணி பிடமும் செக்மித்திடமும் சொல்லி விட்டு மறுபடியும் வெளியில் வந்த நேரத்தில், கோரசு

மாளிகையின் முன் பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருப்பதைக் கண்டாள். அவன் அவளிடம் “இரமேசு உள்ளே இருக்கிறாரா?” என்று வினவினாள்.

“அவர் வெளியே போயிருக்கிறார். உள்ளே அம்மா மட்டும் இருக்கிறார்கள்” என்று பதிலிறுத்தாள் இரன்னித்து.

சரியான தருணத்தில் தான் வந்திருப்பதை உணர்ந்து கொண்ட கோரசு, தன் மனத்க்குள்ளேயே மகிழ்ந்துகொண்டான். அவளிடம் அவன் “கோரசு என்பவர் வந்திருப்பதாகவும், அம்மாவைப் பார்க்கவேண்டும் என்பதையும் அறிவி” என்று உரைத்தான்.

இரன்னித்து உள்ளே புகுந்து செக்மித்திடம் இதை அறிவிக்கவும், அவள் வெளியே வந்து கோரசை வரவேற்று உள்ளே அழைத்தச் சென்றாள். இருவரும் ஆசனங்களில் அமர்ந்து கொண்டார்கள்.

“இரமேசைத் தேடி வந்தேன். அவர் இல்லை யென்பதை அறிந்ததும் உங்களையாவது பார்த்துவிட்டுப் போகலாம் என்று எண்ணினேன்” என்று தனது உரையாடலுக்கு முன்னுரை போட்டான் கோரசு.

“ஆமாம். அவரிடம் ஆக வேண்டுவது என்னிடம் எப்படி முடியும்? அவர் தமது நண்பர் ஒருவரைப் பார்க்கப் போயிருக்கிறார். வருவதற்குக் கொஞ்சம் நேரம் பிடிக்கும்” என்று பதிலளித்தாள் செக்மித்து.

அவர் இல்லாத நிலைமைக்கு வருந்துவது போன்ற முகபாவனையைக் காட்டிக்கொண்டான் கோரசு. அவளைப் பார்த்து அவன்,

“நான் வந்த செய்தியை உங்களிடம் சொல்வதிலும் தப்பில்லை. அதனால்தான் உங்களைப் பார்க்க விரும்பினேன்... உங்களுக்குத் தெரியுமே எனது நிலையும் மதிப்பும். எகிப்திலிருந்து சமீப நாட்டுக்குப் போய் வருகின்ற ஒரே அரசாங்க விபாபாரி நான்தானே! எனது வேலையில் ஏராளமான செல்

வம் வருவாயாக எனக்கு வந்து குவிந்திருக்கிறது. என் வசமுள்ள மணி முத்துக்களுக்கும், பொற் குவியலுக்கும் கணக்கு வழக்கே இல்லை. இவையனைத்தும் எனக்கு மனைவியாக வர இருப்பவளுக்கே உரிமையாகப் போகிறது என்பதை நான் உங்களுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டாமல்லவா? நீண்ட நாட்களாக எனக்கு ஒரு விருப்பம் உண்டு. உங்கள் புதல்வி சபனாவையே என் மாளிகையின் தலைவியாக்க வேண்டுமென்பது தான் அது. இது உங்களுக்கும் விருப்பம்தானே? அதைத் தெளிவாக இப்பொழுது என்னிடம் சொல்லுங்கள். இதை அறிந்துபோகவே வந்தேன்.”

“கோரசு, நீங்கள் முன் ஒருதடவை இதைப் பற்றி எங்கள் வீட்டுக்காரரிடம் கேட்டிருக்கிறீர்கள் அல்லவா?”

“ஆம், அது நீண்ட நாட்களாயிற்று. நாங்கள் இருவரும் தமிழ் நாட்டுக்குப் பயணம் போவதற்குமுன் நடந்தது.”

“அதற்கு அவர் உங்களிடம் பதில் சொல்லவில்லையா?”

“சொன்னார்; உடனடி நடக்கும்படியான பதிலாய் அது இல்லாமலிருந்தது.”

“அந்தப் பதிலையே இப்போதும் நான் சொல்லக்கூடியவளாக இருக்கிறேன். அதற்காக என் மனம் மிகவும் வருந்துகிறது.”

“ஏன், என்னை உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையா? என் செல்வத்தில் உங்களுக்கு ஆசை இல்லையா? அல்லது உங்கள் புதல்வி சீமாட்டியாக வாழ்வதில் நீங்கள் வெறுப்புக் கொள்கிறீர்களா? களிப்பும் புகழும் உங்களுக்குக் கசப்பாகி விட்டதா? எதற்காக அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்?”

“அதெல்லாம் இல்லை கோரசு, உங்கள் செல்வமும் மதிப்பும் பெருமைப்படத் தக்கவைதாம். உங்களை எங்களுக்குப்பிடிக்காமல் இல்லை; உங்கள் உறவை நாங்கள் வெறுக்கவும் இல்லை. அது வாய்ப்பதில் எங்கள் மதிப்பும் உயரத்தான் செய்யும்.....ஆனால்!...”

“பின் எதற்காக ‘ஆனால்’ போடுகிறீர்கள்?”

“சபனாவின் உடல் கோளாறை எண்ணித்தான் இப்படிச் சொல்கிறேன்.”

“சபனாவுக்கு என்ன? அவள் எனது மாளிகையில் வந்து சேர்ந்தாலே கலகலப்பாகவும் சுறுசுறுப்பாகவும் ஆகி விடுவாளே!”

“உங்கள் மாளிகையில் என்ன குறை ஏற்படப் போகிறது? அதற்காக நான் சொல்லவில்லை. சபனாவுக்கு நரம்புத் தளர்ச்சி நோய் உண்டு. அதற்கு ஐந்து ஆண்டுகள் வைத்தியம் செய்ய வேண்டுமென்று மருத்துவர்கள் சொல்கிறார்கள். அது வரையிலும் அவள் திருமணம் செய்துகொள்ளக் கூடா தாம்.”

“ஐந்து ஆண்டுகள் வைத்தியமா?...அட, மண்டு வைத்தியரீகாள்!...அது நீண்ட காலமாயிற்றே அம்மா!”

“ஆமாம்...என்ன செய்வது?...அதற்காகத்தான் சொன்னேன், இந்தத் திருமணம் நடத்திக் கொள்ளமுடியாதென்று”

“அப்படியானாலும் கவலையில்லை செக்மித்து, நான் காத்தாகி கொண்டிருக்கிறேன். நீங்கள் உறுதி செய்து கொடுத்தால் மட்டும் போதும்.”

“இதோ பாருங்கள் கோரசு, நீங்கள் மிகவும் இளம் பருவம் கொண்டவர்கள்; அவ்வளவு காலம் வரையிலும் மணம் செய்து கொள்ளாமல் இருப்பது உங்களுக்கு நலமல்ல.”

“சபனாவுக்காக நான் ஐந்து ஆண்டல்ல, ஐநூறு ஆண்டுகள் வரையிலும் காத்திருப்பேன்.”

“இந்த நீண்ட ஐந்து ஆண்டுகளில் என்னவெல்லாம் நடக்கிறதோ! சபனாவின் தலைவியோ இப்படி இருக்கிறது. அது வரையிலும் நீங்கள் ஏன் உங்கள் வாழ்வை வறட்சியாக்கிக் கொள்ள வேண்டும்? மேலும் சபனா தனது நிலைமையை எண்ணித் தனக்குத் திருமணமே வேண்டாமென்று விடிவாதமாகச் சொல்லிவிட்டாள்.”

இந்த மொழிகளைக் கேட்ட கோரசு, மின்னல் ஒளியால், தாக்குற்ற நாகப்பாம்பு போலானான். அவனுக்கு என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. அவன் தனது உள்ளத்தில் கட்டியிருந்த அந்தச் சிறு நப்பிக்கை என்னும் நவரத்தினக் கோட்டையும் சுக்கு நூறுகத் தகர்ந்து சிதறிற்று. அவன் அடிவயிற்றில் தீச் சுழல் நாவிட்டு எரிந்தது. அவனது பார்வையின் முன்னே கருந்திரை தொங்கிக் கொண்டிருப்பது போன்ற ஒரு தோற்றம்; தொண்டை காய்ந்து நாக்குவறட்சி கண்டது. எதையோ சொல்லிக் கொள்ள அவன் முனைந்தான். சொற்கள் வெளிக் கிளம்ப வேண்டுமே! தொண்டையைக் களைத்துக் கொண்டு மீண்டும் பேசத் தொடங்கினான்

“அப்படியென்றால் முடிவாக நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?”

“உங்களிடந்தான் இயல்பான நிலைமைமுழுவதையும் அறிவித்து விட்டேனே!.....இனி நீங்கள் சபனாவைப்பற்றியுள்ள எண்ணத்தையே விட்டுவிடுங்கள். வேறு ஒருநல்ல பெண்ணோடு உங்களது மணத்தை நடத்திக்கொள்ள வேண்டுகிறேன்.”

கோரசுக்கு செக்மித்தின் இந்தப் பேச்சு மேலும், அடிபெற்ற தவணைமீது ஒரு பாறுங்கல் விழுந்தது போலிருந்தது. அவன் அங்கிருந்து மெல்ல எழுந்தான். தலை சுற்றிக் கொண்டிருந்தது. அவனது மனம் மேலும் வெம்மைக் கடலாகிச் சினந்து, குமுறித்துடித்தது. செக்மித்தையே கொண்டு தீர்த்து விடலாம் போன்ற ஒரு வெறிகொண்ட எண்ணம் அவனில் எழுந்தது. எனில் அவன் அதற்குத் துணியவில்லை. பித்தம் தலைக்கேறியவன்போல் அந்த மாளிகையை விட்டு அவன் வெளியே இறங்கி நடந்தான்.

27. ஆனந்த அரங்கு

இரமேசு மறுபடியும் வீட்டுக்கு வந்த பிறகு அவரிடம், தங்கள் வீட்டுக்குக் கோரசு வந்து போனதையும், அவனுக்கும் தனக்கும் நடந்த உரையாடல்களையும் அப்படியப்படியே

தெள்ளத் தெளிவாகத் தெரிவித்தாள் செக்மித்து. முன்பு ஒரு தடவை தன்னிடம் சபனுவை மணம் செய்துதரக்கேட்டு, அதற்குத் தனது விருப்ப மின்மையைத் தெரிவித்த பிறகும், மேலும் இந்தக் கோரசு அந்த ஆசையை விடவில்லையே என்பதை அறிந்து, இரமேசுக்கு மிதந்த கவலையாயிற்று. கோரசைக் கண்டாலே அவருக்குப் பிடிப்பதில்லை; அவனிடம் உரையாடிக் கொள்ளவே அவர் விரும்பாதிருந்தார். எனினும் அவன் மீதுள்ள தனது வெறுப்பை வெளிப்படையாக அவர் ஒரு போதும் கோரசிடம் காட்டிக்கொண்டதில்லை.

“வீணாக அவனை ஏன் பகைத்துக்கொள்ள வேண்டும்? அரசாங்கத்தில் அவனுக்கு நல்ல செல்வாக்கு உண்டு. சூழ்ச்சியும் கெடு மதியும் படைத்த அவன், தனது கை வரிசையைக் காட்டி அரசாங்கத்தில் தனக்கு எதிராக ஏதாவது கோள் மூட்டியும் விடலாமே” இப்படியாக ஒரு கணம் இரமேசின் உள்ளம் சிந்தனைப் புயலில் சிக்கியது; உடன்தானே அது அந்தச் சிக்கலினின்றும் விடுபட்டு உறுதி கண்டது. நேர்மையும் ஒழுங்கும் நிரம்பிய மன்னரிடம் அவனது சூழ்ச்சி எதுவும் பலித்துவிடாது என்று அவர் தெளிந்துகொண்டார். அப்படி ஏதாவது சிக்கல்கள் பின்னிக் கொண்டாலும் நீதியை மூன்னிறுத்தி, அதற்குப் போராடித்தானே ஆகவேண்டும்!

செக்மித்து கோரசிடம் மிகவும் திறமையாகப் பதில் சொல்லியனுப்பியதில் இரமேசுக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. அவள் கோரசிடம் தெரிவித்த மறுப்பிலிருந்து தங்கள் மீது அவனுக்குக் கோபமோ வேதனையோ ஏற்பட நியாயம் இல்லையல்லவா?

பெண்களின் அறிவு சில போது மிகவும் திறமையாகத் தான் வேலை செய்கிறது! அதைப்பார்த்து ஆண்களே மூக்கின் மேல் விரலை வைத்து அதிகப்படுகிறார்கள். பிறருக்கு அநுசூலமில்லாத செய்திகளைக் கூட அவர்களது மனம் புண்படாதபடி சாதுரியமாகச் சொல்லும் வன்மை பெண்களிடம் இயல்பாக அமைந்திருக்கிறது. ஆண்களால் சமாளிக்க முடி

யாத பல இக்கட்டான கட்டங்களை அவர்கள் எவ்வளவு சுலபமாகச் சரிக்கட்டி விடுகிறார்கள்! இயற்கையாய்ப் பெண்களிடம் அமைந்துள்ள மென்மைத் தன்மையும், குழைவுப் பண்பும் அவர்களது அறிவுக்குத் துணையாக நின்றவ்வா அவர்களுக்கு இந்த வெற்றியைத் தேடிக் கொடுக்கின்றன!

ஃ

ஃ

ஃ

கலைமணிக்குச் சபனுவின் தொடர்பு ஒரு புதிய அனுபவமாக இருந்தது. அவனது நெஞ்சம் மனித இயல்புப்படி எதையோ ஒன்றைத் துருவித் தேடிக் தவித்துக் கொண்டிருந்தது. இதற்குப் பரிகாரம் தேட அவன் முயன்றதில்லை. எத்தனையோ அலுவல்களும் நெருக்கடிகளும் வேலியாக நின்று தடுத்து, அவனது நெஞ்சத்தின் அடித்தளத்திற்கு இந்த ஒன்றை உருவம் தெரியாமல் ஓட்டி மறைத்தன. இப்போது அது மீண்டும் தலை தூக்கி நிற்கத் துவங்கியிருக்கிறது. அதை அவன் தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டான். ஒரு பெண்ணின் அன்புக்குத்தான் அவனது நெஞ்சம் இவ்வளவு நாட்களாகத் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்திருக்கிறது!

சபனுவின் முகம் அவனுக்கு மயக்கக் கவர்ச்சியை அளித்தது. அவளது கருவிழிகளினின்றும் தவமும் குளிர்ந்த பார்வை அவனுக்குத் தீந்தேனின் சுவையைக் கொடுத்தது. அவளது நிலாக் கீற்று இளம் புன்னகை அவனுக்கு அமுதாகத் தித்தித்தது. அவளது கோல எழில் வடிவம் அவனது மன முகையை மலர்விக்கும் ஒளி உதயமாக ஆயிற்று. அவன் பம்பரமாக-அவள் அவனை இயக்கிக் கறக்கும் கயிறாக அமைந்தாள். சபனுவைக் காணாத நேரமெல்லாம் அவன் நைந்து துவண்டு, சலனமற்றுச் சாம்பிக்கொண்டிருந்தான்.

சில வேளைகளில் கலைமணியின் நிலைவிலிருந்து ஒரு ஒளிச் சுடர் தெறித்து அவன் முன்னே விழுவது போன்ற ஒரு தோற்றம்; அது வளர்ந்து வளர்ந்து வானோக்கித் தாவிச் செல்லும். அவ் வொளி மெல்ல மெல்ல மங்கி வரும் போது அதில், தனது இதயத்திலே கருக் கொண்ட பத்தினித் தெய்வத்

தைக் காண்பான். தேவியின் நினைவு மற்றும் நினைவுகளை யெல்லாம் அமிழ்த்தித் தாழ்த்திக் கொண்டு மேலெழுந்து தோன்றும். கற்பின் பெருஞ்சுடரைச் சிலையாக வடித்து, அவனது இலட்சியக் கனவை முற்றுறச் செய்வதுதான் எப்போது? ஏக்கம் பெருகும் கலைமணிக்கு. தனது தாயகத்துக்குச் செல்ல அவன் துடியாகத் துடிப்பான். எனில் அவன் பறவை இல்லையே! பறவைக்கும் பல ஆயிரம் கல் தொலைவுக்குப் பறக்கும் சக்தி எங்கே?

ஃ

ஃ

ஃ

காலை உணவுக்குப் பிறகு தனது அறையிலுள்ள சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்தபடியே கலைமணி எகிப்திய மொழி எழுத்துக்களை எழுதிப் பழகிக் கொண்டிருப்பான். இதில் அவன் பேசப்பழகியிருந்தானே தவிர எழுதிப் படிக்கத்தெரிந்திருக்கவில்லை. இப்போது அதையும் கற்றுக் கொள்ள முனைந்திருந்தான். இதை அவனுக்குத் தொடங்கிவைத்த ஆசிரியர் சபனா தான். எனவே இப்பயிற்சி அவனுக்குப் பொழுது போக்காக இருந்ததோடு இன்பம் சுரப்பதாகவும் இருந்தது. இந்த எழுத்துக்களைச் சைபரசு இலைகளில் எழுதவும், வாயால் உச்சரித்து மனனம் செய்யவும் சபனா துணையாக இருந்து வந்தான்.

இரண்டு மூன்று தினங்களாகக் கலைமணி ‘மெம்பீசு’ நகருக்குப் போகவேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். அக்காலத்தில் மிக மகோன்னத நிலையில் இருந்த நகரம் அது. இதைக் கலைமணி பார்த்து ஆனந்திக்க வேண்டுமென்று சபனாவும் கருதினாள். எனவே இதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளும் அவள் வழியாகவே நடைபெற்றன. இரமேசு கலைமணியிடம் வந்து “மெம்பீசு நகரை நீ பார்க்க வேண்டும்து இன்றியமையாததுதான் கலைமணி. வண்டிக்குச் சொல்லி வைத்திருக்கிறேன். இன்று மத்தியான உணவை முடித்ததும் புறப்பட வேண்டும். அப்படியானால்தான் இரவுக்குள் திரும்பவும் நீங்கள் இங்கு வந்து சேர்வீர்கள். உன்னோடு

சபனாவும் வருகிறான். அவள் உனக்கு அங்குள்ள காட்சிகளை யெல்லாம் விளக்கிச்சொல்லுவாள்” என்று மொழிந்தார்.

கலைமணிக்கு இவ்வாசகங்கள் காதில் தேனைப் பாய்ச்சி யது போலிருந்தன. சபனா அவனோடு போகும்போது அவனது ஆனந்தப் பெருக்குக்குக் கேட்கவா வேண்டும்!

குறிப்பிட்ட நேரத்துக்குச் சரியாக வண்டி வந்து, வெளி வாசல் முன் நின்றது. கலைமணியும் சபனாவும் ஆயத்தமாகிப் புறப்பட்டார்கள். இரமேசும் செக்மித்தும் வெளிப்பக்கம் வரை வந்து அவர்களை வழியனுப்பி வைத்தனர்.

வண்டி சென்று கொண்டிருந்த சாலையின் இரு மருங்கும் அடர் சோலைகள் சூழ்ந்திருந்தன. பெரிய பெரிய மரங்கள் வளர்ந்து, வான மண்டலத்தைக் கிளைக்குடைகளால் மறைத்து விதானமிட்டிருந்த காட்சி, அற்புதமாய் இருந்தது; அத்துடன் அவைகளில் மலர்க்கொத்துக்கள் குஞ்சங்கள் போல் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. அவற்றிலிருந்தும் வெள்ளை, சிவப்பு, நீலம் போன்ற பல நிற மலர்கள் பாதை முழுதும் உதிர்ந்து சிதறிக் கிடந்தது, நவமணிக் குவியல்களை நாலா பக்கமும் வாரி இறைத்தது போல் தோன்றியது. ஒரு மரத்திலிருந்து பறவையொன்று தன் குரல்க்கிளப்பும்; இதைக் கேட்டு மற்றொரு மரத்திலிருந்து இன்னொரு பறவை இதற்கு மாறான வேறொரு குரலை எழுப்பும். இதைத் தொடர்ந்து அங்கங்கே மரங்களிலிருக்கும் ஏனைய பறவைகளெல்லாம் தமது குரலை உயர்த்தி விதவித ஒலியை முழக்கும். குளிக்காற்று அலையாடிய அந்த மரகதப் பச்சை விதான வெளியில், பறவைகளின் இனிய ஒலி மிதந்து கொண்டிருந்தது. வானப்பாடிப் பறவைகள் தமது பழைய கூடுகளைச் செப்பம் செய்ய, அலகுகளில் சிறுசிறு குச்சிகளை ஏந்திப் பறந்தன. இக்காட்சிகள் கலைமணியிடம் அழகுணர்ச்சியைத் தூண்டின.

“இன்னும் இரண்டு கல் தொலைக்கு இப்படியேதான் இந்தப் பாதையில் மரக் காவுகள்” என்றுள் சபனா.

“அழகாய்த்தான் இருக்கிறது, இது என் தாயசத்தின் நினைவை எனக்கு எழுப்பிக் கொண்டிருக்கிறது” என்றான் கலைமணி.

சிற்பில இடங்களில் அந்தப் பாதைக் கரைச்சோலைகளின் இடையே மாளிகைகள் காணப்பட்டன. வேறு சில இடங்களில் பர்ணகசாலைகள் போல் சில குடிசைகளும், அவைகளைச் சூழ்ந்து குடியானவர்களும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். இன்னும் சற்றுத் தொலை சென்றதும் பரந்த புல்வெளி வந்தது. அதில் ஆடுமாடுகள் நின்று மேய்ந்து கொண்டிருப்பதையும், சில மாடுகளைத் தழுவி மேய்ப்பவர்கள் அன்பு காட்டுவதையும் கலைமணி கண்டான்.

“அப்பப்பா, இவர்களுக்கு இந்தக் கன்று காலிகளிடம் என்ன அப்பு! தங்கள் குழந்தைகளைவிட இவைகளிடத்தில் மிகுந்த பற்று வைத்திருக்கிறார்களே!” பேசுவதற்கு வேறு எதுவும் இல்லாமல் இதை மொழிந்தான் கலைமணி.

“இவைகள் நாட்டுச் செல்வங்களில் முதன்மையானவை அல்லவா? எங்களுக்கு இவைகள், பால்தருகின்றன; எங்கள் பண்ணை வேலைகளுக்கு மிகவும் உதவுகின்றன; இவற்றின் தசைகளை நாங்கள் உணவாகவும் உட்கொள்கிறோம். எனவே தான் இவைகளை நாங்கள் தெய்வங்களைப் போலவே வழிபட்டு வருகிறோம். எங்களது தொன்மைத் தெய்வங்களில் பலவும் பிராணிகள்தாம்”

“பிராணிகளைத் தெய்வமாக எண்ணுவது இங்கு மட்டுமல்ல சபனா, எங்கள் நாட்டிலும் அப்படித்தான் பிராணிகளுக்குத் தெய்வீகம் கற்பிக்கப்பட்டுள்ளது. எங்கள் சிவபெருமானின் வாகனம் என்ன தெரியுமா? காளைமாடு. செல்வமெல்லாம் வழங்கும் தெய்வமாய்வானாலக பசுவான காமதேனுவைச் சொல்கிறோம். மயில் அழகுத் தெய்வம் முருகனின் ஊர்தி. கருடனைத் தனது வாகனமாகக் கொண்டதோடல்லாமல், திருமால் (விஷ்ணு) பாய்பைத் தனது படுக்கையாகக் கொண்டுள்ளார். மேலும் அவரது அவதாரங்களில் பலவும்

பிராணிசுள்தாம். யானை முகத்தைக் கொண்டவர் விநாயகப் பெருமான். நாகத்தை வழிபடும் வழக்கம் இன்னும் எங்கள் நாட்டில் உண்டு. இப்படிப் பார்க்கும்போது எகிப்துக்கும் எங்கள் நாட்டுக்கும் தெய்வீசக் கொள்கைகளில் ஒற்றுமை நிலவுகிறதல்லவா! எகிப்தியர்கள் இயற்கையைக் கடவுளாகக் கொண்டதுபோல் தமிழ்ப் பெருமக்களும் இயற்கையையே வழிபட்டு வருகிறார்கள்.”

“சலைமணி, எங்கள் நாட்டுக்கும் தமிழகத்துக்கும் இன்னும் பல ஒற்றுமைகள் இருப்பதாக என் தந்தையார் சொல்லியிருக்கிறார். நாங்கள் மன்னர்களைத் தெய்வமாக வழிபடுவதுபோல் தமிழர்களும் தங்கள் அரசரை இறைவனாக எண்ணி வழிபடுகிறார்களாம்! போர் நிகழும் காலங்களில் எங்கள் நாட்டில் இரதங்கள் பயன் படுத்தப்படுகின்றன. உங்கள் நாட்டிலும் அப்படித்தானாமே?”

“ஆம், சபனா, மக்கள் நலனைப்பேணும் மன்னரை நாங்கள் தெய்வமாகவே மதிக்கிறோம். நீ சொல்லியதுபோல் தமிழகத்தில் போருக்கு இரதங்களே பயன்படுத்தப்படுகின்றன. மட்டுமல்ல, இங்கு கையாளப்பட்டு வருகின்ற அப்பும் வில்லுங்கூட எங்களது போர்க் கருவிகள்தாம். இன்னொரு முக்கிய செய்தியையும் நான் சொல்லிக் கொள்ள வேண்டும். பகைவரை எதிர்க்கும் போரென்றால் எங்களவர் தோள்கள் பூரிக்கும்; இதயம் வீர உணர்ச்சியால் பொங்கி வழியும். அதே நேரம் அமைதியை நாங்கள் மிகவும் விரும்புகின்றோம். மக்களெல்லாரும் மகிழ்ச்சியாக வாழப் பிறந்தவர்கள் என்பது எங்கள் கொள்கை. எகிப்தியர்களும் இதே இயல்பு படைத்தவர்கள் தானே. இதற்கெல்லாம் அடிப்படை யான காரணம் ஒன்று உண்டு. அது என்ன தெரியுமா?”

“எதைச் சொல்கிறாய்?”

ஒரு காலத்தில் எங்கள் தமிழகத்தைத் தொடர்ந்து ஒரு பெரிய பூபாகம் ஆபிரிக்கா பெருநிலத்தைத் தொட்டுக் கிடந்ததாம். பிற்காலம் அது கடலுக்குள் அமிழ்ந்து

போயிற்றும் எனவேதான் நம் இருநாட்டு மக்களுக்கும் மிக மிக நெருங்கிய தொடர்பு—தந்தித் தொடர்புகூட உண்டென்று ஆன்றோர்கள் சொல்கிறார்கள்.”

“ஆம், ஆம், நான்கூட இதைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அப்படியென்றால் நம் இரு நாடுகளும் புராதன காலத்தில் ஒன்றாகத்தான் இருந்திருக்கவேண்டும்.”

“நானும் அதைத்தான் சொல்கிறேன்” என்றான் கலைமணி.

இவ்விதம் இரு நாட்டுக்கும் உறவைக் கற்பித்துப் பேசிக் கொண்டதில் இருவரது உள்ளங்களும் எக்களிப்பின் உணர்வில் மிதந்தன. இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துப் புன்முறுவல் புத்துக் கொண்டனர்.

இப்போது பாதையின் ஓரத்தில் பெரிய ஏரி ஒன்று வந்தது. அதன் பரப்பையும், கடல்போல் திரை வீசி அதில் நிரம்பிக் கிடந்த அந்த வெள்ளத்தையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்த கலைமணி வியப்பு மீதுர்ந்து “இதுதான் இங்குபெரிய ஏரியோ?” என்று வினவினான்.

“இல்லை, எல்லாவற்றிலும் இதுதான் சிறிய நீர்நிலை. இதைப்போல் நைல் நதியின் இரண்டு கரையோரங்களிலும் நிறைய ஏரிகள் உண்டு. நைலில் வெள்ளம் மிகுதியாக வரும் போது இந்த ஏரிகளெல்லாம் நிரம்பிவிடும். ஆற்றில் வெள்ளப் பெருக்கு குறைந்த காலத்தில் பயிர்த்தொழிலுக்கு இந்த நீர்நிலைகளின் தண்ணீரே உதவுகிறது” என்று பதில் கொடுத்தான் சபனா.

ஏரியின் எல்லை முடிந்ததும், பாதையின் இருமருங்கும் கோதுமைப் பண்ணைகள் காட்சி அளித்தன. பொன் கொண்டை அணிந்து, பழுப்புத் தோகை விரித்துத் தென்றலிலே அவை மெல்ல ஆடிக் கொண்டிருந்த காட்சி, கலைமணிக்கு இயற்கை அளித்த இவிய விருந்தாக இருந்தது.

தமிழகத்தின் நெற் கழனிகளின் இடையே இருப்பதுபோன்ற ஒரு மயக்கம் அவனுக்கு.

சபனா கலைமணியிடம் “நாம் இப்போது நகரத்துக்கு அருகாமையில் வந்துவிட்டோம்” என்று மொழிந்தாள்.

அதன் பிறகுள்ள பாதையோரத்துக்குச் சற்று அப்பால் உள்ள உள்பகுதிகளில் பெரிய பெரிய மாடி வீடுகளுக்கும், மலர்த் தோட்டங்களுமாக வந்தன. மக்களின் நடமாட்டமும் மிதநியாகக் காணப்பட்டது. சற்றுத் தொலைவந்ததும் பல பாதைகள் பிரிந்து சென்றன. அவைகளில் குதிரை வண்டிகளும், ஓட்டகைகளும் போவதும் வருவதுமாக இருந்தன. ஆட்கள் விதவிதப் பொருள்களை வாங்கி வருவதும், பெண்கள் கறிகாய், கோதுமை, கோழி முட்டைகள் போன்ற பொருள்களை விற்பனை செய்யக் கடைவீதிகள் நோக்கிப் போவதுமாக இருந்தார்கள்.

சபனா கலைமணியிடம் “இனி நாம் இறங்கிக் க்தான் போக வேண்டும். நடந்து நடந்தே எல்லா இடங்களையும் பார்ப்போம்” என்று சொல்லவும் வண்டி நின்றது. இருவரும் வண்டியை விட்டு இறங்கினார்கள். இவ்வளவு நேரமும் ஆனந்த அரங்காக இருந்த அந்த வண்டி, இப்போது வெறிச் சென்று பட்டது.

28. கடைவீதியில் கயவன்

மெம்பீஸ் நகரின் கடை வீதிகளில் பெருங் கூட்டம் கூடியிருந்தது. கடைகளில் அமர்ந்தபடியே வாணிபம் செய்ய வரிடமும், பொருள்களைத் தரையின் மீது குவித்து விலை கூறி விற்பனை நடத்துவோரிடமும், கைகளில் பொருள்களை வைத்துக் கொண்டாடி வியாபாரம் செய்வோரிடமுமாக அங்கு வாணிபம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. எங்கு பார்த்தாலும் ஒரே ஆரவாரம், இரைச்சல். உயர் குடும்பத்

திலுள்ள ஆண்களும் பெண்களும் அலங்கார அழகினராக வந்து, கடைகளில் தாங்கள் விருப்பிய பொருள்களை வாங்கித் தங்களது அடிமைகளிடம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இளைஞர்கள் தம் தம் காதலிகளோடு வந்து, அவர்களுக்கு விருப்பமான துணி மணிகளையும், வாசனைச் சாந்துகளையும், மலர்ச் செண்டுகளையும் வாங்கியளித்து, அவர்களது முகம் கொள்ளும் பூரிப்பைத் தங்களது விழிகளுக்கு விருந்தாக்கிக் கொண்டிருந்த காட்சி, சுவையாக இருந்தது. செல்வந்தர்கள், ஏழைகள், முதியவர்கள், இளைஞர்கள் ஆகிய பல தரத்தினரும் அங்கே நிறைந்து காணப்பட்டனர்.

கலைமணியும் சபனாவும் இந்த விநோதங்களை யெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டே சென்றார்கள். எகிப்து நாட்டில் உண்டாகும் பழங்களும், சறிகாய்களும் குன்றுகள்போல் அங்கங்கே குவிந்து கிடப்பதைப் பார்த்த கலைமணி, வியப்புக் கடலில் மூழ்கினான். மலர்க் கடைகளின் அருகே வந்ததும் அவன் கதம்ப மணங்களை முகர்ந்து இன்பாநுபத்தில் மிதந்தான். எத்தனை நிறங்கள்! என்ன என்ன வடிவங்கள்! இயற்கை யன்னை பின் இதயக் சனிவைக் காட்டுவனவல்லவா மலர்கள்! இக்குவியல்களை மொய்த்துக்கொண்டிருந்த தேனீக்கள் 'வெய் வெய்' என்று முரன்று கொண்டிருந்த ஒலி, ஏதோ ஒரு இசைக் கருவியின் நாதம்போல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

எகிப்து நாட்டில் உருவாக்கப்படும் பட்டுத் துணிகளின் அளவைத் துணிக் கடைகளைப் பார்த்த பிறகுதான் அவனுக்கு ஊகித்துக் கொள்ள முடிந்தது. எத்தனை எத்தனையோ பஞ்சவர்ணங்களைக் கலைமணி அவைகளில் கண்டு, மெய்ம்மறந்து நின்றான். மக்களைக் கவர்ந்து கொள்ளக் கரும விளைஞர்கள் எல்லா நாட்டிலுந்தான் தங்களது கலையறிவை ஓயாது சுழலவிட்டுப் பணியாற்றுகிறார்கள்! நாள்தோறும் மக்களுக்குப் புதுமையில் ஏற்படும் மோகத்தை அவர்கள் மிகவும் நுணுக்கமாக அறிந்து கொள்கிறார்கள். அந்நாள் வரையிலும் செய்யாத

தைச் செய்தும், உருவாக்காததை உருவாக்கிக் கொண்டு வந்தும் அக் கருமவினைஞர்கள் தங்கள் வாழ்வில் அநுபவிப்பது என்ன? வளமற்ற நிலையில் தொல்லையும் நெருக்கடியுந்தானே! எனினும் தங்கள் செயலை மற்றவர்கள் வியந்து மகிழும்போது இவர்களது நெஞ்சம் நிறைவு கொள்கின்றது. அதிலே எல்லாத் துன்பத்தையும் மறந்து இவர்கள் பூரிப்படைகிறார்கள்!

ஏறக் குறைய இருபது அடிகள் இருவரும் மேலும்நடந்து சென்றதும், விலை மதிப்பேறிய பொருள்களை விற்பனை செய்யும் கடை வரிசைகள் வந்தன. இந்தப் பகுதியில் அவ்வளவாக மக்கள் திரள் இல்லை. செல்வக் குடும்பத்தினர் மட்டும் அங்கங்கே ஒன்றிருவர் கடைகளில் நின்று பொருட்களைப் பார்த்தும் விலை கேட்டும் கொண்டிருந்தனர்.

அப்பக்கம் ஒரு வரிசையில் எகிப்து நாட்டுக் கலைஞர்கள் நுட்பமாகச் செய்த கலைப்பொருட்கள் விற்பனைக்கு வைக்கப் பட்டிருந்தன. எதிர் வரிசையில் நவரத்தினக் கடைகள் விளங்கின. எகிப்திய மக்கள் அணியும் அணிகளின் தன்மைகளையும் தரங்களையும் கருத்தூன்றிக் கலைமணி கவனித்தான். அங்குள்ள பொருட்களிலெல்லாம் உயர்ந்தனவாகத் தமிழகத்து முத்துக்களே தோன்றின.

முத்துக்கள் வைக்கப்பட்டிருந்த இடத்தைச் சபனா கலைமணிக்குச் சுட்டிக்காட்டி “முத்தும், மணியும், பொன்னும் விளையும் தமிழகத்தில் பிறந்த நீ பாக்கியசாலிதான்” என்று மொழிந்தான்.

“நீ சொல்வது உண்மைதான். அதற்காகத்தான் நானும் உன்னை அங்கே அழைக்கிறேன்” என்று பதிலளித்தான் அவன்.

அவள் அவனைப்பார்த்து வெகுளித்தனத்தில் ‘அளவம்’ காட்டிவிட்டு, “பேசாமல் வா” என்று சொல்லியபடி, மேலும் “எங்கள் நாட்டை ஆட்சி செய்த கிளியோபத்ரா அரசிக்கு இந்த முத்துக்களில் அளவு கடந்த மோகம். அவள்

தனது உடலை ஒளிமயமாக ஆக்கிக் கொள்ளப் பாலிலே இவைகளைக் கரைய வைத்துக் குடிப்பாளாம்” என்று கூறினாள்.

கலைமணி அவளைப்பார்த்து “நீ அப்படிக்கரைய வைத்துக் குடிக்க வேண்டாம். உன்மேனி முழுவதையும் முத்துக்களால் நிறைத்து ஒளியை உண்டாக்கிக் கொள்ளலாம், வருகிறாயா?” என்று மறுபடியும் புன்முறுவல் இழைத்தபடியே கேட்டான்.

இவர்கள் இப்படியாக உல்லாசமாய் உரையாடிக்கொண்டு வரும்போது அவர்களது பின்பக்கமிருந்து ‘சபனா’ என்ற அழைப்புக் குரல் கேட்டது. இருவரும் வியப்புடன் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். கோரசு அவர்களை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான். அவனைக் கண்டதும் சபனாவுக்குத் தனது உடலின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் நஞ்சு கலந்து உயிரை வாங்கிக் கொண்டிருப்பதுபோல் பட்டது. ‘ஏன் இவன் என்னை அழைக்கிறான்? எதற்காக இங்கே வந்துகொண்டிருக்கிறான்?’ என்பதை அவள் எண்ணி எண்ணிப் பார்த்தாள்; புரியவில்லை. அவளுக்கு ஒரே மயக்கமும் திகிலும்.

அருகே வந்த கோரசு சபனாவைப் பார்த்து “என்னைத் தெரிகிறதா?” என்று கேட்டான்.

‘நல்ல கேள்விதான் கேட்டிருக்கிறான்; தப்பித்துக் கொள்ள சரியான வழி’ என்று நினைத்துக்கொண்ட சபனா, அவனைத் தெரியாத பாவனையில் “தெரியவில்லையே, யார் நீங்கள்?” என்று கேட்டாள்.

“நான்தான் கோரசு..... அரசாங்க வியாபாரி, உங்களை வீட்டுக்குக்கூட வந்திருக்கிறேனே?”

“எத்தனையோ பேர் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து போகிறார்கள்! அவர்களையெல்லாம் எனக்குத் தெரிந்து கொள்ள முடியுமா?”

“அவர்களைப்போலவா நான்!...உன் தந்தைக்கு மிகவும் வேண்டியவனாயிற்றே!”

“அப்படியா? நிரம்ப மகிழ்ச்சி” என்று சொல்லியபடி சபனா நடக்கத் தொடங்கினாள். அவளது போக்கைத் தடை செய்யும் முறையில் மேலும் பேச்சை வளர்த்துக் கொண்டிருந்தான், கோரசு. எதிர்பாராத விதமாகச் சபனாவைக் கடைவீதியில் வைத்துக் கண்ட அவன், நேருக்கு நேராக அவளோடு, உரையாடி, தன்மீது அவளுக்கு நல்லெண்ணத்தையும் விருப்பத்தையும் பெருக்கிக்கொள்ள எண்ணினான். ஆனால் சபனாவோ அவனிடம் மதிப்பும், பற்றுதலுணர்ச்சியும் இல்லாமலே பேசிக் கொண்டாள்.

சபனா அவளது பேரழகு முகத்தைத் தமக்கு எதிரே காட்டாது யாரையோ பார்த்துக் பேசுவதுபோல் பேசியது, கோரசுக்கு வெறுப்பையும் வேதனையையும் வளர்த்தது. அவன் தன்னை இழிவு படுத்துவதாக அவன் கருதினான். அவன் உள்ளத்தில் சினம் மிகுந்தது. எனினும் அவன் அதை வெளிக்குக் காட்டிக் கொள்ளாமல் முகத்தில் புன்னகையை வரவழைத்துக் கொண்டு “சபனா அதெல்லாம் இருக்கட்டும். கடைவீதியில் இப்போது உனக்கு என்ன வேண்டும்? விருப்பமானதையெல்லாம் நானே வாங்கித் தருகிறேன்” என்று மொழிந்தான்.

“நன்றி..... உங்கள் உதவி எனக்குத் தேவையில்லை. அறிமுகம் இல்லாதவர்களோடு நான் மிகுதியாகப் பேசுவதும் இல்லை, போகிறேன்”

“என்ன சபனா, இப்படி ஒரே துரிதமாக நிற்கிறாய்? கொஞ்சம் நில். என்னோடு பேசுவதில் எந்தவிதத் தப்பும் இல்லை. நானும் மேலான நிலையில் உள்ளவன்தான்”

“அதற்காக உங்களிடம் பேச வேண்டிய கட்டாயம் இல்லையே!”

“கோபித்துக்கொள்ளாதே.....உன்னிடம் ஒரு முக்கியமான செய்தியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளத்தான் அழைத்தேன்”

“நமக்குள் பேசிக்கொள்ள அப்படி எந்தவிதச் செய்தியும் இல்லை”

“இருக்கிறது சபனா, இருக்கிறது. உனது தொல்லையை நீக்க நான் எவ்வளவு முயற்சி எடுத்திருக்கிறேன் தெரியுமா? உன்னை இங்கே கண்டதும் அதைச் சொல்லிக் கொள்ளத்தான் வந்தேன்”

“கோரசு தன்னிடம் என்னதான் சொல்கிறான், கேட்ட போமே என்ற எண்ணத்தோடு நின்றான் சபனா. அவன் அவனிடம் “உனது நோய்க்கு அரண்மனை வைத்தியரை ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். அவரது மருந்து உனது நரம்புத் தளர்ச்சியை உடனடிநீக்கும். இதை உன்னிடம் தெரிவிக்கவே உன்னைத் தடை செய்து நிறுத்தினேன்”

“நீங்கள் யார் அந்தத் தொல்லையை எடுத்துக்கொள்ள? எனக்குப் பெற்றோர்கள் இருக்கிறார்கள், அன்பு வைத்து அந்த முயற்சியை நிறுத்திக் கொள்ளுங்கள்” என்றான்.

இத்தனை நேரமும் அருகே நின்று அவர்களது உரையாடலைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த கலைமணிக்குக் கோரசுமீது அடங்காத கோபம் பொங்கியது. அவனது நரம்புகள் முறுக்கேறித் திமிர் கொண்டு கோரசை உதைக்கும் உணர்ச்சியை அவனிடம் எழுப்பியது. அவனைத்தான் கலைமணிக்கு நன்றாகத் தெரியுமே! ஆயினும் அவன் நிதானத்தை இழக்கவில்லை. சபனாவைப் பார்த்து நாம் போகலாமா!” என்றான்.

கலைமணியின் குரலைக் கேட்ட கோரசு அவனை அறைந்து விழுங்கி விடுவதைப்போல் பார்த்தான். இந்தப் புல்லனது பார்வையைக் கலைமணி கொஞ்சங்கூட வகை செய்யவில்லை. நாயினும் கீழாக இவனை மதித்துக்கொண்ட பாவனை கலைமணியின் முகத்தில் பிரதிபலித்தது.

கலைமணியின் அழைப்பைக் கேட்டதும் கோரசிடம் சபனா எதையும் சொல்லிக்கொள்ளாமல் விறுவிறு எனக் கலைமணி

யோடு நடக்கத்தொடங்கினான். இதைக்கண்டு வெறியுணர்ச்சி மூண்ட கோரசின் கண்கள் அனலாகப் பழுத்தன; மீசை துடித்தது; அவன் தனது பற்களை ‘நறநற’ வென்று கடித்துக் கொண்டான். அவனால் அங்கு, வேறு என்ன செய்யமுடியும்?

கோரசுக்குச் சபனா கலைமணி இவர்கள் மீது ஐயம் பிறந்தது. அவர்களது இணைப்புக்குப் பொருள் இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணினான். கடை வீதியில் அவர்கள் இரு வரும் நெருங்கி நடந்து, குதூகலமாக உரையாடிக் கொண்டு போவதை ஏற்கனவே பார்த்தவன்.

சபனா கலைமணியைக் காதலிக்கிறான் என்பது அவனுக்கு, இப்போது வெட்ட வெளிச்சமாயிற்று. இதனாலேயே அவன் தன்னிடம் சிறிதளவும் பற்றில்லாது வெறுப்போடு நடந்து கொள்கிறான் என்று அவன் கருதினான். இந்த முடிவை ஊகித்து அவன் முளை கறங்கிற்று.

“எங்கோவுள்ள ஊர் பேர் தெரியாத பிற நாட்டான் ஒருவன் மீது இந்தத் துடுக்குச் சிறுக்கிக்குக் காதலா? அவனோடு எவ்வளவு கொஞ்சிக் குழைகிறான்! எப்படிப் பல்லை இளித்துப் பசப்புக் காட்டுகிறான்! வெட்கம் கெட்ட நாய்! .. போக்கற்று இங்கே வந்த இந்தத் தமிழ்ப் பயலுக்குத்தான் எவ்வளவு துணிச்சல்! இவன் எகிப்திய கிளியொன்றைப் பிடித்துக் கொள்ளக் கண்ணி வீசி விட்டானே! அதுவும் எனக்கு எதிராக! எகிப்தில் என் நேருக்கு வர யாருக்கும் தெம்பு இல்லை! இவனுக்கு இவ்வளவு திமிரா? இவனை ஒழித்துக் கட்டாவிட்டால் இனி எனக்கு மானமும் மதிப்பும்இல்லை. தலை நிமிர்ந்து நடக்கவே முடியாது! இந்த இறுமாப்புப் படைத்த பெண்ணுக்கும் எனது ஆற்றலை விளக்க வேண்டும்! ஆம், இந்தத் தமிழனை முடை காணாமல் ஆக்கவேண்டியது தான் இப்போது, என் முன்னேயுள்ள முதல் வேலை! சரி, பார்க்கிறேன்” என்று கோரசு தனக்குள்ளேயே திட்டம் வகுத்துக் கருவிக் கொண்டான்.

இவனது விழிகள் தொலையில் சென்று கொண்டிருக்கும் சபனாவையும் கலைமணியையும் நெடு நேரம் கூர்மையாகப் பார்த்தபடி நிலைத்தன. ஏக்கம் கலந்த பெருமூச்சு இவனிடமிருந்து வெளிப்பட்டது.

29. தடாகக் கரையில்

மெம்பீசு நகரின் கடை வீதியில் வைத்துக் கோரசு தங்கள் புதல்வியிடம் வரம்புமீறி நடந்து கொண்டதைக் கேள்விப்பட்ட இரமேசு மனக் கொதிப்படைந்தார். அவனுக்குச் சரியான பாடம் கற்பிக்க அவருக்கு ஆத்திரம் பொங்கியது. மான உணர்ச்சியைக் கிளறி, வேதனைப் படுத்தும் செயலல்லவா கோரசு செய்திருப்பது! வயது முதிர்ந்த ஒரு பெண்ணிடம் கடைவீதியில் வைத்து ஒருவன் இப்படியா நடந்து கொள்வது! கோரசின் செயல், பக்குவப்பட்டுள்ள தனது கணவரை நிலை குலைய வைத்திருப்பதைத் தெரிந்து கொண்ட செக்மித்து, அவர் அருகே வந்து அவரை அமைதிப் படுத்தினாள். ‘பதறாத காரியம் சிதறிப் போகாது’ என்று போதித்தாள். மேலும் அவள் அவரிடம் “கோரசு ஒரு நாகப் பாம்பு; திடீரென அதன் முன்னே போகும் போது அது படமெடுத்துச் சீறிக் கடித்தாலும் கடிக்கும்; காலம் பார்த்து அதன் தலையை நச்சென்று அடித்துத் தொலைக்க வேண்டும்” என்று புகன்றாள். இரமேசுக்கும் தனது மனைவியின் மொழிகள் சரியாகவே பட்டன. அதற்குரிய காலத்தை அவர் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

*

*

*

*

மாலே நேரத்தில் செக்மித்து தங்கள் மாளிகையின் வெளிப் பகுதியில் வந்து நின்றாள். அவளது பார்வை முன்னேயுள்ள தடாகக் கரையில் பாய்ந்தது. அங்கே கலைமணியும் சபனாவும் நெருங்கியிருந்து உல்லாசமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

தடாகத்தின் தண்ணீர் மட்டத்தில் தாமரைக் கொடிகளின் இடையே வாத்துக்களுக்குப் பதிலாக இப்போது இரண்டு நீர்க் கோழிகள் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தன. ஆண் கோழி பெண் கோழியைத் துரத்திக் கொண்டு சென்றது. தந்திரம் மிகுந்த அந்தப் பேடை, நீரில் மூழ்கி மூழ்கி ஆண் கோழியைத் தத்தளிக்க வைத்துத் தப்பிக் கொண்டிருந்தது. இந்தச் சுவையான காட்சியில் சபனாவும் கலைமணியும் தங்கள் கருத்தைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். இறுதியில் ஆண் கோழியின் பிடியில் பெண் கோழி சிக்கி விட்டது! இப்போது கலைமணி சபனாவின் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். தோல்வி கண்டவள் போல் அவள் முகம் நாணிச் சிவந்தது. தலையைக் குனிந்து கொண்டாள். இதைப் பார்த்துப் புன்னகை அரும்பினான் கலைமணி.

செக்மித்து இதைப் பார்த்துக் கொண்டாள். கொஞ்ச நாட்களாக அவள் சபனாவைக் கவனித்துக் கொண்டு தான் வருகிறாள். கலைமணியிடம் சபனா எல்லையற்ற அன்புகொண்டு பழகுவதை அவள் அறிந்து கொள்ளாமல் இல்லை. கலைமணி சபனாவுக்கு ஏற்றவன்தான். அழகும், வியந்து பாராட்டத் தக்க குணங்களும் அவனிடம் அமைந்து விளங்குகின்றன. இவற்றுக்கெல்லாம் மேலாக அவன் ஓர் கலைஞன். கல்லிலே உணர்ச்சிகளைப் பிரதிபலிக்க வைத்துச் சிலை வடிக்கும் சிற்பி. சபனாவோ ஆடல் கலையில் ஈடு இணையற்றவள். ஒரு கலைஞனே சபனாவுக்குக் கணவனாக வாய்க்க வேண்டுமென அவள் விரும்பிக் கொண்டிருந்தாள். எனில் கலைமணி வேற்று நாட்டா னாயிற்றே! அவன் தமிழ்ப் பூமியிலல்லவா பிறந்திருக்கிறான்! அவனோடு சபனாவினது திருமணத்தை எப்படி நடத்திக் கொள்ள முடியும்? எகிப்துநாடு முழுமையும் இதைக் கண்டு எள்ளி நகையாடாமல் இருக்குமா!

எனவே இந்த உறவை தடைப்படுத்த வேண்டுமென அவள் எண்ணினாள். ஆனால் தங்கள் அருமைப் புதல்வியின் இதய மலர் இதனால் கசங்கிச் சாம்பி விடுமே என நினைத்த

போது அவளது மனம் துவண்டது. அறிவுக் கூர்மை நிரம்பிய அந்தப் பெண்ணை இதுவரையிலும் அவளோ, இரமசோ எவ்விதச் சுடுமொழி சொல்லியும் கண்டித்ததில்லை. அப்படிப்பட்ட நிலைக்கு அவள் நடந்து கொள்ளவுமாட்டாளே!

“கலைமணியோ தங்கள் வீட்டுக்கு விருந்தினனாக வந்தி திருப்பவன்; குடும்பத்தில் ஒரு உறுப்பினனாக, எவ்வித வேறு பாடும் இல்லாமல் மனம் திறந்து பழகிக் கொண்டிருக்கிறான்! இதைத் தவிர அவன் தங்கள் வாழ்வுக்கு ஆதாரமான தனது அருமைக் கணவரின் உயிரைக் காப்பாற்றியவன். அவனுக்கு எத்தகைய பரிசு கொடுத்தாலும் தகுமே! அவனைத் தெய்வ மாக வைத்தன்றோ வழிபட வேண்டும்! அடடா, இந்தக் கலைமணி எகிப்திய மண்ணில் பிறந்திருக்கக் கூடாதா?

கதிரவன் ஒளியின் தன்மையில் வேறுபாடு உண்டா? திங்களின் நிலவு குளிர்ச்சிக்கு மாறாக வீசுமா? மனித இதயங்களில் சுரக்கும் அன்பும் இப்படிப்பட்டதுதானே! அது, நாடு, மொழி, இனம் என்று வேற்றுமையா பார்க்கிறது! இவற்றுக் கெல்லாம் அப்பால்பட்ட ஒரு புனித உணர்ச்சி வன்றோ அது! நாடுகள் எல்லாம் ஒன்று; அனைத்து மக்களும் ஒரே இனம் என்ற உணர்ச்சி மக்கள் அக மன்றத்தை ஆட்சி புரியும் நாள் எந்நாளோ!

தென்றலில் அனைந்து தலையசைக்கும் மலர் போலும், கருப்பஞ்சாற்றைச் சுவைத்துச் சொக்கும் நாவுகள் போலும் சபனாவும் கலைமணியும் இதயத்தோடு இதயம் பிணைந்து அன்பால் ஒட்டியிருக்கிறார்கள்! அன்புக்கும் உண்டோ அடைக்குந்தாழ்? இவ்வாறு அன்பால் ஒட்டிய இதயத்தின் இணைப்பை ஏனோ அறுக்க முயல வேண்டும்! அது வேதனை தரும் செயல்லவவா! இறையருளின் இசைவு போல் யாவும் ஆகட்டும்!”

இந்த நினைவுகளில் தோய்ந்த செக்யித்து, அந்த இளம் இணைகளைக் கலைக்க எண்ணவில்லை. அப்படிச் கலைத்து அந்த உள்ளங்களில் மாயாத வடுவை உண்டாக்குவது அநீதி என

வும் உணர்ந்தாள். அவர்களது இந்தக் கூட்டுறவு அவளது உள்ளத்தில் இனம் தெரியாத ஒரு மகிழ்ச்சியைப் பரப்பியது. அதில் அவள் நிறைவு கொண்டவளாக மீண்டும் தனது மாளிகைக்குள் போய்க் கொண்டாள்.

30. சூயகாவுக்குப் பயணம்

காலைநேரத்தில் இரமேசின் மாளிகையின் வெளிப்பகுதியில் ஒருவன் நின்று கொண்டிருந்தான். ஏற்கனவே அவன் ஒன்றிரண்டு தடவைகள் அங்கு வந்திருப்பவன் தான். எனினும் இப்போது உள்ளே செல்லத் தயங்கிக் கொண்டிருந்தது அவனது இயல்பின் தன்மையை விளக்கிற்று. யாராவது தனது கண்களில் பட்டால் அவர்களிடம் அறிவித்து, இரமேசின் இசைவு பெற்று, உள்ளே போக வேண்டுமென்பது அவனது எண்ணம் போலும்! இவனது முகம் இவன் நமக்கு அறிமுகமானவன் என்பதைக் காட்டுகிறது. இரமேசிடம் அந்தரங்க அன்பும், கலைமணியிடம் நெருங்கிய தோழமையும் கொண்ட அல்போனியே அப்படி நின்று கொண்டிருந்தான்.

வீட்டைப் பார்த்தபடி வெளியே ஒருவன் நின்று கொண்டிருப்பதை இரன்னித்து கண்டு விட்டாள். விரைவாக அவள் அல்போனியின் பக்கமாக வந்து, அதட்டும் குரலில் அவனிடம் “உனக்கு என்ன வேண்டும்?” என்று கேட்டாள்.

அந்த இளம் பெண்ணுக்குச் சரியான பதில் கொடுக்க வேண்டும் போல் தோன்றியது அல்போனிக்கு. “இங்கே என்ன இருக்கிறது?” என்று மறு கேள்வியைப் போட்டான் அவன்.

“இது கடை வீதியல்ல, வேண்டிய பொருள்களை வாங்குவதற்கு” என்று மொழிந்தாள் இரன்னித்து.

“எனக்கும் அது தெரியும். நீ கேட்ட கேள்விக்குத்தான் நான் பதில் சொன்னேன். இதில் தவறு ஏதும் இல்லையே!” என்று சிரித்துக்கொண்டே மொழிந்தான் அல்போனி.

பதிலுக்கு அவளும் புன்முறுவல் உதிர, “நீர் நன்றாகப் பேசுகிறீர்!...சரி சரி, உமக்கு என்ன வேண்டும்?” என்று கேட்டாள்.

அவன் அவளிடம், “எனக்குக் கலைமணியைப் பார்க்க வேண்டும். அத்துடன் இரமேசையும் சந்தித்தால் நலம்” என்று உரைத்தான்.

“இதை முதலாவதாகச் சொல்வதற்கென்ன?” என்று மொழிந்தபடி வேகமாக உள்ளே சென்றாள் இரன்னித்து. அவள் போன சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் கலைமணி ஆர்வம் ததும்பிய முகத்தோடு வாசல் பக்கம் வந்தான். அங்கே அல்போனியைக் கண்டதும் அவனது மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை. அன்புக் பெருக்கால் அவனைத் தழுவிக்கொண்டான்.

இருவரும் மாளிகையின் உள்ளே சென்றார்கள். அல்போனியைக் கண்டதும் இரமேசிடம் கிளர்ந்தெழுந்த அன்புணர்ச்சிக்கு வரம்பில்லாதிருந்தது. அவரது உயிரைக் காப்பாற்றக் கலைமணிக்குத் துணையாக இருந்தவனல்லவா அவன்! இரமேசு மட்டுமல்ல; அவரது குடும்பமே அவனை இன்னொன்று இனம் தெரிந்து கொண்டு அவளிடம் மட்டுக்கு மிஞ்சிய மரியாதையையும் அன்பையும் வழங்கிற்று. இதற்கு முன் அல்போனி இங்கு வந்திருந்த போதிலும் இரமேசின் வீட்டார்கள் பழகிக்கொள்ளும் முறைக்கு அவனுக்கு வாய்ப்பு கிட்டியிருக்கவில்லை. இப்போது அந்த நிலை வாய்த்துள்ளதை எண்ணி அவன் பெருமகிழ்ச்சி பெற்றான். இதற்குக் காரணமாக இருந்தவன் கலைமணியே யன்றோ!

இரமேசு கப்பலில்தான் தளபதியாக இருந்தாரேயன்றித் தமது வீட்டில் சாதாரண ஆளாகவே தோன்றினார். தொடக்கத்தில் அவரிடம் பேசிக்கொள்ளவே தயங்கிய அல்போனி,

தன்னிடம் வலுவாகவே அவர் இயல்பாகப் பழகும் தன்மையைக் கண்டு தானும் அவரிடம் அப்படி நடந்துகொண்டான். இரமேசின் வீட்டில் இவர்கள் அனைவரும் நெருங்கிய உறவினர்கள் போலும், சரிசம வயதுடைய நண்பர்கள் போலும் பழகிக் கொண்டனர்.

அல்போனி வந்த அன்று பகல், இரமேசின் வீட்டில் மிகவும் தட்புடலாக விருந்து நடைபெற்றது. அல்போனியுடன் விருந்தில் இரமேசும் கலைமணியும் பங்குகொண்டனர். உணவின்போது கப்பல் அனுபவங்களையும் இன்னும் எதை எதையெல்லாமோ பற்றியும் உரையாடல் நடைபெற்றது. சாப்பாடு முடிவது வரையிலும் இரமேசு பல சுவையான செய்திகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

அன்று மாலைப் பொழுது வரையிலும் அல்போனி கலைமணியோடும் இரமேசோடும் பேசிக் கொண்டிருந்தான். பிறகு அவனுக்கு வீடு திரும்பும் நேரமாயிற்று. தனது கிராமமாகிய சூயகாவுக்குக் கலைமணியை அழைத்துப் போவதும் அவனது திட்டமாக இருந்தது. தனது இல்லத்தில் நான்று நாட்கள் அவனைத் தன் விருந்தினனாக இருக்கும்படியும் கேட்டுக் கொண்டான். கலைமணியால் இதை எப்படித் தட்டிக் கழிக்க முடியும்?

அல்போனி கலைமணியைச் சூயகாவுக்கு அழைத்துப்போக மற்றொரு காரணமும் உண்டு. எகிப்தின் தொன்மைத் தெய்வமாகிய அமோனுக்குத் தெப்பத் திருவிழாவும் மறுநாள் அங்கு நடைபெற இருந்தது. எகிப்தில் நீண்ட நெடுங்காலந்தொட்டு இது நடைபெற்று வருகின்ற ஒரு விழா. அக்காலத்தில் நைல் நதிக்கரையோரமுள்ள எல்லா முதன்மையான ஊர்களிலும் இவ்விழா அவ்வப்போது நிகழ்ந்து வந்தது. மக்கள் மட்டுக்கு மிஞ்சிய களிப்போடு இவ்விழாவில் பங்கு கொள்வது அன்றைய வழக்கம்.

சூயகாவுக்குச் செல்லக் கலைமணி இரமேசிடம் அனுமதி கேட்டபோது அவரும் மறுத்துக் கொள்ளவில்லை. எகிப்தின்

புராணப் பெருமைகள் நிறைந்த அக்கிராமத்தைக் கலைமணி பார்க்க வேண்டியது மிகவும் இன்றியமையாதது என அவர் கருதினார். ஆனால் செக்மித்துக்கு அந்த விருந்தினனைத் தங்களது கண்ணோட்டத்தை விட்டுப் பிற இடங்களுக்கு அனுப்பி வைப்பது என்னவோ துன்பத்தைக் கொடுப்பதாய் இருந்தது. அந்த நான்கு நாட்களையும் கலைமணி இல்லாது எப்படிச் சுழிப்பது என்பதை எண்ணி யெண்ணிச் சபனாவோ ஏக்கத்தை வளர்த்துக் கொண்டிருந்தாள். இன்னதென்று சொல்லிக் கொள்ள முடியாத துன்பம் அவளது உள்ளத்தை அரித்துக் கொண்டிருந்தது.

அவள் கலைமணியைத் தனியாகச் சந்தித்த போது “உனக்கு இங்கே இருக்கப் பிடிக்கவில்லையா?” என்று வெகுளியுடன் கேட்டாள்.

“நான் என்ன, தமிழ் நாட்டுக்கா போகிறேன்? நீ எதற்காக இப்படிக் கவலைப்படுகிறாய்?” என்று கலைமணி அவளது நாடியை உயர்த்திப் பிடித்தபடி வினவினாள்.

சபனாவின் விழிகள் கலங்கிச் செம்மையேறி நீர் கட்டி நின்றன. அவைகளில் பரவியிருந்த துயரத்தைக் கண்டு, அவன் ஒரு கணம் திகைத்தே போனான்.

“ஏன் சபனா, இப்படி வேதனைப் படுகிறாய்?” என்று கேட்டான் கலைமணி.

“என் வேதனையைப் கேட்கிறாய்? நான் சொன்னால் உனக்குப் புரியுமா? உங்கள் திருவள்ளுவர்,

“நாங்காதல் கொண்டார் நமக்கெவன் செய்பவோ தாங்காதல் கொள்ளாக் கடை”

என்று ஒரு பாடல் சொல்லியிருக்கிறாரே, அதன் பொருள் உனக்குத் தெரியுமா?”

“நான் ஒருவரிடம் காதல்கொண்டும் அவர் நம்மீது காதல் கொள்ளவில்லையானால் நமக்கு அதனால் என்ன பயன்?

என்பதுதான் அதன் பொருள். எதற்காக இதைக் கேட்கிறாய்?”

“இந்தப் பாடல்தான் உனக்கு என் பதில் என்பதற்காகத்தான்”

“அட பைத்தியமே, உன்மீது எனக்குக் காதல் இல்லையென்று சொல்கிறாய்! என் உயிரின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் நீ நிறைந்திருப்பதை உன்னிடம் எனக்கு எப்படி நிரூபித்துக்கொள்ள முடியும்? அந்த அணுக்களுக்குப் பேசும் குரல் இருந்தால் இலட்சோப இலட்ச மொழிகளால் இதை உனக்குச் சொல்லித் தெரிவித்திருக்கும். நாவுக்கு மட்டுந்தானே பேசும் ஆற்றல் உண்டு. அது சொல்வதை நீ நம்பவும் மாட்டேன் என்கிறாய்! நான் என்ன செய்ய!...ஒரு வழி செய்...நீயும் என்னோடு சூயகா கிராமத்துக்கு வா”

“நான் அங்கே வரப் போவதில்லை.” இது சபனா சடக் கென்று சொன்ன பதில். எனினும் சூயகா கிராமத்தைக் கலைமணி பார்க்க வேண்டுமென்றுள்ள ஆர்வம் அவளுக்கு இருக்கத்தான் செய்தது. மேலும் அவன் அல்போனி வீட்டுக்கு விருந்தினனாகப் போகிறான். அவளும் அவனோடு போவது சரியா? சபனா கலைமணியைப் பார்த்து “சரி, அங்கேபோவதற்கு நான் உனக்கு அனுமதி தருகிறேன். ஆனால் நான்கு தினங்களுக்கு மேல் ஒரு நொடிப் பொழுதுகூட நீ அங்கே தங்காமல் இங்கே வந்துவிட வேண்டும். இல்லாவிட்டால் நான் பெரிய கோபக் காரியாக இருப்பேன், தெரிகிறதா?” என்று மொழிந்தாள்.

“ஆமாம், அப்படி வருகின்ற கோபத்தை இப்போது கொஞ்சம் காட்டேன். அந்த அழகைப் பார்த்து நான் அநுபவிக்கிறேன்” என்று சிரித்தபடி மொழிந்து அவள் மலர்க் கன்னத்தைச் செல்லமாகத் தட்டினாள்.

சற்று நேரத்துக்குப் பிறகு அல்போனியும் கலைமணியும் இரமேசிடமும் அவரது குடும்பத்தினரிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு சூயகா கிராமத்துக்குப் புறப்பட்டனர். ஏக்கம் நிரம்பிய நெஞ்சமுடன் கலைமணி போவதைப் பார்த்துக்

கொண்டே நின்றாள் சபனா. அவள் கண்களில் அரும்பிய நீரை வேறு யாருமே கவனிக்கவில்லை. அதை உணர்ந்து வேதனை கொண்டவன் கலைமணி ஒருவனேதான்.

31. நினைவும் கனவும்

கலைமணி சூயகா கிராமத்துக்குச் சென்ற பிறகு சபனாவுக்கு வீடே வெறிச்சென்றிருந்தது. தமிழகத்திலிருந்து அவன் சபனாவின் வீட்டுக்கு வரும்போது வெளிப்படையாக எதையும் கொண்டு வந்ததில்லை. இப்போது சூயகா கிராமத்துக்குச் செல்லுகையில் எதையும் எடுத்துப் போனதும் இல்லை. பின் ஏனோ சபனா இவ்விதம் வேதனைப்படுகிறாள்? இதற்குத் தெளிவாக அவளால் பதில் சொல்ல முடியுமா? தனக்கே புரிந்து கொள்ள முடியாத ஒரு பாசம், பற்றுதல்-ஒட்டு-இணைப்பு அவளுக்கு அவனோடு ஏற்பட்டதுதான் காரணம்! இதனால் முன்னெல்லாம் அவள் உணர்ந்தறியாத ஒரு உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பு-ஏக்கம் அவளை அலக்கழிக்கத் தொடங்கியிருக்கிறது!

சபனாவின் உள்ளத்தில் கலைமணி காதலெனும் செடியை முளைக்க வைத்து விட்டான். அது இப்போது கொடி வீசி வளர்ந்திருக்கிறது. அதற்கு நீர் பாய்ச்சி கொழுக்கொம்பாக, அவன் நின்றதவ வேண்டாமா? அவனது பிரிவினால் அக்காதல் கொடி தோன்றியுள்ள இதய நிலம் வறட்சி கொள்ளத் தானே செய்யும்!

கலைமணி தங்கியிருந்த அறைக்குச் சபனா சென்றாள். அங்கே அவன் எழுதிவைத்திருந்த 'சைபரசு' காகிதம் கருட்டி வைக்கப்பட்டிருந்தது அவள் கண்ணில் பட்டது. அதை எடுத்து அவள் பிரித்துப் பார்த்தாள். கலைமணியின் கையெழுத்துக்கள் அதில் சிரித்துக்கொண்டிருந்தன. அவன் எழுதியிருந்த எகிப்திய வாசகங்களின் கீழ்ச் சில தமிழ் வரிகளும் துலங்கின. சபனா அதை ஆர்வத்தோடு படிக்கத் தொடங்கினாள்.

தமிழ் கத்தின் கடலைத் தாவி
தையல் ஒருத்தியைக் கண்டேன்— அவள்
மையல் வலையினில் பட்டேன்
அமுதும் அவளோ? அழகு மதியோ?
அன்புக் கடலோ? அறியேன்!— அவள்
இன்பச் சிலையோ? தெரியேன்!

வாழ்வுக் கலசம் மதுவாய் நிரம்ப
வந்தே உயிரில் இணைந்தாள்!—என்
சிந்தை நினைவாய்ப் பிணைந்தாள்!
பாழே நிறைந்த பாலை வனத்தில்
பசுஞ்சோலைபோல் ஒளிர்வாள்!—என்
இசைக் கோகிலமாய் மிளிர்வாள்!

அமர வாழ்வை வையம் தன்னில்
அடைய வைத்தாள் அவளே!—சுவைப்
படையல் வைத்தாள் அவளே!
கமுகத் தோளான் காதல் பெறவே
கணக்கில் பிறப்பு கேட்பேன்—இறைபால்
வணக்கம் செய்து கேட்பேன்.

சபனா பல தடவைகள் இந்த வரிகளைப் படித்தாள்.
ஒவ்வொரு எழுத்தும் மந்திர சக்திகொண்டதுபோல் அவளுக்குத்
தோன்றியது. படித்துப் படித்து விதவித நினைவுகளில்
மிதந்தாள்! திரும்பத் திரும்பப் படித்துக்கொண்டே இருந்
தாள்!

சபனாவைக் குறித்துத் தமிழ்மொழியில் கலைமணி எழுதிய
கவிதைதான் இது. தன்மீது அவனுக்கிருக்கும் ஆழமான
பாசத்தை உணர்ந்து இந்த உலகமே அவளுக்குச் சொர்க்க
மாய்ச் சுவைத்தது! சூயகா கிராமத்துக்கு அவன் புறப்படும்
போது, தான் அவனைத் தன்மீது பற்றில்லாதவன் என்று
சொல்லிய மொழிகளை நினைந்து அவள் கழிவிரக்கம் கொண்டாள்.
சொல்லிய அந்த மொழிகளும் உண்மையிலேயே
அந்தப் பொருளில் சொல்லியவைதானா? இல்லையே! வரம்பற்ற

தன்னேச உணர்ச்சியை நிலை நிறுத்தி-வெளிக்காட்டிச் சொல்லியவைதானே அவை! எத்தனை எத்தனையோ பிறவிகளாக அவன் அவளோடு இணைந்து இருந்தது போன்ற ஒரு அநுபவம் சபனாவுக்கு. கொங்கு நாட்டில் பிறந்த கலைமணியை அவளது அன்புத் தெய்வம் 'அல்மோண்' உரிய நேரத்தில் அவளிடம் கொண்டு சேர்த்திருக்கிறது. வணங்கி, அந்தத் தெய்வத்துக்கு வாழ்த்துக்களைச் சொரிந்தாள் சபனா.

மாலைப் பொழுதில் தங்களது மாளிகையின் முன்னுள்ள தடாகக்கரையில் போய் அமர்ந்தாள். அன்றும் அந்த நிகழ்ச்சி தான் நடந்தது. அந்த இணை நீர்க்கோழிகள் நீர் மட்டத்திலே நீந்தி விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. கலைமணியோடு இருந்த போது கண்களுக்குக் குளிர்ச்சியூட்டிய அந்தக் காட்சி இப்போது ஏனோ சபனாவின் விழிகளுக்குக் குத்தலைக்கொடுக்கிறது. அவளுக்கு அப்பறவைகள் மீது ஆத்திரம் பொங்கிற்று. அவைகளை விரட்டிக் கொன்றுவிடலாம்போல் தோன்றியது. பெருமூச்சு விட்டபடி அவள் அவ்விடத்திலிருந்து எழுந்து வீட்டை நோக்கி வேக கதியில் நடந்தாள்.

சபனாவின் மனச் சஞ்சலத்தையும், முகச் சடைவையும் மற்றவர்களுக்கு அறிந்துகொள்ள வாய்ப்புக் கிடையா வீட்டாலும் இரன்னித்துக்குத் தெரியாமல் போகவில்லை. அவள் சபனாவிடம் "ஏன் சபனா, கலைமணி போன பிறகு வீடே வெறிச் சென்று இல்லையா?" என்று கேட்டாள். சபனா பதில் சொல்லவில்லை. ஆனால் அச்சமயம் அவள் மனத்தின் ஏக்கம் வைக்கோல் போரில் பற்றிக்கொண்ட தீயைப்போல மீண்டும் மூண்டு வானளவுக்கு வளரத் தொடங்கியிருக்க வேண்டும்.

"கலைமணி இல்லாதது சபனாவுக்கு எதுவும் ஓடவில்லை, அப்படித்தானே?" என்று மறுபடியும் அவளிடம் கேட்டாள் இரன்னித்து.

"அடிக்கடி அவனது நினைவை எடுத்து ஏன் என்னை இப்படிச் சித்திரவதை செய்கிறாய்?" என்று பதில் சொல்லிய

படி சபனா தனது அறையில் போய்ப் படுத்துக்கொண்டாள். அவளது துவண்டு சிதைந்த நிலையைக் கண்டு உண்மையாக இரண்ணி த்தும் வருந்தினாள்.

இரவு சபனாவுக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. அந்த இரவைக் கழிப்பது அவளுக்குப் பல நூறு இரவுகளைக் கழிப்பது போலிருந்தது. கலைமணியின் நீணவுகள் அவளது எண்ண அரங்கத்தில் கறங்கிச் சுழன்று அவளது அமைதியை மேலும் மேலும் கெடுத்துக்கொண்டிருந்தன. படுக்கையில் அப்படியும் இப்படியுமாக அவள் புரண்டுகொண்டிருந்தாள். எப்போதுதான் துயில் அவளது கண்களைத் தழுவியதோ, தெரியாது.

இலிபியா பாலைவனத்தில் ஒரு குளிர் பூஞ்சோலை, அதன் நடுவேயுள்ள நீருற்றின் அருகாமையில் சபனா கலைமணியை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறாள். அவன் நீணவில் தோய்ந்த அவளிடம் பாடல் கிளம்புகிறது.

கொடுமையான தீ வெயில்; மணல் பழுத்துப் புகை எழும்புகிறது. அந்த வெயிலினூடே சபனாவின் பாடல் குரலால் இழுக்கப்பட்ட ஒரு மனித உருவம், நெடுந் தொலைவில் வந்து கொண்டிருக்கிறது. அது துரித கதியில் சபனா நின்று கொண்டிருக்கும் பூஞ்சோலையை நோக்கித்தான் வருகிறது. இப்போது அவள் பக்கமே அது வந்துவிட்டது. கலைமணிதான் அருகே வந்துகொண்டிருந்தான். அவனைக் கண்ட சபனாவின் கண்கள் பூரித்தன. உடல் தளதளத்தது. அவளது மனத் தடாகம் அலையெறிந்து கும்மாளம் கொட்டிற்று.

கலைமணி அவள் பக்கம் நெருங்கி விட்டான். அடடா இது என்ன பயங்கரம்! கொடூரத் தோற்றமுடைய பிசாசு ஒன்று கலைமணியைப் பிடித்துக்கொண்டு ஓடுகிறதே!

இதைப் பார்த்துவிடுகிறாள் சபனா. அலறித் துடிக்கிறாள்; அவளது நெஞ்சம் அறுந்தது போலாகிறது.

சபனாவுக்கு நொடியில் வெறி மூண்டு விடுகிறது. அந்தப் பிசாசை நோக்கி ஓடுகிறாள். முன்னே அதை வழிமறித்துக் கி.—11

கொள்கின்றாள். அந்தக் குரூரப் பேய் கலைமணியை விட்டு விட்டு அவளைப் பற்றிக்கொள்கிறது. தன் உயிரையே பணயம் வைத்துச் சபனா அதனுடன் அமர் செய்கிறாள். இறுதியாக அவள் தன் கைக் கட்டாரியை எடுப்பதைக் கண்டதும் அந்த மாயப் பேய் நடுநடுங்கி அவளிடம் பணிந்து விடுகிறது. மன்னிப்புப் பெற்றுக்கொண்டு ஓட்டம் பிடிக்கிறது.

கீழே கிடந்த கலைமணியின் விழிகள் திறக்கின்றன. அவன் தனது அருமைச் சபனாவைக் காணுகிறான். அவனது முகத்தில் புன்னகை உதயமாகிறது. கலைமணி மெல்ல எழுந்து “என் அன்பே!” என அவளைத் தழுவிக்கொள்கிறான். அதிலேதான் அவளுக்கு எவ்வளவு சுகம்!

இருவரும் பூஞ்சோலை நோக்கி வருகிறார்கள். இதை நேரம் சபனா ‘ஆ’ என்று அலறுகிறாள். அவன் கீழே சாயும் நேரத்தில் அவளைத் தாங்கிப் பிடித்துக்கொண்டு பின்புறமாக திரும்பிப் பார்க்கிறான் கலைமணி. அந்தப் பொல்லாத பிசாசு தன் கையிலுள்ள எலும்பு ஆயுதமொன்றைச் சபனா மீது எறிந்து விட்டுப் போவதைக் கண்டான் கலைமணி. அவனது இதயம் தகர்ந்தது போலாகிறான். கிளர்ந்தெழுந்த வேதனையின் உச்ச எல்லை அவளிடம் வெறித் தன்மைபை உண்டாக்குகிறது. அந்தப் பிசாசைத் தொடர்ந்து ஓடுகிறான் அவன். கலைமணி தன்னைத் துரத்திக் கொண்டு வருவதைக் கண்ட அந்தப் பிசாசு அவன் மீதும் அதே ஆயுதத்தை வீசுகிறது. அவன் ‘சபனா, சபனா!’ என்று அழைத்தபடியே அலமந்து தரையில் சாய்ந்து விடுகிறான்.

*

*

*

இந்தக் கட்டத்தில் அலறியபடி விழிப்படைந்து கொள்கிறாள் சபனா. இந்த அலறலைக் கேட்ட இரன்னித்து அவன் பக்கமாக ஓடிவந்து, “என்ன சபனா, ஏன் இப்படிக் கூச்ச விட்டாய்?” என்று வினவுகிறான். அது வரையிலும் நடுக்கம் தீராத சபனா, தனது விழிகளைத் துடைத்தபடியே தான் கண்ட அந்த பயங்கரக் கனவை அவளிடம் உரைத்தாள்.

இரன்னித்து சபனாவைத் தேற்றிவித்து “இது வெறும் கனவு சபனா, நினைவுகளின் மோதலால் ஏற்பட்டது. பீதியடைவதற்கு எதுவும் இல்லை” என மொழிந்தாள்.

கனவில் கண்ட காட்சியில், தான் மடிந்ததாகக் கண்டதைப் பற்றிக்கூட அவள் கவலைப்படவில்லை. கலைமணியை அப்படிப் பார்க்க நேர்ந்ததே என்பதில்தான் அவள் மனம் புண்ணானது. மறுபடியும் அத்தகைய ஒரு காட்சியை எண்ணிப் பார்க்கவே அவள் மனம் இசையவில்லை.

அன்றிரவு மீதியுள்ள பொழுதைச் சபனாவும் இரன்னித்தும் நித்தரையின்றிப் பேசிக்கொண்டே கழித்துவிட்டார்கள்.

32. பாதகம் செய்ய ஏவுதல்

மெம்பீசு நகரக் கடைத்தெரு வீதியில் என்றைக்கும் போலவே அன்றைக்கும் பரபரப்பாக மக்களது நடமாட்டம் இருந்து கொண்டிருந்தது. அந்தக் கூட்டத்துக்குள்ளேயும் பாதையை வகுத்துக்கொண்டு வந்த ஒரு கோச்சு வண்டி, ஒரு கடையின் முன்னே வந்து நின்றது.

இவ் வண்டியிலிருந்தும் தனக்கே உரிய கம்பீரத்தோடு இறங்கினான் நேக்கா. இவன் இக் கடையினுள் புகுந்ததும், கடைக்காரன் இவனை வரவேற்று மரியாதை செய்து நின்றான். இரத்தின மணிகள், முத்துகள் விற்பனை செய்யும் இக்கடை அந்த வீதியிலேயே பெரிய கடையாகத் தென்பட்டது. கோரசு இவ் வீதிக்கு வந்தால் இக் கடைக்கு வராமல் போவது இல்லை. ஏனெனில் இக் கடை வியாபாரத்தில் அவனுக்கும் பங்கிருந்தது. இதைத் தெரிந்துகொண்டுதான் நேக்கா இப்போது கோரசைச் சந்திக்க இக்கடையை நாடி வந்திருக்கிறான் போலும்!

இவன் இக்கடை விபாபாரியிடம் “கோரசு இங்கே வந்தாரா?” என்று வினவினான்.

கடைக்காரன் “ஆம்” என்று பதிலுக்குத் தலையசைத்து அவன் மாடியில் இருப்பதை கை சைகையால் காட்டினான். நேக்கா உடனேயே மாடிப் படியை நோக்கி ஏறத் தொடங்கினான்.

மாடியில் கோரசு கட்டில் ஒன்றில் தலைக்கும் பக்கவாட்டுக்கும் தலையணைகளைப் போட்டுக்கொண்டு, சரிந்தபடியே முத்துகளையும் மணிகளையும் தரம் பார்த்துப் பரிசோதித்துக் கொண்டிருந்தான். நேக்காவை இவன் கண்டதும் மலர்ந்த முகத்தோடு வரவேற்றுக் கொண்டான். இதற்குள்ளாகக் கீழேயிருந்து சிறுவன் ஒருவன், இரண்டு கிண்ணிகள் நிறைய மதுவை மேலே கொண்டு வந்து இவர்கள் முன்னிலையில் வைத்துப் போனான். கோரசும் நேக்காவும் அதைச் சுவை பார்த்துக் கொண்டே பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். நேக்கா கோரசைப் பார்த்து “ஒரு முக்கியமான செய்தியைச் சொல்லிப் போகத்தான் இங்கே அவசரமாக வந்தேன்” என்று புகன்றான்.

“அதில் தப்பு எதுவும் இல்லை. இங்கு நீ எப்போதும் வரலாம். இது எனக்கும் உரிமைப்பட்ட கடைதான்” என்று பதிலுக்குச் சொல்லி நேக்காவின் முகத்தைக் கவனித்தான்.

“அந்தத் தமிழன் கலைமணி இருக்கிறான் பார், அவன் இப்போது சூயகா கிராமத்துக்குப் புறப்பட்டிருக்கிறான்.”

“சரி...தனியாகப் போகிறானா, அல்லது அந்தக் குறும்புக்காரி சபனா அவளை அழைத்துக்கொண்டுப் போகிறாளா?”

“அவள் போகவில்லை. சுப்பல்கணக்கெழுத்து அல்போனி கூட்டிக்கொண்டு போகிறான். அவன் சூயகா கிராமத்துக் காரன் தானே!”

“எதற்காக இப்போது இந்தத் தமிழன் அங்கே போகிறான்?”

“இது உனக்குத் தெரியாதா? அல்மோண் தெய்வத் துக்கு அங்கே தெப்பத் திருவிழா இருக்கிறதல்லவா? அதைக் காட்டத்தான் இந்த எகிப்தியக் குரங்கு அவனை அங்கே அழைத்துக்கொண்டு போகிறது!”

“நேக்கா, இது ஒரு சரியானசந்தர்ப்பம் நமக்கு. இதைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு நாம் அந்தக் கலைமணியை அங்கேயே ஒழித்துக் கட்டவேண்டும்.”

“இந்தக் கருத்தோடுதான் நானும் உன்னைத் தேடி வந் தன்.....ஆமாம், இதை எப்படி நிறைவேற்றுவது?”

“இது என்ன பிரமாதம்; நமது ஆட்கள் சிலரை அங்கே அனுப்பி, வேறு யாருக்கும் தெரியாமல் அவன் உயிரைவாங்கி மண்ணுக்குள் புதைத்து விடவேண்டும்.”

“விழா ஆயிற்றே! பெருங் கூட்டமாக இருக்குமே! இதை எப்படி மறைவாகச் செய்து கொள்ள முடியும்?”

“அப்படிக்கு முடியாவிட்டால் நைல் நதியிலாவது அவனைத் தள்ளிவிடவேண்டும். சுழிக் கரங்களைக் கொண்ட நைல் தெய்வம், அவனைக் கொண்டுபோய்த் தனது இதயத் துக்குள் அமிழ்த்தி வைத்துக்கொள்ளும்.

“ஆம், இதுவும் சரியான வழிதான். எந்த விதத்திலாவது அவன் நமக்கு ஒழியத்தானே வேண்டும்?”

“அதைத்தான் நானும் சொல்கிறேன். நீ இப்போதே சென்று அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்து முடி.”

“இதைவிட வேறு எனக்கு என்ன வேலை? இதோ போகிறேன்.”

என்று சொல்லியபடி நேக்கா கோரசிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு வெளியேறினான். கலைமணியை ஒழித்த பிறகு தான் செய்ய வேண்டியவைகளைப்பற்றிச் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தான் கோரசு.

33 தெப்பத் திருவிழா

எகிப்தியரின் புராதன மன்னர்களில் மிகக் குறிப்பிடத் தகுந்தவன் “இக்னற்றேன் என்பதை வரலாற்று அறிஞர்கள் நன்கு அறிவார்கள். இவன் கி.மு. 1300ல் அரியணை ஏறினான். மதத்தின் பெயரால் நடைபெற்று வந்த பல மூடக் கொள்கைகளும் குரூர்ச் செயல்களும் இவனுக்குப் பிடிக்கவே இல்லை. அக்காலத்தில் மதகுருமார்கள் நாட்டைத் தங்களது போகபூமியாக ஆக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். தொன்மைத் தெய்வமான ‘அமோண்’ பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டு மக்களைச் சுரண்டிப் பெருஞ் செல்வந்தர்களாக வீற்றிருந்தனர். இதற்கெல்லாம் முற்றுப் புள்ளிவைக்க இக்னற்றேன் எண்ணிப் புதியதொரு சமயத்தைத் தோற்றுவித்தான். இதற்குத் தெய்வமாக ‘அற்றேன்’ என்பதை ஆக்கினான். இளம் பருவம் கொண்ட இக்னற்றேன் மன்னவன் தம் கொள்கைகளை அறிவிக்கும் இடமாகப் புதியதொரு நகரத்தை நிறுவினான். பிற்காலத்தில் அமோண் சமயக் குழுவினரால் இவனது தத்துவங்கள் பரவாமல் தடுக்கப்பட்டனவெனினும், இம் மன்னவன் சரித்திர ஞானம் படைத்தவர்களால் போற்றத் தக்கவனாகவே வரலாற்றில் மிளர்கிருன்.

இன்று எகிப்தில் ‘தெல்-எல்-அமாண்’ என்ற கிராமம் இருக்கும் பகுதியிலேயே அக் காலத்தில் இக்னற்றேன் அமைத்த புதிய தலை நகரம் இருந்தது. நமது கதை நிகழும் காலத்தில் சூயகா கிராமம் இந்நகரைச் சார்ந்த பகுதியாக விளங்கியது. எனவே இக் கிராமம் அக்காலத்தில் சீரும் சிறப்பும் பெற்றுப் புனிதமுடன் துலங்கியதில் வியப்பில்லையல்லவா!

சூயகாவில் கலைமணியும் அல்போனியும் போய்ச் சேர்ந்த அடுத்த நாளிலேயே அங்கு தெப்பத் திருவிழா இருந்தது.

*எகிப்து : கிருஷ்ண சைதன்யா

எனவே தாங்கள் வந்து சேர்ந்த அந்நாளைப் பாழாக்காமல் பார்க்க வேண்டிய இடங்களைப் பார்க்க இருவரும் முடிவு செய்தனர்.

அன்று பகல் உணவுக்குப் பின்னர் இருவரும் வெளியே புறப்பட்டனர். கலைமணி அல்போனியிடம் 'பிரமிட்' என்று சொல்லப்படும் கூர்கோபுரங்களைப்பற்றித் தெரிந்து கொள்ள விழைந்தான். அவனிடம் அல்போனி "கலைமணி, நீ இவைகளைப்பற்றி அவசியம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இக் கோபுரங்களில் பழைய மன்னர்களின் சடலங்களே இருக்கின்றன. அதாவது இவை அவர்களின் சமாதிகள். இச்சமாதிகளில் சில மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் முற்பட்ட பழமை வாய்ந்தவை. வானத்தை அளாவி நிற்கும் இந்தக் கோபுரங்கள் பல லட்சம் கற்களால் சமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எகிப்தின் பழமையான கட்டடக் கலை வன்மைக்கு இவைகள் சான்றுகளல்லவா!" என்று மொழிந்தான். இதைக் கேட்டு வியப்பில் மூழ்கியபடியே நடந்தான் கலைமணி.

அல்போனி தொடர்ந்து அவனிடம் "எகிப்தியர்கள் உடலங்களை அழிந்து போகாமல் பதம் செய்து பாதுகாப்பதில் வல்லமை மிக்கவர்கள். பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னுள்ள உடலங்களை இன்னும் நமக்குப் பார்க்கலாம்" என்று மொழியவும், கலைமணி மேலும் வியப்புற அவனது முகத்தைப் பார்த்தபடியே நின்று கொண்டிருந்தான். அவனது கருத்தைத் தெரிந்து கொண்ட அல்போனி, அத்தகைய உடலங்களை அவனுக்குக் காட்டவேண்டும் என்று விரும்பினான். பக்கமிருந்த 'மம்மி' ஒன்றுக்கு இருவரும் சென்றனர். அங்குக் காவலுக்கு இருந்தவன் கலைமணியைக் கண்டதும் பிறநாட்டான் என்பதை நொடியில் தெரிந்து கொண்டு, அதனுள்ளிருந்த உடலங்களைக் காட்ட முன்வந்தான்.

மம்மியின் உள் வைக்கப்பட்டிருந்த உடலங்கள் சருகு போல் நன்றாகக் காய்ந்து பழுப்பு நிறமேறியிருந்தன. தலை

யிலுள்ள உரோமங்கள் உதிர்ந்து போகாமல் அப்படியே தென் பட்டதை கலைமணி கருத் தூன்றிக் கவனித்துக் கொண்டான்.

இதன்பிறகு அல்போனி கலைமணியை ஒரு புராதன ஆலயத்துக்குள் அழைத்துச் சென்றான். இந்த ஆலயம் கலைமணியின் கருத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. இதில் மக்கள் வரிசையாகத் திரண்டு நின்று தெய்வத்தை வழிபட்டுக் கொள்ள விசாலமான முன் பகுதி இருந்தது. இப் பகுதியைக் கடந்து இருவரும் உள்ளே சென்று சடங்குகள் நிகழும் மண்டபத்தை அடைந்தார்கள். இங்குத் தெய்வ குரு தமக்குரிய ஆடை அணிகளுடன் நின்று கொண்டிருந்தார். அவரது அனுமதியுடனேயே தெய்வத்துக்குரிய எல்லாவிதச் சடங்குகளும் செய்ய வேண்டியதாய் இருந்தன. இம் மண்டபத்தில் நாற்பக்கமும் நறுமணம் புகை பரவிக் கம்மெனக் கமழ்ந்து கொண்டிருந்தது. இருவரும் இதையும் தாண்டி உள்ளேயிருக்கும் கருப்ப கிருகத்துக்குச் சென்றார்கள். இங்குதான் தெய்வச் சிலை இருந்தது. இவ்வளவு நேரமும் தான் ஊன்றிக் கவனித்துக் கொள்ளாத ஒரு அதிசயத்தை இப்போதுதான் கலைமணி கண்டான். ஆலயத்தின் முன் முகப்பிலிருந்து 'மூலஸ்தானம்' செல்லும் வழி வரையிலும் பிரமிப்புத் தரத் தகுந்த சிற்பங்கள் நிறுவப்பட்டிருந்தன. கண்ணைக் கவரும் வண்ணம் இவைகளில் விதவித வண்ணங்கள் பூசப்பட்டிருந்தன. சிற்பிகளின் கைத்திறன் கலைமணிக்குக் கலையின் நுட்பத்தை எடுத்து விளக்கிற்று. ஆலயத்தைச் சுற்றிப் பெரிய பெரிய மதில்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. தமிழகத்திலுள்ள ஆலயங்களையும் அங்கு நடை பெறும் சடங்கு நிகழ்ச்சிகளையும் இங்குள்ளவற்றின் வழிபாடு முறைகளையும் தனது சிந்தனையில் கொண்டு நிறுத்தி நப்பு நோக்கிப் பார்த்துக் கொண்டான் கலைமணி. இருவரும் இவ்வாலயத்தை விட்டும் வெளியேறினார்கள்.

கொஞ்சத் தொலை நடந்து வந்ததும், ஒரு சிறிய பூங்கா விழுள் இருந்த இரு சிலைகளைக் கலைமணி கண்டான். இவற்றை யொத்த சிலைகள் அவன் தனது வாழ்நாளில் ஏங்குமே பார்த்ததில்லை. இச் சிலைகள் ஏறக்குறைய அறுபத்தி

ஐந்து அடிகள் உயரம் கொண்டு பெருமிதம் கொண்டாற் போல் எழுந்து நின்றன. கலைமணி தொடக்கத்தில் ஆலயத்துள் பார்த்த சிலைகளைப்போல் இவ் விரண்டிலும் பல நிறங்கள் இழைக்கப்பட்டிருந்தன. இவைகளைப்பற்றிய விளக்கத்தை அவன் அல்போனியிடம் வினவினான். அல்போனி அவனிடம் இவை தொன்மை எகிப்திய மன்னர்களின் வடிவச் சிற்பங்கள் என்றும், அக் காலத்தியச் சிற்பிகள் தங்களது சொந்தக் கற்பனைக் கருத்தையும் கலந்து இவைகளை இப்படி உருவாக்கியிருக்கிறார்கள் என்றும், அறிவித்தான். வழி நெடுகப் பின்பும் இவற்றைப் போன்ற சிற்பங்கள் பல வற்றைக் கண்டு, அவைகளிலே தனது உள்ளத்தைப் பதித்த வனாகக் கலைமணி அல்போனியுடன் நடந்து சென்றான்.

இவர்கள் நடந்து கொண்டிருந்த வழியில் மற்றொரு பெருங் கட்டிடத்தை இவர்கள் கண்டார்கள். இது ஒரு ஆலயம் என்பதையும் அங்கே அமர்ந்து மதகுரு குழந்தைகளுக்குக் கூல்வி பயிற்றுகிறார் என்பதையும் கலைமணிக்கு அல்போனி விளக்கினான். அக்கோவில் பள்ளிக்கூடத்தைப் பார்க்கக் கலைமணிக்கு ஆர்வம் எழுந்தது. இருவரும் மதகுருவின் இசைவு பெற்று உள்ளே சென்றனர்.

எகிப்தியச் சிறுவர்கள் அங்கு வரிசையாக அமர்ந்து பாடங்கள் கற்றுக்கொண்டிருந்தனர். சின்னப் பருவமேனும் இவர்களிடம் ஒழுங்கும், கட்டுப்பாடும் நிரம்பியிருந்தன. ஒரு வகைச் சுண்ணாம்பால் செய்த எழுதும் சிலைகளை (Slate) இவர்களது கைகள் தாங்கியிருந்தன. எகிப்து நாட்டில் உதயமான பழமை இலக்கியத்தையும், நீதிகளையும் இவர்கள் பயின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

கலைமணியிடம் அல்போனி “இவர்கள் கருத்தோடு கற்பனைப் பார்த்தாயா? இப்பயிற்சி இவர்களுக்குத் தீர்ந்ததும் எகிப்திய அரசாங்க அலுவலாளரின் கீழ் இவர்கள் அலுவல் பயிற்சி பெறுவார்கள். இதன் பின்னர் இவர்கள் அரசாங்கப் பணியில் அமர்த்தப்படுவர்” என்று அறிவித்தான்.

அன்றையப் பொழுது இப்படியாக இருவருக்கும் இடங் களைச் சுற்றிப் பார்ப்பதிலேயே கழிந்தது. மறுநாள் சூயகாவில் அம்மக்களின் உள்ளத்து உவகைக்குரிய தெப்பத் திருவிழா நிகழ இருந்தது. அல்போனியும் கலைமணியும் அவ் விழாவில் பங்குகொள்ள முன் நேரத்திலேயே புறப்பட்டு விட்டார்கள்.

இவ் விழாவைக் கண்டுகளிக்க சூயகா கிராமத்திலுள்ள மக்கள் அனைவரும் நைல் நதிக்கரையில் வந்து குழுமியிருந் தார்கள். ஆண்களும் பெண்களும் விதவித நுண்கலை அணி களையும் ஆடைகளையும் புனைந்து காணப்பட்டனர். விவசாயி, நெசவாளி, கொத்தன் போன்ற தொழில் பெரு மக்களுக்கு இந்நாள் ஏகப் பெரும் சும்மாளம் கொள்ளும் நாளாகத் திகழ்ந்தது. சுவையான மதுவை அருந்தி, புதிய தெம்போடு இவர்கள், கானம் இசைத்துக் கொண்டு நடந்தார்கள். சின்னஞ் சிறுவர்கள் தும்பல் சும்பலாக நதிக்கரையில் வந்து தங்களது பிஞ்சு உள்ளங்களை இனம் புரியாத கற்பனைகளில் ஈடுபடுத்தி, இன்பக் கடலில் மிதந்து கொண்டிருந்தனர். எகிப்திய இசை விற்பன்னர்கள் அரிய இசைக்கருவிகளில் மீட்டிய நாத கீதம் காற்றிலே கலந்து, நைல் நதித் திரை களிலே மிதந்து, அப்பாலுக் கப்பாலாய்ச் சென்று கொண்டிருந்தது. அங்கங்கே இளங் கன்னியர்கள் குழுவாக இணைந்து ஆடிய நாடோடி நடனம், இளைஞர்களின் மொட்ட விழந்த உள்ளங்களில் நவநவ உணர்ச்சி மதுவைச் சுரக்கச் செய்தது.

சூயகாவிலுள்ள அந்த நைல்நதிக்கரைப் பிராந்தியத்தில் இத் திருவிழாவையொட்டிப் புதிதாக முளைத்தவைபோல் விழிகளை மயக்கும் அரிய பொருட்களைக்கொண்ட பல நூறு கடைகள் எழுந்து விளங்கின. இக் கடைகளையெல்லாம் வரிசை முறை சூலையாது பார்த்துக்கொண்டே வந்தார்கள் கலைமணியும் அல்போனியும். இப்பகுதியைத் தாண்டிச் சற்று ஒதுக்குப் புறத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்த சில கடைகளில் கணக்கு வழக்கற்ற பெரிய பெரிய மண் பாணிகள் பரப்பி

வைக்கப்பட்டிருந்தன. இதைக் கண்ட கலைமணி வியப்படைந்தான். “இவ்வளவு பெரிய பாணைகளை இங்கே ஏன் இப்படி வைத்துள்ளார்கள்? இவற்றை யார் வாங்கப் போகிறார்கள்? வாங்கி, எதற்குப் பயன் படுத்துவார்கள்?” போன்ற எண்ணங்கள் அவன் மனத்தடத்தில் சலனமிட்டன. அவன் அல்போனியிடம் இவைகளைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்ள விரும்பினான். கலைமணியின் ஆர்வத்தை உணர்ந்த அல்போனி, “இந்தப் பாணைகள் என்ன வென்றுதானே சிந்திக்கிறாய்? இவை வெறும் பாணைகள் என்று எண்ணிவிடாதே. இவற்றின் மேல் பகுதியைப் பார்த்தாயா? வாய்ப் பக்கம் மண் கொண்டு அடைத்துப் பூசப்பட்டிருக்கிறதல்லவா? நைல் நதியிலிருந்து பிடித்த மீன்களை உணக்கி உப்பிலிட்டு இவற்றினுள் அடைத்து வைத்துள்ளார்கள். இம் மீன்களின் தசை நீண்டகாலம் கெட்டுப் போகாமல் இருக்கும். பாலைவனங்களில் ஓட்டைகளில் பயணம் செய்வோர் இவற்றைப் பொன் போன்ற விலைக்குப் பெற்றுக்கொண்டு போய்விடுகிறார்கள். அவர்களுக்குத் தங்கள் வழிப்பயணத்தில் இதுவே உணவாகப்பயன்படுகிறது. நைல் நதியில் மீன்பாடு குறைவுள்ள காலத்தில் மக்கள் இப் பாணை மீன்களையே உணவாகக் கொள்ளுகிறார்கள்” என்று மொழிந்தான். இதன் பிறகுதான் அப் பாணைகள் எதற்காக அங்கே வைக்கப்பட்டுள்ளன என்பது கலைமணிக்குப் புரிந்தது.

தெப்ப விழா குறிப்பிட்ட பொழுதில் துவக்கமாயிற்று. மன்னரது அழகு நிரம்பிய படகு, வியத்தகு எழிற்கோலம் தாங்கி நீரில்மிதந்த காட்சியைப் பார்க்க ஒருவருக்கு இரண்டு கண்களல்ல; இருநூறு கண்கள் வேண்டும்! அமர உலகத்துத் தங்க இரதம் ஒன்று, நீரில் உருளும் சக்கரங்களைப் பெற்றுப் போவது போல் படகு தவழ்ந்து சென்றது. இக் காட்சியில் அனைவரது நெஞ்சங்களும் புனித உணர்ச்சி ஒளியால் பொலிவு பெற்றுத் துலங்கின. இசையும், பாட்டும், கூத்தும், பிற நிகழ்ச்சிகளும் இந்நேரம் எகிப்தியக் கலையின் ஒலிச் செழுமையாய்ப் பிரதி தொனித்தன. இவ்விழாவைத்

தெய்வத் திருவிழா என்று சொல்வதைவிடக் கலைத் திருவிழா என்றே சொல்லிக் கொள்ளலாம்.

இத்தகைய தெப்பத் திருவிழாவைத் தமிழகத்தில் கலைமணி எத்தனையோ முறை கண்டு களித்துள்ளான். தமிழகத்துத் தெப்பத்தின் வனப்புக்கும், அழகுப் புனைவுக்கும் மாறுபட்டு எகிப்தியத் தெப்பம் தோன்றினும், இதுவும் மனித உள்ளங்களின் கலையுணர்ச்சியில் உருவானதுதான் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டான் கலைமணி.

நதிக் கரையில் எகிப்திய மக்களின் இடையே நின்று கொண்டு அவன் இக் காட்சியைப் பார்த்து மகிழ்வதைக் கண்ட பலர் தங்கள் நாட்டு மேன்மையைப் பிறநாட்டான் கண்டு புளகிப்பதில் பூரிப்பும் பெருமிதமும் கொண்டார்கள்!

இதே நேரம் நெறி கெட்ட இரண்டு மூன்று குண்டர்கள் திடீரெனக் கலைமணியின் மீது மோதினார்கள். இம்மோதலில் பட்டுக் கலைமணி கீழே வீழ்ந்தான். அல்போனி திகைப்புணர்ச்சியில் மூழ்கியவனாய் அவனைத் தூக்கி நிறுத்தினான். குண்டர்கள் நண்பர்கள் இருவரையும் சூழ்ந்துகொண்டு உதைக்கத் தொடங்கினார்கள். தெப்பத் திருவிழாவைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்ற மக்கள் இந்தக் குழப்பத்தைக் கண்டு எதுவும் புரிந்துகொள்ள முடியாமல் ஒருவருக்கொருவர் “என்ன? என்ன?” என்று கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

34. நிறம் வெளுத்தது!

கலைமணிமீதும் அல்போனிமீதும் மேலும் மேலும் குண்டர்களின் உதை விழுந்து கொண்டிருந்தது. இவர்கள் இதை எவ்வளவு நேரம் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பார்கள்!

இந்தத் தீயவர்கள் தங்களைத் தாக்குவதற்கு என்ன காரணம் என்று கணப்பொழுது சிந்தித்துப் பார்த்தான் கலைமணி. அவர்கள், நெஞ்சத்தைப் புண்படுத்தும் வன்சொற்கள்

வழங்குவதிலிருந்து ஒருவேளை இவர்கள் கோரசின் கையாட்களாக இருக்கலாமோ என ஊகித்தான். தனது ஊகம் சரியெனப்பட்டது கலைமணிக்கு. அவனிடம் உணர்ச்சி முனைப்புதலை நிமிர்ந்தெழுந்தது. தீமையையும் அக்கிரமத்தையும் எதிர்த்துப்போராடும் வீரக் குருதி, தமிழனாகிய தன் உடலில் ஓடுவதை அந்த வெறியர்களுக்குக் காட்ட அவன் முடிவுசெய்தான். அவர்களிடம் தனது கைவரிசையைக் காட்டத் தொடங்கினான் கலைமணி.

அவ்வளவுதான், மேலும் ஆறு எட்டுத் தடியர்கள் எங்கிருந்தோ வந்து முன்னுள்ளவர்களோடு சேர்ந்து கொண்டு இருவரையும் தாக்கத் தொடங்கினார்கள். கோசர் அரண்மனையில் வைத்துக் கலைமணி ஏற்கனவே குத்துச் சண்டைப் பயிற்சியும், சிலம்பப் பயிற்சியும் பெற்றவன். இந்த அருங்கலைகள் இப்போது அவனுக்குத்தக்க துணையாக வந்து உதவின. சற்று அப்பால் நின்ற ஒரு முதியவனின் கைத்தடியைப்பற்றி இழுத்துக்கொண்டு பம்பரம்போல் சுழன்று அத்தனை பேர்களையும் தாக்கத் தொடங்கினான். கலைமணியின் அடிகளை மண்டைகளிலேற்றும், நெஞ்சில் தாங்கியும், முகத்தில் வாங்கியும்மேல் எதிர்க்கச் சக்தியற்ற நிலையில் மூன்று நான்குபேர் விலகிவிட்டார்கள். இந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு நடுநிலைமை கொண்டவர்களில் சிலர் இக்கும்பலின் இடையே புகுந்து இரு தரப்பாரையும் தனித்தனியாகப் பிரித்துவிட்டனர். பின்னர் அவர்கள் இக்குண்டர்கும்பலில் உள்ள ஒருவனிடம் “ஏனய்யா இந்தச் சண்டை? நீங்கள் இப்படிச் கூட்டாகச் சேர்ந்து ஏன் இந்த இரண்டு பேரையும் உதைக்கிறீர்கள்? இதில் ஒருவன் அயல் நாட்டான் போல் தெரிகிறதே!” என்று கேட்டார்கள்.

குண்டர்களில் ஒருவன் இவர்களிடம் “இவன் செய்திருக்கும் வேலைக்கு இப்போதே இவனைக் கொன்று தீர்க்கவேண்டும்! உங்களிடம் நாங்கள் அதைச் சொல்வதாக இருந்தால் நீங்களும் இந்தக் கயவனையும் இவனோடு சேர்ந்த இந்தத் துரோகியையும் உதைக்கத் தொடங்கி விடுவீர்கள்” என்று கோடை மழை பொழிவதுபோல் சடசடா என்று பேசினான்.

“என்ன நடந்தது, அதைச் சொல்லுங்களேன்?” என்று வினவியபடி அக்கூட்டத்தில் நின்ற மதகுரு ஒருவர் முன்னே வந்தார்.

இவரைக் கண்டதும் அந்த வெறியர்களின் முகங்கள் என்னவோபோல் ஆயிற்று. அச்ச உணர்ச்சியில் அவை திகைக்கத்தொடங்கின. எனினும் அவர்கள் அந்நிலையைக் கணத்தில் மாற்றிக்கொண்டார்கள். குருதேவரை வணங்கிய படி அத்தடியன் “குருதேவா! தங்களிடம் இதை எப்படி நாங்கள் சொல்வோம்? எங்கள் உடல் வெம்மையால் தகித்துக் கொண்டிருக்கிறது; குருதி கொதித்துக்கொள்கிறது. இவனை எப்படியும் பழிவாங்கவேண்டும்!” என்று மொழிகளைக் குவித்துக் கொண்டிருந்தான்.

குருதேவர் அவனிடம் “வார்த்தைகளை வளர்ப்பதில் பயன் இல்லை. நீங்கள் செய்ததுதான் இப்போது படுபாதகச் செயலாகத் தோன்றுகிறது. இந்த இரண்டு பேரை நீங்கள் இத்தனை பேரும் சேர்ந்து தாக்கியிருக்கிறீர்கள்! அப்படிக்கு இவர்கள் என்ன குற்றம் செய்தார்கள்? அதைச் சொல்லி விடுங்களேன்!” என்று வினவினர் மதகுரு.

“உண்மையாகவே நாங்கள் தப்பிதமாக நடந்துகொள்ள வில்லை குருவே! செய்தியைத் தாங்கள் அறிந்தால் தங்கள் உள்ளமே பொங்கிக் குமறும். இந்த அயல் நாட்டான் நமது எகிப்தியக் கன்னி ஒருத்தியைக் கற்பழித்துவிட்டான். இதற்குத் துணையாக இருந்தான் நமது மண்ணில் பிறந்த இந்தக் கொடியவன்” என்று அவன் கலைமணிமீது குற்றம் சுமத்தி, அல்போனியையும் சுட்டிக் காட்டினான்.

போராடிய சோர்வில் நின்ற கலைமணியும் அல்போனியும் இந்தச் சொற்களைக் கேட்டுப் பேரதிர்ச்சியடைந்தனர். கூட்டத்தில் நின்றவர்களுக்கோ வெறியுணர்ச்சி மேலோங்கத் தொடங்கிற்று. ஒன்றிருவர், “அப்படியானால் இந்தப் படுபாவினைக் கொல்ல வேண்டியதுதான்” என்ற சொல்லம்வைவி, முர்க்கம் முண்ட நாய்களைப் போல் முன்னே வந்தனர்.

இவர்களைக் கைகாட்டி அமர்த்தியபடி மதகுரு, புன்முறுவலுடன் அந்தத் தடியினிடம் “அப்படியா? அட்டா, என்ன அக்கிரமம் இழைத்திருக்கிறார்கள்!.... ஆமாம், இந்த நிகழ்ச்சி எங்கே வைத்து நடந்தது? என்று வினவினார்.

“இங்கேதான்; சற்று அப்பால் ஒதுக்குப் புறத்தில் வைத்து நடந்தது.”

“உங்களுக்கு எப்படி இது தெரிய வந்தது?”

“அந்தப் பெண் எங்களிடம் கதறிக் கண்ணீர் விட்டபடி வந்து, செய்தியைச் சொல்லி ஆளையும் காட்டித் தந்தாள். கூட்டத்தில் மறைந்து மறைந்து இவர்கள் இங்கே வந்து விட்டார்கள். பின் தொடர்ந்து வந்து இப் பாவிசனை வளைத்துக் கொண்டோம்.”

“உங்கள் திறமையைப் பாராட்டுகிறேன். இனி இப்படியாருமே நடந்து கொள்ளாத நிலைக்கு, இந்தப் பாவிசனைத் தண்டிக்க வேண்டும்!...சரி, குற்றம் அநுபவித்தவன் எங்கே? அவனை அழைத்து வாருங்கள். இவர்கள் மீதுள்ள பழி வலுப் பட வேண்டுமானால் அவன் இருக்கவேண்டுமல்லவா?”

“உண்மைதான், இதோ நான் போய் அத் துர்ப்பாக்கிய வதிபை அழைத்து வருகிறேன்” என்று சொல்லியபடி குருவிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு அந்த வெறியன் அங்கிருந்தும் அகன்றான்.

கொஞ்ச நேரம் கழிந்தது. பெண்ணை அழைத்துவரப் போனவன் திரும்பி வந்தபாடாக இல்லை. அங்கே நின்று கொண்டிருந்த அவனைச் சார்ந்தவர்கள் குருவை அணுதி,
“ஐயா, போனவனை என்னவோ இதுவரையிலும் காணவில்லை. நாங்கள் போய் விரைவாக அவனையும் அந்தக் கன்னியையும் அழைத்து வருகிறோம்” என்று பணிபுடன் இசைவு கேட்டார்கள்.

அவர்களைப் பார்த்து இளநகை செய்தபடியே அநுமதி கொடுத்தார் குரு. நொடிப் பொழுதில் அந்தக் குண்டர்கள் அனைவரும் அவ்விடத்தை விட்டு மறைந்தார்கள். கூட்டம்

லிருந்தவர்கள், போனவர்கள் திரும்பி வருவதை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்கள்.

மிருந்த நேரமாயிற்று. அந்த நெறி கெட்டவர்களில் யாரும் திரும்பி வரவில்லை. கூடி நின்றவர்கள் ஒருவர் முகத்தை மற்றொருவர் “என்ன?” என்பதுபோல் கேள்விக்குறி பதித்துப் பார்த்துக் கொண்டனர். இவர்களிடம் மேலோங்கிநின்ற உணர்ச்சிவேகமும் படிப்படியாய்த்தணிந்து கொண்டு வந்தது. சிலர் அந்த இடத்தைவிட்டு நடக்கத் தொடங்கினர். இறுதியில் கலைமணி அல்போனியோடு மதகுருவும் இன்னும் மூன்று நான்கு பேர்களும் எஞ்சி நின்றார்கள்.

அது வரையிலும் அங்கே நிற்குகொண்டிருந்தவர்களைப் பார்த்து மதகுரு, “நீங்கள் இதைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்? இவர்கள் இரண்டுபேரும் அந்த மனிதர்கள் சொன்னது போல் குற்றம் புரிந்தவர்கள் என்ற கருதுகிறீர்கள்?..... இவர்கள் இருவரது முகங்களையும் பாருங்கள்! இவற்றில் களங்கம் காணப்படுகிறதா? இவர்கள் உண்மையிலேயே குற்றவாளிகள் அல்ல என்பது எனக்குத் தொடக்கத்திலேயே தெரியும். ஏதோ ஒரு காரணத்துக்காகவே அந்த வம்பர்கள் இவர்களைத் தாக்கிவிட்டு, தாங்கள் புரிந்த அநீதத்தை மறைத்துக்கொள்ள இவர்கள் மீது இழிவான மாசைச் சுமத்திவிட்டுத் தப்பியிருக்கிறார்கள்! அந்த நீசர்கள் தப்பிப் போகட்டும் என்றுதான் நானும் அவர்களுக்குப் போக அனுமதி வழங்கினேன். இப்போது அவர்களது நிறம் வெளுத்துவிட்டதல்லவா? இனி அவர்கள் இங்கே திரும்பி வரப்போவதில்லை” என்று உரைத்தார்.

குரு மொழிந்த வாசகம் அங்கு கூடி நின்றவர்களுக்கும் சரியாகவே பட்டன. இதன் பின்னர் அந்த முரடர்களுக்குத் தக்க பாடம் கற்பிக்க அவர்களது உள்ளம் துடியாகத் துடித்தது. குரு அவர்களுக்கு ஆறுதல் வாசகங்கள் மொழிந்தார்.

இவர்கள் கலைமணியிடமும் அல்போனியிடமும் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். சிந்தியாது தாங்கள்

கொண்ட ஆவேசத்தையும், மொழிந்த சுடு சொற்களையும் பொறுத்துக்கொள்ளும்படிக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். பிறகு குருவை வணங்கி அவரிடம் விடைபெற்றுச் சென்றனர்.

மதகுரு கலைமணியையும் அல்போனியையும் பார்த்து “வருந்தாதீர்கள், உண்மையும் நேர்மையும் ஒருநாளும் தோல்வி அடைவதில்லை. உங்களது வழிக்கு நீங்கள் செல்லுங்கள். அந்த நச்சரவுகள் மீண்டும் உங்களைத் தீண்ட வந்தால் உங்களுக்குத் தக்க பாதுகாப்புக் கிடைக்குமாக!” என்று வாழ்த்தி இருவருக்கும் விடை கொடுத்தனுப்பினார். திருவிழாக் காட்சியில் மேலும் சற்று நேரம் பங்கு கொண்டு விட்டுக் கலைமணி, அல்போனியோடு அவனது வீட்டுக்குத் திரும்பினான்.

35. புதிய சதி

மெம்பீசு நகரத்தின் கடை வீதியில்—அந்த இரத்தின மணிக்கடை மாடியிலுள்ள ஆசனம் ஒன்றில் அமர்ந்திருந்தான் கோரசு. அவன் மனம் ஒரு நிலையில் இல்லை. கழியும் ஒவ்வொரு கணமும் யுகமாகப் பட்டது அவனுக்கு. அடிக் கொரு தடவை கீழே நின்று கொண்டிருக்கும் சிறுவனை அழைத்து “வந்து விட்டானா, வந்து விட்டானா?” என்று கேட்டுக் கொண்டே இருந்தான். கேட்கும்போதெல்லாம் சிறுவனும் “இல்லை, இல்லை” என்று பதிலளித்துக்கொண்டே இருந்தான்.

கோரசு யாருடைய வருகையைக் குறித்துத்தான் இப்படிக்கேட்கிறான்? வேறு யாரையுமில்லை. நேக்காவைத்தான். அவன் மனம் விரும்பிக் கொண்டிருந்த அந்தச் செய்தியை நேக்காவின் மூலம் அறிந்து கொள்ளவே அவனது உள்ளம் துடியாகத் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஆம், கலைமணியைத் தீர்த்துக் கட்டிய அந்தச் செய்தியைத்தான்.

அவன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த நேக்காவும் இறுதியில் அங்கே வந்து சேர்ந்தான். வேகமற்ற கதியில் வந்த நேக்காவின் முகத்தை ஊடுருவிக் கவனித்தான் கோரசு. அதில் மலர்ச்சி இல்லை. சோர்வு பரந்திருந்தது. தங்கள் திட்டம்—சூழ்ச்சி பலிக்கவில்லை என்பதைக் கணநேரத்தில் ஊகித்துக் கொண்டான் கோரசு.

“என்னப்பா நேக்கா, செயல் என்ன ஆயிற்று?” என்று நேக்காவைப் பார்த்துப் படபடப்புடன் கேட்டான் கோரசு.

“உன் முகத்தில் எப்படி விழிக்க என்றுதான் யோசித்துக் கொண்டு வருகிறேன்.”

“கதை வேண்டாம், கேட்டதற்குச் சுருக்கமாகப் பதில் சொல்.”

“அந்த இருவரும் பொறியில் விழுந்தும் தப்பித்துக் கொண்டார்கள்.”

“எப்படி?”

“மதகுரு வந்து இடையில் புகுந்து அவர்களைத் தப்ப வைத்துவிட்டார்.”

“அந்தப் பேயின் பக்கம் ஏன் போனார்கள்?”

“அவர்கள் போகவில்லை. மதகுருவே வந்து அவர்களை வளைத்து கொண்டார்.”

“சேச்சி, வெட்கமாக இருக்கிறது! திறமையற்ற வேலை; கையால் ஆகாதவர்கள்.”

“கோரசு, நீ அந்தக் கலைமணியையும் இலேசாக நினைத்து விடாதே. நமது ஆட்கள் எவ்வளவு திறமையும் சக்தியும் படைத்தவர்கள் என்பது உனக்குத் தெரியுமல்லவா? கடம்பர்களை முறியடித்தவர்கள் கூட மூன்று நாட்கு பேர் இந்தக் கூட்டத்தில் உண்டு. இந்தக் கலைமணி அத்தனை

பேரையும் ஓட ஓடத் துரத்தி உதைத்திருக்கிறான்! கடம்பன் விட இந்தத் தமிழன் பவே பேர்வழியாக இருக்கிறான்?!”

“கடம்பன்...கடம்பன்”

“என்ன கோரசு? ‘கடம்பன் கடம்பன்’ என்று ஏன் இப்படி உச்சரிக்கிறாய்?”

“நேக்கா, கொஞ்சம் பேசாமல் இரு...என் மூளைக்கு துண்டு நல்ல பெயரை நினைவுபடுத்தி விட்டாய்!”

“என்ன என்ன? கடம்பன் நல்லவனா? அவர்கள் கூட்டம் பயங்கரமானதாயிற்றே!”

“ஆம், பயங்கரக் கூட்டந்தான். இந்தக் கலைமணியைத் தொலைக்க அந்தப் பெயர் இப்போது நமக்கு நல்ல பெயராக வந்து உதவுகிறது. நேக்கா...சற்று அமைதியாக இரு. என் மூளை சிந்திக்கிறது. இடையில் பேசி அதன் போக்கைத் தடை செய்யாதே!”

நேக்கா அமைதியானான். கோரசு இருந்த இருப்பிலிருந்தே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான். பிறகு ஒரு முடிவுக்கு வந்தவன் போல் காணப்பட்டான். நேக்கா கொண்டு வந்த செய்தியால் அவன் முகத்தில் சாயலிட்டிருந்த சோர்வு மாறி அதில் ஒளிச் சுடர் கோடு கிறீக்கொண்டு வந்தது. அவன் நேக்காவைப் பார்த்துச் சொல்லத் தொடங்கினான்:

“இனி இந்தத் தமிழன் தப்ப முடியாது நேக்கா. இவன் மட்டுமென்ன...அந்த அல்போனியும் இரமேசுமே தப்பமுடியாது. அப்படிக்கு ஒரு அருமையான திட்டம், சிலந்தி வலையில் ஈ சிக்கியதைப் போல என் மூளையிலே சிக்கியுள்ளது, திறமையாக இதைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் அரசாங்க அதிகாரத்தைக் கொண்டே இந்த மூன்று பேரையும் சிறையில் தள்ளிவிடலாம்...நேக்கா, நாம் மன்னரை விரைவில் சந்திக்க வேண்டும். அவரிடம் நான் பேசும்போது உன்னிடம் கேட்பதற்கெல்லாம் ‘ஆமாம் ஆமாம்’ என்று

நீ தலையசைத்துக் கொள். அந் நேரம் எதையும் 'கண்ணு பிண்ணு' வென்று உளறிக் கொட்டி விடாதே" என்று மொழிந்தான்.

உறுதி காட்டித் தலையசைத்துக் கொண்டான் நேக்கா.

36. நிலத்திலிட்ட விதை

தொழிலாளியின் சக்தியை அவனறியாது கொள்ளை கொள்ளும் தொழிலதிபரைப்போல மாணியின் மங்கிய பொண்ணோளியை, மறைவிடங்களிலிருந்து இருள் விழுங்கிக் கொண்டிருந்தது. எகிப்து மன்னன் செனாசு தனது அரண்மனை உத்தியாவனத்திலுள்ள பளிங்குமண்டபத்தில் அமர்ந்து ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டிருந்தான். எதிரேயுள்ள சித்திரத் தடாகத்தில் மலர்ந்திருந்த வெண்ணிற நீர் மலர்கள் தமது இதழ்களை மெல்ல மெல்லக் குவித்துக் கொண்டிருந்தன. இரவின் துயிலுக்கு இப்போதே இவைகள் முன் ஆயத்தம் கொள் கின்றன போலும்! கண்ணுக் கெட்டாத தொலை தூரத்துக்கு அப்பாலுள்ள காட்டு மலர்களை எண்ணிக்கணக்கிட்டு வந்த தென்றல் கன்னி, மன்னன் செனாசின் உடலைத் தழுவித் குழைந்து கிளர்ச்சியைக் கொடுக்க முனைந்தது. ஆனால் மன்னன் இதை உணர்ந்து அநுபவித்தவனாக இல்லை. இது காறும் இயற்கைத் தேவி காட்டிய வண்ண ஓவியத்தில் ஒன்றியிருந்த அவனது உள்ளம், இப்போது வேறு எங்கோ சஞ்சரித்தக் கொண்டிருந்தது! எகிப்து நாட்டின் கடந்த காலச் சரித்திரத்தில் அவனது எண்ணம் பவனி வந்தது. மன்னன் தன்னை மறந்து அதில் முழுகியிருந்தான்.

புராநீன எகிப்திய மன்னர்கள் தங்கள் குடிகளின் நல் வாழ்வுக்காக எத்தனை எத்தனை இன்னல் பிணைப்புக்களில் சிக்கியிருக்கிறார்கள்! குடிமக்கள் பசியகன்று, குதூகலம்பெருகி வாழ, அவர்கள் செய்த போர்கள் தான் எத்தனை! எல்லை

களில் தங்கி வாழ்ந்த இதமறியாப் பூர்வீக மக்களும், பாண்ட வணங்களில் சுற்றித் திரிந்து பண்பற்ற வாழ்க்கை நடத்திய வர்களும், மலைப் பிராந்தியங்களில் தங்கியிருந்து அறிவில் மலர்ச்சி காணாதவர்களும் திடீர் திடீரென நாட்டில் புகுந்து செய்த அட்டுழியங்களை இம்மன்னர்கள் எத்துணைத் திறமையோடு எதிர்த்து மடக்கி அழித்துள்ளார்கள்! இரவில் அமைதியுடன் குடிமக்கள் துயில்வதற்காக இவர்கள் விழித்துக் கொண்டிருந்த இரவுகள்தான் எத்தனை! எத்தனை! இன்றோ தனக்கு அம்பாதிரியான எவ்விதத் துன்பங்களும் இல்லை. நாடு அமைதி கண்டிருக்கிறது. மக்கள் பரலோகச் சிந்தனையுடன் இகலோகத்தில் அனுபவிக்க வேண்டியதை யெல்லாம் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இவைகளை எண்ணிப் பார்த்தான் செனாசு. அவன்மேய் சிலிர்த்தது. மனம் கனிந்து பாகாய் உருகியது. உள்ளத்திலேயே அம்மன்னர் பெருமக்களை வணங்கிக் கொண்டான். அவனது நா அவர்களை வாழ்த்திக் கொண்டிருந்தது.

செனாசு மன்னன் எகிப்தியப் புராண மன்னர் மரபில் தோன்றியவன். அமைதியான சூழ்நிலையில் அவன் ஆட்சிக்குவந்திருக்கிறான். கருணை நெஞ்சமும் கண்ணியநோக்கும். ஒழுக்கப் பண்பும் மிகுந்த அவன், குடிமக்களைத் தனது உயிரினும் மேலாகப் பாதுகாத்துப் போற்றுகின்றான். அவனது நெஞ்சத்தில் எந்நேரமும் மக்களது நலனைப் பற்றிய சிந்தனையே மேலோங்கி நிற்கும்.

தன் எதிரே யாரோ இரண்டு மனிதர்கள் வந்து நிற்பதைக்கண்ட பிறகுதான் செனாசின் சிந்தனை கலைந்தது. தனக்கு மிகவும் அறிமுகமான கோரசும் நேக்காலும் நின்று கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து அவன் புன்னகை மலர்ந்தான். இருவரும் அச்சமும் பணிவும் கலந்த நிலையில் அரசன் முன்னே நின்று கொண்டிருந்தார்கள். தன்னிடம் எதையோ ஒன்றை நாடித்தான் இவர்கள் வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை உணர்ந்த வேந்தன் அவர்களைப் பார்த்து,

சிறப்பின் கனவு

“ஏதாவது சொல்லத் தகுந்த செய்தி உண்டா?” என்று வினவினான்.

“ஆம் வேந்தே, ஒரு செய்தி உண்டு; அதைச் சொல்லிக் கொள்ளத்தான் வந்தோம்” என்று மொழிந்தான் கோரசு.

“கேட்க விருப்பந்தான்; சொல்லுங்கள்” இது மன்னன் கொடுத்த மறுமொழி.

“கடம்பன் ஒருவன் நமது நாட்டில் புகுந்து அங்கங்கே கிராமங்களில் சுற்றி ரகசியங்களை அறிந்து கொண்டிருக்கிறான்” என்றான் கோரசு.

“கடம்பனா? அவன் இங்கே எப்படி வந்தான்?” என்று திடுக்கிட்டவனாக கேட்டான் மன்னன்.

“கப்பல் தளபதி இரமேசு அழைத்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்; இப்போதுகூட அவன் அவர் வீட்டில்தான் தங்கியிருக்கிறான். இவனுக்குக் கூட்டாக இருக்கிறான் அல்போனி என்னும் கப்பல் கணக்கன்.”

“இரமேசு ஏன் அவனை இங்கே அழைத்து வந்தார்?”

“அரசே, மன்னிக்கவேண்டும். இதைத் திடுதிப்பென்று எப்படித் தங்களிடம் சொல்ல முடியும்? பெரிய பதவியிலிருப்பவர்களைப் பற்றி நாங்கள் சொல்வதை யார் நம்புவார்கள்?”

“சரி, கடம்பன் இங்கே வந்திருக்கிறான் என்ற செய்தியை யாவது முன்கூட்டியே நீங்கள் என்னிடம் தெரிவித்திருக்கலாமல்லவா?”

“வேந்தே! குற்றத்தைப் பொறுத்தருள வேண்டும். அவனைக் குறித்து இரமேசு எங்களிடம், அவன் தமிழனென்றும், கடம்பர்களிடம் சிக்கி அங்கிருந்தும் தப்பி வந்திருக்கிறனென்றும் அறிவித்தார். இதை நாங்கள் நம்பினோம்” என்று சொல்லிய கோரசு நேக்காவின் முகத்தைப் பார்த்து “அப்படித்தானே?” என்று வினவினான். அதற்கு அவனும் “ஆம்,

ஆம்” என்று தலையசைத்துக் கொண்டான். மேலும் கோரசு மன்னனிடம் “இப்போது அந்தக் கடம்பன் நமது கிராமங்கள் தோறும் சுற்றிச் சுற்றி வந்து இரகசியங்களை அறிவதில் முனைந்திருக்கிறான். எங்களுக்கு அவன் மீது சந்தேகம் தோன்றவே, ஒற்றர்களைக் கொண்டு அவனைப் பின்பொடர வைத்து, அவன் கடம்பன்தான் என்பதைத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டோம். இதன் பின்னர், இச் செய்தியை மறைத்து வைப்பது மாபெரும் பாவம் என்று கருதித்தான் இப்போது தங்களிடம் நேரில் சொல்ல வந்தோம்.”

“அவன் எங்கிருந்துவந்து கப்பலில் ஏறிக்கொண்டான்?”

“கடம்பத் தீவுக்கு அருகாமையில் ஒரு பெரிய பாறை இருக்கிறது. அதிலிருந்துகொண்டு நமது கப்பலைக் கைகாட்டி அழைத்திருக்கிறான். இரமேசு உடன் தானே கப்பலை நிறுத்தச் செய்து, யாரிடமும் கலந்து கொள்ளாமல் ஒரு படகை அங்கே அனுப்பி, அவனைக் கொண்டுவந்து கப்பலில் ஏற்றிக் கொண்டார். அவனிடம் அங்கு வைத்து அவர் அன்பாகப் பழகி வேண்டிய உபசரிப்புகள் செய்ததின் உண்மை இப்போதுதான் எங்களுக்குப் புரிய வருகிறது.”

“என்ன துணிச்சல் அவருக்கு! ஒரு அயல் நாட்டானைக் கொண்டு வந்த விபரத்தை அவர் இன்னும் அரசாங்கத் துக்குக்கூட அறிவித்தாரில்லையே!”

“எப்படி அறிவிப்பார், அவரும் இந்தக் கூட்டுச் சதியில் உடந்தையாக இருக்கும்போது? அவன் அயல் நாட்டானை யிருந்தாலும் கடம்பனாயிற்றே!”

“இரமேசைப்பற்றி என்னால் விரைவில் அந்த முடிவுக்கு வர முடியவில்லை கோரசு; அவர் ஒழுக்க சீலராயிற்றே!”

“மன்னவ! பணம் யாருக்குக் கசக்கும்? கடம்பர்கள் சூறை யாடுவதில் அவருக்குப் பங்கு கொடுப்பதாக வாக்களித்திருந்தால் அவர் எவ்வளவு நல்ல மனிதராக இருந்தாலும் அவர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்யத்தானே செய்வார்!”

“அதிருக்கட்டும்...அப்படியானால் இந்தக் கடம்பன் நடுக் கடலில் உள்ள பாறையில் வந்து கப்பலில் ஏன் ஏற வேண்டும்? கடம்பத் தீவுக்கு இரமேசிடம் கப்பலைக் கொண்டு வரச் சொல்லி அங்கு வைத்தே ஏறி இருக்கலாமே!”

“இரமேசு அவ்வளவு பைத்தியக்காரர் அல்ல, வேந்தே! கடம்பத் தீவுக்குக் கப்பலைக் கொண்டுபோனால் கப்பலில் உள்ளவர்களுக்கெல்லாம் இந்தச் செய்தி தெரிந்து விடாதா? அதன் பிறகு அவர்களது இந்த இரகசியச் சதி எப்படி நிறைவேற முடியும்?”

“சரி, நீ சொல்லுவதுபடி வைத்துக்கொண்டாலும் இவ்வளவு தொலை கடந்துவந்து கடம்பர்களால் நமது நாட்டைக் கொள்ளையடிக்க முடியுமென்று கருதுகிறாயா, கோரசு?”

“மன்னர் பெருமானே, தாங்கள் அப்படி நினைத்து விடாதீர்கள்! நேக்காவுக்கு அந்தக் கடம்பர்களின் வன்மையைப் பற்றியும், அதியற்புதத் தந்திரங்களைப்பற்றியும் நன்றாகத் தெரியும். மேலும் பாரதநாடு முழுமையுமே கடம்பர்கள் என்றால் குலை குலையாக நடுங்குகிறது. அவர்கள் நினைத்தால் எகிப்து மட்டுமென்ன, ஆவி உலகுக்கும் போய்விட்டு வந்து விடுவார்கள். நமது கப்பல்களை அடிக்கடி கொள்ளை யடித்துச் சுவை கண்ட அவர்களுக்கு, நமது நாட்டின் செல்வத்தின் மீது எவ்வளவு பேராசை இருக்கிறது தெரியுமா? இதைத் தாங்கள் இதை நிற்றும் நேக்காவிடமே கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாம்” என்று சொல்லிவிட்டு நேக்காவின் முகத்தைப் பார்த்தான் கோரசு.

நேக்கா மன்னனைப் பார்த்து “ஆம் மன்னர் பெருந்தகையே, கோரசு சொல்லுவது முழுதும் உண்மை. நான் இந்தத் தடவை தமிழகத்துக்குப் போயிருந்தபோது அங்கு முசிறித் துறைமுகத்தில் கூட சிலர் என்னிடம் “கடம்பர்கள் உங்கள் நாட்டில் கொள்ளையடிக்க வரப்போவதாகக் கேள்விப்பட்டோமே, அப்படி ஏதாவது நடந்ததா?” என்று வினவினார்கள். அப்போதே எனக்குப் பேரதிர்ச்சியாகி

விட்டது. கடம்பர்களின் வாயினாலேயே இந்தச் செய்தி வெளியாகி யிருக்கவேண்டும். அல்லாவிட்டால் இதைத் தமிழர்கள் என்னிடம் கேட்க நியாயம் இல்லையல்லவா?" என்று மொழிந்தான்.

மன்னர் செனாசின் மூளை குழம்பிற்று. நாட்டைக் காட்டிக் கொடுப்பவர்கள் பிறந்த பூமியிலேயே இருந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள் என்பதை உணர்ந்ததும் அவனது நெஞ்சு புகைந்து சீறிற்று. அப்போது தம் பழம் முதாதை மன்னன் 'செற்று' என்பவன் தனது பின் சந்ததிகளுக்கு வழங்கிய போதனை மொழிகள் செனாசின் நினைவில் ஒலி செய்தன.

“*நண்பன் என்று யாரையும் எண்ணிக்கொள்ளாதே. நீ தூங்கும்போது உனது மார்பை நீயே காப்பாற்றிக்கொள். ஏனெனில் துன்ப காலத்தில் நண்பன் என யாருமே இல்லை.”

இந்த மொழிகளைச் சிந்தித்த செனாசு கண் முன்னே நின்ற இருவரிடமும் “நல்ல சமயத்தில் எச்சரிக்கை செய்தீர்கள்; எனிப்து உங்களுக்கு கடமைப்பட்டிருக்கிறது” என்று சொல்லி அவர்களுக்கு விடை கொடுத்தனுப்பினார்.

நல்ல நிலத்திலிட்ட திரட்சி கொண்டு காய்ந்த விதை முளைப்பதைப்போன்று தங்களது குழ்ச்சி பயனுக்கு வரப் போவதை உணர்ந்து உள்ளத்தில் பூரிப்புக்கடலைப் பொங்க விட்ட கோரசும் நேக்காவும் அரசன் செனாசிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு திரும்பினார்கள்.

37. இன்பம் என்பது இதுதானோ?

நான்கு நாட்கள் கலைமணி அல்போனியோடு சூயகா கிராமத்தில் சுற்றிவிட்டு, மறுதினம் இரமேசின் இல்லத்துக்குத் திரும்பினான். அல்போனியும் அவனைத் தனியாக அங்கு அனுப்பிவைத்து விடவில்லை. தெப்பத் திருவிழாவின்போது

*எகிப்து—கிருஷ்ண சைதன்யா

தனக்கும் கலைமணிக்கும் ஏற்பட்ட தாக்குதல் கோரசும் நேக் காவும் இணைந்துசெய்த சதித் திட்டத்தின் விளைவே என்பதை அவன் தெளிவாகத் தெரிந்துகொண்டான். இல்லாவிட்டால் முன்பின் தெரியாதவர்கள் தங்கள்மீது களங்கம் சுமத்தி இப்படிப் பேய்த் தாக்குதல் தாக்க என்ன காரணம்? கலைமணியும் அல்போனியின் கருத்தை ஒப்புக் கொண்டான். மெம்பீசு நகரக் கடை வீதியில் சபனாவுடன் தான் சேர்ந்து போனதையும், அவளோடு நெருங்கிப் பழகி உரையாடிக் கொண்டதையும் கோரசு கவனித்திருக்கலாம்; இதில் அவன் நெஞ்சத்தில் கிளர்ந்த பொருமையும், புகைந்த எரிச்சலுமே இப்படியெல்லாம் தனக்கும் அல்போனிக்கும் அவன் தொல்லைகளைத் தரக் காரணமாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது கலைமணியின் உள்ளத்தில் தெளிவாகப்பட்டது. இத்துடன் கோரசின் திருவிளையாடல் முடிந்துவிடும் என்றும் அவன் நினைக்கவில்லை. எனவேதான் இரமேசு இல்லத்துக்கு அல்போனி தன்னோடு வருவதை அவன் மறுத்துக் கொள்ளவில்லை.

கலைமணியை இரமேசின் இல்லத்தில் பாதுகாப்பாகக் கொண்டு சேர்த்த அன்றே அல்போனி விடைபெற்றுத் தனது கிராமத்துக்குத் திரும்பி விட்டான். ஆனால் அவர்கள் இருவரும் இரமேசின் இல்லத்திலுள்ள யாரிடமும் சூயகாவில் வைத்து நடந்த நிசுழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளவில்லை. அப்படித் தெரிவிப்பதாக இருந்தால் இரமேசின் குடும்பத் தாருக்கு இது வேதனை விளைவிப்பதோடு மனப் பீதியையும் உண்டாக்காதா! அப்படி ஏன் அவர்களிடம் சலனத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும்? என்று இருவரும் எண்ணித்தான் இதை லேளியீட்டுக் கொள்ளவில்லை.

*

*

*

கலைமணியை மறுபடியும் கண்ட பிறகுதான் சபனாவின் முகம் மலர்ந்தது. இந்த நான்கு நாட்களிலும் ஓடி ஒளிந்திருந்த அவளது சளிப்பு, இப்போது சிறகு சுட்டிப் பறக்கத் தொடங்கிற்று. இந்தப் பெண்களை இறைவன் எவ்வளவு அற்புதமாகப் படைத்திருக்கின்றான்! மலரின் மென்மையும்,

நிலவின் குளர்ச்சியும், தேனின் இனிமையும், தென்றலின் சிலிர்ப்பும் இவர்களிடம் இணைந்து நிலையாகத் தங்குகின்றனவா? சிறிது துன்பம் நிகழ்ந்தாலும் வெம்மை ஏற்றுத் தவிக்கும் மலர்போலும், சற்று மகிழ்ச்சி பிறந்தாலும் நிலவுகண்டு கூத்தடிக்கும் கடல்போலும் இவர்கள் ஆகிவிடுகிறார்களே! இதை உணர்ந்த கலைமணிக்கு அப்போது, தான் முன்னொருபோது எழுதிய கவிதை நினைவுக்கு வந்தது.

“வாச மலரதின் மென்மையினைப்—பனி

வாரி வழங்கிடும் தண்மையினைத்

தேச முழுமதி வட்டமதைக்—கொடி

செய்திடும் கூத்தின் நெளிவதனை

மாசிலாத் தேனின் இனிமையினை—எழில்

மானின் மருட்சியை, வானமின்னை

ஈசன் இணைத்த வடிவமடா!—பெண்

என்று நாம் வணங்கும் தெய்வமடா!”

என்ற வரிகளைத் தன் வாய்க்குள் மெதுவாக உச்சரித்துக் கொண்டான்.

அன்று சாயங்காலம் சபனாவும் கலைமணியும் உலாவி வர வெளியே புறப்பட்டனர். நடந்து நடந்து இருவரும் நைல் நதியிலிருந்து பிரிந்து செல்லுகின்ற ஒரு கால்வாய்க் கரையோரம் வந்து சேர்ந்தனர். பெளர்ணமி கழிந்த மறுநாள் ஆனதினால் மெல்ல மெல்ல வெண்மதி மேலெழும்பி மரங்களின் கிளைகளின் வழியாய் எட்டிப் பார்க்கத் தொடங்கியது. அதன் ஒளிக் கதிர்கள் அந்தக் கால்வாயிலும், அதற்கப்பால் எல்லையற்ற பிராந்தியங்களிலும் தவழ்ந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. வானத்தில் வெண் மேகங்கள் மந்தைப் பசுக்களைப்போல் காட்சி அளித்தன. அவைகளின் கண்களைப் போல் நட்சத்திரங்கள் மின்னின. சற்று அப்பால் படிந்திருந்த நீல மேகப் பரப்பு, பசும் புல் தரையை நினைவூட்டியது. அப்படியானால் எழும்பி வருகின்ற ஒளித் திங்களை மந்தைப் பசுக்களை கண்காணிக்க வரும் ஆயனாக நினைத்துக் கொள்ளலாமல்லவா?

சபனாவும் கலைமணியும் அந்த வாய்க்கால் கரையிலுள்ள மணல் மேட்டில் அமர்ந்தார்கள். குதூகல உணர்ச்சியைப் பொழியும் அந்தப் பொழுதில்—ஏகாந்தமான அந்த இடத்தில் தாங்கள் அமர்ந்திருந்தது, அவர்களுக்கு ஏதோ ஒரு கனவுலகில்—கவிஞர்கள் இன்பத்தின் எல்லையாகக் கற்பனை செய்யும் விந்தை நிரம்பிய ஒரு மாய உலகில்—இருப்பது போலிருந்தது. இந்நேரம் சபனா தனது கனி வாயைத் திறந்து கலைமணியிடம்.

“நீ இரக்கமே இல்லாதவன்” என்றாள். அதற்கு மறு மொழியாகப் புன்னகை துலங்க அவன், “அப்படிக்கு நான் என்ன தப்பு செய்துவிட்டேன், சொல் சபனா” என்று குழைந்தபடி அவள் கரத்தைப் பிடித்துக் கேட்டான்.

“நீ செய்த தப்பு உனக்கு எப்படிப் புரியப் போகிறது?” என்று துடிப்புடன் மொழிந்தாள் சபனா.

அவள் பேசுவதின் பொருளைப் புரிந்துகொண்டு, “அப்படியானால் நீ ஒரு கொள்ளைக்காரி ஆயிற்றே! அதற்கு என்ன சொல்கிறாய்?” என்று கேட்டான் கலைமணி.

சபனா அவனது முகத்தை வியப்புடன் பார்த்தபடி “நான் கொள்ளைக்காரியா? அப்படி உன்னிடம் என்ன கொள்ளையடித்தேன்?” என்று வினவினாள்.

“நான் சொன்னால் உன் குட்டு வெளிப்பட்டு விடும்.”

“பயம் காட்டாதே, சும்மா சொல்.”

“என் உள்ளத்தைக் கொள்ளையடித்துக் கொண்டு, ஒன்றும் தெரியாவள்போல் நடிக்கிறாயே, இது உனக்கு ஆகுமா?”

சபனா தனது பவள அதரங்களை நன்கு திறந்து நூற்றுக் கணக்கான முல்லை மலர்களைக் கொட்டியதுபோல் நகைத்தாள். அவள் கலைமணியிடம்,

“இந்த நாங்கு நாட்களிலும் நீ இல்லாமல் நான் என்ன பாடுபட்டேன், தெரியுமா?” என்று கேட்டாள்.

“ஆமாம் சபனா, நான் தமிழ் நாட்டுக்குப் போய் விட்டால்.....?”

“உன்னை யார் அங்கே விடப் போகிறார்கள்?”

“நான் அங்கே ஒரு தடவை போய் ஆகவேண்டுமே அம்மா!”

“நீ என்னை விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டால் நைல் நதியில் எனது வெற்றுடல் மிதக்கும். இதற்கு நீதான் பழிகாரன் ஆவாய் தெரியுமா?”

“சபனா, உன்னைப் பிரிந்து நான் மட்டும் வாழ்வேன் என்று எண்ணுகிறாயா?”

“பிறகு ஏன் தமிழ் நாட்டுக்குப் போகவேண்டும் என்று சொல்கிறாய்?”

“கண்ணகி தேவியின் சிபையைச் செய்து கொங்கு நாட்டில் நிறுவவேண்டியதை நீ மறந்து விட்டாயா? என்கனவு நனவாக வேண்டுமல்லவா சபனா, இதற்குத்தான் நான் தமிழ்நாடு போகவேண்டும். நீயும் என்னோடு வந்து விடேன்.”

கலைமணியின் இந்த வார்த்தைகளுக்கு என்ன பதில் சொல்லிக் கொள்ள என்பதே சபனாவுக்குத் தெரியவில்லை. அவள் அப்படியே அவன் மடியில் சாய்ந்து விட்டாள். அவன் அவளைத் தழுவிப்படி அவளது முகமென்னும் வெள்ளித்தடாகத்தில் மலர்ந்த இரண்டு நீல விழி மலர்களையும் கவனித்தான். மழைக் காலத்தில் மலரிதழில் கட்டி நிற்கும் நீர்போல் இமைகளில் கண்ணீர் தேங்கி நின்று மெல்ல உதிர்ந்துகொண்டிருந்தது. இதைப் பார்த்துத் திடுக்கிட்ட கலைமணி, அந்தக் கண்ணீர்த் துளிகளைத் துடைத்தான். அவளது நெஞ்சத்தின் பிரிவுணர்ச்சி வெம்மையை அந்தத் தூய கண்ணீர்ச் சொட்டு

கள் சூடாக்கிக் காட்டின. சபனுவின் மென்மைத் தன்மையை உணர்ந்து கலைமணியின் இதயம் நெகிழ்ந்தது. தன்னோடு பின்னிப் பிணைந்துள்ள அந்தப் பசுங்கொடியை அறுத்து விலக்கித் தள்ள அவனாலுந்தான் எப்படி முடியும்?

அவன் அவனைப் பார்த்து “சபனா, நீ ஏன் கலங்குகிறாய்? என் வாழ்நாளில் நான் உன்னைப் பிரியப் போவதே இல்லை” என்றுநா தழுதழுக்க மொழிந்தான்.

இந்த மொழிகளைக் கேட்ட சபனுவின் வதனம் மலர்ந்தது. இதழ்களில் புன்னகை மின்னவிட்டது. அப்படியே அவள் அவனது முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். சற்று நேரம் இப்படிச் கழிந்தது. பின்னர் இந்த அமைதியைக் குலைத்தபடி சபனாவிடம் கலைமணி, “அன்பே, எனது ஒரு ஆசையை இப்போது நீ தீர்த்துவைக்க மாட்டாயா?” என்று இரந்து கேட்பது போல் கேட்டான். அவள் அவனிடம், “எதைச் சொல்கிறாய்?” என்ற கேள்விக்குறியை முக பாவனையால் எழுப்பினாள்.

“நான் உங்கள் வீட்டுக்கு வந்த அன்று, நீ ஆடினாயே நடனம்; அது என்னை அப்படியே கவர்ந்து விட்டது சபனா; அதோடு நீயும் என் மனத்தில் ஒட்டிக்கொண்டாய்! அப்படி ஒரு நடனம் ஆடிக் காட்டமாட்டாயா?” என்று அவனிடம் அவன் வேண்டினான்.

நாணிச் சிவந்த தனது முகத்தை அவள் தனது மலர்க் கரங்களால் பொத்தி மறைத்துக் கொண்டாள்.

“சபனா, ஏன் நாணுகிறாய்? நீ எனக்குப் புதியவளா? எத்தனை பிறவியில் என்னோடு பங்கு கொண்டு வந்தாயோ! பார், என்னைப் போல் உனது நடனம் வேறு யாருக்கு, இன்பமாக இருக்கும்!” என்று சொல்லி அவளது நாடியைப் பிடித்துத் தாங்கி மீண்டும் வேண்டிக்கொண்டான்.

கலைமணியின் தாபத்தை உணர்ந்த சபனா, அதற்கு இசைந்து மெல்ல எழுந்தாள். பொன் மின்னல் ஒன்று

அசைந்ததுபோலிருந்தது அவள் எழுந்த கோலம். ஆடத் தொடங்கினாள் அந்த நீலச் சுடர் விழியாள். அவளது ஆட்டத்திலே கலைமணியின் உள்ளம் ஆடியது; உணர்வு ஆடியது; உயிர் ஆடியது; அவனுக்கு இந்த உலகமே ஆடியது. ஆட்டத்தில் அவளது ஒவ்வொரு அங்க அசைவும் அவனைப் பின்னல் போட்டுச் சிக்கலிலே மூழ்க அடித்தது. அவன் இன்ப மலையின் உச்சியிலே நின்று தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தான்.

சபனுவின் ஆடல் முடிந்தது. மறுபடியும் அவள் கலைமணியின் பக்கம் வந்து அவன்மீது சாய்ந்து கொண்டாள். அவளது சுருள் கேசத்தை முகத்தினின்றும் விலக்கி, கலைமணி அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். உணர்ச்சியில் ஏற்பட்ட அழகு அதிலே மலர்ந்து ஒளியிட்டிருப்பதை அவன் பார்த்துக் குதூகலித்தான். அவளது கரங்கள் அவளை வருடிக் கொண்டிருந்தன. ஆசை எழுப்பும் அவளது விழிகள் அவன் விழிகளோடு சங்கமமாகிக் கலந்தன. அவளது மோகப் புன்னகை அவனுக்களித்த கவர்ச்சி அவனைக் காதல் வெறியனாக் கிற்று. கவர்க்கத்திலும் கிட்டாத-அந்தக் குறையாத இன்பத்தை இருவரும் பகிர்ந்து அனுபவித்தார்கள். இன்பம் என்பது இதுதானோ? என்ற கேள்வியை அந்த இரண்டு உள்ளங்களும் எழுப்பிப் பதிலையும் பெற்றுத் தெளிந்தன.

*

*

*

கலைமணிபிடம் சபனா கொஞ்சியபடியே “உன்னைப் பெரிய சிற்பி என்று சொல்லிக்கொள்கிறாயே, என்னை ஒரு சிலையாகச் செய்து காட்டேன் பார்க்கலாம்” என்று வினவினாள்.

“என் நெஞ்சிலும் உணர்விலும் உயிரிலுந்தான் நீ சிலையாக நிற்கிறாயே! அது போதாதா?”

“வெளிபில் சிலையாகச் செய்தால்தானே உனது கை வண்ணத்தை உலகம் அறிந்து கொள்ள முடியும்”

“அதற்குக் காலம் இருக்கிறது சபனா”

“எப்போது? நான் கிழவியான பிறகா?”

“அப்போது நானும் குமரனாக இருக்க மாட்டேன். அதற்கல்ல சபனா, தெய்வக் கடன் இருக்கிறதல்லவா! அதை நிறைவேற்ற வேண்டும் முதலில். அதன் பிறகு நான் உருவாக்குகின்ற முதல் சிற்பம், என் மடியில் இதோ தவழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இந்த மோகினியின் வடிவத்தைத் தான்”

சிரித்தாள் சபனா. நிலவின் தண்ணொளி அவள் பல் முத்துக் களிலே பட்டுப் பிரதிபலித்தது. அவள் அதரத்தின் பவள வண்ணமும், சனிக் கன்னங்களின் எழிலும் ஒரு மாயக் கவர்ச்சியை அந்த ஒளியில் காட்டின. கலைமணி அவைகளை அநுபவித்து, தேர்ந்த மதுக்குடியன் போல் மயக்கத்தில் மூழ்கினான்.

38. துன்பம் தொடர்கிறது

காலை நேரத்தில் எகிப்து அரசாங்கக் காவலர்கள் சீலரும், இவர்களது மேல் அதிகாரி ஒருவருமாக இரமேசின் மாளிகையின் முன்னே நின்று கொண்டு, அவரைப் பெயர் சொல்லி அழைத்தார்கள். உள்ளேயிருந்து விரைவாக ஹெய்யே வந்தார் இரமேசு. அவர், இவர்களைக் கண்டதும் தடுக்கிட்டுப் போனார். திகைப்பும் வியப்பும் கொண்டவராக அவர், அந்த அதிகாரியிடம் “என்னையா அழைத்தீர்கள்? என்ன செய்தி?” என்று வினவினார். இச்சமயம் கலைமணியும் அங்கே வந்து சேர்ந்தான். அதிகாரி கலைமணியைக் கண்டதும் இரமேசிடம் “இவன் தானே நீர் அழைத்து வந்திருக்கும் கடம்பன்?” என்று அவரது கேள்விக்குப் பதில் மொழியாமல் மீண்டும் ஒரு கேள்வியைப் போட்டார். இரமேசுக்கு எதுவுமே புரியவில்லை. தன்னிடம் அதிகாரி இவ்விதம் நடந்து கொண்டது அவமானமாக இருந்தது. எனினும் அவர் நிதானத்தை இழக்கவில்லை. அதிகாரியிடம் மீண்டும் அவர்,

“ஐயா, இங்கே நீங்கள் எதற்காக வந்திருக்கிறீர்கள்? அன்பு கூர்ந்து முதலில் அதைத் தெரிவியுங்கள்” என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

“உம்மையும் இந்தக் கடம்பனையும் கைகளில் விலங்குகள் பிணைத்துக் கொண்டு போகவே நாங்கள் வந்திருக்கிறோம். இது மேலிடத்துக் கட்டளை,” என்று கூறினார்.

ஏதோ சூது நிகழ்ந்திருக்கிறது என்பதை இரமேசு உணர்ந்து கொண்டார். அந்தச் சூதும் கோரசின் சூழ்ச்சியால் தான் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதும் அவருக்குத் தெளிவாயிற்று. அவர் அவ்வதிகாரியிடம் “ஆமாம், இவனைக் கடம்பனென்று உங்களிடம் யார் சொன்னது?” என்று கலைமணியைக் குறித்துக் கேட்டார்.

“இதையெல்லாம் சொல்வது எங்கள் வேலையில்லை. இருவரும் உடனேயே புறப்படுங்கள்” என்று சற்றுக் கம்பீரம் கலந்த குரலில் கட்டளையிட்டார் அவர்.

இவரிடம் மேலும் உரையாடிக் கொண்டிருப்பதில் ஏதும் பயனில்லை என்பதைத் தெரிந்து கொண்டார் இரமேசு. தன் வாழ்நாள் முழுமையிலும் இப்படி ஒரு நிழ்ச்சி அவருக்கு ஏற்பட்டிருக்கவில்லை. எனவே இந்நிகழ்ச்சி அவரை மிகவும் வேதனைப்படுத்திற்று. தனது வீட்டுக்கு விருந்தினனாக வந்த கலைமணிக்கும் இந்நிலை ஏற்பட்டதே என்பதை நினைந்த போது அவரது நிலை தளர்ந்தது.

சில நாடிகளில் அவரிடம் ஒரு திடம் தோன்றிற்று. “தானோ கலைமணியோ அரசாங்கத்துக்கு எதிராக எவ்விதக் குற்றமும் செய்யவில்லை. பின் எதற்காக அஞ்சிக் கொள்ள வேண்டும்? வாழ்வில் எதிர் நோக்கி வருகின்ற தொல்லைகளை ஏற்காமல் முடியுமா? அதில் தானே மனிதனின் வன்மை புலப்படும்!” இந்நினைவுகள் இரமேசின் நெஞ்சத்தில் மலர்ந்த போதுதான் முற்கூறிய திடம் துலங்கியிருக்க வேண்டும்!

“மன்னர் நேரிய உள்ளம் வாய்ந்தவர்; நீதி நெறியினின்றும் விலகா நிலை கொண்டவர்; அவரது சிந்தனை உண்மையைத் துருவித் தேடும்; அவரது காதுகள் மெய்யினைக் கேட்கும்.

கக் கூர்மை கொள்ளும்” என்று இரமேசு நினைத்தபோது அவருக்குக் கொஞ்சம் ஆறுதல் கிடைத்தது.

வெளியே ஏதோ பேச்சுக் குரலின் தொனியைக் கேட்டுச் செக்யித்தும் சபனாவும் அங்கே வந்தார்கள். அரசாங்கக் காவலர்கள் கையில் விலங்குகளுடன் நிற்பதைக் கண்டதும் அவர்களைத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. இரமேசு விபரத்தை அவர்களிடம் தெரிவித்தார். அவ்வளவுதான்; இரவரும் ‘குய்யோ முறையோ’ என்று கூக்குரலிடத் தொடங்கினார்கள். இரமேசு அவர்களை அமைதிப்படுத்தி “ஏன் இப்படிக் கூச்சலிடுகிறீர்கள்? யாரோ செய்த சூழ்ச்சியினால் மன்னருக்கு எங்கள் இருவர் மீதும் சந்தேகம் தோன்றி யிருக்கிறது. அரசவையின் முன்னே உண்மை வெளிப்படும்; சூழ்ச்சி அம்பலமாகும். அது வரையிலும் மனத்தைக் குழப்பிக் கொள்ளாதிருங்கள்” என்று மொழிந்தார். இம் மொழியினால் இருவரது கூச்சல் தொனி சற்று அடங்கியதே தவிர மனக்குமறல் தணியவில்லை.

அதிகாரியின் ஏவுதலால் காவலர்கள் இரமேசுக்கும் கலைமணிக்கும் கைகளில் விலங்குகளைப் பிணைக்கத் தொடங்கினார்கள். இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த செக்யித்துக்கும் சபனாவுக்கும் இதயம் அணு அணுவாய்க் குறைவதுபோலிருந்தது. இவர்களது கண்கள் நீர்ச் சுனைகளாகி ஓயாது ஒழுகிக் கொண்டிருந்தன. அடிக்கடி நெடுமுச்சை வெளியிட்டனர்.

இரமேசையும் கலைமணியையும் முன்னே நடக்கவிட்டு, அதிகாரியும் காவலர்களும் பின் தொடர்ந்து சென்றனர். இவர்கள் அழைத்துச் செல்லப்படும் துயரத் தோற்றத்தைக் கண்ட சபனா ‘அப்பா அப்பா’ என்று கதறினாள். அடுத்தபடி ‘கலைமணி கலைமணி’ என்றாள். அவளுக்கு அன்று, தான்கண்ட பயங்கரக் கனவு நினைவுக்கு வந்தது. இந்த விளைவை அனுபவிக்கவே அப்படிக்கனவு கண்டதாகக் கருதினாள். அவளது நெஞ்சம் அலமந்து துடித்தது. அரற்றிப் புலம்பினாள். செக்யித்தோ மயக்கம்போட்டு வாசல்படியிலேயே விழுந்துவிட்டாள். இந்தக் கலவரத்தைக் கேட்டு ஓடிவந்த இரன்னித்து ஒன்றும் புரியாமல் ‘ஓ’ என்று முழங்கினாள்.

39. நல்லோர்க்கு வெஞ் சிறையோ?

மறுநாள் மாலை யில் எகிப்திய அரசவையில் இரமேசு களை மனியோடு, இக் குற்றச்சாட்டில் உட்படுத்தி அல்போனியும் கொண்டு வந்து நிறுத்தப்பட்டிருந்தான். இவர்கள் மீதுள்ள குற்றங்களின் விசாரணை அன்று வைக்கப்பட்டிருந்ததால் மதகுருக்கள்களும், நாட்டுப் பிரதானிகளும் பெரிய பதவியிலுள்ளவர்களும் அரசவையில் வந்து அமர்ந்திருந்தார்கள்.

“இரமேசு நேர்மையான மனிதர் ஆயிற்றே; அவர் அப்படிக்கு என்ன குற்றம் இழைத்து விட்டார்?” என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள அவர் நண்பர்களும், கவலை தேங்கிய நெஞ்சத்தோடு அவரது உறவினர்களும் அங்கே வந்திருந்தனர்.

செக்மித்தும் சபனாவும் கண்ணீர் வழிந்து வற்றிக் காய்ந்த வதனத்தோடும், சோகம் அப்பிய வடிவத்தோடும் அங்கே ஒரு பக்கம் நின்று கொண்டிருந்தனர். கோரசு, நேக் காவின் தலைகளும் அங்கே காணப்பட்டன. இந்த இருவர் முகங்களிலும் வெற்றிக் களிப்பு நிரம்பியிருந்ததைக் கூர்ந்து கவனிப்பவர்கள் எளிதில் தெரிந்து கொள்வார்கள்.

அரசன் முன்னிலையில் குற்ற விசாரணை தொடக்கமாயிற்று. மன்னன் செனூசு இரமேசைப் பார்த்து, “இரமேசு நீர் அரசாங்கத்தின் பணியாள்; நாட்டின் நன்றிக்குக் கடமைப்பட்டவர். ஆனால் நாட்டுக்கு எதிரான அழிவு வேலைகளில் இப்போது ஈடுபட்டிருக்கிறீர், அப்படித் தானே?”

“பிரபு, அப்படி நான் எவ்விதக் களங்கத்தையும் செய்து எனது கரங்களை மாசுபடுத்திக் கொள்ளவில்லை.”

“கரங்களை மாசுபடுத்திக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் ஆத்மாவை அழித்துக் கொண்டீர், ...நான் கேட்பதற்குப் பதில் சொல்லும்; கடம்பத் தீவின் பக்கமிருந்து இந்தக் கடம்பனை (கலைமணியைச் சுட்டிக் காட்டி) அழைத்துக் கொண்டு வந்தது நீர்தானே?”

“நான் இவனை அழைத்து வந்தது உண்மைதான். ஆனால் இவன் கடம்பனல்ல வேந்தே, தமிழன்.”

“இது உமக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“இவன் தோற்றம் சொல்லுகிறது; இவனது பண்பு அறிவிக்கிறது. நமது கப்பல் வந்து கொண்டிருக்கும்போது இவன் ஒரு பாறையில் நின்றுகொண்டு அபயம் வேண்டி அழைத்தான். நான் இவனைக் கப்பலுக்குள் வரவழைத்துக் கேட்ட போது இவன் என்னிடம் தான் கடம்பர்களின் தொல்லையில் சிக்கி, தப்பித்துக் கொண்டு, போக்கிடமின்றி, உயிருக்கு மன்றாடிக்கொண்டிருப்பதாக அறிவித்தான். இவனது மொழிகள் எனக்கு உண்மையாகவே பட்டன. எனவே எகிப்துக்கு அழைத்து வந்தேன்.”

“சரி, உம்மோடு கப்பலில் இருந்தவர்கள் யாரிடத்திலாவது இதைப் பற்றி நீர் கலந்து கொண்டீரா?”

“இல்லை.”

“ஏன்?”

“எனக்கு அவன் வார்த்தைகளில் எவ்விதச் சந்தேகமும் தோன்றாததால் இதைப் பற்றி யாரிடமும் கலந்துகொள்ளவில்லை.”

“சரி, இவனை எகிப்துக்குக் கொண்டுவந்த பிறகாவது இந்தச் செய்தியை அரசாங்கத்துக்கு அறிவித்தீரா?”

“இல்லை.”

“ஏன்?”

“அது என் தவறுதான் வேந்தே.”

“நீர் அழைத்துக் கொண்டுவந்த இந்தத் தமிழன் நமது நாட்டின் கிராமங்களில் சுற்றிக் கொண்டு வருவது உமக்குத் தெரியுமா?”

“சூயகா கிராமத்தில் அண்மையில் நடந்த தெப்பத் திருவிழாவுக்கு மட்டுமே இவன் போயிருக்கிறான். அதுவும் கப்பலில் வைத்து இவனோடு பழகிய இதோ நிற்கும் (அல்போனி

யைச் சுட்டிக் காட்டி) இந்த அல்போனி வந்து அழைத்துக் கொண்டு போனான். வேறு அவன் எங்குமே போகவில்லை.”

இரமேசிடம் அரசனது இவ் விசாரணை முடிந்ததும் கலைமணியும் அல்போனியும் விசாரிக்கப்பட்டனர். இவர்களது வாய் மொழிகளும் இரமேசு சொன்னவற்றைச் சார்ந்தே இருந்தன. கலைமணி தனது உரையில், “தான் கொங்கு நாட்டுச் சிற்பி என்றும், கடம்பர்களால் கடத்திக்கொண்டு வரப்பட்டவன் என்றும், சந்தேகம் இருந்தால் கொங்கு அரசவையில் தன்னைப் பற்றிக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாமென்றும் அறிவித்தான்.

இதோடு மன்னனது விசாரணை முடிவுற்றது. கோரசும் நேக்காவும் சொன்ன அளவுக்கு அந்த மூவரும் குற்றவாளிகளாக அவனுக்குப் படவில்லை. அவர்களிடம் சதித் திட்டங்கள் எதுவும் இருப்பதாகவும் அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. எனினும் செனாசு எதையும் முடிவுகட்ட இயலாமல் தத்தளித்து நின்றான்.

அவை முதன்மையாளர்களின் கருத்தை அறியவேண்டி மன்னவன் அவர்களது முகங்களில் பார்வையைச் செலுத்தினான். அச் சமயம் மதகுரு ஒருவர் எழுந்து நின்று “வேந்தே, இந்தக் குற்றங்களுக்கு நாம் உடனடியாகத் தீர்ப்புக் கூற இயலாது. இவர்கள் மீதுள்ள குற்றம் நன்கு தெளிவுபடவில்லை. எனவே கொஞ்ச நாட்கள் இதற்கு அவகாசம் கொடுக்கும்படியாகக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்” என்று வேண்டிக் கொண்டார். அவையிலிருந்த ஏனையோரும் குருவின் கருத்துக்கு இசைவு கொடுத்து ஆமோதித்தனர்.

இந்த மதகுருவை நாம் எங்கேயோ பார்த்ததுபோல் இருக்கிறதல்லவா? ஆம், அன்று சூயகா கிராமத் தெப்பத்திருவிழாவின்போது, கலைமணிக்கும் தடியர்களுக்கும் நடந்த கை கலப்பில் தோன்றியவர் இவரேதான்!

மதகுரு சொன்னமொழிகளுக்கும் அதை ஒப்புக்கொண்ட 400-ம் பக்கம் வரையில் கருத்துக்கும் மதிப்புக் கொடுத்தான் செனாசு.

அதன்படியே குற்றத்தின் விசாரணைத் தீர்ப்பைப் பின்னும் சில நாட்கள் தள்ளிப்போட்டு வைத்தான். எனினும் இரமேசு கலைமணி, அல்போனி ஆகியோரை அரசாங்கப் பாதுகாப்பி லிருந்து விட்டுவிட அவன் விரும்பவில்லை. குற்றம் தெளிவு படுவது வரையிலும் அவர்களைச் சிறையில் வைத்திருக்கக் கட்டளை பிறப்பித்தான். மூவரும் காவலர்களால் சிறைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். போகும்போது கலைமணியின் பார்வை சபனாவின் முகத்தில் பதிந்தது. ஏக்கமும் துயரமும் நிரம்பிய அவன் முகத்தைக் கண்டதும் அவளது விழிகளினின் றும் சில நீர்ச் சொட்டுகள் உதிர்ந்தன. தனது தந்தையைப் பார்த்து அவளது நெஞ்சம் அழுதது. செக்மித்து தனது கண வரின் பரிதாப நிலையைக் கண்டு இதயம் துடித்துப் பெரு மூச்சு விட்டாள்.

40. பஞ்சில் பற்றிய தீ

மாலைப் பொழுது மறைந்து இருள் பரவிக்கொண்டு வரு கிறது. இரைதேடச் சென்று எதுவும் கிடையாமல் பின் தங்கி வந்த ஒன்றிரு பறவைகள் வேக கதிரும் வானத்தில் பறந்து சென்றன. கொங்கு நாட்டின் வனப் பகுதியிலுள்ள ஒற்றை யடிப் பாதை ஒன்றில், இருவர் புரவி மீதேறி மெதுவாகத் தலைநகரை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தார்கள். இவர்கள் யார் யார் என்பதை நாம் கூர்மையாகக் கவனிப்போம். இரு வரையும் நாம் இதற்குமுன் எங்கோபார்த்திருக்கிறோம். ஆம், கொங்கு அரசவையில்தான். ஒருவர் கோசர் மன்னர்; உடன் வருபவன் அமைச்சன் உக்கிரனே. கொங்கு நாட்டுக் காட்டுப் பிரதேசத்தில் திருடர் கூட்டமொன்று தங்கவிட்டிருப்பதாக நாடு முழுமையும் ஒரு புரளி பரவியிருந்தது. இதன் உண் மையை அறிந்துகொள்ளவே மன்னரும் அமைச்சனும் இப்பகு திக்கு வந்திருந்தனர். எல்லா இடங்களிலும் நன்றாகத் தருவிப் பார்த்த பிறகும் அச் செய்திக்கு எவ்விதத் தெளிவும் கிட்டவில்லை. இப் புரளியை வேண்டுமென்றே யாரோ கட்டி

விட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை ஊகித்துக்கொண்ட இருவரும் சஞ்சலம் தீர்ந்த உள்ளத்தோடு திரும்பி வருகின்றார்கள்.

உக்கிரன் அரசரைப் பார்த்து, “வேந்தே, தங்களுக்கு ஒரு செய்தி தெரியுமா? இன்றுதான் நான் அதைக் கேள்விப்பட்டேன்.”

“எதைச் சொல்கிறீர்?” என்று வினவினார் மன்னவர்.

“நமது சிற்பி கலைமணியைப் பற்றித்தான்.”

“ஏதாவது துப்புத் தெளிவு கிடைத்திருக்கிறதா?”

“ஆம் அரசே அவர் இருக்குமிடம் தெரிந்து விட்டது.”

“எங்கே இருக்கிறான்? ஏன் உடனே ஆள் அனுப்பவில்லை?”

“அரசே, சற்று அமைதி கொள்ளுங்கள். அவரை நாம் அழைத்துப் போகவேண்டியதில்லை. அவர், தானே வருவதற்குக் காலத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்.

“என்ன உக்கிரரே, நீ பேசுவதின் பொருள் எனக்குப் புரியவில்லையே! கலைமணி இப்போது எங்கே இருக்கிறான்?”

“அவர் கடம்பத்தீவில் இருக்கிறார். கடம்பர்களோடு அவருக்கு நட்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

கலைமணி இருக்குமிடம் தெரிந்து விட்டது என்ற உக்கிரனின் சொல்லைக்கேட்டு முகம் மலர்ந்த கோசர், அடுத்தபடியாக அவன் கடம்பர்களோடு கூட்டுறவு கொண்டுள்ளான் என்ற சொல்லைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டார். அவரது முகம் கன்னிச் சிவந்து கடுகடுப்புடன் விளங்கியது. அவர் உக்கிரனைப் பார்த்து “அமைச்சரே, இது என்ன வேடிக்கைப் பேச்சா?” என்று கேட்டார்.

“அரசே, மன்னிக்கவேண்டும். நான் கேள்விப்பட்டதைத் தங்களிடம் தெரிவிக்க வேண்டியது எனது கடமையல்லவா? அதைத்தான் சொல்கிறேன்.”

“இதை நம்பவே முடியவில்லை! கலைமணி அவ்வளவு கீழாகப் போய்விட்டானா?”

“அரசே, ஆசை என்பது அதி பயங்கரமானது. அதன் வசப்பட்டவர்கள் எப்படியாவார்கள் என்பதை நம்மால் அறுதி யிட்டுச் சொல்ல முடியாது”

“இந்தச் செய்தி உமக்கு எப்படித் தெரியும்?”

முசிறித் துறைமுகத்தில் யவனர்கள் பேசிக்கொண்டார்கள். அவர்களுக்கு இந்தச் செய்தி எப்படியோ எட்டியிருக்கிறது. இதை நம் நாட்டு ஒற்றர்கள் வந்து என்னிடம் தெரிவித்தார்கள்.”

“அட பாவி, இப்படியா போய்விட்டான்! பிள்ளைபோல் அவனை வளர்த்தேனே! கொள்ளையடித்தா அவனுக்குப் பணம் சேர்க்கவேண்டும்! குரூர வழியிலா பொருள் திரட்ட ஆசை கொண்டான்! புத்திகெட்டவன்! என்னிடம் கேட்டிருந்தால் அன்னிக் கொட்டுவேனே!”

அப்படித் தங்களிடம் கேட்பாரா! அவரது ஆகாத ஆசையைத் தாங்கள் அறிந்துகொள்ள மாட்டீர்களா? அதன் பிறகு அவரை அரசாங்கத்தில் யார்தான் மதிப்பார்கள்? இங்கிருந்தால் தனது இன்பக் குறிக்கோள் ஈடேறாது என்பதை எண்ணித்தான் இந்த வழியைக் கையாண்டிருக்கிறார்.”

“நன்றி கெட்டவன்! பிறந்த மண்ணுக்கே பாதகம் புரிந்தவன்!”

“அரசே தாங்கள் சொன்னதை இனிமேல்தான் அவர் மெய்ப்பிக்கப் போகிறார்!

அரசர் உக்கிரனின் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்து, அவன் சொல்கின்ற மொழிகளின் உள்ளுறைப் பொருளைத் தெரிந்து கொள்ளும் ஆர்வத்தைக் காட்டினார்.

உக்கிரன் தனதுபேச்சைத்தொடர்ந்து மொழியலானான்:

“நம் நாட்டைச் சூறையாடுவதற்கு கடம்பர்களோடு அதி விரைவில் வரப் போகிறார். அப்போதுதான் அவர் எந்த அளவுக்கு நன்றி கெட்டவர் என்பதை நாம் தெரிந்துகொள்வோம்.”

இவ் வாசகங்களைக் கேட்ட கோசர் சீற்றமடைந்து உக்கிரனைப் பார்த்து “என்ன சொன்னீர்?” என்று வினவினார்.

“பொறுத்துக்கொள்க அரசே! நானைநடக்கப் போவதை நாட்டின் அமைச்சன் என்ற முறையில் நான் தங்களிடம் அறிவித்துத்தானே ஆகவேண்டும்.”

மன்னர் உக்கிரனைப் பார்த்து, “அமைச்சரே நம் நாட்டின் மண்ணில் அவன் காலடி வைக்கக் கண்டால் உடனே அவனைச் சிறைபிடித்து என் முன்னே கொண்டுவந்து நிறுத்தவேண்டும். ஒற்றர்களை நாலா திசையிலும் அனுப்பி அவன் வருகையை அறிந்து கொள்ள முன் கூட்டியே ஏற்பாடு செய்யும். இன்னும் அவனைக் கண்காணிக்க என்ன என்ன செய்யவேண்டுமோ அதையெல்லாம் செய்து கொள்ளும். இது என்கட்டளை” என்று உரைத்தார்.

“அரசே ஆணை” என்று பணிவாகப் பதில் மொழிந்தான் உக்கிரன்.

இதன் பிறகு உக்கிரன் மன்னரிடம் எதையும் பேசிக் கொள்ளவில்லை: இயல்பாகக் கலைமணியிடம் அவர் நெகிழ்ந்த உள்ளம் கொண்டவர். இது அவனுக்குந்தான் நன்றாகத் தெரியுமே! இந்த அளவு அவரை மாற்றிக்கொள்ள அவன் எவ்வளவு சாதாரியமாகப் பேசியிருக்கிறான்! பஞ்சுபோன்ற அவரது இதயத்தில் அவன் பற்ற வைத்த தீ எரியத்தொடங்கியிருக்கிறது இம் மனநிலை மாறிவிடக் கூடாதல்லவா!

முன்னொரு தடவை தான் கலைமணியைப் பற்றிக் கதை கட்டி விட்டதுபோது வெருண்ட மன்னவர், இப்போது தன் வலையில் பட்டென விழுந்ததை அவன் நினைத்துப் பூரித்தான். எது ஒன்றுக்கும் காலமும் இடமும் வாய்ப்பாக அமைய வேண்டியது எவ்வளவு அவசியம் என்பது அவனுக்கு நன்றாகப் பட்டது.

41. ஆடுவதற்கு அழைப்பு!

சந்தை கூடுகின்ற நாள் சலசலப்பாக இருந்து, அது களைந்த பிறகு அவ்விடத்தில் வெறுமை படிவது போல் இரமேசின் இடம் இப்பொழுது உலையிழந்து வெறிச்சென்று காணப்பட்டது. மாளிகையின் முன்னுள்ள பூஞ்செடிகளுக்கு எவரும் நீர் பாய்ச்சிக் கவனியாதலால் அவைகளும் வாடி வதங்கிக் காணப்பட்டன. மசீத்சியின் ஈரம் வற்றி அங்கு வேதனையின் நிழல் படிந்திருந்தது.

இரமேசின் கதி யாதாருமோ என்ற கவலையால் செக் மித்து உருகிக் கொண்டிருந்தாள். சபனாவோ தந்தையையும் கலைமணியையும் எண்ணிக்கொண்டு தத்தளித்தாள். இரமேசு உலையணி, அல்போனி இவர்கள் மீதுள்ள குற்றச்சாட்டைப் பற்றி விவாதித்துக் கொள்ளவோ, ஒருவேளை இவர்களுக்கு நேர இருக்கும் தண்டனையைப்பற்றிச் சிந்தித்துக் கொள்ளவோ இவர்களது மனம் தடுக்கிட்டது. வேளா வேளைக் குரிய சாப்பாட்டையும் மறந்து, இரவுத் தயிலையும் துறந்து அவர்கள் அலக்கிழந்து கொண்டிருந்தார்கள். இச்சமயத்தில் தான் நான்கு நாட்களுக்கு அப்பால் வரும் மன்னன் பிறந்த தின விழாவில் சபனா நடனமாடுவதற்குரிய அழைப்பை அரசாங்கக் காரைன் ஒருவன் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். அதைப் பெற்றுக் கொண்ட சபனாவுக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. அவள் மயக்கமடைந்து கொண்டிருந்தாள்.

‘எந்தஉள்ளத்தோடு அரசவையில் நடனமாடுவது? தனது தரிதைக்கும் அன்புக் காதலனுக்கும் தண்டனை கொடுக்க இருக்கிறார் மன்னவர். அவரது பிறந்த தின விழாவில் தன் நெஞ்சம் எப்படிக்குதாகவும் கொள்ளும்! மலர்ச்சி இல்லாத நெஞ்சத்தில் உணர்ச்சி எவ்வாறு குமிழியிடும்? உணர்ச்சி இல்லாமேல் அங்கே உலையெழுச்சி தோன்ற இயலா தல்லவா? பொய்மையாக அரங்கத்தில் இயங்குவதை விட

ஆடாமல் இருப்பது நன்றல்லவா?" இப்படியாக நினைத்துச் சபனா தான் அவ்விழாவில் கலந்து கொள்ளப் போவதில்லை என்ற முடிவுக்கு வந்தாள்.

அப்படிச் கலந்து கொள்ளாமல் இருந்தாலும் அரசாங்கம் அவளைச் சும்மா விடவா செய்யும்! அரசவையை அவமதித்த குற்றத்துக்கு அவள் ஆளாக வேண்டியது வருமே! சபனாவின் திடம் தளர்ந்தது. அச்சமயம் அவள் மற்றொரு முடிவுக்கு வந்தாள். 'அரசவைக்குப் போகவும் முடியாது.; போகாமல் இருப்பதும் குற்றம். இப்படிப்பட்ட அவல நிலையில் தன் உயிரை மாய்த்துக் கொண்டால் என்ன? ஆம், அதுவே நல்ல முடிவு' என்ற உறுதியில் நிலைத்தாள்.

இந்த முடிவோடு சபனா இருக்கும் நேரம் அவள் பக்கமாக வந்த செக்மித்து, தனது அருமை மகளின் துயரக் கோலத்தைக் கண்டு ஆற்றிக் கொள்ள இயலாது அவளைத் தழுவிக்கொண்டாள். சபனா அவளிடம் "அம்மா ஒரு செய்தி தெரியுமா? மன்னர் பிறந்த தின விழாவில் நடன மாட எனக்கு அழைப்பு வந்திருக்கிறது. ஆனால் அன்று, நான் அங்கே போகப் போவதில்லை. மனிதர்களின் தரா தரத்தைப் பகுத்து உணர்ந்து கொள்ளாத அரசவையில் என்ன ஆட்டம் வேண்டியதிருக்கிறது" என்று உரைத்தாள்.

"சபனா, அப்படிச் சொல்லாதே. அரசரது ஆணைக்கு நாம் கீழ்ப்படியத்தான் வேண்டும்" என்று பதிலிறுத்தாள் செக்மித்து.

"நான் உயிரோடு இருந்தால்தானே கீழ்ப்படிய வேண்டும்! எனது உயிரை மாய்த்துக் கொண்டால்?"

"பேதைப் பெண்ணே, என்ன வார்த்தை மொழிந்தாய்! தற்கொலை செய்து கொள்வதா? விலங்குகள் கூட அதை விரும்பாதே. உனது தந்தையும் கலைமணியும் அவர்களோடு இருக்கும் அந்த அல்போனியும் விடுதலை பெறுவார்கள் என்று என்னவோ என் மனத்தில் நம்பிக்கை இருக்கிறது! அதை நீ பாழாக்கி விடாதே. எல்லாவற்றையும் பொறுமை

ஆடன் கவனிக்க வேண்டும். நீ கண்டிப்பாக அரசவையில் போய் ஆடத்தான் வேண்டும். கருணை மழை எப்போது பொழியுமென்று யார் கண்டார்கள்?”

செக்மித்தின் ஆணையைக் கேட்ட சபனாவுக்கு அதை மறுத்துப் பேச இயலவில்லை. தாயின் மொழிகளிலே உண்மை நிறைந்திருப்பதாக அவளுக்குப் பட்டது. மன்னர் பிறந்த தின விழாவில் ஒருவேளை தான் பங்கு கொள்ளாமல் இருந்து அதனால் சீற்றமடையும் மன்னரும், அரசவையும் தனது அன்புக்குரியவர்களுக்கு ஏதேனும் இன்னலை இழைத்தாலும் இழைக்கலாமே! அப்படி நேர்ந்தால் அதற்குத் தான்தானே பொறுப்பு ஏற்க வேண்டியது வரும். இப்படி எண்ணிப் பார்த்தபோது சபனா தொடக்கத்தில் செய்துகொண்ட முடிவை மாற்றிக் கொள்ளலானாள். பொழுது கழியக் கழியத் தான் அரசவையில் போய் ஆட வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவளிடம் மேலோங்கி வந்தது.

42. அரசவை நிகழ்ச்சிகள்

அன்ற எகிப்து மன்னன் செனாசின் பிறந்த தின விழா. நாடு முழுதும் உல்லாச எக்களிப்பில் மிதந்தது. மக்கள் தங்கள் வீடுகளையும் மாடிகளையும் அழகு செய்து, அன்புக்குரிய அம்மன்னன் பிறந்தநாளைத் தங்கள் இல்லத்துத் தலைவனுக்குச் செய்யும் விழாவாகக் கொண்டாடினார்கள். பட்டுடைகள் அணிந்து தங்கள் நாட்டுப் பண்பாட்டை விளக்கும் அணிகளைப் புனைந்து அவர்கள் வீதிகளில் சுற்றித் திரிந்தார்கள். அவர்கள் முகங்களிலே மகிழ்ச்சி கொலுவிருந்தது; ஒளிப்பெருக்கு பளிச்சிட்டது; ஆலயங்களும் தனியழகில் காணப்பட்டன. அங்கெல்லாம் மன்னவன் நீண்ட ஆபுள் வேண்டி வழி பாடுகள் நடைபெற்றன. நாலா திசைகளிலும் ஆடல், பாடல், கூத்து ஆகியவை நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தன.

அரண்மனை எழில் புனைவைப்பற்றி எவ்வளவு புகழ்ந்தாலும் தகும். எகிப்தியக் கலைஞர்கள் போட்டா போட்டியிட்டு இந்தப் பணியில் தங்களது கலை வன்மையைக் காட்டியிருந்தார்கள். இக்குதூகல நாளில் மதக்குருக்கள் அரண்மனை வந்து மன்னனை வாழ்த்திச் சென்றனர். கவிஞர்கள் பாடிய புதிய கவிதைகள், செனாசு மக்கள் சுகவாழ்வில் கருத்துன்றி இருப்பதைப் பாராட்டி, அவன் மேலும் செய்ய வேண்டிய கடமைகளை நினைவுறுத்தி வாழ்த்தைச் சொரிந்திருந்தன. சிற்பிகள் மன்னன் வயதுக்குத் தக்கபடி அத்தனை அடியரத்தில் சிற்பத்தை உருவாக்கி வைத்தார்கள்.

அரண்மனையைச் சார்ந்த அரசவை அரங்கத்தில், நாட்டில் முதன்மை பெற்ற கலைஞர்களின் நிகழ்ச்சிகள் தொடர்ந்து நடைபெற்றன. சபனுவின் நடனத்தைக் காண்காற்றுப் புக இடமில்லாதபடி கூட்டம் நிரம்பியிருந்தது. மன்னன் செனாசும் தனது அழகுக் கம்பீரத்தோடு, இந்த நிகழ்ச்சியைக் கண்டு களிக்க முன் பக்கம் தனக்குரிய தனி ஆசனத்தில் வந்து அமர்ந்திருந்தான். அரச குடும்பத்தினரும் அவை முதன்மையாளர்களும் உயர் அதிகாரிகளும் அரசாங்க விருது பெற்றவர்களும் பின்னணியில் தம் தமக்குரிய ஆசனங்களில் நிறைந்திருந்தனர். எங்கோ ஒரு பக்கம் கோரசும் நேக்காவும் அடுத்தடுத்துக் காணப்பட்டனர். காமச் சூடேறி, வெறியுணர்ச்சியில் மூழ்கியிருந்த கோரசின் விழிகள், அரங்கத்தில் சபனா தோன்றுவதை எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருந்தன.

ஒப்பனைகள் புனைந்த சபனா அரங்கத்தில் வந்தபோது வனமோகினிபோல் தோன்றினாள். காதலுணர்ச்சி குமிழியிடும் ஒரு எகிப்தியக் குமரியின் உள்ள உணர்ச்சிகளை அவள் தனது நடனத்தில் ஆடிக் காட்டினாள். பின்னர் காதலனைச் சந்தித்த அவளிடம் சுரந்து செழிக்கும் மதுர உணர்ச்சிகளையும், சொக்கும் இன்ப நிலையையும் புன்முறுவல் முகிழ்த்து சித்தரித்துக் காட்டிய போது அவையிலிருந்த அனைவரும் பரவசத்தில் மூழ்கினார்கள். இதன் பிறகு சபனா ஆடிய

நடனம் அனைவரையும் உருக வைத்து விட்டது. காதலனைப் பிரிந்து விடுகிறாள் காதலி; அவன் எங்கே போய் விடுகிறான்; மங்கையின் மன ஏக்கமும் வேதனையும் சோர்வும் சபனா ஆடிய நடனத்தில் பிரதிபலித்தன. இறுதியில் காதலி மயக்கம் போட்டு விழுந்து விடுகிறாள். இந்தக் கட்டத்தில் உண்மையாகவே சபனாவும் மயக்கம் போட்டு விழுகிறாள். தனது சொந்த நிலையை எண்ணித்தான் சபனாவுக்கு இந்த மயக்கம் வந்ததோ, என்னவோ!

ஆட்டம் முடிந்து திரை விழுந்தது. எல்லாரும் சபனாவின் ஆடல் திறனைப் பாராட்டினார்கள். சோக நடனத்திலும் அவளிடம் விஞ்சி வழிந்த கலைச் சுவையை மற்றவர்கள் மட்டுமல்ல, மன்னன் செனாசும் அனுபவித்தான்.

இந்நிசம்ச்சி முடிந்ததும் அவை கலையைத் தொடங்கியது. சபனாவும் உணர்வு பெற்று எழுந்து தனது ஆடல் அணிகளைக் கலைத்துக் கொள்ள ஒப்பனை அறைக்குள் சென்றாள்.

சபனா தனக்கென்றுள்ள அறையில் தனியாக நின்று, தனது நடன அணிகளை ஒவ்வொன்றாகக் கழற்றிக்கொண்டிருந்தாள். என்ன துணிச்சல்! அங்கே ஒரு ஆண் மகன் வந்தான். யார் அது? கோரசேதான். அவன் அந்த அறைக்கதவுகளை மெதுவாக அடைத்துக் கொண்டு ஒப்பனைகள் விலக்கப்பட்ட சபனாவின் உடலழகைப் பார்த்து அனுபவித்துக் கொண்டு நின்றான். திடீரெனத் தூக்கி வாரிப்போட்டது போலாயிற்று சபனாவுக்கு. அந்தப் பாதகனால் என்ன நேருமா என அவள் நடுங்கினாள். கூச்சல் போடுவதற்கு அவள் முனைந்தாள். இந்த நேரம் கோரசு அவளைப் பார்த்து “சபனா, இந்த இடத்தில் உன்னைத் தனியாகச் சந்திக்க வந்ததற்கு மன்னிக்கவும். இந்த நெருக்கடியான கட்டத்தில் ஒரு முக்கியமான செய்தியை உன்னிடம் அறிவித்து அதற்கு உனது பதிலைப் பெற்றுப் போகவே வந்தேன். இப்போது மனம் திறந்து உன்னிடம் எல்லாச் செய்திகளையும் நான் சொல்லப் போகிறேன். உனது தந்தை இரமேசும், அந்தத்

தமிழன் கலைமணியும் அவனது எகிப்தியத்தோழன் அல்போனியும் இன்று சிறையில் கிடந்து வாடுவதற்கு நானே காரணம். அரசாங்கத்தில் எனக்குள்ள செல்வாக்கை நீ அறிபமாட்டாய்! நான் நினைத்தால் அந்த மூவரையும் குற்றம் புரியாதவர்கள் என்று இப்போதே விடுதலை செய்து விட முடியும். நீ இதயம்இசைந்தால் இது நடந்துவிடும். சபனா, உன்னை மன்றாடி வேண்டுகிறேன்; நீ என்னை மணம் செய்துகொள். எனது விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்ய இணங்கி விடு நானேயே அவர்கள் விடுதலையாவார்கள்” என்று மொழிந்தான்.

இந்த வன்மனம் படைத்தவனின் மொழியைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்ததில் அவள் கூச்சல் போடுவதை மறந்தாள். தன் அநுமைத் தந்தைக்கும், தன் ஆருயிர்க் காதலனுக்கும், அவனது நண்பன் அல்போனிக்கும் சிறைவாசம் கிடைப்பதற்குக் கோரசே காரணம் என்பது இப்போது சபனாவுக்குத் தெள்ளத் தெளிவாகத் தெரிந்து விட்டது. அந்தக் கொடிய வனை உள்ளத்துக்குள்ளேயே சபித்துக் கொண்டாள். இப்போது என்ன பதில் சொல்லி அவனை வெளிப்பே அனுப்புவது என்பதை அவளுக்குப் புரியவில்லை. அவன் எம்ன்போல் அவள் முன்னே நின்று கொண்டிருக்கிறான்; அவனைப் பார்க்கவே அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவளது அக அரங்கில் கலைமணி என்னும் கலையரசன் வீற்றிருக்கிறான். மனத்தில் மட்டுமென்ன—அவளது இரு விழிகள் இருபதினாபிரம் விழிகளாகி அத்தனையிலும் அவனை உருக்காட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். அவனது அன்பு அவள் உடல் பூராவு் இப்பங்கி கொண்டிருக்கிறது. இந்தக் கோரசு சேறு; கலைமணிப்பா சந்தனம். சேறு, சந்தனம் இருக்கும் இடத்தை விழைகிறது! இது நடக்கும் செயலா?

சபனா கோரசைப் பார்த்து, “எனது கந்தையோடு அந்த இருவரது விடுதலைக்கும் உங்களது உதவியை நாடுகிறேன். ஆனால் என்னை மணம் செய்துகொள்ளும் எண்ணத்தை நீங்கள் மறந்துவிடுங்கள். பதில் பயனை எதிர்பார்த்து உதவி செய்வது ஒருவருக்கு அழகல்ல” என்று வேண்டிக் கொண்டாள்.

“சபனா, நீ தத்துவம் பேசுகிறாய். பதில் பயனை எதிர் பார்த்துத்தான் நான் உதவி செய்ய முன் வந்திருக்கிறேன். நீ எனது மனைவியாக விரும்பினால் என்னால் உனது தந்தைக்கு உயிர்ப் பிச்சை கிடைக்கும். இல்லாவிட்டால்.....”

“இல்லாவிட்டால் என்ன ஆகும்?” பெண் புலியைப் போல் சீறிக் கேட்டாள் சபனா.

“அதை நான் சொல்ல வேண்டுமா? அந்த மூவரும் மரண தண்டனை பெற்று ஆவி உலகத்துக்குப் போவார்கள்” என்றான் கோரசு.

“அப்படியானால் அப்படியே ஆகட்டும். சாவு என்பது எல்லோருக்கும் என்றைக்காவது ஒருநாள் வருவதுதானே! அதற்காக என் நெஞ்சம் மேவாத ஒருவரை நான் மணந்து கொள்ள முடியாது. ஆம், என் உள்ளப் பொய்கையில் மலர்ந்தள்ள தாமரையைக் கிள்ளி எறிய இயலாது.”

“தாமரையாம் தாமரை; யாரிடம் பேசுகிறாய் திமிர் பிடித்தவளே! இவ்வளவுக்கும் காரணம் அந்தக் கலைமணியீது நீ கொண்டுள்ள ஆசை என்பது எனக்குப் புரிகிறது. அதை நீ சொல்லித் தெரிவிக்க வேண்டிய தேவை இல்லை. அவன் தண்டனை பெற்ற பிறகும் நீ வாழ்வாய் என்று எண்ணுகிறாயா? அந்த எண்ணத்தை மறந்து விடு. உன் தந்தை அரசாங்கத் தண்டனைக்கு ஆளாகும் மறுநாளே உன்னை என் வீட்டுக்கு நான் கொண்டு வந்து விடுவேன். நீ என் காலடியில் மண்டியிட்டுக் கதறப்போகிறாய்! கண்ணீர் வடித்து என்பாத தூசியில் உன் முகத்தைப் புதைத்துப் பொருமிச் சாம்பு வாய்!... என்னைத் தடைசெய்ய எகிப்தில் யாருக்கு வன்மை இருக்கிறது? சபனா சொல்கிறேன், இளம் உள்ளம் உதிர்க்கும் உணர்ச்சித் திமிரில் பேசாதே. சிந்தித்துப் பதில் கொடு. இன்னும் விட்டுப் போகவில்லை. இப்போதுங்கூட நீ இசைந்து விட்டால் எனது முயற்சியால் கலைமணிக்கும் அல்போனிக்கும் மரண தண்டனையை வாங்கிக் கொடுத்து விட்டு உன் தந்தையைக் காப்பாற்றுகிறேன். நான் அவரது மருமகன்

என்ற இன்பப் பூரிப்பில் அவர் இல்லம் திரும்புவார். என்ன சொல்கிறாய்?”

கோரசின் இந்த மொழிகளைக் கேட்டு மேலும் அவள் திடுக்கிட்டாள். குற்றம் செய்ததாக உள்ள பழியைக் கலைமணி, அல்போனி இவர்கள் மீது சுமத்தி விட்டு, தன்னை அவன் பலிகொள்வதற்காக மட்டும் தன் தந்தையை விடுதலை செய்ய நோக்கம் கொண்டுள்ளான் என்பதை அவள் சுலபத்தில் புரிந்து கொண்டாள். இந்த அதமனின் எவ்விதத் தொடர்பும் தனக்கு வேண்டாமென அவள் முடிவுசெய்தாள். அப்படியே ஒருகால் தனது தந்தைக்கும் கலைமணிக்கும் அல்போனிக்கும் அரசாங்கம் மரண தண்டனை விதித்தால் தன் தாயும் தானும் இந்தக் கொடியவன் கையில் படாமல் மடிவது; அல்லது எங்காவது கண்காணாத இடத்தில் போய் மறைந்து கொள்வது என்ற முடிவைக் கொண்டாள். இந்த முடிவைக் கொள்வதற்கு ஆண சற்று நேரம் வரையிலும் அந்த அறையில் அமைதி நிலவிற்று. அப்போது அறைக் கதவை யாரோ திறப்பதுபோன்ற ஒரு தொனிகேட்டது. திடுக்கிட்ட கோரசு அந்தப் பக்கமாகத் திரும்பிப் பார்த்தான். யாரும் உள்ளே நுழையவில்லை. கதவு சற்றே திறக்கப்பட்டது. அது காற்றின் விளையாட்டு என அவன் நினைத்துக் கொண்டான். மேலும் அங்கு யாரேனும் வருவதற்குள் அதைவிட்டு அகன்று விட வேண்டுமென எண்ணினான். எனவே சபனாவைப் பார்த்து அவன் மறுபடியும் “உன் முடிவை விரைவாகச் சொல்லி விடு, எனக்குப் போகவேண்டும்” என்றான்.

“இதை எத்தனை முறைகள் உன்னிடம் சொல்ல வேண்டும். நானும் என் குடும்பமும் அழிந்தாலும் நான் உன்னை மணம் செய்து கொள்ளப்போவதில்லை. போ இங்கிருந்து! இல்லா விட்டால் கூச்சல் போட்டு ஆட்களை வரவழைத்து விடுவேன்” என்று முழங்கினான் சபனா.

மூர்க்கம் நிறைந்த கோரசு அவனைக்கொன்று தின்று விடுவதுபோல் பார்த்து “அடங்காப் பிடாரியே, நீ வழிக்கு வர

மாட்டாய். உன்னை என்னபாடு படுத்துகிறேன் பார்” என்று கருவியபடி அந்த அறையை விட்டு வெளியேறினான்.

43. தாயும் மகளும்

அரசவை ஒப்பணையறையில் வைத்துக் கோரசு தண்ணீர் கொட்டிய வார்த்தைகளைச் சபை அண்ணையிடம் அறிவித்தாள். தன் தந்தையோடு மற்றவர்கள் சிறையில் அடைபடுவதற்கும் அவனது சூழ்ச்சியே காரணம் என்றும் இது தன்னை அவனுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுக்க இசையாததால் நேர்ந்ததே என்றும் அவள் புலப்படுத்தினாள். தன் தந்தைக்கும் மற்றவர்களுக்கும் ஒருவேளை ஏதாவது எதிர்பாராத தண்டனைகள் ஏற்பட்டால், அதன் பிறகு கோரசு வந்து தன்னைக் கவர்ந்துபோய் விடுவதாக அவன் வெறி கொண்டு உரைத்ததையும் தன் தாயிடம் சொல்லிக் கொள்ள அவள் தயங்கவில்லை.

இத்தனையும் கேட்ட செம்மித்தின் முகம் வெளிறிற்று. அவளது நாக்கு வறட்சியடைந்து தொண்டை கரகரத்தது. அவள் தனது இதயத்தில் எழும்பி வரும் எண்ணங்களுக்கு ஒலி கொடுத்து வெளிப்படுத்தும் வலுவையும் இழந்தாள். வெளிறிய அந்த முகம் பீதியாலும் திகிலாலும் சூழப்பெற்றுச் சுண்டத் தொடங்கிற்று. தனது தாயின் மன நிலையை உணர்ந்த சபை “அம்மா, இனிக் கவலைப்படுவதில் பயனில்லை. அமோண் தெய்வத்தின் விருப்பம்போல்தான் எல்லாம் நடக்கும். தீமை முதலில் அறத்தைத் தோற்கடிப்பதுபோல் தோன்றினும் அறமே இறுதியில் வெற்றி பெறும் என்பதில் ஐயமே இல்லை. கருமுகிலால் சூழப்பட்ட வானம் எப்போதும் அப்படியே மப்பும் மந்தாரமுமாக இருப்பதில்லை! அதன் பிறகு அவ் விசுப்பு ஒளி மிகுந்து தோன்றவே செய்யும். எனினும் நாம் எதற்கும் எச்சரிக்கையாக இருக்கவேண்டும். நச்சுப் பாய்பின் இயல்பு எப்போதும் ஆட்களைச் சாகடிப்பதுதான். ஆகவே கோரசின் கண் காணாத இடத்தில் இனி நாம் தங்கி

வாழ்வதுதான் அறிவுக்குரிய செய்கை என்று எனக்குப் படுகிறது” என்று மொழிந்தாள்.

புதல்வியின் வாசகங்களைக் கேட்ட செக்மித்துக்கு அவை சரியாகவே பட்டன. எனில் இந்தப் பெரிப மாளிகையை விட்டு அவர்கள் எங்கே போவது? எத்தனை நாட்களுக்குத் தான் மற்றொரு இடத்தில் மறைவாகத் தங்கி வாழ்வது? அவளுக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. எந்த முடிவுக்கும் வராத நிலையில் அவள் திகைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அப்போது சபனா அவளைப் பார்த்து “அம்மா, உன் தாய் வழியில் வடக்கே கிசோ பகுதியில் யாரோ இருப்பதாக நீ அடிக்கடி சொல்வாயே; அவர் பெருஞ் செல்வந்தர் என்றும் வரம்பற்ற நிலபுலன்களுக்கு உரிமையாளர் என்றும் உரைத்துள்ளாயே; ஏனம்மா, இப்போது அங்கே நாம் போய்விட்டால் என்ன?” என்று வினவினாள்.

நல்லவேளையில் தனது உறவினரைச் சபனா நினைவுபடுத்திக் கொடுத்ததில் செக்மித்துக்கு மகிழ்ச்சிதான். ஆனால் அவர்கள் இருக்கும் இடம் நெடுந் தொலையாயிற்றே! சில நாட்கள் வாகனப் பயணம் செய்தால்தானே அங்கு போக இயலும்! ஆம், அங்கு போய்விட்டால் சபனா நினைப்பதுபோல் தங்களுக்குச் சிறந்த பாதுகாப்புத்தான். யாராலும் தங்களை நெருங்க இயலாது. நீண்டநேரம் சிந்தித்தாள் செக்மித்து. இறுதியில் கிசோ பகுதிக்குச் செல்லவே தாயும் மகளும் முடிவு செய்துகொண்டனர்.

44. காட்டுப் பாதையில்

வண்ண விசித்திரங்கள் நிறைந்த செம்பொன் விதானத்தின் கீழ் ஒல்கிக் குழைந்து மோகனம் உமிழும் அந்திக் கன்னியை மணந்து கொள்ளும் ஆர்வமுடன் மேற்றிசை நோக்கித் துரித கதியில் சென்று கொண்டிருந்தான் கதிரவன். வீட்டுப் பொறுப்புக்களை இரன்னித்திடம் ஒப்புவித்த செக்மித்தும் சபனாவும், எவர் கண்களிலும் பட்டுக்கொள்ளாது நைல்

நதிக்கரைப் பாங்கருள்ள அடர் வனப்பிரதேச ஒற்றையடிப் பாதை வழியாக நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். இருள் கப்பியிருந்த தங்களது எதிர்காலத்தைப்பற்றி இவர்களால் எதையும் அறுதியிட்டு முடிவு செய்து கொள்ளக் கூடவில்லை. எனினும் தங்கள் வாழ்வில் உறுதியாகவும் நலத்தின் உதயம் உண்டு என்ற நம்பிக்கை, இவர்களது இதயத்தின் அடித்தள மூலையில் எங்கேயோ ஒரு பக்கம் மறைந்து கண் விழித்துக் கொண்டிருந்தது.

தாயும் மகளும் ஒருவரோடொருவர் எதையும் பேசிக் கொள்ளாமல் தங்கள் குறிக்கோளை மனத்தில் அழுத்தி வைத்து நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். பளிச்சென்றிருந்த ஒளி, மஞ்சளாகி பசும் பொன்னிறம் பெற்றுப் பிறகு செவ்வண்ணம் தோய்ந்தபடி இருள் போர்வைக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தது. எங்கும் அந்த இருள் பொம்மிக்கொண்டு வரலாயிற்று. இருவரும் விரைந்து விரைந்து நடந்தனர். இன்னும் சில கற்கள் தாண்டிவிட்டால் பிரிந்து செல்லும் பாதை வழியாக ஊர்ப் பறத்துக்கு வந்துவிடலாம். இதற்கிடையில் பின் நிலவும் தோன்றிவிடும். சேருகின்ற ஊரிலிருந்து வண்டி ஏறி மீண்டும் பயணத்தைத் தொடங்கிக் கொள்ளவும் செய்யலாம். இதுவே அவர்கள் தொடக்கத்தில் வகுத்துக்கொண்ட திட்டம். இதற்கு இன்னும் மாற்றம் எதுவும் நேர்ந்து விடவில்லை.

பொழுது செல்லச் செல்ல எங்கும் கருங்கும்மென்று ஆயிற்று. கனத்த இருள் அந்த அடர் வனத்துக்கு ஒரு பயங்கரச் சாயலை அளிக்கத் தொடங்கியது. ஊர்ப் பிரதேசங்கள் இரவில் தயின்று பகலில் விழிப்படையும்; ஆனால் இந்த வனப் பிரதேசமோ பகலில் உறக்கம் கொண்டு இரவில் விழிப்பு நிலை பெற்று விளங்கியது. அதுவரையிலும் சலனமற்றிருந்த அப் பிராந்தியம் இப்பொழுது சலசலப்பையும் அச்சுறுத்தும் ஒரு கலகலப்பையும் கொண்டு இயங்கத் தொடங்கிற்று. பலகோடி வண்டுகளின் ரீங்கார ஒலி காதுகளைச் செவிடுபட வைத்தது. புதர்களிலும், அப்பால் அப்பாலுள்ள மரச் செறிவுகளிலும்.

வன விலங்குகளின் எக்காள இடிக் குரலும், கொடூர உறமலும் அடிக்கடி கேட்டுச் செக்மித்தும் சபனாவும் குலை நடுங்கினார்கள். அங்கங்கே நரிகள் இடுகின்ற பேய் ஊளைக் குரல் அவர்களது வாழ்வின் அந்திமப் பொழுதா என்று அவர்களைத் திகைக்கச் செய்தது. இருவரும் பேச்சரவின்றி அடிமேல் அடிவைத்து அந்த நெடுந்தொலைப் பாதையில் சிறுகச் சிறுக நடந்து வந்தனர். இடையிடையே பாதையில் அங்கு மிங்கும் பாய்ந்து சாடுகின்ற குறு முயல், குள்ளநரி, அரசக் கீரிகளைக் கண்டு அவர்கள் திடுக்கிடுவார்கள். சாவின் கொடிய வாயினில், எந்தச் சமயத்தில் நுழையப் போகிறோமோ என்ற எண்ணத்தில் இவர்களது இதயம் 'படக்கபடக்' என்று அடித்துக்கொள்ளும். 'மீண்டும் தங்களுக்கு வாழ்வுண்டு' என்ற உறுதி கொண்டிருந்த இவர்களது நம்பிக்கைத் தீபம் படபடத்துக் கொண்டிருந்தது. இந்த நேரத்தில்—

அதோ பேச்சுக் குரல்! இரண்டு மனிதர்கள் உரையாடுகின்ற ஒலிதான் அது. இது எப்படி இருக்க முடியும்? இந்தப் பயங்கர வனத்தில் இச் சமயத்தில் யார் வரப் போகிறார்கள்? நடக்க முடியாதது நடப்பதா? இல்லை, இல்லை. இது பேய்களின் கூத்தாகத்தான் இருக்கும்! செக்மித்தும் சபனாவும் தள்ளது பின்புறமாகக் கேட்ட பேச்சுக் குரலைப்பற்றி இப்படித்தான் எண்ணினார்கள்.

இந்தப் பேச்சுக்குரல், இவர்கள் சென்றுகொண்டிருந்த பக்கத்தை அண்மித்துத்தான் வந்தது. இருவரும் நின்று சற்றே அதைக் காதுகொடுத்துக் கேட்டார்கள். ஒரு குரலை அவர்கள் எங்கோ கேட்டதுபோல் தோன்றியது. இப்போது அக்குரல் மிகவும் அருகாமையில் ஒலித்தது. இதைத் தொடர்ந்து மனிதர்களின் காலடியோசை. ஒதுங்கி நின்று நாயும் மகளும் இதைக் கவனித்தார்கள். வருவது பேய்கள் அல்ல; மனிதர்கள்தான் என்ற தெளிவு அவர்களுக்கு ஏற்பட நிரம்பநேரம் பிடிக்கவில்லை. துன்பம் தோய்ந்த நெஞ்சத்தில் பிறந்த குரலல்ல, அம்மனிதர்களின் குரல். மகிழ்ச்சி எக்களிக்கும் தொனியையே அவர்கள் முழக்கிக்கொண்டு வரு.

கிறார்கள். விந்தையான இந்த மனிதர்கள் இந் நேரத்தில் இங்கே ஏன் வருகிறார்கள்? மைவண்ண இருள் இழையால் மிகவும் அடர்த்தியாக நெய்யப்பட்டிருந்த அந்தக் காலப் போர்வையை ஊடுருவிக் கொண்டு செக்மித்தும் சபனாவும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கேள்விக் குறியை எழுப்பிக் கொண்டனர்.

இதோ இரண்டு மனித உருவங்கள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன; செக்மித்தும் சபனாவும் நிற்கும் இடம் நோக்கித்தான் வருகின்றன. கண் இமை மூடித் திறக்கும் நேரத்தில் தாயும் மகளும் பக்கமிருந்த புதரொன்றில் மறைந்து கொண்டார்கள். அந்நேரத்தில் அவர்கள் இதயம் பட்ட பாடு! வியர்வை வெள்ளம் இருவரது உடல் முழுமையும் நனைத்து, கட்டியிருந்த உடைகளையும் ஈரமாக்கியது.

அவர்கள் அருகே வந்துவிட்டார்கள். அவர்களது பேச்சு இன்னும் முடிந்தபாடாக இல்லை. அந்தப் பேச்சிலிருந்து, வந்து கொண்டிருப்பவர்களில் ஒருவன் கோரசு என்பதை இருவருக்கும் ஐயத்திற்கிடமின்றி அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. “நாம் வருவதை ஒருவேளை இவர்கள் தெரிந்து கொண்டுதான் இப்படி நம்மைப் பின் தொடர்ந்து வருகிறார்களா? ஐயய்யோ, இருந்திருந்து எமன் கையில் நேராக வந்து சிக்கிக் கொண்டோமே” என்று இருவரும் நெருப்பு நினைவில் புதைந்தவராய் மனத்தைச் சிதற வைத்துக் கொண்டார்கள்.

ஆம், இவர்கள் நினைத்ததுபோல் அந்த இருவரும் இவர்கள் பக்கந்தான் வந்து நுழைகிறார்கள். நொடிப் பொழுது இவர்களது மூச்சுதடைப்பட்டது. அதிர்ச்சியிலும் பேரதிர்ச்சி. ஊ...அப்பாடா, மரண கட்டத்திலிருந்து இருவரும் தப்பிவிட்டார்கள்! நுழைந்த அவ்விருவரும் ஒரு புதர் இடுக்கு வழியாக மேலும் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். சற்று நேரத்தில் அவர்கள் இருவரது உருவமும் காணப்படவில்லை. நீண்ட ஆமைதீப் பெருமூச்சு செக்மித்து சபனாவிடமிருந்து வெளிக்கிளம்பியது.

சபனாவின் சிந்தனையில் பல சுழி வீச்சுக்கள் கறங்கிக் கொண்டு வந்தன. “இந்தப் பாதகர்கள் இங்கே எங்கே போகிறார்கள்? ஆம், இவர்கள் ஏதோ ஒரு கெட்ட நோக்கத் தோடுதான் இங்கே வந்திருக்கிறார்கள்! ஒரு வேளை அது ஏதேனும் சதித் திட்டமாக இருந்தால்! அதை அறிந்து கொள்ள வேண்டுவது இன்றியமையாதது ஆயிற்றே. இது தங்களுக்கும் தன்பாசத் தந்தைக்கும், ஆரூயிர்க் கலைமணிக்கும் அவனது நண்பன் அல்போனிக்கும் விடுதலை தேடித் தரவும் வாய்ப்பளிக்கலாமே! எப்போது எது நடக்கும் என்று யாரால் அறுதியிட்டுச் சொல்ல இயலும்? இப்போது நான் இவர்களைப் பின் தொடரவேண்டும்!” என்று தன்னுள் முடிவு செய்தவளாய் உறுதி வீறிடும் உணர்ச்சியில் கிளர்ந்து நின்றாள்.

பதுங்கியிருந்த இடத்தை விட்டுத் தாயும் மகளும் வெளியே வந்தனர். சபனா தனது அன்னையிடம் கோரசைப் பின் தொடர நினைக்கும் தனது கருத்தை வெளியிட்டாள். செக்மித்து இதைக் கேட்டுத் தடுக்கிட்டவளாய், “அப் படு பாதகர்களின் கண்ணில் படாமல் நாம் தப்பிப்பதே பெருங் காரியமாயிற்றே! நீ அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து போய், அந்தத் தீயவர்கள் நம்மைக் கண்டு கொண்டால் அதன் பிறகு நம் கதி?” என்று வினவினாள்.

“அம்மா, நாம் இப்போது இருப்பதும் சாவதும் ஒன்று தான். இவர்களைப் பின் தொடர்ந்து, இவர்கள் செய்கின்ற சூழ்ச்சியினை நாம் அறிந்து கொண்டால், அது நமது துன்பத்தின் முடிவுக்கு ஒரு வழியாகவும் அமையலாம். என் நெஞ்சத்தில் உரன்மிக்க உணர்ச்சி யொன்று உந்தி எழுந்து இவர்களைப் பின் தொடர என்னைத் தூண்டியவண்ணம் இருக்கின்றது. அம்மா, நீ கலங்காதே, நான் போய் வருகிறேன். எனக்கு ஏதாவது தீங்கு நேரிட இருந்தால் அந்தப் பாவினை இந்தக் கட்டாரியால் தீர்த்துக் கட்டிவிட்டுத்தான் வரவேன்” என்று சொல்லியபடி சபனா தனது இடுப்பின் மறைவில் சொருகி

வைத்திருந்த கட்டாரியைத் தாயிடம் எடுத்துக் காட்டினாள். அந்தவல்லிருளிலும் பளபளவென்று அக்கட்டாரி மின்னியது.

தன் புதல்வியின் துணிச்சலைக் கண்டு செக்மித்தே அதிர்ந்து விட்டாள். அவளுக்கு என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. கணவனது சிறை வாசத்தால் வாழ்வதற்குரிய ஆசா பாசங்களில் பற்றைத் துறந்திருந்த அவள் மௌனநிலை கொண்டாள். இது சபனாவுக்குத் தாய் அளிக்கும் இசைவு போல் பட்டது. அவளைச் சபனா ஒரு பாதுகாப்பான மறை விடத்தில் இருத்திவிட்டுத் தான் மட்டும் அந்தக்கொடியவர்கள் சென்ற பாதையில் அடிமேல் அடிவைத்து நடக்கலானாள்.

கோரசுடன் சென்றவன் செக்மித்துக்கும் சபனாவுக்கும் அறிமுக மில்லாதவனாக இருந்தாலும், நமக்கு நன்கு தெரிந்த நேக்காதான் அவன். இருவரும் இங்கே வந்து தங்களது இரகசியப் பாதாள மாளிகையில்தான் புகுந்திருக்கிறார்கள்.

கொடிகள் பின்னிக் கலாவியிருந்த ஒரு புதரினுள் வந்து சேர்ந்தாள் சபனா. பின்னர் எங்கே போகவேண்டும் என்பது தெரியாது மலைப்பு அவளிடம் வளர்ந்தது. கூர்ந்து பார்த்த போது, அந்தப் பக்கம் ஒரு பாழடைந்த கட்டிடம் இருப்பது அவளுக்குத் தெரிந்தது. எனவே மேலும் அவள் அந்நெடும் புதர் வழியாக நடந்து அப்பாழடைந்த கட்டிடத்துக்குள் எச்சரிக்கையாக வந்து சேர்ந்தாள். இந்தக் கட்டிடத்தைச் சூழ்ந்து ஒரே அந்தகாரச் செறிவு. மேலும் பார்வையைக் கறக்கி ஊன்றிநோக்கினாள். அங்கே நிலவிய மங்கல் தெளிவில் அதனுள் ஒரு அறை இருப்பது அவள் கண்களில் பட்டது.

அந்த அறைக்குள்ளேயே மற்றோர் அறைக்கு வாசல் இருப்பதை அவள் பார்த்தாள். அதனுள்ளே புகுந்து சில அடிகள் வைத்ததும் பாதாள மாளிகைக்குச் செல்லும் சுரங்கப் பாதையை அவள் கண்டு கொண்டாள். தன் காதுகளைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டு சந்தடி செய்யாமல் அவள் அப்படிகளில் கால்வைத்து இறங்கத் தொடங்கினாள். சில படிகள் இறங்கியதும், சபனா பாதாள மாளிகையில் வந்து நின்றாள்.

அந்தப் பகுதியில் கன இருள் பரவியிருந்தது. ஆனால் அதோடு சேர்ந்த மற்றப்பகுதியிலிருந்து வெளிச்சம் தெரிந்தது. கூடவே பேச்சுக் குரலும் தொனித்தது. சபனா பதத்திலும் பதமாக மெதுவிலும் மெதுவாக நடந்து அப் பகுதியின் அருகே போய்ச் சுவரொடு சுவராக ஒன்றி நின்று கொண்டாள். கோரசும் நேக்காவும் பேசுவது இப்போது அவளுக்குத் தெள்ளத் தெளிவாகக் கேட்டது.

“நேக்கா, இப்போது காற்று நம் பக்கமாகத்தான் வீசுகிறது. இன்னும் சில நாட்களில் சபனா என் கையில் வந்து பந்தாகச் சுழலப் போகிறாள். பொன்வண்டின் சிறகைப் பிய்த்து அதைத் தரையில் போட்டு உருட்டும் சிறுவனைப் போல் அந்தக் துடுக்குச் சிறுக்கியை அலக்கழித்து அழவைத்து அவளது இறுமாப்பைத் தகர்க்கிறேன் பார்.”

“சரி, இப்போது அவள் உன் கையில் சிக்கியது போல் தானே!...அதிருக்கட்டும், இந்தப் போலி முத்துகளை அரசாங்கத்தின் வசம் எப்போது ஒப்புவிக்கப் போகிறாய்?”

“உனக்கு அதிலேதான் நாட்டம்... ஆன்னும் இரு தினங்களில் ஒப்புவித்து விடலாம். அரசர் முத்துக்களைக் கொண்டு வரச் சொல்லியாயிற்று. அவரது கண்களில் மண்ணைத் தூவி நல்ல முத்துக்கள் என்று சொல்லி இந்தப் போலிகளைக் கொடுத்துவிட வேண்டியதுதான்.”

“அவர் இதைக் கண்டுபிடித்து விடமாட்டாரே?”

“ஆயிரம் பிறப்பெடுத்து வந்தாலும் இது அவரால் ஆகாத காரியம். இப்படி அவரை எத்தனை முறை ஏமாற்றியிருக்கிறேன் தெரியுமா நேக்கா! நீ அந்த முத்துக்களைப் பார்க்கவில்லையா? அசலும் நசலும் ஒன்று போலத்தான் இருக்கும்.”

“இதைப்பற்றி எனக்கென்ன தெரியும் கோரசு! இந்த அசல் முத்துக்களையும் வேறு விற்பனை செய்தால்தானே நமது கைக்குச் சரியாகப் பொருள்வந்து சேரும்?”

“அதுவும் துரிதமாய் நடக்கப் போகிறது. இன்னும் ஏழு தினங்களில் கிரேக்க நாட்டு வியாபாரி ஒருவன் இங்கு இரகசிய மாய் வருகிறான். பொன்னைக் குவியலாகத் தந்து, அவன் இந்த முத்துக்களைக் கொண்டு போய் விடுவான்”

“சரி இவைகளுக்கு அவன் எவ்வளவு பொன் கொடுப்பான்?”

“இப்போதே அதை உனக்குத் தெரிந்து கொள்ள ஆசையா?... அந்த பூலையிலிருக்கிறதே சிறுபெட்டி, அது நிறைய இருப்பதுதான் அசல் முத்துக்கள். அவன் இவற்றுக்கு விலையாகத் தரும் பொற்காசுகள் ஏறக்குறைய ஐம்பது பெட்டிக்கு வந்து சேரும் போதுமா உனக்கு?”

இதைக் கேட்டு அடங்காத மகிழ்ச்சியால் சிலிர்த்துச் சொக்கினான் நேக்கா. தனது உடல் ஒன்றுக்குப் பத்தாக வளர்ந்தது போல் ஒருணர்ச்சி அவனுக்கு. எதிர்காலத்தில் தான் செல்வந்தனாக வாழப் போகும் வாழ்வைப் பற்றி அவனது நெஞ்சம் மதுரிக்கும் கற்பனைகளில் மிதந்தது.

இந்நேரம் மெதுவாக அம்மாளிகையை விட்டு வெளியேறியான் சபனா. அப்போது அவளது உள்ளத்தில் குமுளியிட்ட மகிழ்ச்சிப் பெருக்கை வார்த்தைகளால் பின்னிக்காட்ட இயலாது. தங்கள் வாழ்வுப் பூங்காவைச் சூறையாடிச் சிதைக்கக் குழுமி யிருந்த பிசாசுகளுக்கு முடிவுகாலம் நெருங்கி விட்டதாக அவளிடம் ஓர் தெளிவு மலர்ந்தது. காலத்தையும் அறிவையும் பயன் படுத்தி, இதைச் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று அவள் தீர்மானித்தாள்.

வெளியேறிய சபனா தன்தாய் மறைந்திருந்த இடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தாள். சபனாவை மறுபடியும் கண்ட பிறகுதான் செக்மித்தக்கு, உயிர் வந்தது. தனது புதல்வியின் முகத்தில் ததம்பி வழியும் குதுகுதுப்பை அந்தத் தெளிவற்ற இடத்திலும் அவள் கண்டு கொண்டாள். சபனா இரகசியம் எதையோ அறிந்து கொண்டு வந்திருக்கிறாள் என்பது நொடிப்

பொழுதில் அவளுக்குத் தெரிந்து விட்டது. அது தங்கள் வாழ்வுக்கு ஒரு புதிய ஒளியை ஏற்றக் கூடியதாக இருக்குமோ என அவள் ஐயுற்றாள். சபனா அறிந்துகொண்டதைத் தானும் அறிந்து கொள்ள செக்மித்தின் இதயத்தில் முனைப்பு முதிர்ந்தது. தனது தாயின் விருப்பத்தை உணர்ந்த கொண்ட சபனா அவளிடம் அந்தப் பாதாள மாளிகையைப்பற்றியும், அரசாங்கத்தைச் சூறையாட அவர்கள் போட்டுள்ள திட்டத்தைக் குறித்தும் மெல்ல உரைத்தாள். அத்தனையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த செக்மித்தை வியப்பு பின்னிக் கொண்டது. தனது புதல்வியின் துணிச்சலிலே அவளுக்கு விவரிக்க இயலாத ஒரு பெருமித உணர்ச்சி பொங்கியது. தனது புதல்வியைப் பார்த்து “இனி நாம் என்ன செய்யவேண்டும்? யாத்திரைதானே?” என்று வினவினாள்.

“அதுதான் இதோடு முற்றுப்பெற்றுவிட்டதே. இனி மறுபடியும் நமது மாளிகைக்குத்தான் போக வேண்டும்” என்று மொழிந்தாள் சபனா.

செக்மித்துக்கு மகளின் கருத்தைப் புரிந்து கொள்ள இயலவில்லை. இதற்குமுன் தான் ஒருதிருமைசாலி என்ற எண்ணம்—ஆனால் அது இறுமாப்பல்ல—அவளது இதயத்தின் அடித்தளத்தில் உந்தி எழும்பிக் கொண்டிருந்தது. வீட்டில் அனைவருக்கும் அவளே ஆலோசனைகள் சொல்லி வழிகாட்டும் முன்னோடியாக இருந்தாள். ஆனால் இப்போது தன் புதல்வியின் ஆலோசனையில் அவள் தடம் கண்டு நடக்க இருந்தாள். இது அவளது நெஞ்சத்தில் எல்லையற்ற இன்ப உணர்ச்சியைக் கிளறிற்று. சபனா அவள் பெற்ற மகளல்லவா!

தனது தாயைப் பார்த்து சபனா, “அம்மா, நாம் இங்கேயே கொஞ்ச நேரம் இன்னும் இருக்கவேண்டும். அந்த இருவரும் எப்படியும் இன்றிரவுக்குள் வெளியேறி விடுவார்கள். இதன் பிறகு எனக்கு அந்த மாளிகையில் கொஞ்சம் வேலை இருக்கிறது. அதை நான் முடித்து வந்ததும் நாம் வீட்டுக்குத் திரும்பி விடலாம்” என்று மொழிந்தாள்.

“அவர்கள் இருவரையுந் தவிர வேறு அங்கு யாருமே இல்லையா?”

“நன்றாகப் பார்த்து விட்டேனம்மா, ஒரு குருவிகூட இல்லை. பயமின்றித் திடத்துடன் உள்ளே போகலாம்.”

பின்னர் சற்றுநேரம் இருவரும் எதையும் பேசிக்கொள்ளவில்லை. அந்த வனப் பிராந்தியத்துக்கு வெண்மதி ஓயியன் ஒளிவண்ணம் தீட்டி, தன்னிடம் மிஞ்சியிருந்த அந்தச்சுடர் வண்ணக் குழம்பைக் கிளைகளின் இடுக்குகளின் ஊடே நுழைத்துச் சிதறித் தெளித்தான். இன்னும் அங்கங்கே மரச்செறி வில்லாத சின்னஞ்சிறு புதர்களிலும், அவற்றைச் சீசுற்றியுள்ள வெட்ட வெளி வட்டாரங்களிலும் அதைக் கொண்டு பரவலாக வீசி மெழுகினான். அவனது அருங்கலை வினைத் திட்பத்தால் அப்பகுதிகள் வெண்மலர் பரத்திய இடங்களோ அல்லது வெள்ளிப்புனல் நிரம்பிய வாழிகளோ, இன்றேல் மின்பொடி சிந்திய கொலு முற்றங்களோ எனத் திகழ்ந்து எழில் உமிழ்ந்தன. பூ தேவியின் இதயம் வெடித்து ஏற்படும் பூகம்பத்திலே குமுறி அதிர்ந்து வெளிச்சாடும் அக்கினிப் பிரவாகம் போல், அந்தக் கார்வண்ணக் காட்டரக்கியின் நெஞ்சத்தைத் தகர்த்துக் கொண்டு நாலாப்பக்கங்களிலும் வன விலங்குகளின் ஏக்காளக் குரல்கள் முழங்கின. அங்கு, விழிபார்க்க வலுவற்ற இருள் மண்டலத்திலே கொடும் பேய்கள் ஒலியற்ற வெறிக் கூத்தை நடத்திக் கொண்டிருப்பதைப் போன்ற ஒரு தோற்றம்; அஞ்சாத நெஞ்சமும் அஞ்சி மருள்கின்ற பீதி மிக்க சூழ்நிலை அங்கு நிலைத்தது.

ஆம்; சபனா நினைத்தது போல் அதோ அவர்களின் பேச்சுக் குரல் கேட்கிறதே! கோரசும் நேக்காவும் தங்கள் திட்டத்தைக் கூர் முனைக்குக் கொண்டு வந்து விட்டு, வெளியேறுகிறார்கள் போலும்! தாயும் மகளும் செலுத்திய பார்வையை அவர்கள் எங்கே அறியப் போகிறார்கள்! உல்லாசவளையம் நெஞ்சத்திலே தறங்கிச் சுற்ற, அந்த இருவரும் மதயானைகள் போல் அந்தப் புதரிலே குனிந்து நிமிர்ந்து வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இதோ அவர்களது உருவம் நன்றாகத்

தெரிகிறதல்லவா? அந்த ஒற்றையடிப் பாதையை நோக்கித் தான் நடை போடுகிறார்கள். அவர்களது நடை துரித கதி கொள்கிறது. தொலைக்குச் செல்லச் செல்ல அவர்களது உருவங்கள் மங்குகின்றன. இப்போது செக்மித்து, சபனா பார்வைக்கும் அப்பாலாகி அவர்கள், ஒளியுதயத்தைக் கண்டு மறையும் சாலை நிலவைப் போலாகி விட்டார்கள்.

சபனா தனது தாயை அங்கேயே இருத்திவிட்டு மெல்ல எழுந்தாள். அவளது கூர்விழிகள் முன்னும் பின்னும் சற்று நேரம் சுழன்று நோக்கின. பின்னர் அவள் விரைவுக் கதியில் அப் பாதாள மாளிகையை நோக்கி நடந்தாள். என்ன துடுக்கான நெஞ்சுரன் கொண்ட பெண் இவள்! பாதாள மாளிகையின் உள்ளே புகுந்த சபனா அங்கே ஒரே அந்தகாரம் நிலவுவதைக் கண்டாள். அவள் விழிகள் அதனிடையே ஊடுருவிப் பாய்ந்தன. அந்த நல் முத்துக்கள் இருக்கும் பெட்டியின் பக்கமாகத் தப்பித் தடவிக் கொண்டு போகிறாள். பெட்டி அவளது கைக்கு அகப்பட்டு விட்டது. அதைத் திறக்கிறாள். தனது வலச் செங்கரத்தால் ஒரு பிடி முத்துக்களை அள்ளிக் கொள்கிறாள். அவற்றைப் பார்க்கிறாள்; அந்த இருட்டிலும் அவை வெண்கோலம் காட்டின. ஒரு கணம் அவளது கை சிலிர்த்தது. நெஞ்சு 'தித் திக்' என்று அடித்துக் கொள்கிறது. அடுத்த நொடி அந்த முத்துக்களுக்கு எதிரீட்டுச் சுடரொளி காட்டின அவளது செவ்வதரப் புன்முறுவலிடையே உருக்காட்டிய பற்கள்! பெட்டியை முன்னிருந்தது போல் அடைத்துக் கொள்கிறாள். சில விநாடிகளில் சபனா மறுபடியும் தனது தாயின் பக்கம் வந்து சேர்ந்தாள். பட்டுப் போகும் நிலையிலிருந்த தங்கள்வாழ்வு தளிர்க்கக் தொடங்கும் நாள் நெருங்கி விட்டதெனக் கூறித் தனது தாயைத் தழுவினாள். அந்தத் தாயுன் முதிர்ந்தும் தனக்கு முதிராத அந்த மதலையை அணைத்துக் கொள்கிறாள்.

இரவினது பின் நேரத்தில்—பட்டப் பகலை வெட்கவைக்கும் அந்தப் பளிச்சிட்ட நிலவில். தாயும் மகளும் தங்கள் மாளிகையை நோக்கி விரைந்து திரும்பினார்கள்.

45. சபனாவின் சாதுனை

தலைநாள் இரவில் வெண்ணிலா சிந்திய ஒளிச் சிதறல் களையெல்லாம் அள்ளியெடுத்தபடி பயணம் தொடங்கியிருந்த காலேக் கதிரவன், அவற்றோடு தன் பொன் வண்ணத் தையும்சேர்த்துச் செவ்வண்ணச் சாந்துக்குழம்பாக்கி, மேற்றிசைவானிற் தான் மணந்து கொள்ள இந்நக்கும் அந்திமங்கைக்கு அழகு புனைந்து கொண்டிருந்தான். இதைக் கண்டொட்டாது பார்த்து அநுபவித்துக் கொண்டிருந்தன பொன்னொளி மகுடம் சூடிய வான்தோய் மரக்கிளைகள். முறுக் கவிழ்ந்த மலர்களில் படிந்து மதுக் குடித்த சுரும்பினங்கள், அந்த இன்ப வெறியில் பண் முரன்று அந்த மலர்களையே இசையாங்காகக் கிக் காண்பித்தன. மகாந்தக் கலசங்களில் தவழ்ந்து விளையாடி வந்த மந்த மாருதம், சின்னஞ்சிறு செடிகளையும் கொடிகளையும் மௌன சீதம் இசைத்துத் தாலாட்டிக் கொண்டிருந்தது. பகல் வேலைகளில் நிறைவு கண்டு கூடு திரும்புகின்ற பறவையினங்கள் வான மண்டலத்தை ஆரவார முழக்க நிலையமாய் ஆக்கிக் கொண்டிருந்தன. உண்மையாக இந்த அந்திப் பொழுது இனிபதுதான்; இன்பத்தைக் கொடுப்பதே. யாருக்கு? இதயத்தில் கவலைகளின் கரு நிழல் படியாதவர்களுக்கு; மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில் திளைத்திருக்கும் மாந்தர்களுக்கு.

என்றும்போல் அன்றும் தனது உக்திபாவனத்திலுள்ள பளிங்கு மண்டபத்தில் அமர்ந்து கொண்டிருந்தான் மன்னன் செனாந. காலம் உருவாக்கிக் கொடுத்த இந்த அழகுக் காட்சிகள் அவனுக்கு ஆனந்தத்தை அளிக்கவில்லை. இவற்றை அவனது விழிகள் பார்த்துக் கொண்டதானிருந்தன. எனினும் பார்த்ததாய் ஏற்படுகின்ற உணர்வே அவனுக்கில்லை. அவன் மனம் வேறு எங்கோ சாடி ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அவனது காட்சிப் பதிவு உறுப்புக்களும், ஒலிப்பதிவு அவயவங்களும் ஏனோ இந்திலே பெற்றுள்ளன? நெஞ்சோடு ஒட்டுதலில் லாத செயல்கள் நினைவு வீணையில் ஒலி செய்வதில்லை. எனவே

தான் செனாசுக்கும் இந்தக் கால எழிலரங்கும், இசையொலிப் பெருக்கமும் உணர்வையும் நினைவையும் தோற்றுவிக்கவில்லை.

அவன் முகத்திலே கவலை தோய்ந்திருந்தது. வேதனை விழிகளில் நிழலிட்டு அவன் மருளுகின்ற தன்மையைப் புலப்படுத்திற்று. முன்னும் ஒரு முறை அவன் இப்படியே நினைவலைகளில் மிதந்து இதே உத்தியாவனத்தில் அமர்ந்திருந்தான். அன்று அவனுக்கு ஒரு செய்தி கிடைத்தது. அதைக் கொடுத்தவர்கள் கோரசும் நேக்காவும்தான். அந்தச் செய்தியின் விளைவு அவனை உக்கிரமான நடபடிக்கை எடுக்க வைத்தது. பிறகுதான் அவனுக்கு ஒரு உண்மை தெரிய வந்தது. அது முதல் அவன் மனம் படுகின்ற வேதனை!

அந்த உண்மை இன்னும் அவன் நெஞ்சத்தை அரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அவன் இப்பாண நிலையை ஆராய்ந்து காணத் தவறி விட்டான்; நீதிக்கு மாறாக நடந்து கொண்டான். கேட்பார் மொழிகளைக்கேட்டு அவன் யார் யாருக்கோ கடுமை இழைத்து விட்டான். இதனால் அவனது நெஞ்சம் சிறுகச் சிறுகச் செத்து வருகிறது.

தன் அருகே சபனா வந்து நின்று கொண்டிருப்பதை நெடுநேரத்துக்குப் பிறகுதான் அவன் உணர்ந்தான். அவளைப் பார்த்ததும் அவன் முகத்தில் திடீரென இருள் கவிகிறது; பிறகு மெல்ல மெல்ல அது விலகுகிறது. அவனிடம் சற்று அமைதி தோன்றியிருக்க வேண்டும்! தனது புதல்வியைப் பார்ப்பதுபோல் அவன் சபனாவை அன்பு ததும்ப நோக்கினான். வணங்கி நின்ற அந்த மங்கையிடம் அவனுக்குப் பரிவு பிறந்தது. அவன் அவனிடம்,

“சபனா, எங்கே வந்தாய்?” என்று வினவினான்.

“ஒரு குறை; மன்னர் பெருந்தகையைக் கண்டு சொல்லிப் போக வந்தேன்” என மொழிந்தாள் சபனா.

“என்ன குறை?”

எனது தந்தையும் அவரோடு சிறையில் இருப்பவர்களும் தவறு இழைக்காதவர்கள். அவர்களுக்குத் தண்டனை அளிப்பது நீதிக்கு மாறானது. இதைத் தெரிவிக்கவே இங்கு வந்தேன்.”

“உனது இந்த முடிவை நான் எப்படி ஏற்றுக் கொள்ள முடியும்?”

“அரசே என் மனச் சான்றுக்கு மாசு இல்லாது பேசும் வாசகம் இது.”

“உன் தந்தைக்காக மட்டுமல்ல, அந்தக் கடம்பனுக்காகவும் தாங்கிப் பேசுகிறாய் அல்லவா?”

“அது எனது கடமை. எங்கள் வீட்டு விருந்தினனாக வந்தவனுக்கு நேர்ந்த துன்பத்தை நீக்கும் பொறுப்பு எங்களுக்கு இல்லையா வேந்தே? ஆனால் ஒன்றை உறுதியாகச் சொல்கிறேன், அவன் கடம்பனேயல்ல; தமிழன்தான்.”

“இதை உனக்கு எப்படி உறுதியாகச் சொல்லமுடியும்?”

“அவனோடு நெருங்கிப் பழகி இருக்கிறேன்; அவன் நெஞ்சத்தின் எண்ணங்களைத் தெரிந்துள்ளேன். அவனது பண்புகளையும் பழக்க வழக்கங்களையும் அறிந்துதான் மன்னர் பெருந்தகையிடம் இதைச் சொல்கிறேன்”

“இதை நான் நம்பிவிட முடியுமா?”

“அரசே, நான் சொல்வதற்கு மன்னிக்க வேண்டும். அடியாள் ஒரு பெண்; தங்களிடம் பற்றும் பக்தியும் கொண்டவள்; தங்களைத் தந்தையாகவும், தெய்வமாகவும் எண்ணி வழிபட்டு வருகிறேன். என் வார்த்தைகளையே நம்பாத தாங்கள், ஒரு ஆண்மகன் கோரசு சொன்ன மொழிகளை நம்பி விடலாமா?”

“அந்தக் கலைமணி நமது கிராமங்களில் சுற்றித் திரிந்து இங்குள்ள இரகசியங்களை அறிந்துகொள்ள முயன்றதாகக் கோரசு சொன்னானே, இது பொய்யா? இதையும் நீ மறுத்துப் பேசுகிறாயா?”

“ஆம் அரசே, கலைமணி சூயகா கிராமத்துக்குப் போனது உண்மைதான். ஆனால் ஏதும் இரகசியத்தை அறிந்து கொள்ள அவன் அங்கே போகவில்லை. தனது கிராமத்தில் நடக்கும் தெப்பத் திருவிழாவைப் பார்க்க, தற்போது கைதியாக இருப்பவனும், இந் நாட்டுக் குடி மகனும், கப்பல் பணியாளர்களில் ஒருவனும் ஆகிய அல் போனியே அவனை அழைத்துச் சென்றான். மற்றபடி அவன் எவ்விதக் கெடு எண்ணத்தோடும் சூயகாவுக்குச் செல்லவில்லை என்பதை உறுதியாகச் சொல்வேன்.”

“அப்படியானால் கோரசு அவன் மீது வீணாகவா பழி சுமத்தியிருக்கிறான்?”

“அவன்மீது மட்டுமென்ன, என் தந்தை மீதும் பழி சுமத்தியிருக்கிறார்.....கபட எண்ண முடையவர்கள் எப்படியும் கதை கட்டுவார்கள். மற்றவர்களை நம்ப வைப்பதற்குத் தக்கவாறு எதையும் பேசுவார்கள். அரசே, கோரசு தங்களிடம் இப்படிக்கதை கட்டியதற்கு ஒரு காரணம் உண்டு.”

“அதையும் சொன்னால்தானே எனக்கு விபரம் தெரியும். என்ன காரணம் சபனா?”

“என்னை மணம் செய்துகொள்ள அவர் விரும்பினார். எனது பெற்றோர்கள் இதற்கு இசையவில்லை. அந்தக் கடுப்பினால் அவர் எங்களைத் தொலைக்கத் திட்டங்கள் தீட்டினார். அதன் விளைவே கலைமணியைக் கடம்பென்றும், எனது தந்தை நாட்டைச் சூறையாடும் எண்ணத்தோடு அவனை அழைத்து வந்ததாகவும் கதைகள் கட்டி, எங்களுக்கு இத்தனை தொல்லைகளையும் தந்திருக்கிறார்!”

“சரி.....அதிருக்கட்டும், உனக்குக் கோரசை மணந்து கொள்ள விருப்பம் உண்டா?”

செனாசின் இந்தக் கேள்வி சபனாவைத் திகைக்க வைத்தது. ஒரு வேளை அரசரும் கோரசு பக்கம் சேர்ந்துதான் தங்களுக்கு இத்தனை இன்னல்கள் அளிக்கிறாரோ என்று அவளது

நெஞ்சம் ஒரு கணம் நினைத்துக் குழம்பியது. அரசர் கேட்ட கேள்விக்குப் பதிலாக அவள்,

“அந்த எண்ணம் எனக்கு இல்லை. என் உயிர் போனாலும் நான் அவரை மணந்து கொள்ளப் போவதில்லை”

“நீ அந்தக் கலைமணியைக் காதலிக்கிறாய், அப்படித் தானே?”

மன்னரின் இந்தக் கேள்வி மேலும் சபனாவுக்குத் திகைப்பை அளித்தது. தனக்கும் கலைமணிக்கும் உள்ள தொடர்பை இவர் எப்படி அறிந்து கொண்டார் என்பதை நினைந்து அவள் உள்ளம் மலைப்புக் கொண்டது. ஒரு கணம் இதற்கு என்ன பதில் சொல்வது என்ற தெளிவில்லாமல் தத்தளித்துத் தடுமாறினாள். அவள் எதுவும் பதில் மொழியாமல் கீழ் நோக்கிக் குழைந்து நின்றாள். மீண்டும் செனாசு அவளிடம் “ஏன் தயங்குகிறாய் சபனா? மனத்திலுள்ளதைச் சொல்லிவிடேன்!” என்று வினவினார்.

“தான் கொடுக்கும் பதிலால் என்ன விளையுமோ என்று மேலும் குழப்பம் கொண்டவளாகச் சபனா மன்னன் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். அவள் முகத்தில் அரும்பிய வியர்வை முத்து வடிவத்தைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது. அரசன் அவளிடம்,

“சபனா, மன அச்சத்தை விட்டு விடு; திடம் கொண்டு பேசு. இந்த நாட்டிலுள்ள பல்லாயிரக் கணக்கான குழந்தைகளில் நீயும் ஒருத்தி...வேற்று நாட்டான் ஒருவனோடு நீ கொண்டுள்ள காதலுக்கு இந்த அரசாங்கம் எதிராக இருக்குமென எண்ணுகிறாயா? உங்களது தூய அன்புக்கும், மாசற்ற பாசத்துக்கும் எகிப்து மதிப்புக் காட்டாது என்று மனம் குழம்புகிறாயா? மனித உணர்ச்சிகளுக்கு சிறப்பளிக்காத வேந்தன் என்று என்னை முடிவுகட்டி விட்டாயா? சபனா, இந்த உலகிலுள்ள மக்கள் அனைவரும் ஒரே இறைவனின் குழந்தைகள் என்பதும் அவர்களுக்குள்ளே எவ்வித உயர்வு தாழ்வு இல்லை என்பதுமே என் கருத்து. எனவே உன் உள்ளத்

திலுள்ள எதையும் வெளிப்படையாக என்னிடம் சொல்லிக் கொள் அம்மா!” என்று மொழிந்தான்.

“அரசனின் இந்த மொழிகள் சபனாவின் உள்ளத்தைச் சிவிர்க்க வைத்தன. தேவ கீதங்கள் அவள் காதுகளில் அமுதுவிதாரைகளைப் பொழிவது போன்ற ஒருணர்ச்சி அவளுக்கு. சபனாவின் உள்ளத்தில் திடமும் தெளிவும் மலர்ந்தன. அவள் அரசனைப் பார்த்து “ஆம், அரசே, நான் அந்தத் தமிழனைக் காதலிக்கின்றேன்” என்று சொல்லி செனூசின் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றாள்.

“இதைத் தெரிந்து கொள்ளவே நான் விரும்பினேன். உங்களது உண்மையான தூய காதலுக்கு என் இசைவும் ஆசியும், என்றும் உண்டு” எனப் பதில் மொழிந்தான் செனூசு.

தனது பெற்றோர்களிடம்கூட இதுவரை சொல்லிக்கொள்ளாத ஒரு இரகசியத்தை மன்னரிடம் சொல்ல நேர்ந்து விட்டதே என அவள் உள்ளம் மருட்சி கொண்டது. எனினும் இதற்காக அவள்தனது நெஞ்சத்தை நீரூக்கிக்கொள்ளவில்லை. மன்னர் இறைவனுக்கு இணைதானே என்ற எண்ணம் அவள் இதயத்திற்கு இதத்தை அளித்தது. ஆனால் அரசர் தன்னிடம் இந்தக் கேள்வியை ஏன் கேட்டார்? தனக்கும் கலைமணிக்கும் உள்ள காதலைக் குறிப்பாகவேனும் இவர் எப்படி அறிந்து கொண்டார்?” என்ற எண்ணச் சிதறல்கள் அவளது இதய மேட்டில் பரவித் தெறித்தன. அவளால் இதற்கு எளிதா பதில் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை.

சபனாவின் உள் மனத்தை அறிந்து கொண்டதுபோல் மன்னன் செனூசு அவளைப் பார்த்து, “சபனா உங்கள் இருவருக்கு மிடையேயுள்ள காதலை நான் எப்படி அறிந்து கொண்டேனென்று திகைக்கிறாயா? அதை உன்னிடம் சொல்லி விடுகிறேன். அப்போது உன் திகைப்பும் திணறலும் தீர்ந்துவிடு மல்லவா? எனது பிறந்த நாளன்று உனது நடனத்தை முடித்துக்கொண்டு நீ ஒப்பனையறைக்குச் சென்றபோது அங்கே திடீரென்று நுழைந்த கோரசை நான்

கவனித்தேன். போகக் கூடாத இடத்துக்குப் போன அவனது புல்லிய போக்கைத் தெரிந்து கொள்ள நானும் அவனைப் பின் தொடர்ந்து வந்தேன். அப்போது அங்கு உங்களிருவருக்கும் நடந்த உரையாடல் முழுமையும் மறைவில் நின்று கொண்டிருந்த எனக்கு அறிய முடிந்தது. நல்ல காலமாய் உனக்கு இன்னல் புரியாது அவன் வெளியேறி விட்டான். அப்படி ஏதேனும் நிகழ்ந்திருந்தால் நான் உள்ளே புத்திருப்பேன். கோரசின் சூழ்ச்சியையும் அவனது கோரே எண்ணத்தையும் என்னால் அறிந்தகொள்ள முடிந்தது. அந்த அக்கிரமக்காரனின் நய தந்திர மொழிகளில் நான் ஏமாற்றம் அடைந்ததை எண்ணி வேதனை கொண்டேன். வெறியன் ஒருவனின் வீண் வார்த்தைகளால் நான் வஞ்சிக்கப்பட்டதை உணர்ந்து என் நெஞ்சம் புண்ணாகிக் கொண்டிருக்கிறது. மாசற்ற நல்லவர்களுக்கு அல்லல் கொடுத்த என் அறிவீனத்தை எண்ணி அனல்பட்ட மெழுகாக உருகுகிறேன். அந்தக் கெடுமதியாளனின் குற்றத்தை எப்படி அவைக்குத் தெளிவு படுத்துவது என்பதிலேயே என் சிந்தனை தொழில் பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. உனது தந்தையும், உன் காதலன் கலைமணியும், அவனது நண்பன் அல்போனியும் சிறையிலிருப்பதாகத்தான் நீயும் இதுவரை எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாய்! அப்படித்தானே? சபனா. அப்படியே அல்ல. அவர்கள் இப்போது என் அரண்மனையில் ஆனந்தமாக இருக்கிறார்கள். ஆனால் இது யாருக்குமே தெரியாது. சபனா, முதலில் நான் உன்னிடம் குதர்க்கமாகப் பேசியதை எண்ணி மனம் நோகாதே. உன்னைக்கொண்டு செய்தியை வெளிப்படுத்த எண்ணிய உன் மீதுள்ள பரிவையும் மறைத்து வைத்துப் பேசினேன். நீ கவலை யின்றிக் களிப்போடு வீடு செல். அவர்கள் மூவரும் விரைவில் வந்து சேர்வார்கள். கோரசுக்கும் கொடுந் தண்டனை விரைவில் கொடுக்கப்படும்” என்று மொழிந்தான்.

இப் மொழிகளைக் கேட்ட சபனாவுக்குத் தன் காதலனையே நம்ப முடியவில்லை. தான் கனவுலகில் இல்லையே எனத் தன்

பாதங்களைத் தரையில் தேய்த்து உணர்வு பார்த்துக் கொண்டாள். அவளது இதயம் முழுமதி கண்டு பொங்கிக் குதிக்கும் ஒளிக் கடல் ஆயிற்று. உடலின் அணுக்கள்தோறும் மகிழ்ச்சித் தேன் சொட்டியது. அந்தப் பேருணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பிடையே தான் மன்னருக்குக் கொணர்ந்த செய்தியை நினைவுபடுத்திக் கொண்டாள். அந்தச் செய்தி நாட்டுக்கு நலத்தை அளிப்பதோடு தங்கள் வாழ்வையே சூறையாடியவர்களுக்கும் தக்க தண்டனை அளிக்கக்கூடிய தல்லவா! கோரசு குற்றவாளி என்பதை மெய்ப்பிக்க வாய்ப்பைத் தேடுகின்ற மன்னனுக்கு இது போதுமே! சபனா மன்னன் செனாசிடம் “அரசே, தாங்கள் மொழிந்தவை எனக்கு எவ்வளவு இன்பத்தை அளிக்கின்றன என்பதை நான் சொல்லத் தேவையில்லை. தாங்கள் நீழே வாழ்க!...இன்னுமொரு முக்கிய செய்தியை நான் தங்களிடம் சொல்ல வேண்டும்” என்று உரைத்தான்.

“ஏன் தயக்கம்? சொல்லிவிடு.”

“கோரசு நீண்ட காலமாக இந்த எகிப்துப் பொண்ணுட்டையே வஞ்சித்து வந்திருக்கிறார். போலி முத்துக்களை நல்ல முத்துக்கள் என்று சொல்லி அரசாங்கத்துக்கு அவரால் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அரசாங்கத்துக்காக வாங்கிவந்த நல்ல முத்துக்களைப் பிறநாட்டு வணிகர்களுக்குப் பொன் விலைக்கும் விற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்.”

“இது உனக்கு எப்படித் தெரியும் சபனா, எதை ஆதாரமாக வைத்துச் சொல்கிறாய்?”

“அரசே, தற்போது அவர் அரசாங்கத்துக்கு முத்துக்கள் கொடுத்திருப்பாரே?”

“ஆம். வாங்கியிருக்கிறோம்.”

“அவைகளைப் பரிசோதித்துப் பார்த்தால் நான் சொல்வதின் உண்மை விளங்கும். இதோ என்னிடம் இருக்கும் முத்துக்களையும் அவர் தந்தவற்றையும் ஒன்றாக வைத்துப் பாருங்கள்; வேற்றுமை தானாக வெளியாகி விடும்” என்று

சொல்லியபடி சபனா பாதாள மாளிகையிலிருந்து தான் எடுத்து வந்த முத்துக்களை மன்னர் முன்னிலையில் வைத்தாள். அவற்றை ஊன்றிக் கவனித்த வேந்தன் அவளைப் பார்த்து,

“இந்த முத்துக்கள் உனக்கு எப்படிக் கிடைத்தன?” என்று வினவினான்.

“கோரசு முத்துக்களை மறைத்து வைத்திருந்த இடத்திலிருந்து எடுத்தவைதான் இவை. அவரும் நேக்காவும் சேர்ந்து அரசாங்கத்தை வஞ்சிக்கத் தீட்டியிருந்த திட்டங்களையும் என் இந்தக் காதுகளால் கேட்டேன்” என்று சொல்லிப் பாதாள மாளிகை இருக்கு மிடத்தையும் கிரேக்க நாட்டு வியாபாரிகளுக்கு விற்பனை செய்யும் திட்டத்தோடு அங்கு மறைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் நல் முத்துக்களைக்கொண்ட பெட்டியையும் குறித்து விளக்கமாக அறிவித்தாள் சபனா.

ஏற்கனவே கோரசின் மீது அனலை வளர்த்துக் கொண்டிருக்கும் செனூசின் நெஞ்சில் இது மேலும் தீயை வளர்த்தது. அவன் பற்களை நறநறவென்று கடித்தது சபனாவின் செவிகளில் ஒலித்தது. அவன் முகம் சிவந்து விழிகள் வெம்மையை உமிழ்ந்தன. அந்தப் படுபாவியைத் தண்டிக்கச் சரியான வாய்ப்புக் கிட்டியதை எண்ணி அவனிடம் நிறைவு ஏற்பட்டது.

சபனா கொடுத்த முத்துக்களைத் தன்னிடம் அடக்கமாக வைத்துக் கொண்ட செனூசு, அவனிடம் ஒரு நாளைக் குறிப்பிட்டு அன்று மாலை அரசவைக்கு வரச் சொல்லிக் கொண்டான். அவள் அவன் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்ததைத் தனது முகத்தால் காட்டிக் கொண்டாள். அயர்ந்த முகத்தோடும், அலக்கழிந்த நெஞ்சத்தோடும் மன்னனிடம் சென்ற சபனா, திரும்பி வரும் போது வானளவுக்கு உயர்ந்தது போன்ற பெருமிதம் பெற்றவளாய், கனி துலங்கும் முகத்தோடு, முகிலற்ற வானில் மலர்ந்த முழுமதியெனத் திகழ்ந்தாள். அவளது இரு செங்கமலப் பாதங்களும் பறவைகளின் விரி சிறகாகித் தன் மாளிகையை நோக்கி தாவிப் பாய்ந்தன.

46. அறம் வென்றது!

அன்று எகிப்திய அரசவையில் இரமேசு, கலைமணி, அல்போனி ஆகியவர்களுக்குத் தீர்ப்புக் கூறத் தண்டனை அளிக்கும் நாளாகச் சொல்லிக் கொள்ளப் பட்டது. எனவே அவைப் பிரதானிகளும் மதக்குருக்களும் வந்து அவையில் குழுமியிருந்தார்கள். மன்னன் செனூசு தனக்குரிய செழுமணி குயிற்றிய திவ்விய ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்தான். இவ் வழக்குப்பற்றி கோரசு, நேக்கா ஆகியோருக்கு ஏதேனும் சான்று மொழிகள் கொடுக்க வேண்டியது வருமல்லவா! எனவே அவர்கள் அதிகாரிகள் கட்டளைப்படி முன் வரிசையில் வந்து அமர்ந்திருந்தனர். இது அவர்களுக்கு மதிப்பையும் சிறப்பையும் அளித்தது.

சபனாவும் செம்மித்தும் ஒரு பக்கம் ஒதுக்கமாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள். தம்மவர்கள் இன்று விடுதலை பெறுவார்கள் என்ற நம்பிக்கை அவர்கள் உள்ளத்தில் நிலைத்திருந்த போதிலும் அவர்களிடம் அமைதி இல்லை.

இந்நேரம் அரசவைக்கு இரமேசு, கலைமணி, அல்போனி ஆகியவர்கள் அழைத்து வரப்பட்டார்கள். அவர்கள் கரங்களில் இப்போது விலங்குத் தனிகள் பிணைக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. மெலிவும் சோர்வும் நீங்கி அவர்கள் வதனங்களில் களிப்பின் ஒளி பரவியிருந்தது. இக் காட்சியைக் கண்ட செம்மித்துக்கும் சபனாவுக்கும் ஏற்பட்ட இன்பாநுபவத்தை எம் மொழிகளால் எழுதக் கூடும்!

ஆனால் கோரசு, நேக்காவுக்குத் தங்கள் எதிரிகளை அந்நிலைமையில் கண்டதும் பேரதிர்ச்சி ஏற்பட்டது. அவர்கள் அரை உயிரும் மெலி உடலுமாக இருப்பார்கள் என இக் கொடியவர்கள் நினைத்திருந்தார்கள். மாறாக மகிழ்ச்சியும் மலர்ச்சியுமன்றோ அவர்கள் முகத்தில் பரவியுள்ளன!

அரசர் அவையிலிருந்தவர்களை நோக்கி “பெருமக்களே, இரமேசு முதலிய மூவரின் வழக்கு இன்று தீர்ப்புக்கு வைக்கப்

பட்டுள்ளது. அரசாங்கத்துக்கு எதிரான சதிச் செயல்களில் ஈடுபட்டுள்ளார்கள் என்பதே இம்மூவர் மீது முள்ள குற்றச் சாட்டு. இதுவும் நமது அரசாங்க வணிகர் கோரசால் நமக்கு அறிவிக்கப்பட்டதுதான். இரமேசு தம்முடன் கடம்பன் ஒரு வனை அழைத்துக் கொண்டு வந்திருப்பதாகவும், அவன் நாட்டைச் சூறையாடும் திட்டத்தை மேற்கொள்வதென்பொருட்டு இங்குள்ள கிராமங்களில் சுற்றிக் கொண்டிருந்ததாகவும், இதைத் தங்கள் ஒற்றர்கள் மூலம் கண்டு பிடித்ததாகவும் அவர் தெரிவித்தார். இதுவரையிலும் நாம் கடம்பன் என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்த கலைமணி இப்போது தமிழெனன்று ஏதும் ஐயப்பாட்டுக்கு இடமில்லாமல் அறியப்படுகின்றது. மேலும் இவன் கொங்கு நாட்டு அரசவைச் சிற்பி என்பதற்கும் சான்று கிடைக்கப்பட்டுள்ளது.....” என்று மன்னன் செனாசு சொல்லிக் கொண்டு வரும்போது கோரசு, நேக்கா ஆகிய இருவரும் திடுக்கிட்டுப் போனார்கள். அவர்களது முகங்கள் பீதியால் குழப்பப்பட்டு இருளாகின்றன. இதை மன்னன் கவனித்துக் கொள்கிறான். மேலும் அவன் தொடர்ந்து “எனவே அவர்கள் மீதுள்ள குற்றச் சாட்டு உண்மையற்றது என்பதை உணர்ந்து அரசர் அவர்களுக்கு விடுதலை அளிக்கிறார். அரசவையும் இம்முடிவை ஏற்கும் என எண்ணுகிறேன்” என்று சொல்லவும் அவையிலிருந்த அனைவரும் கைதட்டி முழக்கித் தங்கள் ஒப்புதலை அறிவித்தனர்.

மேலும் செனாசு தொடர்ந்து, “இரமேசு தன்னோடு அழைத்து வந்த ஒரு பிறநாட்டாணைக் குறித்து அரசாங்கத்துக்கு முன்னதாக அறிவிக்க வேண்டியதில் மட்டும் தவறியிருக்கிறார். அதற்கு ஏற்கனவே இதுவரையிலும் அவர்துய்த்து வந்த சிறைத் தண்டனையே போதுமானது என்று கருதப்படுகிறது. எனவே அவர்கள் மூவரும் இன்றிலிருந்து விடுதலை பெறுகிறார்கள்” என்று கூறிமுடித்த வேளை காவலன் ஒருவன் அவைக்கு வந்து அரசன் முன்னிலையில் துணியால் போர்த்தியிருந்த ஒரு பொருளை வைத்து விட்டுச் செல்கிறான்.

செனாசு பின்னும் அரசவையிலுள்ளவர்களைப் பார்த்து “இன்னும் ஒரு அற்புத நிகழ்ச்சி இங்கு நடைபெற வேண்டிய திருக்கின்றது. அதையே இனி நான் அவையில் தெரிவிக்கப் போகிறேன்.

அரசாங்கத்துக்கு நல்ல பிள்ளையாக நடித்து அதன் குருதியையே உறிஞ்சிக் குடிக்கின்ற ஒரு கூட்டம் இங்கே இருந்து கொண்டிருக்கின்றது. இக் கூட்டத்துக்கு நாட்டிலே நல்ல செல்வாக்கு; பெரும் மதிப்பு; பெரியவர்கள் கூட்டத்திலே வைத்து எண்ணப்படுகின்றசிறப்பு; இவையெல்லாம் உண்டு. இந்தக் கொள்ளைக் கூட்டத்தைச் சார்ந்த ஒன்றிருவர் நெடு நாட்களாக நமது அரசாங்கத்தை வஞ்சித்துத் தனக்குப் பொருள் சேர்த்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். இவர்கள் தற்போது நமது பிடியில் அகப்பட்டு விட்டார்கள். அவர்களை நீங்கள் இப்போது பார்க்கப் போகின்றீர்கள்” என்று மன்னன் சொல்லி விட்டு, அப்பால் ஆயத்தமாக நின்ற காவலர்களுக்குக் கண் அடையாளம் காட்டினான். உடனே அவர்களில் சிலர் கோரசு, நேக்கா இவர்கள் இருந்த இடத்திற்கு அருகாமையில் வந்து, அவர்களை அழைத்துச் சென்று மேடையில் அணைவருக்கும் முன்பாக நிறுத்தினார்கள். அவையிலிருந்தவர்கள் அணைவரும் வியப்புத் தாங்காமல் பரபரப்புடன் இதையே கவனிக்கலானார்கள்.

திறுதிருவென விழித்தார்கள் நேக்காவும் கோரசும். இவர்கள் தங்கள் சதிச் செயல் எங்கு அம்பலமாகி விட்டதோ என்ற கிலியில் அசைவற்று நின்றனர். அவர்கள் இதயத்தின் மென்மைப் பகுதியில் தேள் கொட்டியது போன்ற ஒரு வேதனை.

அரசன் மறுபடியும் தொடர்ந்து “இதோ பார்க்கிறீர்களே இருவர், இவர்கள் இந்த நாட்டிலே பிறந்து, நைல் அன்னை ஊட்டிய செழுமையால் வளர்ந்தவர்கள்தாம். அரசாங்க ஆதரவால் உடல் பருத்து, நிலை உயர்ந்து வருகின்றவர்கள். இதோ இந்தக் கோரசு நமது அயல்நாட்டு வணிகன்.

இவன் பலகாலமாய் அரசாங்கத்தை வஞ்சித்து வந்திருக்கிறான். தமிழ்நாட்டிலிருந்து நமக்கென்று நல் முத்துக்களை வாங்கி வந்து, அவற்றைக் கள்ளத்தனமாய்ப் பிறநாட்டு வணிகர்களுக்கு விற்பனை செய்து தனக்கு நிதி சேர்த்துக் கொண்டிருப்பவன். இவனது இம் மறச் செயல்களுக்குத் தனையாக இருந்தவன் இவனோடுள்ள இந்த நேக்கா. குற்ற மிழையாத இரமேசு, கலைமணி, அல்போனி இவர்கள் இவ்வாறு ஒறுக்கப் பட்டதற்கும் இவர்களே காரணம் ஆவர். இவர்களது மறைவிடத்திலிருந்து நமக்குரிய முத்துக்கள் இதோ கொண்டுவரப் பட்டிருக்கின்றன” என்று சொல்லி முடித்துக் காவலர்களைப் பார்த்தான்.

அவர்கள் அங்கிருந்த மறை பொருள் மீது போர்த்தியிருந்த போர்வையை நீக்கினார்கள். ஆம், அது கோரசு சேமித்து வைத்திருந்த முத்துப் பெட்டிதான். அரசரின் தூண்டுதல்படி பெட்டியைத் திறந்து நல் முத்துக்களை அவையோருக்குக் காட்டினார்கள் காவலர்கள். இதை நேரம் கோரசு அரசாங்கத்துக்குக் கொடுத்திருந்த போலி முத்துக்களையும் அரசன் எடுத்து அவையோரின் பார்வைபட வைத்தான். நாலா பக்கங்களிலுமிருந்து, “அட பாவிக்களே! துரோகிக்களே!” என்று மெல்லிய குரல்கள் ஒலித்தன. அரசவை என்ற நினைவு மரியாதையில் ஒலித்த அக் குரல்கள் மென்மையே தவிர அவற்றிடையே ஊடுருவிப் பாய்ந்த உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பு மிகக் காட்டமாய் இருந்தது.

இவ்வேளை மதகுரு ஒருவர் எழுந்தார். இவர் நமக்கு முன்பு அறிமுகமானவரே. குயகா கிராமத்தில் வைத்துக் குண்டர்களுக்கும், கலைமணி அல்போனி ஆகியவர்களுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட மோதலின் போது தோன்றியவரும், இரமேசு, கலைமணி, அல்போனி இவர்களது முதல் விசாரணையின்போது அவர்களுக்கு வழங்க இருந்த தீர்ப்பைத் தள்ளி வைத்துக் கொள்ள அவையில் வேண்டிக் கொண்டவரும் இவர்தான் என்பதை அறிவிக்கத் தேவை இல்லை. இம்மத

குரு அவையிலிருந்தவர்களைப் பார்த்து “இம் மூவரும் (இரமேசு, கலைமணி, அல்போனி) எவ்விதக் குற்றமும் செய்யாதவர்கள். இங்கே நிற்கும் கோரசுக் கூட்டத்தாரால் இவர்கள் பலதரத்தில் இன்னல்கள் தாங்கப்பட்டு வந்துள்ளனர். இவற்றை ஆராய்ந்து தெளிய வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டு, நான் தெரிந்து கொண்டேன். நியாயப் படி கோரசுக்கும் அவர் கூட்டத்தாருக்கும் தக்க தண்டனை அளிக்க வேண்டும். இதுவே என் வேண்டுகல்” என்று அறிவித்துத் தமது இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டார்.

கோரசு நேக்கா இவர்கள் அரசவையில் நின்றார்களே தவிர, இவர்களது உடலில் ஆவி குடியிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. கையும் மெய்யுமாகத்தான் இவர்களது குழ்ச்சிகண்டு பிடிக்கப் பட்டாய் விட்டதே! இனி இவர்களுக்கு மீட்சி ஏது?

மன்னன் அவையோர்களைப் பார்த்து “இந்தப் பாவி களுக்கு ஆயுள் தண்டனை கொடுத்தால் போதும் என்பதே என் எண்ணம். தாங்கள் செய்துள்ள அநீதங்களை இவர்கள் தங்களது வாழ்வு முழுமையும் நினைந்து நினைந்து வேதனைப்பட்டு உருக வேண்டும்” என்று விதி கூறி முடித்தான்.

எவ்விதக் கருத்து வேற்றுமையுமின்றி அவை இதீர்ப்பை ஒப்புக் கொண்டது. காவலர்கள் இவ்விருவர் கைகளிலும் விலங்குகளைப் பூட்டி இவர்களை அவையிலிருந்தும் இழுத்துச் சென்றார்கள். மக்களது குரல் களிப்பின் எல்லையெக்காட்டி எக்காளமிட்டது.

அடுத்தபடியாக மன்னன் இன்னொரு செய்தி அறிவிப்பதை அவனது முகம் எடுத்துக் காட்டிற்று. ஆரவாரம் அடங்கி அமைதி நிலவியது. மன்னன் அங்கிருந்தவர்களைப் பார்த்து “உங்களிடம் ஒரு மகிழ்ச்சியான செய்தியை இப்போது தெரிவிக்கப் போகிறேன். இதற்கு நீங்கள் அனைவருமே இசைவு வழங்க வேண்டுமென்பது எனது விருப்பம். அதாவது தமிழ்நாட்டு இந்தக் கலைமணி அங்கு கொங்கு நாட்

புலுள்ள அரசவைச் சிற்பி: பண்பும் திறமையும் மிக்கவரெனக் கேள்விப்படுகின்றேன். இவருக்கும் நமது கப்பல் தளபதி இரமேசின் புதல்வி சபனாவுக்கும் பிரிக்க முடியாத இதயப் பிணைப்பு ஏற்பட்டிருப்பதாக நமக்கு அறிவு கிட்டியுள்ளது. இந்தச் சபனாவே, அரசாங்கம் தவறுதலாகச் செய்ய இருந்த தண்டனையிலிருந்து தன் தந்தை, காதலன், அவனது நண்பன் அல்போனி ஆகியோர் விடுதலை பெறக் காரணமாக இருந்திருக்கின்றாள். மேலும் இவள் நமது அரசவை நடனப் பெண். இவர்கள் இருவரும் மணம் செய்து கொள்ள நமது அரசாங்கம் தடையாக இருக்கக் கூடாது. மனித உணர்ச்சிகளை மதித்து நடப்பது நமது கொள்கையும் கருத்துமாகும். எனவே இவர்கள் விரும்பினால் தம்முள் மணம் செய்து கொள்ள நாம் இசைவு கொடுக்கின்றோம். இந்த அவையும் இதற்கு இடையூறுக இருக்காது எனக் கருதுகின்றோம்...—” என்று சொல்லவும் அனைவரும் மேலும் கைமுழக்கி அதற்குத் தங்களது ஒப்புதலை அறிவித்தனர்.

அரசன் பின்னும் பேச்சைத் தொடர்ந்து “இனி நாம் சபனாவுக்கு நமது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். கோரசின் வஞ்சகம் அவளாலேயே வெளிப்படுத்தப் பட்டது. நமது அரசாங்கத்துக்குரிய நல்ல முத்துக்களில் சிலவற்றைக் கோரசின் பாதாள மாளிகையிலிருந்து அவளே கொண்டு வந்தாள். அவனும் நேக்காவும் செய்த திருட்டுத் திட்டத்தையும் சபனாவே நமக்கு அறிவித்தாள். எனவே அரசாங்கத்தின் சார்பாக நான் அவளுக்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்” என்று சொல்லி முடித்தான்.

அரசவை கலைந்தது. மன்னன் தனது தனி இடத்தை நோக்கி நடந்தான். இரமேசரது உறவினர்களும் நண்பர்களும் அவரையும், அவரோடு சிறையிலிருந்த கலைமணி, அல்போனி ஆகியவர்களையும் சூழ்ந்து கொண்டு தங்கள் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தார்கள். புதுத் தம்பதிகளாய் ஆகப் போகும் சபனாவையும் கலைமணியையும் பலர் பார்த்துக் கொண்டே நின்றனர். முதியவர்கள் சிலர் வந்து அவர்

களுக்கு வாழ்த்துக் கூறினார்கள். தனது உயிரைக் காப்பாற்றிய கலைமணி தனக்கு மருகனாக வாய்க்கப் போவதை இரமேசம் எண்ணி இன்பாநுபவத்தில் மிதந்தார்.

சபனா தனது தந்தையைத் தழுவிக் கொண்டாள். அந்தத் தழுவலின் போது அவள் கலைமணியின் முகத்தில் தனது பார்வையைச் செலுத்தினாள். அதில் பரவியிருந்த பாசத்தின் விசாலத்தை அளந்தறிய முடியாத கலைமணி, உள்ளம் உணர்ச்சியில் தோய நின்றான். அங்கே அன்புக் கடல் திரை வீசிற்று: தரம் குறையாத இன்பத் தென்றல் தவழ்ந்தது! ஆனந்தத் தேன் மழை பொழிந்து கொண்டே இருந்தது.

47. திருமண விழா

இரமேசின் மாளிகையில் வைத்துக் கலைமணிக்கும் சபனாவுக்கும் மிகச் சிறப்பாகத் திருமணம் நிகழ்ந்தது. இரமேசு, செக்மித்தின் உறவினர்களும் நண்பர்களும் எகிப்தியச் செல்வந்தர்களும் பிரபுக்கள் குடும்பத்தினரும், அரசாங்க உயர் பதவியினரும் இம் மண விழாவில் பங்கு கொண்டு இதை மகிழ்ச்சி விழாவாகக் கொண்டாடினார்கள்.

எகிப்திய இளம் அழகிகள் சபனாவைச் சூழ்ந்து கொண்டு வேடிக்கை விளையாட்டுகள் நடத்தினர். அவளது அன்புக் குரிய தோழி ஒருத்தி சபனாவை முன்னிலைப்படுத்தி மற்ற பெண்களைப் பார்த்து “அம்மம்மா, இந்தக் கன்னி தனக்குரிய வரன் எகிப்திலெல்லாம் இல்லையென்றல்லவா தூரத் தொலைவிலுள்ள தமிழ் நாட்டிலிருந்து வரவழைத்திருக்கிறாள்! அதிலும் ஒரு கலைஞன்—சிற்பியைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறாளே! இவள் நிரம்பத் திறமைசாலிதான்” என்று மொழிந்த குதூகலமொழிகள் அவளை மட்டுமல்ல, அவள் அருகே நின்ற கலைமணியின் மன முகையையும் மலர்வித்தன.

சில மங்கையர்கள் சபனாவின் வலக்கரத்தில் மலர்க் கொத்துக்களைக் கொடுத்து, அவற்றைக் கலைமணிமீது வீசச்

செய்தனர். அந்த வீச்சில் சபனாவின் கைக்கிருந்த வலுவை விட அந்த மங்கையர்களின் கை வலுவே மிகவும் வேலை செய்தது. ஒன்றிரு பெண்கள் சபனாவைக் கலைமணிமீது தள்ளி அவள் அவனோடு மோதுவது கண்டு கைதட்டிக் ‘குபீர்’ எனச் சிரித்தனர். வேடிக்கைக் களியாட்டுகள் புரிவதில் எகிப்திய நாரீமணிகளும் சனாத்தவர்களல்லர் என்பதைக் கலைமணி அறிந்து குளிர்ந்தான்.

அன்று அங்கே பலதிறக் கலை நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன. எகிப்து நாட்டின் சிறந்த இசைக் கருவிகள் விதவித நாத்ததை முழக்கி இன்பத்தைப் பொழிந்தன. மங்கையர்கள் தங்களது இதயம் உணர்ச்சியால் விம்மும் நிலையை, நடனங்களைத் தளர்ச்சியின்றி ஆடிக் காட்டியதில் வெளிப்படுத்திக் கொண்டனர். தேன் குரல் பெற்ற இசைவாணர்கள் மதுரச் சுவை சுரக்கும் காதல் கானங்களை அவற்றுக்குரிய பாவ கதையில் இசைத்துத் திருமண விழாவில் கூடிய மக்களையெல்லாம் பரவசப் படுத்தினர். எகிப்து நாட்டு வரலாற்றிலே இது ஒரு புதிய நிகழ்ச்சியாக இருந்தது. எகிப்துக்கும் தமிழகத்துக்கும் வலுவான முடிச்சுப் போடும் ஒரு உறவுப் பின்னலாக இவ் விழா ஆயிற்று.

இப்புது மணமக்களுக்கு மன்னன் செனூசு தன் அரசவையில் ஒரு விருந்து கொடுத்தான். இதில் மதக் குருக்களும், அரசாங்க உயர் பதவியினரும் குழுமி யிருந்தனர். முதலாம் மதக் குருக்கள் இம் மணமக்களை அன்பும் அருளும் கனிய வாழ்த்தினார். அரசன் இவர்களுக்கு முத்துக் கோர்வையினையும், பொன்னாலான கலைச் சின்னங்களையும் திருமணப் பரிசாக வழங்கினான். கலைமணியைச் செனூசு அன்புடன் தழுவி, “சிற்பியே, உமது கை வன்மையை எகிப்திலும் காட்ட வேண்டும்; இதற்கு வேண்டும் வாய்ப்புக்களையும் வசதிகளையும் நான் செய்து தருகிறேன்” என்று வேண்டிக் கொண்டான்.

மன்னரிடம் கலைமணி, “அசர் பெருந்தகையே! தங்கள் விருப்பத்துக்கு நன்றி. இப் பணியைச் செய்வதில் என் மனத்

தில் பூரிப்பு மலரும். தமிழ்நாட்டுச் சிறப்பப் பாணி அதிச உலகும் பரவவேண்டும் என்பதே என் பேரவா. ஆனால் தற் போது நான் தமிழகம் போகவேண்டும். அங்கு கண்ணகிச் சிலையை வடித்து என் கடமையையும் கனவையும் முற்றுறச் செய்யவேண்டும். அதன் பின்னரே பிற சிலைகளைச் செதுக்க வேண்டும் என்பது ஏற்கனவே நான் செய்துள்ள முடிவு. மன்னித்துக் கொள்க! இறைவன் திருவுள்ளம் இசைந்தால் நான் மீண்டும் எகிப்துக்கு வருவேன். அப்போது, வேண்டும் சிலைகளைச் செய்து வேந்தர் பெருமானின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுகிறேன்” என்று சொல்லி முடித்தான்.

செனாசு கலைமணியின் அகத் தூய்மையை உணர்ந்து வியப்பு மீதுர்ந்தான். கடமையின் வழி நிற்கக் கலைமணி காட்டிய ஆர்வத்தைச் செனாசு வாழ்த்திப் போற்றினான். அவன் கலைமணியிடம், “கலைமணி, உமது கடமைக் கருத்தை நான் மதிக்கிறேன். உமது எண்ணப் படியே நீர் தமிழகம் சென்று முதலில் கண்ணகி அம்மையார் வண்ணச் சிலையைச் செவ்வையாகச் செய்து முடியும். அதன் பின்னர் எகிப்து வந்து உமது வளமார்ந்த கற்பனைகளையெல்லாம் அள்ளிப் பெய்து அழகுச் சிலைகளை வடித்துக் கொடும்” என்று இசைவு கொடுத்தான்.

அரசாங்க மரியாதை தாங்கி இத் தம்பதிகள் தங்கள் மாளிகைக்கு வந்தனர். நாடும் ஊரும், வீடும் மேடும் இவர் களைப் பற்றிய வியந்து பேசிக்கொண்டன. இரமேசின் மனைவி செக்மித்து, தனது உள்ளத்தில் என்றோ ஒரு நாள் மின்னலென வீசிய எண்ணம் நிரந்தர ஒளியாகி, கலைமணி தனக்கு மருமகனாக வாய்த்ததில் மட்டில்லாத உவகை கொண்டாள். அந்த உவகை அவளைப் பெருமைமிக்க ஒரு அத்தையாக ஆக்கி வைத்தது. இரமேசு மட்டுமென்ன, அவரும் கலைமணியை உறவினனாகப் பெற்றுக் கொண்டதில் களிப்புக் கொண்டதோடு தான் செய்ய வேண்டிய நன்றிக் கடனையும் செய்து முடித்ததான ஒரு நிறைவைப் பெற்றுக் கிளுகிளுப்புக் கொண்டார்.

48. தமிழகப் பயணம்

எகிப்திலிருந்து சில தினங்களில் ஒரு கப்பல் பயணப் படுவதாக உள்ள செய்தி இரமேசுக்குக் கிடைத்தது. இக் கப்பல் தளபதி மற்றொருவராக இருந்தார். ஆயினும் அவர் இரமேசுக்கு மிக நெருங்கிய நண்பர்தான்.

சபனாவையும் உடன் அழைத்துக் கொண்டு இக் கப்பலில் தமிழகம் போய்ச் சேரவேண்டிய தமது விருப்பத்தைக் கலைமணி இரமேசிடம் அறிவித்தான். கண்ணகிச் சிலையைச் செய்துமுடிக்க அவனிடம் மேலாங்கி நின்ற ஆர்வத்தை உணர்ந்து கொண்ட அவர், இதற்கு மறுப்புப் பேச முன் வில்லை.

அவருக்குத்தன் ஒரே புதல்வியான சபனாவைக் காணாமல் இனி எப்படி பொழுது கழியும்? இதை அவரால் நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியவில்லை. அந்த வன்மையை அவரது நெஞ்சம் இழந்திருந்தது. தன் உயிரே தன்னைவிட்டுப் பிரிந்துபோவதாக அவருக்குத் தோன்றியது.

ஆனால் இப்போது சபனா இன்னொருவரின் மனைவியாகி விட்டாளல்லவா! தனக்குப் புதல்வியாக இருந்தாலும் அவள் தன் கணவனின் ஆணைக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டியவள்தானே! எனவே அவரால் எதுவும் பேசிக்கொள்ள முடியவில்லை. திகைப்பு மிகுந்து மௌனிபோல் ஆனார்.

குறிப்பிட்ட நாளும் வந்தது. அன்று மாலையில் சபனாவும் கலைமணியும் பயணத்துக்காக எகிப்தைவிட்டுப் புறப்பட வேண்டும். இச் செய்தி கேட்ட செக்மித்து அதிர்ச்சியடைந்தான். ‘தன் மகள் அவளது கணவனுக்கு உரிமைப்பட்டவள்; அவனோடு அவள் போக வேண்டியவள்’ என்பதை அவள் அறியாதவளா? இல்லை. வாழ்க்கையில் அவள் அநுபவப்பட்டவள்தானே! ஆனால் தன் மகள் பிரியும் கட்டம் வந்தபோது அவளால் இதைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அவளது கண்கள் கனையாகி நீரைக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தன.

அவள் நினைவு தடுமாறி நடந்தாள். சபனாவைப் பெற்று அவளை உயிராக வளர்த்தவளாயிற்றே செக்மித்து! இரவு பகல் கண் விழித்து அவளைச் சீராட்டிப் பாராட்டிச் சிங்காரித்த தாயல்லவா அவள்! குருட்டு விழி படைத்த கோர ரு'ணையும் தனது தங்கக் கோமான் என்றும், அவனுக்கு இணையாக யார் உண்டு என்றும் வினவிப் பூரிக்கும் அன்ணையர் இதயத்தைப் பெற்ற செக்மித்து, தனது அழகுப் பொற்கொடியான சபனாவின் பிரிவை எப்படித்தான் தாங்கிக் கொள்வாள்! தன் வயிற்றில் உதித்த செல்வம் வாழ்வதற்காகத் தன்னிடம் வேண்டுகின்றபோது—தன்னையே தியாகம் செய்ய முன்வரும் தியாக வடிவமான தாயின் அன்புக்கு உலகில் ஈடு இணை ஏது? செக்மித்தின் இதயம் கதறி கதறித் துடித்தது; ஏங்கி ஏங்கி நைந்தது; விம்மிப் பொருமிற்று. இனி அவளைக்காண்பது என்றோ? அருகிலா இருக்கிறாள்! இனி அவள் எகிப்துக்குத் திரும்பி வரும்போது தங்கள் உயிர் நிலைத்திருக்குமோ, என்னவோ! எனினும் அவளை நிறுத்தி வைக்கச் செக்மித்து எண்ணவில்லை. கணவனோடு அவள் நலம் பொங்க வாழ வேண்டுமென்பதே அந்தத் தாயின் பேராவல்; இதயத் துடிப்பு. மகளின் வாழ்விலே பூரிப்பும் இன்பமும் நிரம்பி, அவள் தன்னைவிடவும் உயர்வான வாழ்வு வாழ வேண்டுமெனச் செக்மித்தின் உள்ளம் அல்மோன் தெய்வத்தை அடிக்கடி வேண்டிக்கொண்டது.

தன்னைப் பெற்று வளர்த்த, பாசப் பெற்றோர்களை விட்டுப் பிரிய வேண்டிய நேரம் வந்ததை உணர்ந்து உள்ளம் மயங்கித் துவண்டாள் சபனா. பிடுங்கி வெயிலில் எறியப் பட்ட பூங்கொடி போல் அவளது மேனி வாடிப் பசுமை இழந்தது. விழிகள் மள மளாவெனச் சுடுநீர் உதிர்த்தன. தனது திருந்தா அறிவிலும் திருந்திய நிலையிலும் ஆட்களிடத்த எகிப்து நாட்டைத்தான் அவளுக்கு எப்படி மறக்க முடியும்? எகிப்தின் இயற்கை வனப்பு அவளிடம் சோக முகம் காட்டியது. கீதம் இனியப் பறவைகளின் குரல்கள் அவளிடம் “எங்களை யெல்லாம் பிரிந்தா போகிறாய்?” என்று கேட்பன

போல் இருந்தன. தன் அருமைப் பெற்றோரையும் பிறந்த பொன்னாட்டையும் இனி மீண்டும் பார்க்க முடியுமா என்ற ஒரு மயக்கம் அவளிடம் நிலைத்தது. ஏக்கமும் ஆற்றாமையும் நெஞ்சத்தில் பெருகி வளர்ந்தன.

“சே, இது என்ன எண்ணம்! ஏன், இனி நான் எகிப்துக்கு வர மாட்டேனா? சற்றுக் காலம் பிடிக்கும், அவ்வளவு தானே?” என்று அவள் தன்னைத் திடப்படுத்திக்கொண்டாள். ஆனால் இந்தத் திட்டத்தையெல்லாம் சுக்கு நூறாக ஆக்கிக் கொண்டு “இனி இந்த மண்ணில் காலடி எடுத்து வைப்பேனா?” என்னைப் பெற்ற அன்புத் தெய்வங் +ளைக் காண்பேனா?” என்ற கேள்விகள் அவளது இதயத்தைத் துயரக் கடலாக ஆக்கின.

சபனா நிமிர்ந்து நின்று சற்று அப்பால் பார்வையைச் செலுத்தினாள். உயிரற்ற சோக முகம் கொண்ட ஒரு பாவையைப்போல் இரன்னித்து தன்னைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்பதைக் கண்டாள். சபனா அவளை நோக்கி “என் அன்பு இரன்னித்து” என்று மெதுவாக அழைத்தாள். அந்த அழைப்பிலேயே துயரம் குமிழியிட்டது. அந்த வேலைக்காரப்பெண் வீறிட்டுக் குபீரென்று அழுது விழ்மினாள். “அட்டா, இவள் கூட என்பிரிவை எண்ணி மனமுடைந்து எப்படித் துயருறுகிறாள்!” என்று நினைவு பதிந்தவளாய் இரன்னித்தைத் தழுவி ஒரு சகோதரிக்கு அளிக்கும் முத்தத்தை அவளுக்கு வழங்கித் தனது அன்பைக் கொட்டினாள் சபனா.

இந்த நேரம் பயணத்துக்குப் புறப்பட்டு அங்கே வந்தான் கலைமணி. சபனாவும் ஆயத்தமாகிக் கொள்ளத் தொடங்கினாள். தெய்வங்களை வழிபடுவதுபோல இந்தப் புதுக் கணவனும் மனைவியும் இரமேசு, செக்மித்து ஆகிய அன்புத் தெய்வங் +ளை வழிபட்டுக் கண்ணீரையும் காணிக்கையாக வைத்துப் புறப்பட்டார்கள். மாளிகையை விட்டு வெளியே வந்த சபனா, தன்னை ஏந்தி வளர்த்த அந்த மாளிகையைப் பார்த்துத் தனது வணக்கத்தைச் செலுத்திக் கொண்டாள்.

அங்கு முன் கூட்டியே வந்துநின்ற வண்டியில் கலைமணியும் சபனாவும் ஏறிக் கொண்டார்கள். செக்மித்து தன் மகளுக்காகத்திரட்டி வைத்திருந்த பொருள்களை இரன்னித்து மூலம் வண்டியில் சேர்ப்பித்தாள். பெரியவர்களும் பந்துகிசனும் வாழ்த்துக் கூறி வழிபனுப்ப, வண்டி துறைமுகத்தை நோக்கிப் பயணப்பட்டது.

49. கப்பலில் தம்பதிகள்

பலப்பல பிறப்புக்களில் தொடர்புடைய ஒரு மனைவியைப்போல் சபனா தனது வீட்டையும் நாட்டையும் விட்டுக் கலைமணியை நம்பி அவனோடு செல்கின்றாள். பெண் எங்கேயோ பிறக்கிறாள்; எந்த அரவணைப்பிலோ வளர்கிறாள். முன்பின் அறியாத எங்கேயோ வாழ்க்கைப்படுகின்றாள்; வாழ்க்கைப்படுப் இடத்தையே தனத்தரிய இடமாகக் கருதி அங்கேயே தனது புனிதப் பணிகளையும் அன்பையும் சொரிகின்றாள். அதையே தனது ஆனந்த அரங்காகக் காண்கின்றாள். அவளுக்கு அங்கேயே அமைதியும் இன்பமும் கிட்டுகின்றன. பெண்மையின் ஒளி விரித்து, அதன் எழிலையெல்லாம் அள்ளிக் கொட்டி அதிலே சுரந்து பெருகி வரும் நலத்தால் தன் கொழுநனை வழிபட்டு அவனது வாழ்வையும் பயனுடையதாகச் செய்வதன்றோ இயற்கை அவளுக்களித்த பணி; புகுந்த இடத்திலேயே அவள் பாரம்பரியத் தொடர்புக்குத் தூய வரம்பில் கற்பின் வழி நின்று தன் பங்கை அளித்துத் தாயாகி பாட்டியாகித் தனது வாழ்வின் குறிக்கோளை முற்றறக் காண்கின்றாள்! அங்கே அவள், மற்றவர்களுக்கு அன்பின் முழு வடிவமாகவும், ஆற்றலின் விளை நிலமாகவும், அருளின் பெரும் கொடையாகவும், திகழ்வதில் விபப்பில்லையன்றோ!

தமிழ் நாட்டுப் பயணம் கலைமணிக்கு உவகையையும் இன்ப உணர்ச்சியையும் நிரப்பிபது. இப்போது அவன் உயிரினும் இனிய மனைவி சபனா அவனோடு இருக்கின்றாளல்லவா? அந்த எழில் மோகினியோடு தட்டுத் தடங்கலின்றிப் பேசிக்

கொண்டிருப்பதில் அவன் பொழுது சழிவதையே அறியாமல் இருந்தான். தன்னைப் பிறப்பித்த பொன்னகமாகிய தமிழகத்தை அவன் பார்க்கப் போவதிலுள்ள உவகையுணர்ச்சி உடைமணியை விம்மிதழுறச் செய்தது. அவன் இதயத்திலே கண்ட கனவு- அவனது ஒவ்வொரு மூச்சிலும் தோய்ந்திருந்த அந்தக் குறிக்கோள்-அதுதான்-உண்ணகிச் சிலையைச் செய்ய வேண்டிய பொறுப்பு-தற்போது முற்றுப்பெறும் என்ற நம்பிக்கை அவனிடம் திடம் பெற்றுக் கொண்டது.

சபனா உடைமணியைப் பார்த்து புன்முறுவல் உதிர்த்தபடி, “நீங்கள் எகிப்துக்கு வரும்போது தனியாக வந்தீர்கள். தமிழகம் போகும்போது என்னையும் அழைத்துக்கொண்டு போகிறீர்கள்! நீங்கள் பொல்லாதவர்கள்” என்று மொழிந்தாள்.

“நானா? நீயா? எகிப்தில் வைத்து அந்தப் பெண் உன்னிடம் சொல்லிப் பரிகசித்ததை மறந்து விட்டாயா?”

இதைக் கேட்ட சபனா நன்கு சிரித்தாள். சிவந்தமாதனைக் கனியில் கதிரவன் பொன் ஓளி பட்டால் எப்படிப் பிரகாசிக்கிறதோ அப்படிப் பிரகாசித்தது அவளது செவ்வதரங்கள். இதில் அவளது இளமையின் உச்சிகரமும் எழினின் செழுமையும் உருவம் பதித்தக் கொண்டிருந்தன. இந்த எழில் விருந்தில் விழிபதித்த உடைமணி, “என் உயிரினும் இனிய பொருளை எவ்வளவோ தொலையில், கடலுக்கப்பால் உள்ள நிலப் பரப்பில் இறைவன் மறைத்து வைத்திருந்தான். அதைக் கண்டு பிடிக்க நான் பட்டபாடு எனக்கல்லவா தெரியுமா!” என்று மொழிந்தபோது சபனா பதிலாக “அதில் நான் பாக்கியசாஸிதான். உங்களுக்குப் பாதை காட்டிய திரைவீசம் இந்த நிலக் கடலுக்கு எனது வணக்கத்தைச் செலுத்திக் கொள்ள வேண்டும்” என்று இசைத்தாள்.

“சபனா, எகிப்து நாடு சனிசன் நிறைந்த ஒரு மொழில்; அதில் கவை முதிர்ந்த ஒரு சனியாக நீ திகழ்கின்றாய்”

“இது சிற்பியின் சுற்பனை. இந்தக் சுற்பனையை மலர்விக்கும் உங்களுக்கு ஒரேயொரு அழகு வடிவத்தை மட்டுந்தான் அமைக்க முடியாது”

“உன் வடிவத்தைச் சொல்கிறாயா?”

“இல்லை, என் எதிரே வீற்றிருக்கும் இந்த ஆணழகன் வடிவத்தைத்தான் சொல்கிறேன். நீங்கள் முயன்றாலும் உறுதியாகச் சொல்கிறேன். தோற்றுப் போவீர்கள்!”

“அட்டே, நான் அவ்வளவு அழகா?”

“இதை என் விழிகளிடம் கேளுங்கள். அவைகளுக்குத் தெரிவது உங்களுக்கு எங்கே தெரியப் போகிறது? நீங்கள் நித்திரை செய்யும்போது எத்தனை நாட்கள் இவை உங்கள் வடிவத்தைப் பார்த்து இமைக்காது சொக்கியுள்ளன.”

“அப்படியா? அந்தத் திருடு இப்போதுதானே வெளிப் படுகிறது. இந்தப் பொல்லாத விழிகளுக்குச் சரியான தண்டனை கொடுக்கவேண்டும்.”

இப்படியாக இவர்களது உரையாடல் இன்பத்தின் உச்சியை எட்டிக் கொண்டிருந்தது.

*

*

*

மற்றொரு நாள்,

கப்பலில் தங்கள் அறையில் சபனா கலைமணியின் மடியில் தலைசாய்த்துப் படுத்திருந்தாள். அவளது மலர் முகத்தைப் பார்த்து அநுபவித்தபடியே அவன் அவளது சுருள்கேசத்தைக் கையால் வருடிக் கொண்டிருந்தான். அப்போது அவளிடம் அவன், “சபனா, எனக்கு இத்தனை நாட்களாகச் சிலை அமைப்பதில் தான் மகிழ்ச்சி சுரந்து கொண்டிருந்தது. வாழ்க்கையில் ஒரு பெண்ணிடமிருந்தும் தெவிட்டாத இன்பத்தைப் பெற முடியும் என்பதை இப்போதுதான் உணர்கின்றேன். அதை எனக்குத் தந்தவர் நீயேதான்” என்று மொழிந்தான்.

மென்மையான வில் புருவம் காவல் செய்யும் தனது அகலக் கண்களை விரித்து அவள் அவளை ஆசைதீர விழுங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அந்த இன்பம் அவளுக்கு மலரினும் மென்மையதாய்த் தேனினும் இனியதாய்ச் சுவைத்தது.

அவன் மீண்டும் அவளிடம், “சபனா, இப்போது சிலநாட்களாக உன் பக்கமாய்த் தமிழ்க் காற்று வீசுகிறது” என்றான்.

இதன் பொருளைப் புரிந்துகொள்ள முடியாத சபனா, “நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?” என்று வினவினாள்.

“நான் சொல்வதா உனக்குப் புரியவில்லை! ஐயோ பாவம்?... எப்படிப்புரியும்?”

“புதிர் போட்டுப் பேசினால் யாருக்குத் தெரியும்?”

“நீ முன்பெல்லாம் என்னிடம் பேசும்போது ‘நீ...போ...வா’... என்று என்னைச் சொல்வாயே. ‘இப்போது நீங்கள்..... போங்கள்.....வாருங்கள் என்று என்னிடம் மாறுதலான பதப் பிரயோகம் செய்வது தமிழ்நாட்டுக் காற்று வீசியதால் ஏற்பட்டதுதானே’”

சபனா வெட்கத்தால் படக்கென்று கவிழ்ந்து அவன் மடியில் முகத்தைப் புகைத்துக் கொண்டாள். அவன் அவளைப் பற்றியெடுத்துத் தன் எதிரே வைத்தபடி அவள் முகத்தை மெல்ல உயர்த்தினான். அதைத் தன் முகத்துக்குக் கண்ணாடி போல் ஆக்கிக்கொண்டு அவளிடம் அவன் மறுபடியும், “ஏன் இப்போது அப்படியெல்லாம் சொல்கிறாய்?” என்று குறும்பாகக் கேட்டான்.

“இப்போதுதான் உங்களுக்கும் பல் முளைக்கிறது; ஒன்றுமே தெரியாது, அப்படித்தானே!” என்று அவள் இயம்பினாள்.

“சந்தேகம் என்ன? அதனால் தான் கேட்கிறேன்.”

“சொல்லித்தான் ஆகவேண்டுமென்றால் சொல்லி விடுகிறேன். முன் நீங்கள் எங்கள் வீட்டு விருந்தாளி; இப்போது நீங்கள்...” என்று அவள் வார்த்தைகளை முடிக்காமல் குனிந்து கொண்டாள்.

கலைமணி பின்னும் அவளது முக மதியைத் தனது இருகைகளாலும் தன் முகத்துக்கு நேரே நிறுத்தி “சொன்னதை

ஏன் முடிக்காமல் நிறுத்தி விட்டாய்? இப்போது...உம்... என்ன?" என்று வினவினான்.

“என் தெய்வம்” என்று சொல்லி விட்டு மறுபடியும் அவள், நான் தமிழ்ச் சிற்பியின் உடமை என்பதைத் தமிழகம் ஏற்றுக்கொண்டு என்னை மதிக்க வேண்டுமல்லவா? அதில்தானே உங்களுக்கும் பெருமை.”

“அதனால்தான் நான் சொன்னேன் உன் மீது தமிழ்நாட்டுக் காற்று வீசுகிறதென்று.”

இருவரும் சிரித்தார்கள்; அந்தச் சிரிப்பில்தான் எவ்வளவு பொருள்!

*

*

*

பின்னும் ஒரு நாள்:

“சபனா, நாம் தமிழ்நாட்டுக் கரையை நெருங்கிவிட்டோம். அதோ, தெரிகிறது பார் ஒரு பாறை! அது, இதை நமக்கு அறிவிக்கின்றது” என்று சபனாவிடம் சொன்னான் கலைமணி. அவள் அவனிடம் “ஆமாம், முசிறித் துறைமுகத்துக்கும் கொங்கு நாட்டுக்கும் எவ்வளவு தொலை இருக்கும்?” என்று வினவினான்.

“எகிப்துக் கரைக்கும் உங்கள் மாளிகைக்கும் எவ்வளவு தொலையோ அவ்வளவுதான்.”

“உங்கள் வீடு அங்கே...”

“அரசர் அரண்மனைதான்.”

“அப்படியானால் தனி வீடு இல்லையா?”

“இனி வந்துவிடும்; அதற்குத்தான் ஆள் வந்து விட்டதே.”

நகைத்துக் கொண்ட சபனா, பேச்சை வேறு துறையில் திருப்பி, “ஏன் இன்று வானம் மப்பும் மந்தாரமுமாக இருக்கிறது?” என்று வினவினான்.

இப்போதுதான் கலைமணி வானத்தைக் கவனித்தான். உண்மைதான். அது இருள் கப்பிப் பொலிவிழந்து காணப்பட்டது. தூரத் தொலை தெளிவற்ற தோற்றம்.

கப்பலினுள் பேச்சுக்குரல்கள் மும்முரமாகக் கேட்டன. பணிபாளர்கள் அங்கு மிங்கும் ஓடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் முன் கருதலாக எதையோ செய்துகொள்ள முனைந்திருப்பதாகத் தெரிந்தது.

கலைமணி தனது அறையை விட்டு வெளியே வந்து, தன் பக்கமாகப் போய்க்கொண்டிருந்த பணிபாளனிடம் “என்ன செய்தி?” என்று உசாவினான்.

அவன் கலைமணியிடம் “புயல் வரும்போல் தெரிகிறது. பாதுகாப்புக்கு வேண்டியதை முன் கருதலாகச் செய்யப்படுகிறது” என்று மொழிந்தான்.

அவன் சொன்னதுபோல் சற்று நேரத்துக் கெல்லாம் கடவில் புயல் வீசத் தொடங்கிற்று. புயலால் மிதபுண்ட கடல் உருண்டு பிறண்டு அலறிற்று. அலைகள் வேக கதியில் பொங்கிக் குமுறிச் சாடின. அவைகள் உதித்த நீர்த் திவலைகள் வான மண்டலத்தில் தாவித் தெறித்தன. ஒரு பயங்கர ஓலம் அடிக்கடி காதில் விழுந்து கொண்டிருந்தது.

கப்பலின் போக்கு தடைசெய்யப்பட்டது. அது ஊஞ்சலைப்போல் உயர்ந்தும் தாழ்ந்தும் தத்தளிக்கத் தொடங்கிற்று. வசமற்றுச் சென்ற அது, அந்தப் பாறையை நெருங்கி விட்டது. என்ன விபரீதம் நிகழுமோ எனக் கப்பலில் இருந்தவர்கள் கதிகலங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களது முகங்களில் அச்ச இருள் நிலவியது. சிலர் இறைவனை நினைத்து பிரார்த்தனைக் கீதம் பாடினர். இன்னும் சற்று நேரத்திற்குப் புயல் இப்படியே வீசிக் கடல் கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்தால் உறுதியாகக் கலம் கவிழ்ந்துவிடும்; இல்லா விட்டால் அந்தப் பாறையில் மோதிச் சுக்கு நூறுகச் சிதறிவிடும். அனைவரும் உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டிருப்பது போல் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அட்டா, கப்பல் பாறையை நெருங்கிவிட்டது. திமிலோகப் பட்டுக்கொண்டிருந்த கடல் இன்னும் அமைதி கொள்ளவில்லை. அந்தக் குரூப் புயலும் ஒப்த்பாடாகத் தெரியவில்லை. கப்பலைத் தடுத்து நிறுத்த உள் ளை இருந்தவர் சளுக்கு எவ்வித வழியும் புலப்படவில்லை. இயற்கையன் னையின் பயங்கரச் சீற்றத்துக்கு முன்னே மனித சக்தியின் எதிர்ப்பு எங்கே?

உலகமே நிலைபிறழ்ந்து வெடித்ததுபோன்ற ஒரு பயங்கர சப்தம். பாறையில் கப்பல் மோதிய தொனிதான் அது. கப் பலின் உள்ளே இருந்தவர்கள் நிலைதவறி உருளலாயினர். எங்கும் ஒரே கூச்சல்; பேய் அலறல்; உயிருக்கு மன்றும் இரக்கம் நிரம்பிய ஒலம்!

கெட்டகாலத்திலும் ஒரு நல்லவேளையா அது! தாக்குற்ற கலம் சிதறவில்லை. அது மறிந்து கவிழாததும் அவர்களது உயிர் வலுவைக் காட்டுவதன்றோ! கூத்தடித்து அட்டகாசம் செய்துகொண்டிருந்த புயல், இப்போது தென் பகுதியில் நெடுந்தொலைக்கப்பால் எதையோ கண்டு, அதைப் பற்றிக் கொள்ள எண்ணியதுபோல் மெல்ல மெல்ல அத் திசை நோக்கித் தாவியது. கடலில் அமைதி படிப்படியாக நிலவத் தொடங்கிற்று. புயலால் இனிக் கப்பலுக்கு எவ்வித விபத்தும் ஏற்படாது என்ற நிலை தோன்றியது.

ஆனால் கப்பலுக்கு உள்ளிலை? கடல் நீர் எப்படியோ புகுந்து, பெருகிக்கொண்டு வந்தது. பாறையில் மோதியதால் மரக்கலத்தில் எங்கோ தொளை ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். அதன் வழியேதான் இந்த வெள்ளம் வந்து கொண்டிருக்கிறது. இதை எப்படிச் சரிக்கட்டிவது? கப்பலினுள் இருந்த மாலு மியும் மற்றவர்களும் தங்களுக்குத் தெரிந்த திறமைகள் அனைத் தையும் செய்து பார்த்தனர். எந்த வகையாலும் வெள்ளத் தைத் தடைசெய்ய இயலவில்லை. அவர்கள் செய்த முயற்சிகள் எல்லாம் வீணாயின. ஒரு இடையூறிலிருந்து விடுபட்டு இங் றென்றில் சிக்கிய நிலை!

இனி உயிர் மீட்சிக்கு வழியைத் தேடவேண்டும்! கப்பலினுள் இருந்த சிறுசிறு படகுகள் முழுமையும் எடுத்துக்கடலில் விடப்பட்டன. இவைகள் விபத்துக் காலத்துக்கென்றே முன் சருதலாய் வைக்கப்பட்டிருந்தவை. இவற்றின் மூலமாய்த் தமிழ்நாட்டுக் கரையை அடைந்துவிட முடியாதா? வாழக் கொடுத்து வைத்தவர்களின் உயிர் மிஞ்சட்டும்! வேறு வழி? படகின் தரத்துக்குத் தகுந்தபடி கப்பலில் இருந்தவர்கள் இருவர் மூவராக அமர்ந்துகொண்டனர்.

கலைமணியும் சபனாவும் ஒரு சிறு படகில் இருந்து கொண்டார்கள். மற்றவர்களைப் பின்தொடர்ந்து கலைமணியும் தமிழ்நாட்டுக் கரையை நோக்கிப் படகைச் செலுத்தினான். அவனது கை தளர்ந்த போது தண்டைக் கையில் பிடித்து நீர் வாங்குவான் சபனா. அந்த மென்மையான மலர்க் கரங்களால் எவ்வளவு நேரத்துக்கு இதைச் செய்ய முடியும்? அவளது சோர்வைக் காணும் கலைமணி அதைத் தான் வாங்கிப் படகைச் செலுத்துவான். இப்படியே பொழுது கழிந்தது.

மாலைப்பொழுதாகி இரவின் வருகை தெரிந்தது. இருள் கடலைக் கவ்விற்று. எங்கும் ஒரே சருமை. உணர்வற்ற நிலையில் சபனா படகில் சாய்ந்துவிட்டாள். திகிலடைந்தான் கலைமணி. எனினும் அவன் திடத்தை நெகிழ விடவில்லை. உயிருக்கு மன்றாடிக் கவலையோடும் அச்சத்தோடும் படகைச் செலுத்திய மற்றவர்களைப்போல், தன் பணியையும் அயராது செய்து கொண்டிருந்தான்.

50. திகில் தீர்ந்தது!

அந்த மாளிகையின் உள்ளேயுள்ள விரிவான முன் கூட்டத்தில் கலைமெருகு வீஞ்சும் வண்ணம் அமைக்கப்பட்ட ஒரு கட்டிலில் சபனா படுத்திருந்தாள். அவளது கண்மலர்கள் கூம்பியிருந்தன. வதனத்தில் படிந்திருந்த அயர்ச்சியின் சாயல் இன்னும் மாறவில்லை. அவளருகே ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்த

படி கலைமணி சபனுவையே ஊன்றிக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்.

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் சபனா மெல்லக் கண்ணைத் திறந்தாள். கலைமணியைக் கண்ட அவளது உணர்வுகளில் இலேசாகப் புன்னகை தவழ்ந்தது. சுற்றும் முற்றும் அவள் பார்வையைச் செலுத்தினாள். சுவர்களில் அங்கங்கே நீர்வாழ் உயிர்களின் சில எலும்புக் கூடுகள் அழகுக்கு மாட்டி வைக்கப்பட்டிருப்பதை அவளது கண்கள் கவனித்தன. சிப்பிகளிலும் சோவிகளிலும் விதவிதப் பொருட்கள் பணித்து அழகுக்குத் தொங்கவிடப் பட்டிருப்பதையும் அவள் கண்டாள்.

“படகில் வந்து கொண்டிருந்த நாம், இப்போது எங்கே இருந்து கொண்டிருக்கிறோம்? இது ஒரு வீடுபோல் தெரிகிறதே, அப்படியானால் யாருடைய வீடு? ஒரு வேளை கோசர் மன்னர் மாளிகையாக இருக்குமோ?” என்ற எண்ணங்களில் மிதக்கப் பெற்றவளாய், எதையும் தெரிந்துகொள்ள முடியாத நிலையில் திகைத்தாள். அவளுக்கு யாவும் வியப்பாய்த் தோன்றியது.

சபனாவின் நிலைமையைப் புரிந்துகொண்ட கலைமணி, அவளிடம் “திகில் கொள்ளாதே சபனா, நாம் இப்போது கடலில் இல்லை. பாதுகாப்பாக மாளிகையில்தான் இருக்கிறோம்” என்று இயம்பினான்.

“நாம் தமிழகத்துக்கு வந்து விட்டோமா?” என்று வினவினாள் அவள்.

“ஆம், தமிழ்க் காற்று வீசுவதை நீ உணரவில்லையா?” என்று அவன் பதில் கொடுத்தான்.

அரும்பவிழ்ந்த போதைப்போல் சபனா தன் வாயைக் கொஞ்சம் திறந்து சிரித்தாள். அந்தச் சிரிப்பில் கலைமணியின் குறும்பை அவள் அனுபவித்த தன்மை நிழலிட்டது. அவள் கலைமணியிடம் “இதுதான் கொங்கு வேந்தர் அரண்மனைமா?” என்று வினவினாள்.

“இல்லை, இப்போது சேரநாட்டில்தான் நாம் இருக்கின்றோம். இது, முசிறித்துறையின் அருகாமையிலுள்ள சிற்றூராகிய வஞ்சித்துறை. செல்வந்தத் துறைவர் ஒருவரது இல்லம் இது” என்று கலைமணி சொல்லி முடிக்கவும், அந்த இல்லத்தின் உரிமையாளராகிய முத்தையாத் துறைவர் கையில் மருந்து நிறைந்த ஒரு பாத்திரத்தை ஏந்தியபடி அங்கே வந்தார். சபனுவைப் பார்த்த அவர் கலைமணியிடம் “கண் விழித்து விட்டார்களல்லவா? காய்ச்சல் குறைந்துவிட்டது. களைப்பாலும் பீதியாலும் ஏற்பட்ட நோய்தான் இது. இந்த மருந்தை இப்போது குடித்து விட்டால் உடலில் போதியவலு வந்துவிடும்” என்று சொல்லி அந்த மருந்துப் பாத்திரத்தை அவனிடம் நீட்டினார். கலைமணி அதைப் பெற்றுக் கொண்டு சபனுவிடம் அதைக் குடித்துக்கொள்ள வேண்டினான்.

அவள் எழுந்திருந்து கையில் அதைப்பெற்று அருந்தினாள். மறுபடியும் படுத்துக்கொள்ள வேண்டினார் முத்தையா. “உடம்பு இப்போது நன்றாக இருக்கிறது” என்று சொல்லியபடி அவள் அப்படியே இருந்துகொண்டு கலைமணியிடம் “எல்லோரும் கரை சேர்ந்து விட்டார்களா?” என்று வினவினாள்.

“ஆமாம் சபனா, ஒருவரது உயிருக்குக் கூடப் பாதகம் ஏற்படவில்லை. நமது கப்பல் கடலில் மூழ்குவதைக் கரையிலிருந்து கவனித்த முத்தையாத் துறைவரும் இன்னும் சிலரும் உடனே பல படகுகளைக் கடலுக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள். அந்தப் படகுகளில் வந்தவர்கள், நம்மவர்கள் அனைவரையும் பாதுகாப்பாகக் கரைக்குக் கொண்டுவந்து சேர்த்தனர். ஒவ்வொரு வீட்டாரும் தாமாக வந்து தங்கள் பங்குக்கு இரண்டு இரண்டு ஆட்களைத் தங்கள் விருந்தினராக ஏற்று அழைத்துக் கொண்டார்கள். நாம் துறைவர் முத்தையாவின் விருந்தினராக இருக்கின்றோம்” என்று சுருக்கமாக நடந்த வரலாற்றைக் கூறினாள் கலைமணி. இதைக் கேட்ட சபனுவின் உள்ளத்தில் அமைதி ஏற்பட்டதோடு மகிழ்ச்சியும் பிறந்தது.

51. சோலையில் தீயவன்

முத்தையாத் துறைவர் இல்லத்தில் கலைமணியும் சபனாவும் நான்கு தினங்கள் இருந்து இளைப்பாறிய பின் கொங்கு நாட்டுக்குப் படணப்பட்டனர். இப்போது சபனாவிடம் தெம்பும் பூரிப்பும் சுரப்பு கொண்டன. தனது கணவரது ஊருக்குப் போகிறோம் என்ற மகிழ்ச்சி அவளது அழகு வதனத்தில் ஒளியைப் பரப்பியது.

வஞ்சித் துறையிலிருந்து மாட்டுவண்டியிலேயே கலைமணியும் சபனாவும் கொங்கு நாட்டுக்கு யாத்திரை தொடங்கினார்கள். தமிழகத்தைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருந்த சபனா இப்போதுதான் அதைநேரில் பார்க்கிறாள். அறிவின் ஆக்கத்தால் கலையையும் காவியத்தையும் உருவாக்கிய தெய்வத் தமிழகத்தின் காற்று அவளது முகத்தைத் தழுவியபோது, அம்மூலம் ஞான ஒளியால் சுடர் பொலிவு காட்டிற்று. அன்பை வளர்த்து, அறத்தைப் பேணி அருளைக் கண்ட தமிழகத்தின் சாயல், அவள் நெஞ்சம் அவாவிய நிலமாகத் திசுழ்ந்தது. தூய சாதல் உணர்ச்சிகளை அக ஒழுக்கமாகவும், ஏனைய பிற செயல்களையெல்லாம் புற ஒழுக்கமாகவும் கண்ட தமிழ்நாடு, அவள் தன் கற்பனையில் சமைத்துப்பார்த்த அமர உலகுபோல்தான் இலங்கியது. அந்நாட்டில் வாழ்க்கைப்பட வந்ததன்னை அவள் ஈடுஇணையற்ற பாக்கியவதியாக நினைத்து இன்புற்றாள்.

பாதையிலுள்ள இயற்கைக் காட்சிகள் அவளது கண்களுக்கு விருந்தழைத வழங்கின. அடர்ந்த மரக் காவுகளும், தானியக்கழனிகளும், பழச்சோடைகளும் தமிழகத்தின் செழிப்பின் முதிர்ச்சியை அவளுக்கு தெளிவுறப் புலப்படுத்தின. களித்த கொடியளில் மலர்கள் நிறைந்திருக்கக்கண்டு அவைகளைப் பூங்கோதைகளோ என எண்ணி மயங்கினாள் அவள். குரங்குகள் அடிவயிற்றில் தம் குட்டிகளைத் தாங்கிக் கொண்டு கிளைவிட்டுக் கிளை தாவிச்செல்வது அவளுக்கு வேடிக்கை நிகழ்ச்சியாக இருந்தது. இன்னும் கொஞ்சத் தொலை சென்

மதும் தூரத்துக்குப் பரந்துகிடந்த வரகுப் பண்ணைகளையும் எள்ளுப் பயிர் நிலங்களையும், கொத்துக் கொத்தாகக் காய்த்துக் கிடந்த அவரைப் பந்தல்களையும் அவள் பார்த்தாள். அடர்த்திபான மூங்கில் பண்ணைகளையும் அதனிடையே காணப்பட்ட நீர்த்தேக்கங்களையும் கண்டு சபனுவின் விழிகள் வியப்பெய்தின. பாதையின் இடையிடையே தோன்றிய அடவிகளில், மிகமிகச் சேய்மையில் அச்சம் எதுவுமின்றி மேய்ந்து திரிந்த மான் நிரைகளை அவள் கண் இமைக்காது நோக்கிக் கொண்டிருந்தாள். கண்கள் நிறைந்த தனது வண்ணத் தோகையை விரித்து ஆடிய மயிலொன்றின் ஆடலைப் பார்க்க வேண்டி வண்டியைக் கொஞ்சம் நிறுத்திக் கொள்ள அவள் வண்டிக்காரனிடம் கேட்டுக் கொண்டாள். அவன் சபனுவின் இந்த விருப்பத்தைத் தனக்குள்ளே வியந்தபடி சற்று வண்டியை நிறுத்தி, மேலும் தொடர்ந்து செலுத்தினான். இப்படிப் பல இடங்களில் நிறுத்தி நிறுத்தி வண்டியை ஓட்டியது அவனுக்குத் தொல்லையாக இருந்ததெனினும் பிற நாட்டுப் பெண் ஒருத்தியின் மென்மையான ஆர்வத்துக்கு அவன் வேலியிடத் துணியவில்லை.

மறு நாள் நடுப் பகல் நேரம். வண்டி கொங்கு நாட்டு எல்லைக்குள் புகுந்தது. கலைமணியின் நெஞ்சத்திலே மகிழ்ச்சி அலைகள் மோதிக் கொண்டிருந்தன. அவன் இன்று மாலையில் எப்படியும் தன் மனைவியோடு தன் தந்தை போன்ற கோசர் மன்னரைச் சந்திப்பான்! தான் இன்னல்களிலும் இடையூறுகளிலும் இருந்தும் தப்பி வந்ததைக் கேட்டு அவர் வியப்பும் களிப்பும் கொள்வார்! கலைமணியின் மனம் மேலும் கற்பனை வலையை விரித்தது. “எனது மனைவியைக் கண்டு அவரது முகம் மலருத்; சபனா எனக்கேற்ற துணைவிதான் என்பதை அறிந்து அவரது உள்ளம் நிறைவைப் பெறும்; அவர் அன்பு வாழ்த்துக்களை எங்களுக்கு அள்ளிச் சொரிவார். அதன் பிறகு பத்தினித் தெய்வம் கண்ணகியின் சிலையை உருவாக்க முனைய வேண்டியதுதான்!” இப்படியாக அவன் எண்ணங்களை வளர்த்துத் தனது திட்டத்தையும் வகுத்துக் கொண்டான்.

அவனது அகக் காட்சியில் என்றோ அவன் சேரநாட்டில் கண்ட கண்ணகி தேவியின் படிவம் துவங்கியது. சற்று நேரம் விழிகளைப் புதைத்து அவன் மெய்ம் மறந்திருந்தான்.

வெயில் கண்டறியா அந்த வீங்கு இருள் சோலைப் பாதையில் வண்டி போய்க் கொண்டிருந்தது. அப்போது மத்தியான வேளை. கலைமணியும் சபனாவும் தங்கள் பகல் உணவை முடித்துக் கொள்ள விரும்பினர். வண்டி சென்று கொண்டிருந்த பாதைக்குக் கொஞ்சம் அப்பால் ஒரு தெளிந்த நீர்ச்சுளை அவர்சள் சண்ணில் தென்பட்டது. கலைமணி வண்டியை நிறுத்தச் செய்து மாடுகளை அவிழ்த்துக் கட்டச் சொன்னான். துறைவர் முத்தையா கொடுத்தனுப்பியிருந்த உணவை எடுத்துக்கொண்டு கலைமணியும் சபனாவும் அந்த வண்டிக் காரனை அழைத்தபடி சுனையின் பக்கமாக நடக்கலாயினர்.

அது பலாச் சோலை. பொன்னிறம் பழுத்த பூஞ்சுளை வருக்கையின் மணம் கம்மென்று அவர்கள் மூக்கைத் துளைத்தது. மரக் கொம்புகளில் தொங்கிய தேன் கூட்டிலிருந்து சிந்தும் தேனின் மணமும் இடையிடையே வீசியது. மூவரும் சுளைக்கரையிலிருந்து உணவை உண்டனர்.

இதன் பிறகு சபனா அந்தச் சுனையின் அருகிலுள்ள சோலையில் சற்று இளைப்பாற எண்ணினாள். கலைமணி அவளது கருத்தை உணர்ந்து இளைப்பாறிக் கொள்ளவேண்டிக் கொண்டான். மிருதுவான ஒரு மணற் பரப்பில் போய்ச் சபனா படுத்துக் கொண்டாள். கலைமணி அவள் பக்கம் போய் அமர்ந்தான். வண்டியோட்டி மாடுகளுக்குத் தீனி எடுத்துப்போட வண்டியை நோக்கி நடந்தான்.

படுத்ததுமே சபனா அயர்ந்து தூக்கம் கொண்டாள். கலைமணியும் அவள் அருகே படுத்து உடல் அயர்வைக் கொஞ்சம் குறைத்துக் கொள்ள முனைந்தான்.

சற்று நேரம் கழிந்தது. ஆயினும் சபனாவின் துயில் கலையவில்லை. அந்த மெல்லியலானாக்குததான் உடலில் எவ்வளவு அசதியோ? அவள் துயிலும் கோலத்தைக்

கண்ட அவன், அவளை எழுப்பத் துணியவில்லை. எப்படியும் அன்று மாலைப் பொழுதுக்குள் கொங்கு நாட்டுத் தலைநகரை அடைய வேண்டும்! அரசரையும் பார்க்கவேண்டும். அவ்வளவு தானே! தனது முகத்தைச் சுத்தி செய்து கொள்ள விழைந்தான் கலைமணி. அதற்குள் சபனா விழித்துவிடலாமல்லவா! கலைமணி கனையை நோக்கி நடந்தான்.

சில விநாடிகளில் தனது பணியை முடித்துக் கொண்டு திரும்ப வந்து கொண்டிருந்த கலைமணி தொலையிலிருந்தே சபனா துயில்கின்ற இடத்தில் பார்வையைச் செலுத்தினான். ஒருவன் குதிரைமீதமர்ந்து அவள் அருகாமையில் நின்றபடி அவளிடம் விழி செலுத்திக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். கலைமணியின் முகம் சிவந்தது. நெறி பிழைத்த அவனுக்கு நன்றாகப் பாடம் கற்பிக்கவேண்டும் என்ற முனைப்போடு துரித சதியில் அந்த இடத்தை நோக்கி நடந்து வந்தான் கலைமணி.

அருகே வந்ததும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். இருவருமே வியப்படைந்தார்கள். குதிரை மீதிருந்தவன் முகத்தில் திடீரெனக் கரு நிழல் படிந்தது. அவளிடம் கலைமணி, “அமைச்சரே, மன்னர் நலமா?” என்று கேட்டான்.

“ஆம், நீங்கள் இவ்வளவு நாளாக...” என்று வார்த்தையை முடிக்காமல் வினவினான் உக்கிரன்.

“அது பெரியகதை ... சாவதானமாகச் சொல்ல வேண்டும்.”

“இந்தப் பெண்?”

“இவள் என் மனைவி. எனிப்து நாட்டில் வைத்து இவளுக்கும் எனக்கும் திருமணம் நடந்தது.”

இந்தப் பேச்சொலியில் சபனா விழித்துவிட்டாள் தங்கள் பக்சம் பிறன் ஒருவன் நிற்பதைக் கண்ட சபனா திகிலில் வெருவிக்கலைமணியின் அருகேபோய் நின்று கொண்டாள்.

52. இரு வேறு உள்ளங்கள்

கலைமணி திரும்பவும் கொங்கு நாட்டுக்கு வந்து விட்டானே என்று அமைச்சன் உக்கிரனின் உள்ளம் அதிர்ச்சியடைந்ததில் வியப்பு எதுவும் இல்லை. மீண்டும் அவன் அரண்மனைக்குள் காலடி எடுத்து வைத்துவிட்டால் தற்போதிருக்கும் தனது மதிப்பும் பெருமையும் சிதறடிக்கப்படும் என்பதையும் உக்கிரன் உணர்ந்திருந்தான். கோசர் கலைமணியைத் தனது மகனைப்போல் பாவித்து வந்ததும், அவனது அறிவுக்கு மிக்க மதிப்புக் கொடுத்து அவனைத் தலைமீது வைத்துக் கொண்டாடிய நிசழ்ச்சிகளும் உக்கிரனுக்கு இன்னும் மறந்து போகவில்லை. எனவே கலைமணியை எப்படியும் கண் காணாத இடத்துக்குத் துரத்திவிட அவனது உள்ளத்தில் குழ்ச்சி உதயமாயிற்று. அவன் கலைமணியிடம், “சிற்பியாரே, உம் மிடம் சில முக்கியமான செய்திகளை அறிவிக்க வேண்டிய வனாக இருக்கிறேன். இப்போதுள்ள உமது நிலைமை உமக்கே தெரியாது. முதலில் அதைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறீரா?” என்று வினவினான்.

வியப்படைந்த கலைமணி உக்கிரனைப் பார்த்து, “அமைச்சரே, நீங்கள் என்னசொல்கிறீர்கள்? எனக்கு எதுவும் புரிய வில்லையே!” என்று உரைத்தான்.

“எப்படி உமக்குப் புரியும்? இப்போதுதானே கொங்கு நாட்டில் கால் வைத்திருக்கிறீர்.”

“ஆம், இப்போதுதான் என்னருமைத் தாய்நாட்டில் கால் வைத்திருக்கிறேன். இந் நேரத்தில் நீங்கள் சொல்ல விரும்பும் செய்தி என்ன அமைச்சரே? விளக்கமாகச் சொல்லுங்கள்?”

“நீர் அரசாங்கத் துரோகி; செய்ந் நன்றி மறந்து, தன்னல விழைவால் பெற்ற திருநாட்டுக்குப் பாதகம் இழைத்த பாவி...”

“என்ன சொல்கிறீர் உக்கிரரே!”

“கோபம் வேண்டாம்...இது நான் சொல்லவில்லை. அரசாங்கம் சொல்கிறது; மதிப்புக்குரிய மன்னவர் கோசரின் குரல் பேசுகிறது. உம்மீது இத்தகைய குற்றச்சாட்டுகள் இருப்பதாக இந்நாடே தீர்ப்புக் கட்டியிருக்கின்றது.”

“அப்படிக்கு நான் என்ன செய்தேன்?”

“சொல்லிவிட ஒன்று இரண்டா?...கண்ணகிச் சிலையைச் செய்யும் கடனை மறந்தீர்; அரசரின் ஆணையை இழிவு படுத்தினீர்; நயவஞ்சகக் கடம்பர்களிடம் நட்புக்கொண்டீர்; அவர்களோடு இந்நாட்டைச் குறையாடத் திட்டங்கள் திட்டினீர்...”

“அத்தனையும் பொய்; அபாண்டம்; யாரோ தீயவர்கள் கயிறு திரித்து உருவாக்கிய கட்டுக் கதை.”

“அப்படி நீர் சொல்லலாம்; நாடு நம்ப வேண்டுமே!”

“நம்பாவிட்டால் போகிறது! என் மனச் சான்றுதானே எனக்கு முக்கியம்.”

“சரி, ஆனால் உமக்கு நேர்ந்துள்ள கதியைப்பற்றி நீர் சிந்திக்கவில்லையே!”

“கதியென்ன, விதியென்ன இதில்?”

“இல்லை சிற்பியாரே, கதி இப்போது உமது விதியோடு இணைந்துள்ளது. அந்த விதி உம்மைப் பார்த்துக் கெக்கவித்துச் சிரிக்கிறது.”

“அந்தச் சிரிப்பால் என்னைச் சிதைக்க இயலாது.”

“தெரியாது பேசுகிறீர். அந்த விதி உம்மைச் சிதைக்க மட்டுமல்ல, அழிக்கவே வந்திருக்கிறது. உம்மை உயிரோடு புதைக்க அரசர் தீர்மானித்திருக்கிறார். எனவே உம்மைக் கண்ட இடத்தில் சிறைசெய்ய எனக்குக் கட்டளை இருக்கின்றது. இப்போது நீர் என்ன சொல்கிறீர்?”

“சொல்வது என்ன! அரசரது நெஞ்சத்தை யாரோ களங்கப்படுத்தி யிருக்கிறார்கள்! அந்தப் பாதகர்களை ய தண்டிக்க வேண்டும்!”

“இது நீதிபதி பேச வேண்டியது; நாம் பேச வேண்டும் மொழிகள் அல்ல சிற்பியாரே! இப்போது நான் சொல்வதைக் கொஞ்சம் கேட்பீரோ?”

கலைமணி உக்கிரன் சொல்லப் போவதைக் கவனித்தான். அவன் அருகே உக்கிரன் வந்து “நீர் எனது பழைய நண்பர்; அரசாங்கத்தில் மதிப்பாக இருந்தவர். உமக்கு இந்த பரிதாப நிலை ஏற்படுவதை என் உள்ளம் எப்படிப் பொறுத்துக் கொள்ளும் கலைமணி! எனவே நான் சொல்லும் வழிப்படி நடந்து கொண்டால் உமக்கு நலம்.”

“என்ன சொல்கிறீர்?”

“நீர் புதிதாகத் திருமணம் செய்திருக்கிறீர் அல்லவா? மலர் சிரிக்கும் வசந்தமும், மணம் கமழும் தென்றலும், இசை பொழியும் பூவந்தயிலும், இன்ப நிலா நீள் இரவும் புதுத் தம்பதிகளாகிய உங்களுக்கு வரவேற்புக் கீதம் பாடிக் கொண்டிருக்கின்றன. அவைகளின் எழிற் கொலு வாசலிலே நீங்கள் விளையாடி மகிழ வேண்டாமா? இதற்காக உமக்கு நான் செய்யக்கூடிய ஒன்று இருக்கின்றது.”

“எதைச் சொல்கிறீர்?”

“இப்போதே நீங்கள் கொங்கு நாட்டை விட்டு அகன்று விடுங்கள். எங்கேனும் கண் காணாத தூரத் தொலைவுக்குச் செல்லுங்கள். அங்கு ஆனந்த மிதப்பில்—வானரங்கில் பாடிக் குலவும் இணைச் சிட்டுகள் போல் வாழ்வு நடத்துங்கள். இதற்கு நான் மறைவாக இசைவு தருகின்றேன்.”

“உக்கிரரே, நீர் பேசுவது நிரம்பவும் அழகாக இருக்கிறது! நாட்டின் நலனுக்கும் நல்வாழ்வுக்கும் உழைக்க வேண்டும் ஒரு அமைச்சர் பேசுவதா இது! மன்னர், ஒரு வணிக் குற்றவாளி என்று முடிவுகட்டி அவனைத் தண்டிக்க முனையும்போது அமைச்சராகிய நீர் அவனைக் காப்பாற்ற முயல்கின்றீரா? இதுவா அமைச்சர் கடன்! அறமா, நீதியா இது? நீர் தாயகத்துக்குப் பாதகம் இழைக்கின்றீர்! அரசர்

சிற்பியின் கனவு

269

அப்படியே என்னைக் குற்றவாளியென நினைத்துக் கட்டளை பிறப்பித்திருந்தால் அதை நிறைவேற்றிக் கொள்ள நீர் தயங்க வேண்டாம். இதோ என்னைச் சிறை பிடித்துக் கொள்ளும்.”

“சிற்பியாரே, தன் அழிவைத் தானே தேடிக் கொண்டு வந்தீரா?”

“அந்த அழிவு எனக்கு ஆனந்தம் அளிக்கிறது அமைச்சரே! எந்த நாட்டில் இந்த உடல் முகிழ்த்து எழுந்ததோ— எதன் இனிய, சத்தான உணவுகளைக் கொண்டு இது வளர்ச்சி பெற்றதோ, அந்த மண்ணிலேயே இது மடிய வேண்டும்! அதித்தான் எனக்கு மகிழ்ச்சி! மேலும் என்னிடம் பெற்ற மகிழ்ச்சி போல் அன்பு காட்டி, என்னை அரவணைத்து, எனக்கு ஆக்கம் அளித்த மன்னர்—தன் மனக் கருத்தின்படி எனக்கு வழங்கும் தண்டனையை நான் பெரும் பேராக ஏற்றுக் கொள்ள ஆயத்தமாக இருக்கின்றேன். அதித்தான் என் உயர் அபைதி பெறும் அபைச்சரே, அமைதி பெறும். இன்னும் காலத்தை நீட்ட வேண்டாம். உடனேயே என்னைக் கொண்டு செல்லும்.”

“சகோதரி, உமது முடிவு அதுவானால் அப்படியே செய்கிறேன்.”

உச்சிரன் ஏவல்படி சகோதரியும் சபனாவும் வண்டியில் ஏறித் தலைநகருக்குப் புறப்பட்டார்கள். அவர்களது பயணத் திட்டமும் அங்குதானே! உச்சிரனுக்குத் தனது அதிகாரத்தைக்கொண்டு அவர்களை அங்கு வைத்து இழிவாக நடத்திச் செல்ல வாய்ப்பில்லாது போயிற்று. எதற்கோ — எங்கோ வந்த அவன் சண்டளில் பட்டு விட்டான் உதேயணி. திருப்பித் தரத்த முயன்று பார்த்தான்; அவன் குழ்ச்சி பல்க்கவில்லை. தனது நிலையைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள அடுத்த நடவடிக்கையை மனத்தில் நினைத்துக்கொண்டே அவன், அந்த வண்டியோடு இணைந்து தனது குதிரையை மெதுவாக நடத்திச் சென்றான்.

53. ஒளி பட்ட பனி

கோசர் மன்னர் முன்னிலையில் கொண்டு வந்து நிறுத்தப்பட்டான் கலைமணி. அவர் அவனுக்குக் கடுத்தண்டனை வழங்குவார் என்று அவையிலிருந்தவர்கள் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அமைச்சன் உக்கிரனும் இந்த வாய்ப்பையே எதிர் நோக்கினான். ஏனெனில் அவனது உள்ளம் இன்னுமொரு பேராசையில் உந்தப்பெற்று, அது சுழற்றி விட்ட சுழியில் கறங்கிக் கொண்டிருந்தது.

மன்னர் கலைமணியின் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவரிடம் பழைய நினைவுகளும் உறவுகளும் சிறகு வீசிப் பறந்தன. “இவனா கடம்பர்களோடு சேர்ந்து கொண்டான்! என்னால் நம்ப முடியவில்லையே! இவனது முகம் களங்கமற்ற புது மலர் போலல்லவா ஒளி வீசுகிறது!..... எதையும் இலேசாக நம்பி விடுவதற்கில்லை. என்று நினைத்தவராக அவர் பேசாதிருந்தார்.

இவ்வேளை அமைச்சன் உக்கிரன், கலைமணி மீதுள்ள குற்றச்சாட்டுகளை வெளியிட முன் வந்தான். அரசர் அமைதியுடன் கேட்கலானார். உக்கிரனது குரல் ஒலிக்கலாயிற்று.

“நமது அரசாங்கச் சிற்பியாக இருந்த கலைமணி மூலனிக்க முடியாத மாபெருங் குற்றங்களைச் செய்திருக்கிறார். மன்னர் அவர்களின் ஆணையை உதறித் தள்ளியதோடு, மாபத்தினி கண்ணகி தேவியின் சிலையை வடிக்கும் கடமையிலிருந்தும் வழுவிப்போகிறார். தனது கீழான உணர்ச்சிகளை முற்றுற செய்ய, மன்னர் பெருமகனின் ஆணையைக் கருவியாகப் பயன்படுத்தி இந்த நாட்டை விட்டு வெளியேறினார். பிற நாட்டுப் பெண் ஒருத்தியோடு இவர் தொடர்பு கொண்டதிலிருந்து மன்னர் பெருந்தகையை வஞ்சித்த குற்றம் வெளிப்படுகின்றது. கொங்கு நாட்டையும் தமிழகத்தையும் திருட்டுத்தனமாய் அடிக்கடிச் சூறையாடிவரும் கடம்பர்க

ளோடு இவர் சேர்ந்து அவர்களது கொடிய சதித் திட்டத்துக்கு உடந்தையாகியுள்ளார். இத்தனையும் இவர் செய்திருக்கும் குற்றங்கள்! இவற்றுக்கு மன்னர் திருமேனி தக்க நீதியை வழங்கவேண்டும்.”

உக்கிரன் மேலே கண்டவற்றைச் சொல்லி முடித்ததும் அரசர் கலைமணியை நோக்கி “கலைமணி, இவைகள் நீ செய்துள்ளதாகக் கருதப்படும் குற்றங்கள்! இவற்றை உன்னால் மறுக்க முடியுமா?” என்று வினவினார்.

“ஆம் மன்னர் பெருந்தகையே, அத்தனையும் நான் மறுக்கின்றேன். இதற்காக நீங்கள் என்னை மன்னிக்க வேண்டும். வேந்தர் பெருமானின் ஆணையை நான் ஒருபோதும் உதறித் தள்ளியவனல்ல. அந்த எண்ணம் என் சிந்தையிலே ஒரு நொடியேனும் எழுந்ததுமில்லை. கண்ணகி தேவியின் சிலையை உருவாக்கும் கடமையிலிருந்து நான் தவறி விட்டதாக என் மீது குற்றம் சுமத்தப்பட்டுள்ளது. சிலையை உருவாக்க மன்னர் குறிப்பிட்ட கால வரம்பு கடந்து சென்றது உண்மைதான். இதற்கு முழுப் பொறுப்பும் என்னைச் சார்ந்ததல்ல. எனக்கு நேர்ந்த தடங்கல்களையே சொல்ல வேண்டும். சிலையை வடித்து விட என்னிடம் துடித்துக் கொண்டிருக்கும் முனைப்பை எனது நெஞ்சு அறியும்; அந்தத் தேவியின் மீதுள்ள பக்தியும், மன்னர் பெருமானின் கட்டளையுமே நான் இங்கே வரக் காரணம் ஆயின. மற்றொரு குற்றச்சாட்டு, நான் கடம்பர்களோடு சேர்ந்து கொண்டு சதித் திட்டங்களில் ஈடுபட்டதாகச் சொல்லிக்கொள்ளப்பட்டது. அப்படி நான் விரும்பியிருந்தால் இந்நேரம் கொங்கு நாடு செல்வநிதிக் குவியல்களை இழந்து பசையற்றுப் போயிருக்கும். இந்நாட்டு நிதிக் களஞ்சியம் இருக்குமிடத்தை அறிவிக்கத் தூண்டி, என் உயிரை வாங்கிவிடுவதாக என்னைக் கடம்பன் பயமுறுத்திய போதும் நான் அசைந்து கொடுத்தேனா? பிறந்த நாட்டைக் காப்பதற்காக என் உயிரைத் துரும்பாக மதித்து மறுத்தேன். காலத்தைப் பயன் படுத்திக் கடம்பர்களிடமிருந்து தப்பிக் கடலில் குதித்தேன். உயிருக்கு மன்றாடி நீந்தித் தப்பி

னேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டு வந்த கலைமணி, தான் எகிப்துநாடு சென்றதையும் அங்கு சபனாவோடு தனக்கு ஏற்பட்ட இதயப் பிணைப்பையும் விரிவாக எடுத்து விளக்கினான். மறுபடியும் அவன், “நான் விரும்பியிருந்தால் எகிப்தில் என் மனைவியோடு நித்திய மகிழ்வில் - நிறையின் பத்தில் மிதந்து வாழ்ந்திருக்க முடியும். அந்நாட்டு மன்னர் என்னைத் தன் அரசவையிலிருந்து, அருஞ் சிற்பங்களை ஆக்கித் தர வேண்டினார். நான் என் அரும் கொங்கு நாட்டின் பாலுள்ள நேசத்தாலும், அன்ணையினும் என்னிடம் மிக்க அன்பு காட்டிய மன்னர் மீதள்ள பாசத்தாலும், தெய்வப் படிவத்தை அமைத்து விட்டே பிற பணிகளிலீடுபட வேண்டும் என்ற முடிவாலுமே கண்ணற்ற தொலைவிலிருந்து இங்கே வந்தேன். என் கொங்கு நாட்டில் கால் வைத்ததுமே எனது கைகளுக்கு இரும்புத் தளைகள் பிணைக்கப்பட்டன. இவைகளை நான் பொன் அணிகளாக மதிக்கின்றேன். அரசர் பெருந்தகையே! இவையே நான் சொல்வது; அத்தனையும் உண்மை. இனி, தங்கள் நெஞ்சம் விழைவதைச் செய்து கொள்ளுங்கள். தாங்கள் என்ன செய்யினும் அதால் என் சித்தம் சிலிர்த்துச் சொக்குமே அல்லாது சிறிதும் சீறி எழும்பாது. அதை எனது பேராகக் கருதுகின்றேன். தங்களது கட்டளையை ஏற்றுக் கொள்ள இதோ நின்று கொண்டிருக்கின்றேன்” என்று சொல்லி முடித்தான்.

கலைமணியின் மொழிகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மன்னரின் விழிகள் நீர் சுரந்து கொண்டிருந்தன. கலைமணியின் தூய மனச் சான்று—அவனது கணிந்த தியாக உள்ளம் இப்போதுதான் அரசருக்கும் ஏனையோருக்கும் புரிந்தது. கோசரின் நெஞ்சம் நெக்கு நெக்காய் உருகிவிட்டது. அவர் பேசும் நிலை இழந்தார். யாரும் எதையும் பேசிக் கொள்ள வில்லை. அந்த இடம் முழுமையும் கலைமணியின் மீதுள்ள பரிவு—இரக்கத்தின் சாயல் நிழலடித்துக் கொண்டிருந்தது.

அரசர் நிலையினையும் சூழ் வட்டாரத்தின் தன்மையையும் உணர்ந்து கொண்ட உக்கிரவின் இதயத்தில் இடி விழுந்தது

போலாயிற்று. தனது மதிப்பை இழந்து பொம்மையாக ஆகும் காலம் நேர்ந்து விடுமோ என அவனது உள்ளம் ஐயுற்றது. அந்த நேரத்தில் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதே புரியாமல் அவன் சிலைபோலாகி விட்டான்.

அரசர் கலைமணியைப் பார்த்து, “கலைமணி, உண்மை நிலையை இப்போதுதான் நான் உணர்கின்றேன். உன்னைப் பற்றித் தவறான செய்திகள் என் காதில் விழுந்து, அவற்றை நம்பியதற்காக நான் வருந்துகின்றேன். உன்மீது சுமத்தப் பட்டுள்ள குற்றங்கள் அனைத்தும் நீக்கப்பட்டன. அரசாங்கத்தில் உனக்கு முன்பிருந்த மதிப்பு இனியும் இருந்துகொண்டே இருக்கும்” என்று மொழிந்ததும் மன்னரின் அருகிலிருந்தவர்களின் முகங்கள் மலர்ந்ததோடு கலைமணியின் முகம் அரசரின் அருட்கனியை எண்ணி ஒளி பெற்றுத் துலங்கியது. உக்கிரனின் முகம் மையிருள் படிந்து வந்ததைச் சொல்லவா வேண்டும்!

மீண்டும் மன்னர் கலைமணியைப் பார்த்து “தேவியின் படிவத்தை உருவாக்க இப்போது நீ இசைவாக இருக்கின்றாயா?” என்று கேட்டார்.

“அதைச் செப்பமுற உருவாக்கியல்லாது என் கருத்து வேறு எதிலும் செல்லாது வேந்தே!”

“அப்படியானால் அப் பணியை நீ இப்போதே தொடங்கிக் கொள்ளலாம்” என்று மன்னர் கட்டளையிட்டபோது உக்கிரன் அரசரது பக்கமாக வந்து எதையோ ‘குசு குசு’ வெனப் பேசினான். அதைக் கேட்ட மன்னர் சிந்தனையிலாழ்ந்ததை அவரது முகம் எடுத்துக் காட்டிற்று. அரசர் சிற்பியிடம், “கலைமணி, இதில் ஒரு நிபந்தனை; என்ன வென்றால், நீ அமைக்கப் போகும் கண்ணகிச் சிலை புனிதமானது; தெய்வ அருள் நிரம்ப வேண்டுவது. இதை நீ செய்து முடிக்கும் வரையிலும் பிற எவ்வித எண்ணங்களிலும் உன் மனத்தை அலைய விடக் கூடாது. ஒரு முக நினைவில் இரப்பதே நலம். எனவே சிற்பத்தை முடிக்கும் வரை நீ தனிமாக இருந்தே சிற்பக்

கூடத்தில் அப்பணியை ஆற்ற வேண்டும். அதுவரையிலும் உனது மனைவி தனியாக இருந்து கொள்ளுதல் சிறந்தது” என்று உரைத்தார்.

இதற்கு இசைந்து கொண்டான் கலைமணி. இது உக்கிரனின் வேலை என்பதை அவன் அறியாமலில்லை. எனினும் துறவி நிலையில் இருந்து அப்புனிதப் படிவத்தைச் செதுக்குதல் ஒரு வகையில் நல்ல தென்றே அவனுக்குப் பட்டது.

54. கடமையில் கருத்து

இரவு பகல் ஓய்வு ஒழிச்சலின்றிச் சிற்பக் கூடத்தில் கண்ணகிச் சிலையை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தான் கலைமணி. இப்பணியில் அவன் உணவை மறந்தான்; உறக்கத்தைத் துறந்தான்; ஓய்வை வெறுத்தான். அவன் உள்ளத்தில் தேங்கிக் கிடந்த வேட்கை வெள்ளம்—உணர்ச்சிப் பெருக்கு பல நூறு கண்ணறைகளில் கிளர்ந்து குமிளியிட்டுப் பொங்கி எழுந்தது. அதன் துணை கொண்டு அவன், ஏற்கனவே தனது அகக் கூடத்தில் உருவாக்கி நிறுவியிருந்த அச் சிலையைப் புறத்திலே கிடந்த கல்லில் அணுஅணுவும் பிசகாது வடிவமையக் காண முனைந்திருந்தான். அந்த ஈடுபாட்டில் சிற்பக் கூடத்திலிருந்து கிளம்பிப் உளியின் நாதம், முழக்கமுடன் பாய்ந்த அருவி ஒலிக்கு எதிரிட்டு அதிர்ந்தது; பறவைகளின் கூட்டொலியை வென்று மேலிட்டது; யாழின் இசையினும், வீணையின் ஒலியினும், முழவின் தொனியினும், சுரும்பின் பண்ணினும் மக்கள் காதுகளுக்கு இன்ன முத விருந்தாக அது இசைத்தது. ஆம், அது கலைத்தேவியின் வாசல்; அவள் கொலுவமரும் இடம்; அவளது புண்ணகை ஒளி பரவிப் பரவித் கலைப் படைப்பை இயக்குகின்ற முற்றம். அழகம் அருளும், அன்பும் நலமும், அழைப்பு விடுத்ததுக் கோலாகல உதயத்தை வரவேற்கின்ற சந்நிதானம்!

இப் படைப்புத் தொழிலை கோசர் மன்னவர் அடிக்கடிப் பார்த்துப் போவதுண்டு. அப்படி வந்து பார்த்துப் போகின்ற

உரிமை அவர் ஒருவருக்கே இருந்தது. தன் மன நிலத்தில் புதைத்து வைத்திருந்த விதை முளைத்துச் செடியாகி வளரத் தொடங்கியதைக் கண்டு அவரது முகம் களி மயக்கு கொண்டது. அவருக்குக் கலைமணியின் கலைத்திறன் அறிமுகமானது தான். எனினும் இப்போதைய அவனது மூர்த்தன்னிய முயற்சியும் உழைப்பும் அவரிடம் வியப்பு அலைகளை எழுப்பி அவரைத் திக்குமுக்காட வைத்தன.

கோசரை வேதனைக்குள்ளாக்கியது ஒன்றே ஒன்றுதான். அது கலைமணியின் தோற்றம். ஒரு முக நினைவில் அவன் ஒன்றிய நிலை அவனிடம் உரையாடிய போது அவருக்குத் தெளிவாசப் புலப்பட்டது. கலைமணியின் காதுகளில் மற்றவரது பேச்சு எளிதில் பட்டுப் பொருள் உணர்த்துவதில்லை. ஒரு வேளை உணர்த்தினாலும் கலப்பமாக அதற்குப் பதிலும் கிட்டுவதில்லை. அந்த அளவுக்கு அவனது சிந்தனையும் அதன் வழிப்பிறந்த செயலும் படிவத்தில் படிந்திருந்தன.

ஒருநாள் கோசரே அவனிடம் “அப்பா கலைமணி, சற்று ஓய்வு எடுத்து இதை நீ செய்யலாமே” என்ற போது அவன் மொழிந்த பதில் அவரைத் திகைக்க வைத்தது. “அரசே, நான் நிம்மதியாக மூச்சு விட்டு ஓலைப்பாறிக் கொள்வது இச்சிலையை முடித்த பிறகுதான். அருள் தேவியிடம் ஒன்றியுள்ள என் உள்ளம் இப்போது வேறு எதிலும் என்னை ஈடுபட வைக்காது” என்று பதிலளித்தான். கோசர் மறுமொழி பேசாது சிற்பக் கூடத்தை விட்டுச் சென்றார். கலைக் கூடத்தில் கலைஞன் தானே அரசன்! அவன் விருப்பத்தைத் தடுத்து நிறுத்தும் வன்மை வேறு யாருக்கு உண்டு?

55. நினைவு தோய் நெஞ்சம்

அன்று மாலைப்போது குளிர் காற்று வீசிக் கொண்டிருந்தது. வானப் பரப்பினில் வெண் முகில்கள் குலேற்று, பைண்ணக் கோலத்துடன் அசைந்து சென்றன. மழை வரும் போல் தோன்றியது. அம்மழை கலைமணியின்

இதயவானம் பொழியும் உணர்ச்சி மழைக்கு ஈடாகவா செய்யும்!

எங்கிருந்தோ வந்த ஆண் மயிலொன்று சிறப்புகூடத்தின் முன்னே வந்து நின்றது. சடைந்து வலி எடுத்த கைகளுக்கு அப்போதுதான் கலைமணி ஓய்வு கொடுத்து இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்தான். மயிலுக்குக் காலத்தின் அறிவிப்புக் கிடைத்திருக்க வேண்டும்! எங்கும் பரவியிருந்த மப்பும் மந்தாரமும் அதன் உள்ளத்தில் மோகன நினைவுகளைத் தெளித்திருக்குமோ, என்னவோ! அதன் உள்ளம் தேனருவியாகிப் பின்னர் உணர்ச்சிச் சுனையாயிற்று. அது தன் வண்ணக் கலாபத்தை விரித்துச் சதிராடத் தொடங்கியது. இந்த ஆடலைக் கவனித்தான் கலைமணி; அதைப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தான். அவன் உதடுகளில் புன்னகை நெளிந்தது. எதையோ அவன் நினைந்து, அதில் மலர்ந்தது அப் புன்னகை. அவனது உள்ளம் அது நிலைத்து நின்ற இடத்தை விட்டு விலகி ஓடியது. விலகி விலகிச் சேய்மையை நோக்கி ஓடத் தொடங்கியது. இன்பத்தை இழைத்துச் சென்ற அந்த ஓட்டத்தைக் கலைமணி தடைப்படுத்த வில்லை. அது ஓடி ஓடி ஒரு இடத்தில்—ஒரு உருவத்தில் போய் நிலைத்தது.

முன்னே ஆடிக் கொண்டிருந்த மயில் சபனாவாக மாறினாள். இடம் நைல் நதிக்கரை வாய்க்காலாகத் திகழ்ந்தது. நேரம் முத்து நிலவை அள்ளிச் சிதறும் சந்திரிகை இரவாகப் பட்டது. சபனா ஆடிக் கொண்டிருக்கிறாள். கண் சுழல, நெற்றி சுருங்கி விரிய, உதடுகள் புன்னகை கொப்பளிக்க ஆடினாள்; அவள் இடை துவண்டது; மார்பு ஆடி அசைந்து விளையாடிற்று. அவள் தனது விழிக் கணைகளை ஏவி அவனைத் தாக்குகிறாள். அவளது கமல வதனம் அவனை அழைக்கிறது; அந்த மதுரப் புன்முறுவல் அவனுக்கு வரவேற்புக் கூறுகின்றது. கலைமணியின் இதயம் கறக்கம் கொள்கின்றது. எழுந்து “சபனா, சபனா” என்று அழைத்தபடியே ஓடுகிறாள். கலைமணியின் இந்தக் குழப்ப நிலையைக் கண்டு வெருவி ஓடியது, ஆடி நின்ற அந்தத் தோகை மயில்.

கலைமணியின் நினைவு சிதைகிறது. அவன் தன் உலகுக்கு வருகிறான். தனது நிலைக்கு அவன் நொந்து கொள்கிறான். “என்ன எண்ணம் இது! கண்ணகியின் சிலையை உருவாக்கும் போதா சபனாவைப் பற்றி நினைப்பது? எவ்வளவு தவறாக நடந்து கொண்டேன்! சிலைதான் முடியும் தருணமாயிற்றே! இது முடிந்ததும் எனக்காக ஏங்கிக் கொண்டிருக்கும் என் அருமைத் தணைவியைத்தான் சந்திப்பேனே!” என்று நினைத்தபடி தனது நினைவைச் சீர் செய்து கொண்டான். மீண்டும் அவனது கரங்கள் சுழலத் தொடங்கின! “கணீர் கணீர்” என்ற நாதம் ஒலிக்கின்றது. தூரத் தொலைக் கெல்லாம் ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கிறது.

*

*

*

“சபனா ஒரு கணமேனும் என்னைப் பிரிந்திருக்க மாட்டாளே; அவளை நான் மறந்துவிடலாம்; ஆனால் அவள் படும் வேதனையை என் மனம் அடிக்கடி நினைவுறுத்துகின்றதே! நான் சாப்பிடாமல் சாப்பிடாத அவள், என்னை எண்ணி ஏங்கித் துடிப்பாளே! அவளது கண்களைத்தான் துயில் தழுவுமா? துயில் தழுவாத விழிகளிலே மலர்ச்சி ஏது? முகம் ஒளி குன்றிக் காணுமே! இயல்பாய் அவளிடமுள்ள எக்களிப்பும் உல்லாசமும் எங்கோ பறந்தோடிப் போயிருக்கும்! ஐயோ! இத்தனைக்கும் காரணம் நான் அல்லவா! எகிப்தியப் பூங்காட்டில் மலர்ந்திருந்த ஒரு மண மலரைக் கொய்து வந்து, இங்கே நெருப்பில் வீசியிருக்கின்றேனே! இந்த நிலையா அவளுக்கு வாய்க்க வேண்டும்!”

இந்த நினைவுகள் சில நேரங்களில் கலைமணியின் நெஞ்சத்தில் குதித்திச் சாடிய போது அவற்றை அடக்கி நிறுத்த அவன் மிகவும் முயன்றான். தவியாகத் தவித்தபடி அவன் செய்வதறியாது திணறினான். மனித இதயமும் உணர்ச்சியும் பெற்றவன்தானே கலைமணி! ஆனால் இலட்சிய நினைவுகளில் அவனது நெஞ்சம் மிதந்தபோது தனது போக்கை அடக்கியாண்டான். பற்றுத் துறந்த துறவியினும் வைராக்கியம் மிக்கவனாய் விளங்கினான்.

சலைமணி, சபனுவின் நினைவுகளைத் துரத்தியடித்து விலக்கினும் சிற்சில வேளைகளில் அவளது மதுர முகம் நினைவில் பட்டு அவனைப் பித்தனாக்கிற்று. மின்னொளியின் அழகு நிறைத்துச் சுரக்கும் அவளது விழிகள் அவன் விழிகளோடு இணைந்து பதிந்தின போல் அகலாக் காட்சி அளித்தன. அந்த நினைவுகளிலும், அவற்றிலே மலர்ந்த உருவெளிக் காட்சிகளிலும் பின்னிச் சிக்குண்ட அவன், அவைகள் இயக்கிய இயக்கத்தின் வேசத்தைத் துணைக் கொண்டு சிற்பம் சமைப்பதில் தரிதத்தைப் பெற்றான். இத் துரிதம் அவனைச் சக்தி தேவியன் சந்நதி முகப்பில் கொண்டு நிறுத்தியது. அவனது உள்ளம் அன்புக் கடலாகப் பொங்கியது. அதில் பொறுமையின் அலைகள் வீசின; வீரத்தின் சுழிகள் வட்டம் சுற்றின; அறமும் ஒழுக்கமும், பணியும் கருணையும் நித்திலங்களாக வந்து ஒதுங்கின. இந்தப் பரிபக்குவத்திலே சலைமணி படிவத்தை வடிவமையச் செய்து முடித்தான். ஆனால் ஒரே யொரு டனியே இனிச் செய்து முடிக்க வேண்டிய குறையில் இருந்தது. சிதைகு இன்னும் கண் மலர்சள் திறக்கவில்லை. அவைகளைத் திறந்தால் சிதையின் வடிவம் முற்றுப் பெறும். தெய்வீக வடிவில் மக்களது அக மன்றத்திலே குடிக்கொண்ட சண்ணகி தேவி புற விழிசனாக்குச் சிதையிலே காட்சி தருவாள்! அப்போதுதானே சலைமணியின் நீண்ட நாளைகள் சைவ நிறைவேறும்! அவனது கலைத் தாகம் தணிவறும்! மனமும் பிரம்மானந்தத்தில் தோய்ந்து நிறைவு கொள்ளும்!

தேவியின் கண்ணைப் பற்றி அவன் நினைத்த போது விதவித விழி வடிவங்கள் அவனுக்குக் காட்சி அளித்தன. மாண்மருட்சி விழி காட்டிற்று: கயலும் கெண்டை மீனும் தடாகக் கரையில் வந்து தள்ளி விளையாடின; குவளை குறுநகை செய்தது; நீல மலர் அவைந்தாடிற்று; வானத்தத் தாரகைகள் உதிர்ந்து வீழ்ந்து அவன் முன்னே வட்டம் சுற்றி வந்தன. இப்படி எத்தனை எத்தனையோ பொருட்கள்! இவற்றில் எந்த வடிவத்தைத் தேவியின் விழிசனாக்குக்

கொள்வது! மருட்சியால் தயங்கினான் கலைமணி. திடீரென அவன் அக விழிகளிலே ஒரு மலர் உருவம் காட்டியது! அது தான் மிகப் பொருத்தம். இந்தப் பொருத்தத்துக்குரிய மலர் எது? இன்னும் அவன் அகக் காட்சியில் அது அசைந்தாடிக்கொண்டுதான் இருக்கின்றது. தெரிந்த கொண்டான் அவன். காவி மலர்தான் அது. அந்த மலரில்தான் எவ்வளவு ருளிர்ச்சி! என்ன ஒளிப் பொழிவு! இதுவே தேவியின் விழிகள் என அவன் உள் மனதில் ஏதோ ஒரு குரல் பேசிற்று. “ஆம், இம் மலரே பொருத்தம், இதைப் போன்றே விழிகளை அமைக்க வேண்டும்” என்று கலைமணி முடிவு செய்து கொண்டான்.

56. மலர் உதிர்ந்தது!

சுபநா தன் கணவன் கலைமணியை எண்ணி யெண்ணி ஏங்கிக் கொண்டிருந்தாள். வாழ்வின் இனிய பகுதியைத் தொடங்க உன்னத மனக் கோட்டைகள் கட்டிக் கொண்டிருந்த அவள், தனியாக இருக்க நேர்ந்த தனது அவல நிலையை நினைந்து நினைந்து பெருமூச்சு விட்டாள். அவள் உயிர்த்த அந் நெடுமூச்சு அம்மாளிகைச் சுவர்களையே சூடாக்கி வேக வைத்தது. கண்களைக் கட்டிக் கடலில் தன்னை யாராவது தாழ்த்தியிருக்கலாகாதா என அவள் ஒரு போது எண்ணிய துண்டு. சிறகிழந்த மயிலைப் போலும், குரலிழந்த குயிலைப் போலும் அவள் சோகக் கடலில் நீந்தினாள். திடீரென நீர் வற்றியக் குளத்திலுள்ள தாமரை மலர் துவண்டு வானத்தை நோக்கிச் சோக முகம் காட்டுவது போல் அவள் தோற்றம் இருந்தது. தானே தற்கொலை செய்து கொண்டால் என்ன என்று சிந்திப்பாள்; அப்போது தற்கொலையின் இழிவைப் பற்றித் தன் தாய் சொன்ன மொழிகள் அவள் நினைவுக்கு வரும். அத்தடன் கலைமணியின் முகம் தோன்றி, “சுபநா, என்னை அழிக்கவே உன்னை நீ அழிக்க முனைகின்றாய்! நீ இல்லாவிட்டால் எனக்கேது வாழ்வு? துன்பத்தின் எல்லை யிலேதான் அளவிறந்த இன்பம் காத்து நிற்கின்றது.

அதைப் பெற வேண்டுமானால் இந்த இன்னல் பாதையைக் கடந்துதான் ஆக வேண்டும்; எனது சிறப்பிப் பணி இதை விரைவில் முடிய இருக்கிறது. அது வரையிலும் நீ பொறுத்துக் கொள்ளலாகாதா?" என்று சொல்வது போலிருந்தது.

சபனாவின் முடிவு தளர்கிறது; உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டிருப்பவள்போல் பொழுதைக் கழித்துவந்தாள். காலை புலர்ந்தது; பகல் வந்தது; பகலைத் துரத்திக் கொண்டு மாலையும் இரவும் ஒன்றன்பின்ஒன்றாக வந்தன. இவற்றை வர வேற்கும் தெம்போ, உணர்ந்து மகிழும் உள்ளமோ அவளிடம் ஏது? தென்றலோ, அது சுமந்துவரும் மணமோ, சீத மதி நிலவோ அவள் உள்ளத்தில் சலனத்தை ஏற்படுத்த வில்லை. அதில் உணர்ச்சி நினைவைப் பரப்பும் ஆற்றல் இவைகளுக்கு எங்கே?

சபனாவுக்குத் தனி மாளிகை கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. அதில் எல்லா வசதிகளும் நிரம்பியிருந்தன. ஓர் அரசியின் போக வாழ்வை அங்கே நடத்திக் கொள்ளலாம்; அவளுக்காக அமர்த்தப்பட்டிருந்த 'அஞ்சனை' என்ற பணிப் பெண்ணை சபனாவின் மனத்தில் மகிழ்ச்சி அலைகளை எழுப்ப எவ்வளவோ முயற்சிகள் செய்தாள். எனில் அவள் அதில் தோல்வியை கண்டாள். இந்தக் தோல்வி அஞ்சனையின் நெஞ்சத்தை வேதனைப் படுத்திற்று. இதற்குக் காரணம் அவளுக்குச் சபனா மீதிருந்த இரக்கமோ, அன்போ அல்ல. சபனாவைக் குதூகலப் படுத்தி வைக்க வெளியிலிருந்து ஒரு சக்தி அஞ்சனையைத் தூண்டிக் கொண்டிருந்தது. தூண்டுதல் என்றும் சொல்வதற்கில்லை. அச்சுறுத்திக் கொண்டிருந்தது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அதனால்தான் அவள் அவ்வளவு பாடுபட்டாள். ஆனால் அதன் பலன்?

*

*

*

அன்று நடு இரவு. சபனா தனக்கென்றுள்ள மஞ்சத்தில் படுத்திருந்தாள். அவளுக்குத் துயில் வரவா செய்யுமா! அவள் உலையணியை நினைத்தபடியே கண்ணீர் பெருக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

அறையின் விளக்குகள் யாவும் அணைக்கப் பட்டிருந்தன. இருள், போர்வையிட்டு ஒவ்வொரு பொருளையும் மறைத்துக் கொண்டிருந்தது. உலகமே தயின்று இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்த அந் நேரத்தில் துயிலாத ஒருத்தி சபனா மட்டுந்தான்.

வெளியிலுள்ள மரங்களில் நித்திரை செய்து கொண்டிருந்த பரவையன் சில, உறக்க மயக்கத்தில் புலம்பிய கிச்சுக் குரல்கள் விட்டுவிட்டுத் தொனித்துக் கொண்டிருந்தன. எங்கோ தொலை தூரத்தில் ஒரு நாய் அடிக்கடி ஊனையிட்டு இரவின் அமைதியைக் கெடுத்தது. இடையிடையே விசிய காற்றினால் இலைகள் ஒன்றோடொன்று மோதுகின்ற கூட்டரவம் இனம் விளங்காத ஒரு அச்ச வுணர்ச்சியைத் தோற்றுவித்தது.

அந்தக் குடும்பிருட்டிலும் ஒரு இளந் தெளிவு அந்த அறை முழுமையும் நிலவியது. அந்தத் தெளிவோடு ஒன்றித் தனது விழிப்பைத் திறந்து கொண்டே படுத்திருந்தாள் சபனா. அங்கிருந்த பொருள்களெல்லாம் அவளது பார்வையில் இலே சாகத் தென்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. இருளோடும் இன்னலோடும் சிக்கலோடும் திகைப்போடும் இணையும்போது அங்கே ஒரு தெளிவு-அமைதி கிட்டுவது இயல்புதேவாலும்!

பின் கட்டில் ஏதோ ஒசை கேட்டது. சபனா காதைக் கொடுத்துக் கூர்ந்து கவனிக்கலானாள். அவ் வோசை தொடர்ந்து கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது. யாரோ வருகின்ற காலடி ஒசைதான் அது. இந் நேரத்தில் பின் கட்டில் யார்?

சற்று நேரத்துக்கு முன்னே பின் கட்டுக்கு அஞ்சனை சென்றது அவளுக்கு நினைவு வந்தது. ஒருவேளை அஞ்சனை யாக இருக்குமா?

சபனா அஞ்சத்தினின்றும் எழுந்து உட்கார்ந்து, அஞ்சனை படுத்திருந்த இடத்தில் பார்வையை பதித்தாள். அசையாது அவள் தன் படுக்கையில் கிடந்தது சபனாவுக்குத் தெளிவாகத்

தெரிந்தது. அப்படியானால் பின் கட்டில் யார்? எலியோ, பூனையோ இப்படி ஏதாவது தில்லுமல்லுகள் செய்கின்றனவா?

மீண்டும் அந்த ஓசை தொடர்ந்தது. உறுதியாக இது மனிதரின் காலடி யோசைதான். சபனா அந்த மங்கிய தெளிவில் தனது பார்வையைப் பின்கட்டு வாசலுக்குச் செலுத்தினாள்.

அப் பாதை வழியாக ஒரு மனித உருவம் வருகின்றது. சபனாவுக்கு அச்சமோநடுக்கமோ ஏற்படவில்லை. திடத்தோடு மஞ்சத்தை விட்டு எழுந்தாள்.

“யார் அது?” என்ற கேள்வி சபனாவிடமிருந்து புறப்பட்டது.

“நான் தான்” என்ற பதிலைக் கொடுத்தது அந்த உருவம்.

கலைமணிதான் ஒரு வேளை வந்து விட்டானோ என்று முதலில் எண்ணினாள் சபனா. குரலைக் கேட்ட பிறகு அது அவனல்ல என்பது அவளுக்கு உறுதியாயிற்று. ஆனால் இந்தக் குரலை இதற்கு முன் எங்கோ கேட்டது போலிருந்தது அவளுக்கு. சற்று யோசித்தாள். நினைவுக்கு வரவில்லை. அவள் அந்த உருவத்திடம் ‘நான் தான் என்றால் யார்?’ என்று மறுபடியும் வினவினாள்.

“நீ விரும்பக்கூடியவன்தான். இந்நாட்டு அமைச்சர், உக்கிரன். பெண்ணே! உன்னைத் தேடி உன் இருப்பிடமே வந்திருக்கிறேன்” என்றான் உக்கிரன்.

திடுக்கிட்டாள் சபனா. உக்கிரனின் இயல்பை அவள் ஏற்கனவே அறிந்துதான் இருந்தாள். அவள் ஏன் இப்போது இங்கே வந்தாள்? எப்படி வந்தாள்? அவளுக்கு எல்லாம் குழப்பமாக இருந்தது. ஏதோ விபரீதம் நடக்கப்போகுது என்பதைமட்டும் அவள் தெளிவுடன் அறிந்து கொண்டாள்.

அஞ்சனையைக் குரல் கொடுத்து எழுப்பினாள். அவள் எழுந்திருக்கவில்லை. சபனா எத்தனையோ தடவைகள் அவளைக்

சூப்பிட்டும் உறக்கம் கலையாதவள்போல் அவள் படுக்கையில் கிடந்தாள்.

இவ்வளவு உணர்ச்சியற்ற துயிலா அவளுக்கு? இல்லை; இல்லவே இல்லை. வேண்டுமென்றேதான் அவள் எழுந்திருக்க வில்லை. உக்கிரன் இங்கேவர அவளும் உடந்தையா? இவ்விதம் சபனுவின் எண்ணம் ஒடியது.

சபனா எழுந்து விளக்கை ஏற்றினாள். அந்த அறையில் இருள் இருந்த இடமே தெரியவில்லை. உக்கிரன் வெறி கொண்ட பேய்போல் நின்று கொண்டிருந்தான்.

“இந்த நடு இரவில் இம் மாளிகையில் நீர் ஏன் வந்தீர்?”

“காரணம் இல்லாமல் வருவேனா? உன்னிடம் சிவ முக்கியமான செய்திகளைச் சொல்லிப் போகவே வந்தேன்.”

“பிறர் ஒருவர் மனையிடம் முன்பின் பழக்கமில்லாத உமக்கு அப்படி என்ன செய்தி இருக்கிறது?”

“நீ பிறர் ஒருவரின் மனையாக இருந்தாலும் அந்தப் பிறர் என்பவரைப்பற்றி எனக்கு நன்கு தெரியும். அவரோடு, வந்த உன்னையும் நான் பார்த்திருக்கிறேன். உன்னைப்போன்ற ஒருத்தியின் மீதுள்ள பற்றுதலால்தான் இரவு இந் நேரம் வந்தேன். உன்னைப்போன்ற ஒரு அமைச்சன் பகலில் உன் இருப்பிடத்துக்கு வருவது ஆகாத காரியம்.”

“தெரியுது. நீர் வெளியே போகலாம்.”

“நான் சொல்ல வந்த செய்தியை உன்னிடம் அறிவிக்காமல் எப்படிப்போகமுடியும்? அதற்காகத்தானே வந்தேன்” என்று கூறிய உக்கிரன் மேலும் பேசத் தொடங்கினான். “சபனா நீ எகிப்து நாட்டுப்பெண்; இளமையும் அழகும் நிரம்பிவளர். இருந்திருந்து நீ இந்தப் பஞ்சைக் கல் தச்சனை மணந்து கொண்டாயே! சபனா, இது உனக்கு இழிவு. உன்னைப்போன்ற அழகுச் சுடர்மணிகளுக்கு இது மிகவும் இழிவு. ஆனால் இப்போதும் ஒன்றும் விட்டுப் போகவில்லை. நீ விரும்பினால்

உனக்குச் சுவர்க்க வாழ்வு கிடைக்கும். உல்லாச மாளிகை மாடத்திலே ஆனந்தமாக இருக்கலாம். வான விதானத்தில் நட்சத்திரக்கூட்டங்களிடையே எழில்வீசும்மோகனச்சந்திரன் போல் நீ சோபைபெற்றுக் குதூகலிப்பாய்! அருவித்துறையில் ஒலிக்கும் நாதத்தைப்போல் நீ தங்குமிடம் கேளிக்கையால் நிறைந்திருக்கும். விண் பரப்பில் இசையலைகளில் மிதக்கும் வானம்பாடியைப்போல் உன் வாழ்வு ஒளி பெற்றுத் திகழும். உச்சக் கிளையிலிருந்து உலகத்தைப் பார்த்துப் பரவசமடையும் நான் மலர்போல் நீ மணம் பெற்று புகழ் ஏந்துவாய்! ஆனால்...எல்லாவற்றுக்கும் உன் இசைவு வேண்டும். நீ என்னோடு வந்துவிட்டால் போதும். என் விருப்பத்துக்கு இணங்கினால் இத்தனையும் உனக்குச் சலபத்தில் வாய்க்கும்,” என்று உக்கிரன் சொல்லி முடித்ததும் சீறியெழும் பெண் புலிபோல் ஆனால் சபனா. அவள் அவனிடம்,

“உக்கிரனே, நீர் இந்த நாட்டின் அமைச்சன். நீர்பேசும் வார்த்தைகளா இவை! அயல் ஒருவர் மனைவியிடம் இப்படிப் பேசும் துணிவு உமக்கு எங்கிருந்து வந்தது? என் கணவன் எனக்குத் தெய்வம் என்பதை மறந்து விட்டீரா? அவரோடு நான் வாழும் அவல வாழ்வும் எனக்கு ஆனந்த வாழ்வு என்பதை அறிந்து கொள்ளும். மனைவி என்பவள் கை மாறி வரும் விலைப்பொருள் அல்ல. அமைச்சரே, கற்பை உயிராகப் பேணும் தமிழகம் உம்மைப் போன்றவர்களைப் பிறப்பித்து விட்டதற்கு வெட்கம் கொள்கின்றது. பேச்சை நிறுத்திக் கொள்ளும். போம் வெளியே.”

“சபனா, நீ தத்துவம் பேசும் விபரம் தெரியாத பெண். தனியாக மோரைக் குடித்தால் புளிக்கும். சிறிது உப்பைக் கலந்தால் எவ்வளவு சுவையாக இருக்கும் தெரியுமா? வாழ்க்கையும் அப்படித்தான். அதைப்பற்றி உனக்கு எதுவுமே தெரியாது.....உன்னைக் குறை சொல்ல என்ன இருக்கு! நீ இப்போதுதானே அந்தக் கலைமணியை மணம் புரிந்திருக்கிறாய்! அவ்வளவு சிறு பெண்தானே நீ.”

“சரி, சரி, நீர் போய்விடும், உமது தத்துவங்களும் போதனைகளும் எனக்குத் தேவையில்லை.”

“என்னை மிரட்டிப் பேசும் அளவுக்கு, உனக்கு அவ்வளவு திமிரா? எகிப்தியப்பெண்ணே, நான் இந்தநாட்டு அமைச்சன் என்பதை மறுபடியும் உனக்கு நினைவுபடுத்துகிறேன்.”

“இந்நாடு ஒரு வேளை உம்மை அப்படி எண்ணியிருக்கலாம். என் வாசல் முன்னே நிற்கும் பிச்சைக்காரன்தான் நீர் எனக்கு. வீட்டுத் தலைவி பிச்சை இல்லையென்று சொன்ன பிறகு பிச்சைக்காரனுக்கு இங்கே என்ன வேலை? போக வேண்டியதுதானே!”

“இரவு பகலாகக் கண்விழித்துக் கல்லைக் கொத்திப் பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறானே கலைமணி, அவன் என்று என்னை எண்ணி விட்டாயா? நீ சொல்வது கேட்டு அவ்வளவு எளிதாக நான் போகக் கூடியவன் அல்ல. சபனா என் எண்ணத்தை உன்னிடம் தெரிவித்து விட்டேன். எனது மனைவியாக இருக்க இணங்கிவிடு. இல்லாவிட்டால் உன்னைச் சும்மா விட்டுவிட்டு நான் போவதில்லை.”

“அமைச்சன் என்ற பெயர் தாங்கிய பதரே, பேயைப் போல் இந்த இரவில் பதுங்கி வந்து யாரை இப்படி பயமுறுத்துகிறாய்? எனது கலைமணியின் கால்தாசுக்கு நீ விடை பெற மாட்டாய்! அவரையா இழிவாகப் பேசுகிறாய்! நீச எண்ணம் கொண்ட பேயே! உனக்கு வெட்கமில்லை! தமக்கை தங்கையோடு நீ பிறக்கவில்லையா? உன் சுற்றத்தில் பெண்களே கிடையாதா? உன்னைப் போன்றவர்களால் அழகான பெண்கள் வாழ்வதற்கே இடமில்லையா?”

“துடுக்குக்காரி, வாயை அடக்கிப்பேசு. அழகான பெண்கள் வாழ்வதற்குரிய வழியைச் சொல்லத்தானே இங்கே வந்தேன். அதற்கு உன் இறுமாப்பு இணங்கவில்லை. அதைத் தகர்த்து உன்னை வழிக்குக் கொண்டு வருகிறேன் பார்” என்று வெறி மொழிகளை உதிர்த்தவண்ணம் உக்கிரன் சபனா பக்கமாகப் பாய்ந்து அவளது கையை எட்டிப் பிடித்தான்.

நெருப்பு சுட்டதுபோன்ற உணர்ச்சி பெற்ற சபனையைத் திமிறி உதறிக் கொண்டாள். தனது நிலைமையின் நெருக்கடியை உணர்ந்த அவள் அஞ்சனையைப் பார்த்து “அஞ்சனே, அஞ்சனே” என்று கூக்குரலிட்டாள். உக்கிரனின் சதிக்குக் கூட்டாகவிருக்கும் அவள் எழுந்திருக்கவா செய்வாள்! அவளை நம்பிப் பயனில்லை என்பதைத் தெரிந்து கொண்ட சபனாவுக்குத் திடீரென ஒரு முடிவுக்கு வர முடிந்தது. தன்னுயிர் போயினும் தனது கற்புக்கு இழுக்கு நேரல் கூடாது என அவள் கருதினாள். தமிழகத்தின் வீரக் கற்பின் செல்வியரைப் போல் தானும் நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்ற முடிவு அவளிடம் திடம்கொண்டு வேருன்றியது. எனவே மின்னல்பாய்ச்சலெனப் பாய்ந்து, அங்கிருந்தபெட்டி ஒன்றின் பின்புறம் வைக்கப்பட்டிருந்த கட்டாரியைக்கையில் எடுத்துக் கொண்டாள். பெண்மையின் உக்கிரக் கணல் அவளிடம் சுடர் வீசியது. அன்பு, பொறுமை, தியாகம் ஆகிய உணர்ச்சிகள் வீர வெள்ளமாக அவளது உள்ளத்தில் சுரப் பெடுத்தன. அவள் மகா காளியின் தோற்றத்தில் துலங்கினாள்.

சபனா கட்டாரியைக் கையில் எடுத்ததைக் கண்ட உக்கிரன் “கெக்கக்கே” என்று கேலி நகை செய்தான். அவன் சபனாவிடம், “அடடே, கட்டாரியையா எடுத்துக் கொண்டாய்! உன் கரங்கள் அதை ஏந்தலாமா? செண்பகம் முல்லை மலர்களை அள்ளி என்மீது சிதறிடு. அதனால் என் சிந்தை சிலிர்க்கும் சிங்காரப் பெண்ணே!” என்று நவீன்று அவளை மறுபடியும் நெருங்க முனைந்தான்.

“என் அருகே வராதே அதர்மனே! அண்டினால் உன் மார்பு இந்தக் கட்டாரிக்கு உறையாகிவிடும். உயிருக்கு விருப்பம் இருந்தால் போ இங்கிருந்து. உடனே போய்விடு.”

“யாரிடம் இந்தக் கும்மாளம்! கட்டாரிகளும் காற்றா வாள்களும் என் கரங்களுக்குப் பூ மாலை. சண்டித்தனம் செய்யாமல் என் விருப்பத்துக்கு இணங்கிவிடு” என்று சொல்லியபடி பித்துப் பிடித்த நாயைப்போல் சபனாவின்

கரங்களைப் பற்றிப்பிடித்து அவளது கற்பு நிலைக்கு ஊனம் தேட அவன் முயற்சித்தான். சபனா இந்த அரக்கனைத் தீர்த்துக்கட்ட அவன் மார்புக்கு நேரே கட்டாரியைக் குறி வைத்தான். ஆனால் அதைச் செலுத்தும் ஆற்றல் அந்த மெல்லிடையாளிடம் இருக்கவா செய்கிறது! உக்கிரனின் இரும்புக் கரங்கள்தான் அவளதுகைகளைப் பிடித்துள்ளன வே! அவன் அவளது கையிலிருந்தும் கட்டாரியைப் பிடுங்க முயற்சித்தான். சபனா வலுவேற்றி அதன் பிடியை விடா திருந்தாள். கட்டாரி இழுப்பு வலிப்பில் இருவருக்கும் போராட்டம் நடைபெறுகிறது; இந்தக் கெடுபிடியில் உக்கிரன் மார்பில் கட்டாரியைச் செலுத்திவிடலாம் என அவள் நினைக்கிறாள். சபனாவின் வலுவழுத்தம் சற்று மிகைப் பட்டால் போதும். உக்கிரனின் மார்பில் அந்த ஆயுதம் புகுந்து கொள்ளும். சபனாமுயற்சிக்கிறாள். அவன் மார்புக்கும் அந்தக் கட்டாரிக்கும் ஒரு விரல் இடைவெளிதான் உண்டு. தனது வலுவனைத்தையும் திரட்டித் தாக்குதலுக்கு அழுத்தம் கொடுக்கிறாள் சபனா. இதோ கட்டாரியின் முனை அவன் மார்புக்கு வந்து விட்டது. மென்மையிடம் வன்மைக்குத் தோல்வி ஏற்படப் போகிறது! உக்கிரன் மடியப் போகிறான்! ...அடடா, இதென்ன விபரீதம்! நிலைமை மாறி விட்டதே! சபனாவின் கட்டாரிக் கையைப் பிடித்தபடியே அவளைப் பின்னுக்குத் தள்ளினான் உக்கிரன். எதிர்பாராத நிகழ்ச்சி! இதன் விளைவு? அந்த இரக்கமற்ற—பொல்லாத இரும்புக் கட்டாரி—ஐயோ, தெய்வமே! சபனாவின் மார்பில் புகுந்து விடுகிறது! எகிப்தியப் பூங்குவில் 'ஆ' என்று அலறிற்று. மென்மையும் பண்பும் கனிந்த அந்த அழகுச் செல்வத்தின் மார்பிலிருந்து குருதி சுனை ஊற்றாகப் பொங்கிச் சாடியது. “கலைமணி! கலைமணி! என் அன்பே! நான் போகிறேன்” என்று அவளது குரல் இறுதி முறையாக ஒலித்தது. காத்துக் கொண்டு நின்ற பொல்லாத சாவு அவளைத் தன் மடியில் தாங்கிக் கொண்டது. கொடிய வெயிலிலும், அடமழையிலும் கடும் புயலிலும் உதிராத ஈடு இணையற்ற நறுமண மலர்

ரொன்று ஒரு சிறு அசைவில் உதிர்ந்த விந்தைதான் என்னே!
என்னே!!

57. கனவின் முடிவும் கதையின் முடிவும்

கண்கள் திறக்கப் பெற்றுக் கண்ணகிச் சிலையின் பணி முடிவடைந்தது. அதன் அபூர்வ அமைப்பைக் கண்டு அதைப் படைத்த கலைமணியை வியப்படைந்தான். மாபத்தினி தேவி உயிரோடு நிற்பது போலவே அது விளங்கியது. அதிலிருந்து வீசிய கலையொளி அந்த வட்டாரத்தையே வசீகரித்துக் கொண்டிருந்தது.

கலைமணியின் கனவு முற்றுப் பெற்றது. அவன் நீண்ட நாட்களாய் மன அரங்கத்தில் நிறுவியிருந்த சிலையை இன்று வெளியில் கொண்டு வந்து விட்டான். எனவே அவனது மனச்சுமை இருந்த இடம் தெரியாமல் குறைந்து போயிற்று. ஆனால் இப்போது அம் மனத்தில் இனந் தெரியாத மற்றொரு வேதனை உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. இதற்கு என்ன காரணம்? கலைமணியால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. சபனாவை எண்ணும்போது அவன் மனம் 'திக் திக்' என்று அடித்துக் கொள்கிறது! இது ஏன்? அவளது முகம் அவன் அக விழிகளில் இப்போது தெளிவாகத் தெரியவில்லை. அவனுக்கு அவன் எங்கேயோ தூரத் தொலைக்குச் சென்றுவிட்டதைப்போன்ற ஒரு பிரமை; மயக்கம். இந்த நிலை சபனாவை உடனடி பார்த்துக் கொள்ள வேண்டிய துடிப்பை அவனிடம் நொடி நொடி வளர்த்துக் கொண்டே இருந்தது. தனது பிரிவால் மனச் சலன மற்றிருக்கும் அவனைக் கண்டு குதூகலப் படுத்த வேண்டுமென அவன் எண்ணினான். அவனை அழைத்து வந்து, தான் படைத்த சிலையைக் காட்டி அவனை இன்பத்தில் திளைப்பிக்கவேண்டும் என்ற ஆர்வம் அவனிடம் மேலோங்கிக் கொண்டே வந்தது.

யாரோ வருகின்ற அரவம் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான் கலைமணி கோசர் மன்னவர் நின்றுகொண்டிருந்தார்.

அவரது பார்வை சிலையில் பதிந்திருந்தது. அதைப் பார்த்த அவருக்கு அளவு கடந்த நிறைவு ஏற்பட்டபோதிலும் அவரது முகம் பூரிப்பால் மலர்ச்சி பெற்றுத் திகழவில்லை. வேறு ஏதோ ஒரு கொடுந் துயரம் அவரது மன முகையை அரித்துக் கொண்டு இருந்தது. அந்த அரிப்பை அவரால் போக்கிக் கொள்ள இயலவில்லை. அப்படிப் போக்கிக் கொள்ளமுடியாத நிலைக்கு ஒரு மாபெரும் வேதனை!

கலைமணி அரசரைப் பார்த்து, “அரசே, என் கடன் தீர்ந்து விட்டது. மங்காத குணங்கள் மலர்ந்த மாபத்தினித் தெய்வத்தை என் மனம் நிறைவு பெறும் வண்ணம் சிலையாகச் செய்து முடித்துவிட்டேன். இதனால் என் பணி புனிதம் பெற்றது. என் முயற்சி பயன் கண்டது. என் நாட்டுக்கும் நான் செய்ய வேண்டிய கடனை ஓரளவு செய்துவிட்டேன். அரசர் பெருந்தகையே! என் சபை எங்கே இருக்கிறது? அவள் இருக்குமிடத்தை எனக்கு அறிவியுங்கள். நான் போய்ச் சேர அன்புகூர்ந்து அநுமதி வழங்குங்கள் அரசே! என்னால் இனி ஒரு நொடியும் அவளைப் பார்க்காமல் இருக்க இயலாது. வேந்தே, அருள் செய்யுங்கள்!”

என்று கலைமணி ஆர்வம் மிகுதியால் இயம்பிய மொழி களைக் கேட்ட அரசரது கண்களிலிருந்தும் கண்ணீர் மல்கு கிறது. அவர் தனது இரு கரங்களாலும் தனது முகத்தை மூடிக்கொண்டார். கலைமணிபிடம் எதையும் பதில் உரைக் காமல் வந்த வழியை நோக்கித் திரும்பி நடந்தார் அவர்.

கலைமணி அவரைப் பித்தொடர்ந்து, “அரசே தாங்கள் இப்படி ஏன் வேதனை அடைகின்றீர்கள்? கலக்கமடையாத தங்களது முகம் கலங்கிக் கருகக் காரணம் என்ன? குழந்தை போல் தாங்கள் விம்மிச் செல்வதற்கு என்ன நேர்ந்தது? என்னிடம் இயம்பமாட்டீர்களா? என் மனம் தத்தளிக்கிறது வேந்தே! என் அழகுச் சபைவுக்கு ஏதாவது நேர்ந்து விட்டதா? அல்லது அவள் நோயால் வதைபடுகிறாளா? தந்தையினும் மேலான என் கோவேந்தே! என் மனம்

திடுக்கிடுகிறது. ஆழமான சோகக் கடலில் அமிழ்த்தி காரணம் தெரியாது நான் சிதைகின்றேன். கருணை கூர்ந்து ஏதாவது நடந்திருந்தால் அறிவியுங்கள்! மன்றாடி வேண்டுகின்றேன்” என்று கேட்டுக் கொண்டே நடந்தான்.

அரசர் அப்பொழுது அவனிடம் எதையும் சொல்லிக் கொள்ளவில்லை. சொல்கின்ற வன்மையை அவர் இழந்திருக்க வேண்டும்! வாயைத் திறந்துவிட்டால் தான் கதறி அழ வேண்டியது வரும் என்று அந்த ஆண்மையாளர் எண்ணியிருந்தாரோ, என்னவோ! அரசன்மையை நோக்கி அவர் நடந்துகொண்டே இருந்தார். தாயைப் பிள்ளைக்கிச் செல்லும் கன்றிய முகம்கொண்ட மதலையைப்போல் கலைமணி அரசரைப் பின் தொடர்ந்து சென்றான்.

கலைமணி பின்தொடர, மாளிகைக்குள் புகுந்தார் மன்னவர். அங்கே அமைதி நிலைத்திருந்தது. காவலர்களைத் தவிர வேறு யாரும் கண்ணில் தென்படவில்லை. அரசர் விம்மி அழுதபடி “அப்பா கலைமணி, என் அருமை மகனே! தீது நிகழ்ந்து விட்டது. சூது நிறைந்தவனின் வார்த்தையைக் கேட்டேன்; ஏமாந்தேன். அந்தப் படு பாதகன் உக்கிரனால் உன் அன்புக்குரிய சபனா...எப்படிச் சொல்வேன்! தனது கற்புக்கு மாசு நேராமல் வீர மரபுப் பெண்ணாய் இவ் வையகத்தினின்றும் வெளியேறினாள். அவளது உயிர் அமைதிபெற இறைவனே வணங்குகின்றேன். அதே நேரம் உன்னிடம் மன்னிப்பையும் கோருகின்றேன். அது ஒன்றே எனக்கு அமைதியை நல்கும்” என்று நா குழற மொழிந்தவராய் அங்கே இருந்த அறை ஒன்றைச் சுட்டிக் காட்டினார். கதறித் துடித்து ஓலமிட்டபடி கலைமணி அவ் வறைக்குள் புகுந்தான். அங்கே—

கலைப்பணி நிரம்பிய கட்டில் ஒன்றில் சபனாவின் வெற்றுடல் கிடத்தப்பட்டிருந்தது. நறுமண மலர்கள் அவ்வுடலின் முழுமையும் நிரம்பியிருந்தன. அவளது முகம் உயிர்க்களையோடு புன்னகை செய்வதுபோல் துலங்கியது.

இதைக் கண்டான் கலைமணி. ‘ஓ’ என்று கதறி அடியற்ற மரம்போல் கீழே விழுந்தான். கண்ணீரால்

தரையை நனைத்தான். எண்ணி யெண்ணி அரற்றினான்; ஏங்கிப் புலம்பினான். துடியாகத் துடித்து உருகினான்.

“என் சபனா, அருமைக் கண்ணே, நீ இறந்துவிட்டாயா? இதை நான் எப்படி நம்புவேன்! சிலையை வடித்துக் கொள்ள மலர்ந்த முகத்தோடு எனக்கு விடை தந்தாயே! அதை முடித்து வந்த எனக்கு, உனது வெற்றுடலையா காட்டுகின்றாய்! இது என்ன மாயம்! ஏமாற்றம்! என் அன்பு ஊற்றே! உன்னைப் பார்க்கத் தவியாகத் தவித்துக் கொண்டிருந்த என் விழிகளுக்கு நீ தரும் காட்சி இதுதானா? உனது மொழிகளைக் கேட்க அங்கலாய்த்துக் கொண்டிருக்கும் என் காதுகள் இந்த மௌனத்தையா பதிலாகப் பெறவேண்டும்! மலர்க் கோதை ஒன்று கால் பெற்று ஓடி வருவதைப்போல் வந்து என்னைச் சுற்றி வளைத்துத் தழுவும் அழகுச் சுடரே! உன் ஆசை முகம் என் இரு விழிகளிலே நின்றாடி என் உழைப்பையெல்லாம் அமுதச்சுவையாக ஆக்கியதே! முடிவில் எனக்குக் கிடைக்கும் பரிசு இதுதானா? பலன் இதுதானா?

எனது உடலின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் நிறைந்திருக்கும் உயிர்த் துடிப்பே! எனக்கு முதன் முதலில் பெண்மையின் அழகு காட்டி, அன்பின் கரப்பைப் பாய்ச்சி என் வாழ்வை ஒளிமயமாக்கியவள் நீயேயன்றே! ஏனோ இன்று கும்மிருட்டில் நுழைத்துத் தள்ளிவிட்டாய்! வறண்ட பாலையில் வளமார்ந்த பசுஞ் சோலையாய் நின்று, எனக்குத் தங்க இடந்தந்த தரள ஒளியே! ஏனோ நெருப்பில் இப்போது என்னை வீசுகின்றாய்! இல்லறக் கோவிலில் தீருவிளக்கேற்ற வந்த தெய்வமே! அவ் விளக்கை ஏற்றாது ஏனோ நீ மறைந்து சென்றாய்? வாழ்வுப் பயிருக்கு விதை விதைத்த வனிதா மணிமே! அதன் விளைவுப் பட்டைக் காணாது மறைந்து போவது உனக்கு மதி மிகுந்த செயலாகுமா! மானிலம் பாராட்டும் புகழாகுமா? சபனா, என் சண்பக மலரே, இதற்குப் பதில் இயம்பாயா?

அன்று எகிப்திலே—உனது இல்லத்திலே எனக்கு நடனத் தின்மோசனம் தந்தாய்! கலையின் அமுதைப் பொழிந்தாய்; மண்ணகத்தில் விண்ணமுத இன்பத்தை என்னைத் துய்க்க

வைத்தாய்! அன்று நிலா உதிர்த்த இரவில்—நைல் நதிக்கரையில் தனிமையின் ஏகாந்தத்தில் உனது விழி விமானத்தில் என்னை அமர உலகுக்கு ஏற்றிச் சென்றாயே! தேன்மாரி பொழிந்து தெவிட்டாத விருந்து அளித்தாயே! அந்த அநுபவத்தை யெல்லாம் நான் இனி என்று பெறுவேன்!

கயவர்களின் வஞ்சகத்தில் சிக்கிச் சுழன்ற பெண்புறாவே! அந்தச் சிக்கலை அறுக்க நீ பட்ட துன்பந்தான் எத்தனை! காட்டுப் பாதையில் தீயவர்களின் பக்கம் அவர்களது நிழலோடு நிழலாக நின்று, சதியை அறிந்து எங்கள் கதியை மாற்றி விட்ட உனது துணிவை-ஊக்கத்தை-நுணுக்கத் திறமையை எவ்வாறு புகழ்வேன் சபனா! என் முகம் வாடினால் உன் முகம் வாடுமே; உன் மனம் நொந்தால் என் மனம் வேகுமே. இந்த அநுபவம் இனி என்று கிட்டும்? இதற்கு முடிவேதானா?

நாம் புதிதாகக் குடிபுக இருந்த இல்லத்தில் நமது அன்பில் பிறக்கும் மதலைகளைக் காணத் தவியாகத் தவித்தேனே? அந்தக் குஞ்சுகளின் மழலைக்குரலையும், தத்திப் பித்திநடக்கும் அவர்களது தளர்நடை விளையாட்டையும் காணஏங்கியிருந்த என் கண்களில் மண்ணைத் தூவுவது அழகா சபனா?

உனது பெற்றோர்கள் வந்து உன்னை எங்கே என்று கேட்டால் அவர்களிடம் என்ன பதில் சொல்வேன்? எந்த முகத்தைக் காட்டுவேன்? காதலைப் புனிதமாகக் கொண்டு, ஒழுக்கத்தை உயிராகப் பேணி, நாடு-இனம்-மொழி என்ற வேறுபாட்டை விலக்கி, மனித இனமெல்லாம் ஒன்றே என்ற தத்துவத்துக்கு இசைபாடி நின்ற என் எகிப்தியக் கோகிலமே! ஓடிந்த உன் குரல் இனி ஒலியாதா? உலர்ந்த உன்மேனி இனி மலராதா? வாழ்வு என்பது இதுதானா?

உலவுகின்ற ஏ காற்றே! பரவுகின்ற இருளே! கண் சிமிட்டும் தாரகைகளே! என் சபனா சாவின் இறுதியில் என்ன மொழிந்தான்? நீங்கள் கேட்டிருந்தால் எனக்குச் சொல்லுங்கள்! அவள் என்னை அழைத்திருப்பாள்! ஐயோ என்னிடம்

என்ன என்ன சொல்ல தன் மனப் பேழையில் எண்ணங்களை வைத்திருந்தாளோ! யாரே அறிவார்?

ஏ குது நிறை வஞ்சக உலகமே! உன் இருள் மனம் ஒரு போதும் மாறாதா? அறிவொளியே உன்னிடம் புலராதா? ஒழுக்க சீலர்களும், உத்தம மணிகளும் உன்னால் என்றமே தொல்லைதான் அநுபவிக்க வேண்டுமா? அழகுள்ளபெண்களை நீ வாழவிடமாட்டாயா? அவர்களுக்கு நீ எமன்தானா? அழகைக்கண்டு பேயாகும்-மிருகமாகும் ஏ இழிந்த சாக் கடையே! கீழான எண்ணங்களே! தீயமன உணர்ச்சிகளே! உங்களுக்கு அழிவு என்றுதான் வரும்!

கண்ணகி தேவி! தமிழ் மரபின் தீபமே! உன் அரிய பண்புகள் ஏன் எகிப்துத் தோகையிடம் பரிமளித்தன. உன் வரலாறு கேட்டு அவள் உளம் பூரித்த நாட்கள் பலப் பல. உன்னைப் போன்று அவள் வாழவிரும்பினாள்: ஊழோ அவளை இழுத்துச் சென்றது. எனினும் உன் அருள் அவளது உயிருக்குயிரான கற்பைக் காத்தது. தேவி, இதற்காக நான் உன்னை வணங்குகிறேன்.

என் மன வானில் உலவும்சிட்டே! சபனா! சபனா!! உனது பிரிவால் எனது வாழ்க்கை வீணே அறுந்தது; வையம் எனக்குக் கசந்தது. யாவும் எனக்கு இருளே! எனவே, பட்டு மேனி! எனது பவளக் கிள்ளாய்! நீ சென்ற இடத்துக்கு என்னை அழைத்துப் போகாயா? சபனா! அந்தி வான் கொழிக்கும் என் அழகுச் சிற்பமே! என் எண்ணத்தைப் பூர்த்தி செய்யாயா?"

என்று புலம்பிக்கதறிய வண்ணம் கலைமணி சபனாவின் மீது விழுந்தான். விழுந்தவன் விழுந்தவன்தான். மீண்டும் எழுந்திருக்கவே இல்லை. தனது காதலியின் உயிருக்குத் துணை யாகத் தன் உயிரையும் பறத்தி விட்டான். இந்த இரண்டு உயிர்களும் இணைந்து மனிதர்களின் கண்களுக்குப் படாமல் அமர உலகில் சுற்றித்திரிந்து இன்பத்தில் திளைத்தன.

மூற்றும்

